

СОФИ КИНСЕЛА

ЕДИН ПРЪСТЕН И Е ТВОЙ

Превод от английски: Антоанета Дончева-Стаматова, 2012

chitanka.info

ЕДНО

Гледна точка. Трябва ми нова гледна точка! В крайна сметка не е нито земетресение, нито някой откачен терорист, нито ядрена война, нали така?! По скалата на катастрофите тази не е особено голяма. Никак даже. Знам си, че някой ден ще си спомня за това, ще се изсмея и ще си кажа: „Ха, ха, ха! Каква глупачка съм била да психясам така безславно!“.

Стига, Попи, престани! Дори и не се опитвай! Не, не мислете, че се смея, точно обратното — гади ми се. Щурам се като обезумяла из балната зала на хотела, сърцето ми бие така, че гърдите ми ще се пръснат, оглеждам безплодно сините шарки на килима, надничам зад позлатените столове, под захвърлените хартиени салфетки и изобщо навсякъде, където той не може да бъде.

Изгубих го! Единственото нещо на света, което не трябваше да губя! Годешния си пръстен!

Ако кажа, че пръстенът е специален, пак няма да съм казала достатъчно. Пръстенът е в семейството на Магнус от три поколения. Представлява един зашеметяващ смарагд с два диаманта отстрани и Магнус трябваше да го извади от таен банков сейф, преди да ми предложи. Носих го без всякакви проблеми през всеки божи ден от последните три месеца, вечер го оставях с религиозно благоговение в специална порцеланова чинийка, опипвах го на пръста си на всеки трийсет секунди, а сега... Точно в деня, в който родителите му се връщат от Щатите, аз го изгубих! В същия ден!

Професорите Антъни Тавиш и Уонда Брук-Тавиш точно в този момент летят със самолета, завръщайки се от шестмесечен творчески отпуск в Чикаго. Представям си ги как си похапват печени фъстъци с мед, докато си четат академичните бумажки, всеки от своя лаптоп. Честно да ви призная, не мога да определя кой от двамата ме плаши повече.

Той. Толкова е саркастичен.

Не, тя! С тази нейна накъдрена коса и непрекъснато задава въпроси във връзка с гледната ми точка към феминизма.

Добре де, и двамата са си повече от плашещи. И сега кацат в Англия след не повече от час, и ще искат да видят пръстена, разбира се, и...

О, не! Спокойно, Попи! Не откачай! Погледни положително на нещата! Така де, нали това исках да кажа? Да погледна на нещата от друг ъгъл. Като например... мmmm... да! Какво би направил на мое място Поаро? Сигурна съм, че Поаро няма да вземе да се щура насамнатам като муха без глава — като мене де. Ще запази спокойствие и ще си напъне малките сиви клетки, за да си спомни някой дребничък, но жизненоважен детайл, който ще се окаже нишката, разплитаща цялата загадка!

Стискам здраво очи. Малки сиви клетници, събудете се! Хайде де, постарайте се! Дайте всичко от себе си.

Проблемът е в това, че не съм сигурна, че Поаро е бил погълнал три чаши розово шампанско, че и мохито, преди да разреши случая с убийството в „Ориент експрес“!

— Госпожице, може ли? — белокоса чистачка се опитва да ме заобиколи с мощна прахосмукачка и аз ахвам ужасено. Вече почистват балната зала? Ами ако прахосмукачките погълнат пръстена?!

— Извинете — изричам безцеремонно, сграбчвайки синьото ѝ найлоново рамо, — но бихте ли ми дали още пет минути, за да продължа да търся, преди да започнете това ваше почистване?

— Още ли си търсите пръстена? — поглежда ме тя и поклаща неуверено глава. После обаче очите ѝ светват и тя допълва: — Предполагам, че ще го намерите у дома си! Сигурно през цялото време си е бил там!

— Може би — насилвам се да кимна учтиво, макар да ми идва да се разпищя: „Ама не съм *чак* толкова тъпа!“.

В другия край на балната зала зървам друга чистачка, която събира трохите от сладкишите и смачканите салфетки в пластмасова кофа за отпадъци. И въобще не се концентрира! Ама ха! Тя не ме ли чу какво ѝ казах?!

— Извинете! — изпищявам аз така, че гласът ми се понася из цялата зала и достига до нея. — Не сте забравили да се оглеждате за пръстена ми, нали?

— Засега нито следа от него, скъпа — отговаря жената и забърсва нова купчина отпадъци в коша си, без да ги поглежда.

— Внимавайте! — пак пищя аз, изваждам салфетките и започвам да ги опипвам една по една, без да ми пука, че целите ми ръце стават в краве масло.

— Милинка, опитвам се да почистя! — провиква се възмутено чистачката, грабва салфетките от ръцете ми и ги пъха обратно в кофата за боклук. — Виж какво правиш сега!

— Да, знам, разбирам. И съжалявам — смотолевям и се навеждам да вдигна салфетките, които изпуснах на пода. — Но вие не ме разбирате. Ако не открия този пръстен, съм мъртва!

Идва ми да издърпам тази нейна кофа за боклук от ръцете й, да я изсипя на пода и да й направя криминологично претърсване с пинцети. Идва ми да оградя цялата зала с жълта лента и да я обявя за сцена на местопрестъпление. Пръстенът трябва да е тук, не може да не е тук!

Освен ако все още не е у някой друг. Това е единствената друга възможност, за която съм се хванала като удавник за сламка. Някоя от приятелките ми сигурно продължава да го носи и още не е забелязала. Може да се е плъзнал в някоя чанта, да е паднал в нечий джоб, да се е закачил за някоя жилетка... Възможностите, които се редят в главата ми, стават все по-абстрактни и по-абсурдни, но не мога да се откажа от тях.

— Проверихте ли в гардеробната? — пита чистачката и се опитва да мине покрай мен.

Разбира се, че проверих и в гардеробната. Проверих всяка отделна килийка с ръце и крака! И после всички мивки. Два пъти. А след това се опитах да накарам рецепциониста да затвори тоалетните и да извика хора, за да проверят в тръбите, обаче той отказа. Рече, че щяло да бъде друго, ако знаех със сигурност, че се е изгубил там, и бил сигурен, че полицията щяла да се съгласи с него, и можело ли, ако обичам, да се отдръпна от бюрото му, защото няколко души чакали зад мен?

Полиция ли? Ха! Мислех си, че ще пристигнат с пищящите си коли в мига, в който им се обадя, а не само да ми казват да съм отидела до полицейския участък, за да пусна жалба. Нямам време за никакви жалби! Трябва да си намеря пръстена!

Връщам се обратно до кръглата маса, където седяхме този следобед, и се пъхвам под нея, опипвайки всеки сантиметър от килима отдолу. Как можах да позволя това да се случи? Как можах да бъда такава глупачка?!

За всичко е виновна старата ми съученичка Наташа. Нейна беше идеята да вземе билети за благотворителното чаено парти с шампанско на организацията „Мари Кюри“. Не успя да дойде на моето официално моминско парти преди сватбата, та това било нещо като заместител. На масата бяхме осем жени, всички до една весело надигащи шампанско и тъпчещи се със сладкиши и тъкмо преди да започне хаоса, някой каза:

— Попи, дай да го видим този твой пръстен!

Даже не мога да си спомня кой каза това. Може би Анализа? Анализа беше с мен в университета и сега двете работим в Клиниката за физиотерапия „Винаги във форма“, заедно с Руби, която също беше в нашия курс по физиотерапия. И Руби беше на партито с нас, но не съм сигурна дали пробва пръстена. Или може би го е пробвала?

Направо не мога да повярвам колко съм задръстена! Как мога да се правя на Поаро, когато не съм в състояние да си спомня даже най-главните неща?! Истината е, че като че ли всички пробваха пръстена ми — Наташа и Клеър, и Емили (стари съученички от „Тонгън“), и Лусинда (сватбеният ми агент, която ми стана нещо като приятелка), и асистентката ѝ Клемънси, и Руби, и Анализа (не само приятелки от колежа и колежки, но също така и мои най-добри приятелки — те ще ми бъдат шаферките).

Не мога да не си призная — беше ми приятно да се къпя в лъчите на тяхното възхищение. Все още не мога да повярвам, че нещо толкова импозантно и красиво ми принадлежи! Впрочем не мога да повярвам и на цялата тази история! Аз съм сгодена! Аз, Попи Уайът, съм сгодена! При това за висок, красив университетски професор, който е написал книга и дори е излизал по телевизията! Само преди шест месеца любовният ми живот беше истинска трагедия. Не ми се беше случвало нищо интересно близо година и тъкмо си бях казала (неохотно), че може би трябва да пробвам с онзи с лошия дъх от сайта за запознанства втори път... А ето че сега, само след десет дена, ще бъда булка! Всяка сутрин се събуждам и поглеждам към гладкото, луничаво лице на спящия до мен Магнус и си казвам: „Това е моят

годеник Магнус Тавиш, преподавател в «Кингс Колидж», Лондон“^[1], а после се стряскам от изненада. След това се обръщам рязко и поглеждам пръстена, който проблясва скъпарски на нощното шкафче, и се изпълвам с нова доза изумление.

Божичко, какво ще каже Магнус сега?!

Стомахът ми се свива и едва успявам да преглътна. Не, не мисли сега за това, Попи! Хайде де, малки сиви клетки! Заемайте се със задачата!

Спомням си, че пръстенът беше най-дълго на ръката на Клеър. Даже хич не й се искаше да го сваля. А после Наташа започна да го дърпа и да вика: „Мой ред е, мой ред е!“, а аз си спомням как я предупредих: „Внимавай, по-леко с пръстена!“.

Така че, не е като да съм била *безотговорна*! Много внимателно наблюдавах пръстена, докато обикаляше масата.

Обаче после вниманието ми беше раздвоено, защото започнаха с томболата, а наградите бяха фантастични! Седмица в италианска вила, прическа във водещ моден салон, ваучер за „Харви Никълъс“ ... Цялата зала жужеше от хора, които теглеха билетите, и други, които викаха номерата от платформата, и жените, които скачаха и крещяха възторжено: „Аз, аз!“.

И точно в този момент направих най-голямата си грешка. Това е крайгълният камък, повратният момент, от който всичко тръгна с краката нагоре. Ако можех да се върна назад във времето, тъкмо този щеше да бъде моментът, в който ще се втурна директно към себе си и ще се предупредя: „Попи, внимавай с приоритетите!“.

Но човек не си дава сметка за нищо, докато то става, нали така? Моментът минава, допускаш фаталната грешка, а веднага след това той е отминал и всичките ти шансове да си поправиш грешката са се изпарили!

Та ето какво се случи. Клеър спечели от томболата билети за „Уимбълдън“. Много обичам Клеър, но не мога да не призная, че е леко нерешителна. Затова тя не стана и не се разkreщя с все глас: „Аз, аз! Ехооо! Тук съм“, а просто повдигна ръката си, ама съвсем малко, на няколко сантиметра. Даже и ние на масата й не осъзнахме веднага, че е спечелила.

И в мига, в който ми просветна, че Клеър държи в ръка билет за томболата, водещият на платформата извика:

— Щом няма победител, мисля, че ще трябва да изтеглим нов билет.

— Извикай! — сръгах аз Клеър и размахвах диво ръце. — Тук, тук! Победителят е тук!

— А номерът е... 4-4-0-3.

И за мое огромно изумление някакво тъмнокосо момиче от другия край на залата започна да крещи и да развява билета си.

— Но не тя спечели! — извиках възмутено аз. — *Ти* спечели!

— Няма значение — промърмори Клеър и се сви в стола си.

— Разбира се, че има значение! — изкрещях аз, преди да успея да се спра, и всички на масата се разсмяха.

— Хайде, Попи, давай! — подвигна Наташа. — Давай, Бяла рицарко! Оправи нещата!

— Давай, Рицарко!

Това е стара шега между нас. Веднъж в училище станах инициатор на петиция за спасяване на хамстерите и оттогава всички започнаха да ме наричат „Бялата рицарка“. Или за по-кратко — „Рицарката“. Оттогава насам фразата, която си е моя запазена марка, е: „Разбира се, че има значение^[2]!“.

Както и да е. Достатъчно е да ви кажа, че само в рамките на две минути аз вече бях на сцената до тъмнокосото момиче и спорех с водещия кой билет е печеливш — на момичето или на моята приятелка.

Сега си давам сметка, че никога не трябваше да напускам масата. Никога не трябваше да изпускам от поглед пръстена си дори за секунда! Вече разбирам каква глупачка съм била. Но в своя защита все пак мога да кажа едно — откъде можех да знам, че точно тогава ще се включи пожарната аларма, а?!

Всичко беше толкова сюрреалистично! В един момент хората си седят по масите и весело си пият чай и шампанско. В следващия — вой на сирена и наставка истински хаос! Всички стават на крака и хукват към изходите. Видях как Анализа, Руби и всички останали нагребиха чантите си и се втурнаха към задния изход. Някакъв мъж с костюм се качи на сцената и започна да избутва мен, тъмнокосото момиче и водещия към страничната врата и за нищо на света не ни позволи да тръгнем в друга посока. Все повтаряше: „Безопасността ви е на първо място^[3]!“.

Но дори и тогава не е като да съм се разтревожила. Нямах представа, че пръстенът ще изчезне. Предположих, че някоя от приятелките ми го е прибрала и когато се съберем навън, ще ми го даде.

Което всъщност аз никога не изричам. Така, както Хъмфри Богарт никога не е казал: „Пусни го пак, Сам“. Това е поредната градска легенда. Разбира се, че в хотела нямаше пожар. Просто имало късо съединение в системата. Но това го разбрах по-късно — не че е някакво успокоение.

Навън, естествено, беше още по-зле, отколкото вътре. Паралелно с нашето мероприятие в хотела имаше и някаква бизнес конференция, така че всички делегати се изнизваха от различни врати и всичко се стичаше като порой на пътя, и персоналът на хотела се опитваше да каже нещо по високоговорителите, и алармите на колите се бяха включили, и измина цяла вечност, докато успея да открия в мелето Наташа и Клеър.

— У вас ли е пръстенът ми? — попитах веднага, като се стараех да не звуча обвинително. — У кого е?

И двете ме погледнаха неразбиращо.

— Нямам представа — сви после рамене Наташа. — Не беше ли за последно у Анализа?

Тогава се гмурнах в тълпата да търся Анализа, но се оказа, че не бил у нея — тя си мислела, че е у Клеър. А Клеър си мислела, че е у Клемънси. А Клемънси си мислела, че може и да е у Руби, но тя вече не си ли тръгна?

Лошото на паниката е, че те връхлита неочаквано. В един момент си съвсем спокоен, напълно овладян и си казваш: „Не говори глупости — разбира се, че няма как да се изгуби!“. Но в следващия хората от организация „Мари Кюри“ вече обявяват, че събитието ще продължи на неизвестна засега дата поради непредвидените обстоятелства, и започват да раздават подаръчни торбички. И всичките ти приятелки изведнъж са се изпарили по посока на метрото. А твоят пръст си седи все така гол. И някакъв гласец в главата ти пици: „Господи, знаех си, че ще стане така! На мен не трябваше да ми доверяват такъв античен пръстен! Голяма грешка! Ама голяма грешка!“

И ето как час по-късно се озовах под масата, опипваща зацапания хотелски килим, молеща се отчаяно за някакво чудо.

(Въпреки че бащата на годеника ми е написал цяла книга, даже бестселър за това, как чудеса не съществуват и че всичко е суеверие, и че дори когато казваш „Боже господи“, било проява на слабоумие^[4].)

Внезапно осъзнавам, че телефонът ми просветва и го грабвам с разтреперани пръсти. Получени са три съобщения и аз ги преглеждам с треперещи ръце. И с надежда.

„Намери ли го вече?“ (Анализа)

„Сори, скъпа, не съм го виждала. Не се тревожи, няма да кажа и думица на Магнус!“

Н.

„Здрасти, Попи! Господи, ужас! Да си изгубиш пръстена! Всъщност, мисля, че го видях...“ (текстът продължава да влиза)

Вторачвам се като хипнотизирана в телефона си. Клеър има чувството, че го е видяла? Но къде?

Изпълзявам изпод масата и размахвам телефона си като обезумяла, но останалата част от текста упорито отказва да влезе в него. Сигналът тук е отвратителен. И как този хотел може да се нарича петзвезден, а?! Трябва да изляза навън.

— Здрасти! — приближавам се към белокосата чистачка, опитвайки се да надвикам прахосмукачката ѝ. — Ще отскоча навън да проверя едно съобщение. Но ако намерите пръстена, просто ми се обадете! Дадох ви телефонния си номер, а сега излизам само на улицата...

— Нямаш проблеми, скъпа — изрича търпеливо чистачката.

Втурвам се бясно през фоайето, заобикаляйки като слаломист групите делегати на бизнес конференцията, но когато приближавам към рецепциониста, забавям крачка.

— Нещо ново за...

— Нищо ново засега, мадам.

Въздухът навън е топъл, с лек намек за лято, нищо че сме едва средата на април. Надявам се времето да си остане такова и след десет дена, защото булчинската ми рокля е без гръб и разчитам на хубаво време.

Пред хотела има доста широки стъпала и аз тичам нагоре-надолу по тях, размахвайки телефона си с надеждата да получа някакъв сигнал. Но безуспешно. Накрая излизам на самия тротоар, размахвайки телефона си още по-ожесточено, първо над главата, после се накланям към асфалта на тихата уличка с телефон в разтворените ми пръсти.

„Хайде де, телефонче!“ — мислено го убеждавам. — Можеш да го направиш! Направи го за Попи! Достави ми съобщението! Все някъде трябва да има сигнал, нали така! Хайде, можеш!

— Ааааа! — чувам собствения си крясък, още преди да съм схванала какво точно стана. Рамото ми е пронизано от остра болка. Пръстите ми са издрани. Някакъв човек на велосипед върти бързо педалите по посока на другия край на улицата. Успявам да забележа само сив суичър с качулка и тесни черни дънки, преди велосипедът да завие зад ъгъла.

Ръката ми е празна. Какво, по дяволите...

Вторачвам се невярващо в празната си длан. Няма го! Онзи тип открадна телефона ми! Ама той наистина го открадна!

Боже господи! Моят телефон е моят живот! Не мога да съществувам без него! Той е жизненоважен орган от моя организъм!

— Мадам, добре ли сте? — втурва се към мен портиерът. — Нещо лошо ли стана? Той нарани ли ви?

— Аз... ограбиха ме! — изфъфлям някак си. — Измъкнаха ми телефона! От ръцете ми!

Портиерът цъка съчувствено.

— Дебнат изгодния момент, такива са си те. В този квартал човек трябва да бъде много предпазлив.

Аз обаче не го слушам. Разтрепервам се цялата. Никога досега не съм се чувствала толкова изоставена и толкова уплашена. И какво ще правя сега без телефона си? Как ще продължа да функционирам? Ръцете ми продължават автоматично да го търсят на обичайното му място в джоба ми. Всички инстинкти ми казват, че трябва да изпратя

на някого есемес: „О, боже мой! Изгубих си телефона!“. Да де, *ама как да го направя без проклетия телефон.*

Моят телефон съдържа хората в моя живот. Там са приятелите ми. Семейството ми. Работата ми. Целият ми свят. Там е всичко. Чувствам се така, сякаш някой ми е изтръгнал животоподдържащата система от вените.

— Да се обадя ли на полицията, мадам? — наблюдава ме разтревожено портиерът.

Но аз съм твърде разсеяна, за да му отговоря. Защото ме изпълва една друга, още по-ужасяваща мисъл. Пръстенът! Дадох номера на мобилния си на всички — на чистачките, на гардеробиерките, на служителите на хотела, на хората от „Мари Кюри“ — на всички! Ами ако някой от тях го намери? Ами ако някой вече го е намерил и се опитва да се свърже с мен *в този същия миг*, а не получава никакъв отговор, защото типът със суичъра вече е метнал СИМ картата ми в реката?

О, господи^[5]! Трябва веднага да говоря с рецепциониста! Ще му дам номера на домашния си телефон...

Не, не става. Ако оставят съобщение, Магнус може да го чуе^[6].

Окей. Значи така. Ще му дам тогава служебния си телефон.

Да.

Само дето тази вечер няма да има никой в клиниката. А не мога просто да отида и да вися там, нали така?

Вече започвам сериозно да откачам. Всичко около мен се срутва.

И сякаш всичко това не стига, ами когато се втурвам във фойето, заварвам рецепциониста ужасно зает. Около бюрото му има голяма група делегати на конференцията, които говорят за резервации в ресторанта. Опитвам се да уловя погледа на рецепциониста с надеждата, че ще ми направи знак да се приближа, но той старателно ме отбягва и мен лекичко ме жегва. Знам, че този следобед отнех доста голяма част от времето му, но не си ли дава сметка в каква кошмарна криза се намирам, а?

— Мадам! — изрича портиерът, който ме е последвал във фойето. Гледа ме с тревога и казва: — Можем ли да ви дадем нещо за шока? Арнолд! — провиква се делово към минаващия сервитьор. — Бренди за дамата, ако обичаш! За сметка на заведението! — после се обръща към мен и продължава: — Ако говорите с нашия

рецепционист, той ще ви помогне за нещата с полицията. Не желаете ли да поседнете малко?

— Не, благодаря — смотолевям, а после вдигам обнадеждено глава, защото ми е хрумнала велика мисъл. — Може би трябва да звънна на собствения си номер! Да се обадя на крадеца. Мога да го помоля да ми го върне, да му предложи награда... Какво ще кажете, а? Ще ми дадете ли за малко вашия телефон?

Портиерът едва не се дръпва от мен, когато протягам ръка.

— Мадам, смятам, че това би било една изключително глупава постъпка! — изрича със сериозен тон. — Сигурен съм, че полицията ще се съгласи с мен, че за нищо на света не трябва да правите такова нещо! Убеден съм, че сега сте в шок и не можете да мислите трезво. Моля поседнете, за да се успокоите!

Хммм. Може пък да има право. Все пак не си умирам от желание да си уреждам среща с някакъв престъпник със суичър. Но и не мога просто да седя и да си почивам. Изобщо не ме свърта на едно място. И за да успокоя нервите си, започвам да обикалям в кръг. Токчетата ми удрят бодро по мраморния под. Покрай огромния фикус... Покрай масичката с вестниците... Покрай голяма блестяща кофа за боклук... Обратно до фикуса. Успокояваща обиколка и при това не изпускам от поглед рецепциониста, изчаквайки го да се освободи.

Във фоайето все още бъка от мениджъри и други бизнес клечки от конференцията. През стъклените врати виждам, че портиерът се е върнал на стълбите и е много зает с викане на таксита и прибиране на бакшиши. Близо до мен стои нисък и набит японски тип в син костюм, заобиколен от европейски на вид бизнесмени, говорещ високо и очевидно ядосано на японски и жестикулиращ по посока на всеки наоколо, който очевидно бе от конференцията. Разпознаваше ги по картите, увиснали на червен шнур на вратовете им. Толкова е миниатюрен, а другите около него изглеждат толкова сконфузени, че почти ми се приисква да се усмихна.

Брендито ми пристига на изискан малък поднос. Пресушавам го на един дъх, а после продължавам да вървя по същия си кръгов маршрут.

Фикус, масичка с вестници, кош за боклук, фикус, масичка с вестници, кош за боклук...

Сега, вече една идея по-спокойна, започвам да се изпълвам с убийствени мисли. Абе, този тип със суичъра наясно ли е, че провали живота ми? Знае ли той колко важен е един телефон за живота на човека? Та това е най-грозната постъпка на света, най-лошото, което можеш да откраднеш от някого! Най-лошото!

При това самият телефон не беше кой знае какво. Беше си направо древен. Така че да го видя аз онзи тип със суичъра, когато поиска да напише буквата „б“ в някое съобщение или иска да влезе в интернет! Надявам се да се опита и да се провали! Така му се пада! Ама как ще съжалява...

Фигус... вестници... боклук... фигус... вестници... боклук...

На всичко отгоре ми нарани рамото. Копеле! Може пък да взема да го осъдя за милиони! Ами, да! Тоест, стига изобщо да го хванат, което надали ще стане.

Фигус... вестници... боклук...

Боклук!

Хей, я почакайте малко!

Какво е това?

Заковавам се на място и се вторачвам в боклука, питайки се дали някой не ми прави някакъв номер. Или може би халюцинирам.

Ама това е телефон!

Точно тук, в коша за боклук! Мобилен телефон.

[1] Специалността му е културният символизъм. Прегледах набързо книгата му — „Философия на символизма“, веднага след втората ни среща и после се опитах да се престоря, че съм я чела преди цяла вечност ей така, случайно, за удоволствие. (На което, ако трябва да бъдем честни, той въобще не повярва.) Както и да е. Важното е, че съм я чела. И онова, което ме впечатли най-много, беше следното — имаше твърде много бележки под линия! Направо се влюбих в тях! Удобна работа са, ви казвам! Просто ги лепваш там, където ти се прииска, и автоматично започваш да изглеждаш много по-умен! Магнус казва, че бележките под линия били за неща, които не са част от основната тема на книгата, но въпреки това представлявали някакъв интерес за теб. Та това е моята първа бележка под линия — по темата за бележките под линия. ↑

[2] Което всъщност никога не изричам. Така както Хъмфри Богарт никога не е казал: „Пусни го пак, Сам“. Това е поредната градска легенда. ↑

[3] Разбира се, че в хотела нямаше пожар. Просто имало късо съединение в системата. Но това го разбрах по-късно — не че е някакво успокоение ↑

[4] Поаро дали някога е казал: „Боже господи!“. Сигурна съм. Е, вярно, казваше го като „Сакрбльо“, ама то си е все същото. А това не оборва ли теорията на Антъни, щото сивите клетки на Поаро със сигурност са по-силни от тези на всички останали? Би трябвало някой ден да му го кажа това на Антъни. Когато съм в по-храбро настроение. (Което, ако не намеря пръстена, очевидно няма да придобия.) ↑

[5] Слабоумна съм. Факт. ↑

[6] Позволено ми е поне да си дам възможност да го намеря сама, без да му съобщавам, нали така?! ↑

ДВЕ

Примигвам няколко пъти и пак поглеждам — но той още си е тук, почти скрит между две програми за конференцията и чаша от „Старбъкс“. И какво може да прави телефон в кош за боклук, ако смея да попитам?

Оглеждам се, за да видя дали някой не ме гледа. После предпазливо пъхам ръка и го вадя. По него има две капки кафе, но иначе си изглежда съвсем нормален. При това е доста добър. Изглежда нов.

Обръщам се бавничко и оглеждам тълпите във фойето. Никой не ми обръща капчица внимание. Никой не тича към мен и не крещи: „Ето ми най-сетне телефона!“. От друга страна, обикалям тук вече десетина минути. Значи който и да е този, който е изхвърлил телефона, го е направил преди това.

На гърба на телефона има стикер, на който е напечатано с миниатюрни буквички: Консултантска група „Уайт Глоуб“. И някакъв номер. Да не би някой да го е хвърлил, защото вече не става? Натискам зеленото копче и екранът светва. Изглежда ми в перфектно състояние.

Един тъничък гласец в главата ми ми напомня, че трябва да го предам. Да го отнеса на рецепцията и да кажа: „Извинете, но някой си е изгубил телефона“. Това трябва да направя. Просто да тръгна с бодр стъпка право към рецепцията като всеки отговорен, нормален член на обществото...

Обаче краката ми не помръдват. Дори на сантиметър. Ръката ми обгръща собственически телефона. Защото, виждате ли, аз също имам нужда от телефон. Басирам се, че Консултантска група „Уайт Глоуб“, които и да са те, си има милиони телефони. И не е като да съм го намерила на пода в гардеробната, нали така?! Намерих го в коша за боклук! А нещата, които отиват на боклука, са... боклук. Значи са предадени обратно на света. И са си на онзи, който ги намери. Правило.

Надниквам отново в коша за боклук и забелязвам червен шнур, точно като онези по вратовете на делегатите около мен. Хвърлям крадешком поглед към рецепциониста, за да съм сигурна, че не ме гледа, и измъквам пропуска. От него ме гледа не особено добра снимка на зашеметяващо момиче, под която пише: Вайълет Ръсел, Консултантска група „Уайт Глоуб“.

Така. Ето каква теория назрява в главата ми. Вече съм същински Поаро. Това е телефонът на Вайълет Ръсел и тя го е хвърлила. По причина... по някаква причина.

Е, проблемът си е неин, не мой.

Телефонът внезапно иззвънява и аз се стряскам. Мамка му! Ама той е жив! Рингтонът започва с максимална сила на звука — със „Самотни дами“ на Бионсе. Бързо натискам бутона за отказ, но миг покъсно телефонът отново започва да звъни, силно и непоколебимо.

Абе това проклето нещо няма ли контрол на звука? Две бизнес дами наблизко вече са се обърнали и ме гледат, а аз съм толкова сконфузена, че натискам бутона за приемане, вместо за отказ. Бизнес дамите продължават да ме гледат, затова съм принудена да сложа телефона на ухото си и да се обърна.

— Човекът, когото търсите, не е на разположение — изричам, опитвайки се да звуча като механичен глас. — Моля, оставете съобщение — това е, за да се отърва, от когото и да е там.

— Къде, по дяволите, си? — започва да говори кадифен, добре образован мъжки глас и аз едва не изписквам щастливо. Значи се получи! Той си мисли, че съм машина! — Тъкмо говорих със Скоти. Той има един познат, който гарантира, че ще стане. Ще бъде като лазерна хирургия. Той е много добър. Няма да останат никакви следи.

Не смея да дишам. Нито да си почеша носа, който внезапно много започва да ме сърби.

— Окей — продължава мъжът в телефона. — Така че, каквото и да правиш оттук нататък, бъди много внимателна!

Затваря и аз се вторачвам изумена в телефона. Никога не бях допускала, че някой някога *наистина* би оставил съобщение по телефона.

Сега вече се чувствам малко виновна. Това си е истинска гласова поща, а Вайълет я изпусна. Вярно, не е моя грешката, че тя си е изхвърлила телефона, но въпреки това... Инстинктивно започвам да

рочия в чантата си за химикалка, но единственото, върху което намирам да запиша съобщението, е някаква стара театрална програма^[1]. Върху нея надрасквам: „Скоти има познат, лазерна хирургия, без следи, бъди много внимателна“.

Само един бог знае за какво е цялата тази работа. Може би липосукция? Както и да е, няма значение. Важното е, че ако някога засека някъде тази Вайълет, ще мога да ѝ предам съобщението.

И преди телефонът отново да се е раззвънял, аз се насочвам към бюрото на рецепциониста, което внезапно се е освободило от народ.

— Здравейте! — изричам задъхано. — Пак съм аз. Някой дали вече не е намерил пръстена ми?

— Мога ли да ви уверя, мадам — изрича той с ледена усмивка, — че веднага ще ви уведоим, ако някой го намери. Все пак вече разполагаме с телефонния ви номер...

— Не, не разполагате! — побързвам да го прекъсна почти победоносно. — Точно в това е проблемът! Номерът, който ви дадох, е... покойник. Извън употреба. Даже напълно — последното, което искам, е този човек да се свърже с типа със суичъра и да му спомене за безценен смарагдов пръстен. — Моля ви да не звъните на него. Бихте ли записали на негово място този номер? — и внимателно преписвам телефонния номер, изписан на гърба на моя телефон. — Всъщност, за всеки случай... Може ли да го пробвам? — грабвам слушалката на хотелския телефон и намирам напечатания номер. Миг по-късно от мобилния телефон в ръката ми гръмва Бионсе. Окей. Поне това е известен повод да се отпусна. Вече имам телефонен номер.

— Нещо друго, мадам?

На рецепциониста започва да му писва от мен, а и зад себе си виждам голяма опашка от хора. Затова отново му благодаря и се запътвам към най-близкото канапе, изпълнена с адреналин. Имам си телефон, имам и план.

Необходими са ми само пет минути, за да запиша номера на мобилния си телефон на двайсет отделни листа хотелска хартия, придружен от надписа: „*Попи Уайът — смарагдов пръстен, моля, позвънете!!!*“ с големи главни букви. За моя неприятна изненада вратите на балната зала вече са затворени (въпреки че все още чувам прахосмукачките, работещи вътре), затова съм принудена да започна обиколки из хотела — в чайната зала, дамската гардеробна и дори спа

центъра, раздавайки номера си на всеки хотелски работник, когото сгащя, и обяснявайки случая си.

Обаждам се и на полицията, за да им издиктувам новия си телефонен номер. Изпращам съобщение на Руби (чийто номер знам наизуст) с думите:

„Здрасти! Телефонът ми откраднат. Това е новият ми номер. Можеш ли да го предадеш на останалите моля? Нещо ново за пръстена?“

След това се стоварвам обратно на новото си любимо канапе доста изтощена. Имам чувството, че цял ден съм живяла в този проклет хотел. Бих могла да звънна и на Магнус, за да му дам този номер, но още нямам сили за това. Някакво досадно гласче у мен ми подсказва, че само по гласа ми той ще отгатне, че пръстенът ми е изчезнал. Ще долови голия ми пръст в мига, в който му кажа „Здрасти!“.

Моля те, пръстенче, върни се! Моля те, МОЛЯ ТИ СЕ, върни се при мен!

Отпускам се назад, затварям очи и се опитвам да изпратя телепатични послания през етера. Затова, когато Бионсе започва отново да реве, се стряскам не на шега. Може би е това! Пръстенът ми! Някой го е намерил! Дори не поглеждам екрана, преди да натисна бутона за приемане и весело да отговоря:

— Ало?

— Вайълет? — нечий мъжки глас удря ухото ми. Това не е мъжът, който се обади преди — този сега има по-басов глас. И звучи леко ядосан, ако човек може да прецени само по три срички^[2]. Освен това диша доста тежко, което означава, че е или перверзник, или трупа мускули във фитнеса. — Във фойето ли си? Японците още ли са там?

Без да мисля какво правя, аз се оглеждам. И наистина — край вратите виждам цяла тумба япончета.

— Да, тук са — отговарям. — Но аз не съм Вайълет. И това вече не е телефонът на Вайълет. Много съжалявам, но ще ви помоля да съобщите на всички ваши общи познати, че номерът ѝ е променен.

На всяка цена трябва да изхвърля от телефона си дружките на Вайълет. Не мога да им позволя да ме стряскат на всеки пет секунди! Ами, да!

— Извинете, но с кого говоря? — пита мъжът. — И защо вие вдигате този телефон? Къде е Вайълет?

— Вдигам телефона, защото вече го притежавам — изричам с доста по-голяма самоувереност, отколкото изпитвам. Което си е напълно вярно. Притежанието е девет десети от закона^[3].

— Вие го *притежавате*? Каква, по дяволите, сте вие? О, господи! — започва да ругае той и някъде около него чувам бързи стъпки. Имам чувството, че той тича по стълбите^[4]. — Само ми кажете, че не си тръгват, нали?

— Кой, японците ли? — присвивам аз очи по посока на въпросната група. — Може би. Не мога да преценя.

— Има ли с тях един нисък тип? Малко закръглен? С гъста коса?

— Имате предвид мъжа със синия костюм ли? Да, той е точно пред мен. Изглежда ядосан. В момента облича лодена си.

Виждам как един от колегите на ниския кръгъл японец му помага да облече скъпия си лоден от „Бърбъри“. Докато се облича, от устата му изригват вбесено някакви неразбираеми за мен неща на японски, а останалите членове на групата кимат притеснено.

— Не! — възклицанието на мъжа в телефона ми ме хваща неподготвена. — Не може да си тръгне току-така!

— Да, ама си тръгва. Съжалявам.

— Трябва на всяка цена да го спрете! Моля ви, вървете при него и не му позволявайте да напуска хотела! Вървете при него веднага! Направете всичко необходимо, за да не напусне фоайето!

— Вижте какво — вторачвам се объркано в телефона, — много съжалявам, но аз не ви познавам и...

— Аз също не ви познавам! — срязва ме той. — И коя сте вие, между другото? Да не би да сте приятелка на Вайълет? И бихте ли ми казали защо тя най-внезапно реши да напусне работата си на сред най-голямата бизнес конференция на годината? Да не би да е решила, че вече нямам нужда от лична асистентка?

Аха! Значи Вайълет е негова лична асистентка! Е, връзва се. И внезапно го е изоставила. Не съм изненадана — звучи ми като твърде деспотичен човек.

— Както и да е, няма значение — поправя се сам. — Искам да кажа, че вече съм на стълбите, на деветия етаж, защото асансьорът е пълен. Ще бъда във фойето след по-малко от три минути, а от вас се иска да задържите Юичи Ямасаки, докато пристигна! Която и да сте!

Ама че наглец!

— Или? — срязвам го аз.

— Или цяла година преговори отива по дяволите заради едно абсурдно недоразумение. Или най-голямата сделка на годината се проваля! И екип от двайсет човека губят работата си! — отсича безапелационно гласът му. — Става въпрос за старши мениджъри, секретарки, въобще — за всички. Само защото не мога да сляза достатъчно бързо долу, а единственият човек, който може да помогне, не иска.

По дяволите!

— Добре де! — отсичам бясна. — Ще направя всичко възможно да го спра. Как казахте, че е името му?

— Ямасаки.

— Почакайте, господин Ямасаки! — втурвам се аз през фойето. — Моля ви, господин Ямасаки! Бихте ли ме изчакали за момент?

Господин Ямасаки се обръща с въпросителен поглед и двама яки мъжаги автоматично застават пред него, за да го защитят. Виждам, че човекът има широко лице, все още разкривено от гняв, и як, волски врат, около който е увил копринено шалче. Оставам с впечатлението, че никак не си пада по празни приказки.

И оттук нататък вече нямам идея какво да кажа. Не говоря японски, нямам никаква представа нито от японския бизнес, нито от японската култура. С изключение на сушието. Обаче не мога просто да се приближа до него и да изрека внезапно: „Суши!“, ухилвайки се. Все едно да се приближа към някой висш американски бизнесмен и да изтърся: „Пържола с кокал!“.

— Аз съм... ваша голяма почитателка! — започвам да импровизирам. — На вашата работа! Ще може ли да ми дадете един автограф?

Той ме поглежда объркано, а един от колегите му бърза да му преведе думите ми в ухото му. Веднага след това челото му се отпуска и той ми се покланя.

В отговор аз също се покланям, а той щраква с пръсти и излайва някакви инструкции. Миг по-късно пред него разтварят красива кожена папка и той започва да пише нещо много сложно и неразбираемо на японски.

— Там ли е още? — стряска ме внезапно гласът на непознатия от телефона, който не съм затворила.

— Да — промърморвам тихичко. — Засега. Къде сте? — питам, а господин Ямасаки дарявам с широка усмивка.

— На петия етаж. Задръжте го там! Каквото и да ви струва!

Господин Ямасаки ми подава листа, на който написа посланието си, слага капачката на писалката си, отново ми се покланя и прави крачка към вратата.

— Почакайте! — провиквам се отчаяно. — Може ли да... да ви покажа нещо?

— Господин Ямасаки е много зает — намесва се един от неговите колеги с очила с метални рамки и най-бялата риза на света, която някога съм виждала. — Бъдете така добра да се свържете с офиса ни.

И отново се обръщат, за да излязат. И сега какво? Не мога да поискам друг автограф, нали така? Не мога и просто да го поваля на пода. Налага се да измисля нещо, за да привлека вниманието му...

— Имам специално съобщение за вас! — изписквам, втурвайки се след тях. — Аз съм пееща телеграма! Нося послание от множеството почитатели на господин Ямасаки! Би било проява на неучтивост към тях, ако ми откажете да ме изслушате!

Думата „неучтивост“ автоматично си свършва работата — заковава ги на място. Те се смръщават и разменят объркани погледи.

— Пееща телеграма ли? — пита подозрително човекът със скъпарските очила.

— Нещо като Горилаграма? — опитвам се да вляза в тон с японската култура аз. — Само че пееща.

Не съм много сигурна, че това изясни нещата.

Преводачът мърмори нещо ожесточено в ухото на господин Ямасаки, а след малко ме инструктира:

— Можете да представите телеграмата!

Господин Ямасаки се обръща учтиво към мен, а колегите му последват примера му. Всички скръстват ръце пред гърди в очакване.

Забелязвам, че няколко от групите бизнесмени наоколо също проявяват интерес.

— Къде сте? — промърморвам отчаяно в телефона.

— На третия етаж — достига до мен гласът на непознатия. — Половин минута. Само не го губете!

— Започвайте! — отсича властно мъжът с очилата.

Няколко от гостите на хотела също се спират да гледат. О, боже! Но как успях да се забъркам във всичко това? Първо, не мога да пея. Второ, какво се пее на японски бизнесмен, когото виждаш за първи път? И трето, *защо изобщо* изтърсих, че съм пееща телеграма?

Но ако не направя нещо, при това веднага, двайсет човека може би ще изгубят работата си.

Покланям се дълбоко, просто за да печеля време, и всички японци ми се покланят в отговор.

— *Започвайте!* — повтаря мъжът с очилата и очите му зад тях проблясват заплашително.

Поемам си дълбоко дъх. Хайде де, какво пък толкова?! Има ли значение какво ще направя? Трябва да го задържа още само половин минута! А после ще избягам и никога повече няма да ме видят.

— Господин Ямасаки — започвам предпазливо по мелодията на „Самотни дами“. — Господин Ямасаки, господин Ямасаки, господин Ямасаки! — напявам закачливо, въртейки бедра и рамене към него точно като Бионсе^[5]. — Господин Ямасаки, господин Ямасаки, господин Ямасаки!

Брей, че то не било никак трудно! Няма нужда да знам думите, мога просто да продължа да си повтарям „Господин Ямасаки“ до края на света. След няколко секунди някои от японците се развеселяват дотолкова, че започват да ми припяват „Господин Ямасаки“, потупвайки шефа си по гърба.

— Господин Ямасаки, господин Ямасаки, господин Ямасаки, господин Ямасаки! — размахвам весело пръст и закачливо му намигвам. — Оооо, оооо, ооо! Оооо, ОООО, Оооо!

Песента се оказва невероятно заразна. Вече всички японци пеят с мен, с изключение на господин Ямасаки, който само си стои и ме наблюдава наперено, с особено доволно изражение. Някои от делегатите наоколо също се присъединяват към мен и чувам как някой зад гърба ми пита: „Това да не е някакъв нов пърформънс?“

— Господин Ямасаки, господин Ямасаки, господин Ямасаки...
— припявам, а в телефона прошепвам: — Къде сте, за бога?

— Наблюдавам ви.

— Какво?! — обръщам се рязко и обхождам с поглед фоайето.

И внезапно очите ми попадат на мъж, стоящ встрани от всички останали, на трийсетина метра от мен. Облечен е в тъмен костюм, има гъста черна разрошена коса и държи на ухото си телефон. Дори от това разстояние се вижда, че се смее.

— Откога сте тук? — просъсквам вбесена.

— Току-що пристигнах. Не исках да ви прекъсвам. Между другото, страхотно се справихте! — допълва. — Мисля, че отново спечелихте за нашата кауза господин Ямасаки!

— Е, благодаря — изричам саркастично. — Радвам се, че ви бях от полза. Е, вече целият е ваш!

Покланям се с апломб на господин Ямасаки, а после се врътвам на пета и се насочвам важно към изхода, сподиряна от разочарованите викове на японците. Имам си много по-важни дела, отколкото да се тревожа за някакви си арогантни непознати и тъпите им бизнес сделки.

— Почакайте! — следва ме гласът на мъжа в слушалката. — Този телефон в ръката ви! Той е на моята лична асистентка!

— В такъв случай не е трябвало да го изхвърля! — срязвам го аз и бутвам стъклените врати. — Който си го намери, негов си е!

* * *

От Найтсбридж до дома на родителите на Магнус в Северен Лондон има дванайсет спирки и в мига, в който се измъквам от метрото, отново проверявам телефона си. Проблясва с нови съобщения — десетина есемеса и двайсетина имейла. Но от тях само пет есемеса са за мен и никой от тях не ми казва нещо ново за пръстена. Единият е от полицията и сърцето ми претупва с надежда. Оказва се, че само потвърждават жалбата, която съм пуснала, и ме питат дали имам нужда от среща с психолог.

Всичко останало са текстови съобщения и имейли за Вайълет. Докато минавам през тях, забелязвам, че значителна част са от някой си „Сам“. Влизайки отново в ролята на Поаро, аз натискам бутона за

проверка на последния входящ номер и виждам, че той наистина е на Сам. Значи това е той. Шефът на Вайълет. Типът с тъмната рошава коса. И сякаш за да го докаже, имейл адресът ѝ действително започва с името „Сам Рокстън“.

Просто от любопитство щраквам върху един от имейлите. Той е от някоя си Джена Смит и темата е „Re: Вечеря?“.

„Благодаря, Вайълет. Много ти благодаря, че не си споменала нищо за това пред Сам.
Чувствам се доста неловко!“

Охо! И за какво толкова ѝ е станало неловко? И преди да се спра, вече съм успяла да се смъкна към предишния имейл, който е бил изпратен вчера.

„Всъщност, Джена, трябва да знаеш нещо — Сам е сгоден.

Поздрави, Вайълет.“

Хм, сгоден значи. Интересно. Докато чета думите отново и отново, усещам дълбоко в себе си някаква странна реакция, която не мога да определя. Изненада ли е?

От друга страна, защо би трябвало да се изненадвам? Че аз дори не го познавам!

Добре де, оттук нататък вече трябва да знам цялата история. Защо Джена се чувства толкова неловко? Какво е станало? Слизам още по-надолу в имейлите и най-сетне откривам първия от Джена, която очевидно се е запознала с този Сам Рокстън по време на някакво бизнес мероприятие, паднала си е по него и го е поканила на вечеря още преди две седмици, но той не ѝ връщал позвъняванията.

„... Пробвах пак вчера... може би номерът не е верен... някой ми каза, че той е прочут с това и че най-

добрият начин да се свърже с него човек е през неговата лична асистентка... много съжалявам, че те занимавам... Може би ще ме уведомиш какво става...“

Горката жена! Вече изпитвам истинско възмущение заради нея. И защо поне не е отговорил? Толкова ли е трудно да изпратиш един бърз имейл в стил „Не, благодаря“, а после се оказва, че бил сгоден, за бога!

Както и да е. Не ме интересува. Внезапно си давам сметка, че надничам в чужда поща, когато си имам далеч по-важни собствени проблеми, за които да мисля. *Приоритети, Попи!* Трябва да купя някакво вино за родителите на Магнус. Както и картичка с надпис „Добре дошли у дома“. И в случай че в следващите двайсет минути по някакво чудо не намеря пръстена, трябва да си взема и... някакви ръкавици.

Катастрофа! *Истинска катастрофа!* Оказва се, че през април не продават ръкавици. Единствените, които успях да открия, бяха от склада на магазина за аксесоари. Стари коледни ръкавички, налични само в най-малкия размер.

Не мога да повярвам, че съвсем сериозно планирам да посрещна бъдещите си свекър и свекърва с твърде малки за мен червени вълнени ръкавички с еленчета. С пискюли на всичко отгоре.

Обаче нямам никакъв друг избор. Или това, или ще се наложи да видят голите ми ръце.

Докато поемам по стръмния баир към къщата ми, започва съвсем реално да ми прилошава. Не е само от пръстена. От цялата тази история с бъдещите свекър и свекърва. Завивам зад ъгъла и виждам, че всички прозорци в къщата светят. Върнали са се.

Никога досега не съм срещала къща, която да подхожда така добре на семейството, което живее в нея, като къщата на семейство Тавиш. По-стара и по-величествена е от всички останали на улицата и ги наблюдава надменно от позицията си на върха. В градината има тисови дървета и мозайка. Тухлите са покрити с бръшлян, а прозорците и до днес си седят с оригиналните дървени рамки от 1835 година. Вътре има тапет на Уилям Морис, датиращ от 60-те години, а подовете са покрити с турски килими.

Само дето самите килими трудно се виждат, защото обикновено са покрити със стари документи и ръкописи, които никой не си прави труда да вдигне. В тази къща никой не си пада особено много по чистенето. Веднъж намерих в леглото в стаята за гости истински фосил — варено яйце, все още в чашката си, заедно с древно масло за препечени филийки. Сигурно бяха поне на година.

И навсякъде, из цялата къща, е пълно с книги. Подредени са на рафтовете на по три реда навътре, на големи купчини на пода и по полиците във всички бани. Антъни пише книги, Уонда пише книги, Магнус пише книги и по-големият му брат Конрад пише книги. Пише книги дори съпругата на Конрад — Марго^[6].

Кое е страхотно. Искам да кажа, че да, страхотно е всички тези интелектуалци и гении да са събрани в едно семейство. Но със сигурност те кара да се чувстваш мъничко неадекватна.

Не ме разбирайте погрешно, смятам се за доста интелигентна. Така де, като всеки нормален човек и аз съм ходила на училище и в колеж, намерих си добра работа и всичко останало. Но тези хора не са нормални, те са от съвсем различна категория. Те имат супермозъци. Те са академичната версия на „Великолепната четворка“^[7]. Срещата съм родителите на Магнус само няколко пъти, когато Антъни долетя до Лондон за една седмица, за да изнесе важна лекция, но ми беше напълно достатъчно. Докато Антъни изнасяше лекция по политическа теория, Уонда пък представяше доклад за феминистичния юдаизъм, а след това и двамата се появиха в „Културното шоу“, заемайки *противоположни позиции* за някакъв филм, посветен на влиянието на Ренесанса^[8]. Е, такъв беше фонът на нашата среща. Нищо особено, без никакво напрежение.

През годините съм се запознавала с доста родители на гаджета, но ако трябва да бъда честна, това беше най-страшното ми от всички преживявания. Тъкмо се бях здрависала с Уонда и гордо ѝ разказвах в кой колеж съм учила, когато Антъни вдигна студените си, пронизващи очи над очилата си с формата на полумесец, погледна ме и възкликна: „Степен по физиотерапия ли? Много смешно“. Бях автоматично съсипана. Нямах престава как да реагирам. Всъщност толкова се притесних, че излязох от стаята и отидох в тоалетната^[9].

От този момент нататък, разбира се, аз си глътнах граматиката. Следващите три дена бяха най-голямото изпитание в живота ми.

Колкото по-интелектуален ставаше разговорът, толкова повече ми се връзваше езикът. Вторият ми най-гаден момент — произнесох името „Пруст“ грешно и всички си размениха погледи^[10]. Третият най-гаден момент — всички гледахме заедно „Университетско предизвикателство“, когато в шоуто дойде ред на темата за костите. Най-сетне нещо познато! Аз съм го учила! Знам им всичките латински наименования и прочее. Но тъкмо си поемах дъх да отговоря на първия въпрос, когато Антъни даде правилния отговор. Следващият път бях по-бърза, но той пак ме изпревари. Цялото преживяване беше като състезание, в което спечели той. А накрая ме погледна и заяви: „В това училище по физиотерапия не преподават ли поне за костите, Попи?“. Бях напълно унижена.

Магнус обаче казва, че обичал мен, а не мозъка ми, и че не трябвало да обръщам внимание на родителите му. А Наташа ми напомня в такива моменти да си мисля просто за титлата, за къщата в Хемпстед и за вилата в Тоскана. Такава си е нашата Наташа. Докато моят подход е малко по-различен — просто да не мисля за тях. Досега нямаше проблеми — те си бяха в Чикаго, на хиляди километри от нас.

Но сега са тук.

О, господи! А аз все още не съм сигурна за този Пруст. (Проуст? Прууст?) И не си преговорих латинските наименования на костите. И нося червени вълнени ръкавички с еленчета. С пискюли. През април.

Докато звъня на звънеца, краката ми леко треперят. Всъщност треперят си значително. Чувствам се като плашилото от „Вълшебника от Оз“. Всеки момент ще се строполя на алеята и Уонда ще ме гилотинира, задето съм изгубила пръстена.

Стига, Попи! Всичко ще бъде наред! Никой не подозира нищичко! И вече съм си измислила историята — изгорила съм си ръката. Точно така.

— Здравсти, Попи!

— О, здравей, Феликс!

Толкова голямо е облекчението ми, че ме посреща Феликс, че гласът ми излиза като треперлива въздишка.

Феликс е най-малкият в семейството — само на седемнайсет е и още ходи на училище. Всъщност Магнус живее при него, докато родителите им ги няма — нещо като детегледач. Аз също се преместих при тях, след като се сгодихме. Не че на Феликс му трябва

детегледачка. Той е абсолютно дисциплиниран, непрекъснато чете и изобщо не се усеща, че има младеж в къщата. Веднъж пробвах да си поговоря приятелски с него за наркотиците. Той учтиво ме коригира за всеки един факт, който му представих, а после отбеляза, че пия „Ред Бул“ малко повече от препоръчителното, и ме запита дали не мисля, че започвам да се пристрастявам. Това ми беше първият и последен опит да се правя на по-голямата сестра.

Както и да е. Всичко това свърши сега, след като Антъни и Уонда се прибраха от Щатите. Аз се върнах в жилището си и започнах да търся апартамент за двама ни. Магнус нямаше нищо против да останем в къщата. Предложи да използваме стаята за гости и банята на най-горния етаж и ми напомни, че за него би било много удобно да продължи да използва библиотеката на баща си.

Той с всичкия ли си е? За нищо на света няма да живея под един покрив със семейство Тавиш!

Тръгвам след Феликс към кухнята, където Магнус се е излегал на един кухненски стол, жестикулира оживено към някакъв лист хартия и казва:

— Мисля, че ето тук аргументацията ти куца. Втори абзац.

Както и да седи Магнус, каквото и да прави, все успява да изглежда елегантен. Обутите му в кадифени пантофи крака са вдигнати на друг стол, пуши доволно цигара^[11], а червеникавокестенявата му коса е отхвърлена назад от челото му като водопад.

Всички от фамилията Тавиш са с един и същи цвят на косата — като семейство лисици. Дори Уонда къносва косата си. Но Магнус е най-красивият от всички и не го казвам само защото ще се омъжвам за него. Кожата му е на лунички, но и много бързо хваща тен, а тъмната му червеникавокестенява коса е като излязла от реклама за шампоан. Точно затова държи да я носи дълга. И е доста суетен по отношение на косата си.

Освен това, макар че е член на академичните среди, не е някой мухлясал тип, който по цял ден си седи вкъщи и чете книги. Кара много добре ски и обеща да научи и мен. Всъщност точно така се запознахме. Беше изкълчил китката си по време на ски и дойде при нас на физиотерапия, след като лекарят му ни препоръчал. Беше записан при Анализа, но тя предпочете да приеме един от редовните си клиенти и затова накрая се оказа при мен. На следващата седмица ме

покани на среща, а след месец ми предложи брак. „Само след месец, моля ви се!“

Сега Магнус вдига очи и лицето му светва.

— Скъпа! Как е красивото ми момиче? Ела тук! — прави ми знак да се приближа за целувка, а после поема лицето ми в ръце, както винаги прави.

— Здравсти! — насилвам се да се усмихна аз. — Е, тук ли са родителите ти? Как е минал полетът им? Нямам търпение да ги видя.

Опитвам се да звуча бодро и нетърпеливо, въпреки че на краката ми им се иска да се обърнат и да побягнат право към вратата и надолу по хълма.

— Не получи ли съобщението ми? — поглежда ме озадачено Магнус.

— Какво съобщение? О, да! — внезапно си давам сметка. — Разбира се. Но си изгубих телефона. И сега имам нов номер. Трябва да ти го дам.

— Изгубила си телефона си ли? — вторачва се в мен годеникът ми. — Защо? Какво стана?

— О, нищо особено! — изчуруликвам аз. — Просто... го изгубих и се наложи да си взема нов. Нищо особено. Никаква драма.

Взех мъдрото решение, че засега колкото по-малко казвам на Магнус, толкова по-добре. Нямам намерение да се впускам в дискусии за това защо толкова отчаяно съм се вкопчила в един телефон, който съм открила на боклука.

— Та какво искаше да ми кажеш със съобщението си? — побързвам да добавя, за да сменя темата.

— Че самолетът на родителите ми е бил отклонен. Трябвало е да кацнат в Манчестър. Ще се приберат чак утре.

Отклонен?

Манчестър?!

О, господи, спасена съм! Значи краката ми вече могат да спрат да треперят. Идва ми да се разкрещя и да запая „Алилуя“. Манчестър! Манчестър!

— Господи, колко неприятно! — полагам огромни усилия да разкривя лицето си в подходящата маска на разочарование. — Горките! Манчестър значи. Че това е на стотици километри оттук! А с такова нетърпение очаквах да ги видя!

Мисля, че звуча доста убедително. Феликс ме поглежда странно, но Магнус пак е грабнал своя лист. Без да направи никакъв коментар за ръкавиците ми. Феликс също не ги е видял.

Е, значи бих могла да се поотпусна мъничко.

— Така. Е... — оглеждам помещението. — Ами кухнята?

Магнус и Феликс бяха казали, че днес следобед ще почистят, но кухнята изглежда така, сякаш е паднала бомба. По масата има кутии от храна за вкъщи, на барплота — купчина книги, а в другия край дори тиган.

— Утре родителите ви се връщат. Не трябва ли да почистим малко, а?

Без да вдига очи от листа, Магнус отговаря:

— Нищо няма да забележат.

На него му е лесно да го каже. Но аз съм (почти) снахата, която е живяла тук и която ще трябва да поеме цялата вина.

Магнус и Феликс започват да говорят за някаква бележка под линия^[12], затова аз се запътвам към барплота и започвам да чистя. Не смея да сваля ръкавиците си, но за мое щастие момчетата изобщо не ме поглеждат. Поне съм сигурна, че останалата част от къщата е наред. Вчера я почистих цялата, смених старите бутилки пяна за вана и заредих с тоалетна хартия. И което беше най-хубавото, успях да намеря анемонии за кабинета на Уонда. Всички знаят, че тя обожава анемониите. Дори е написала статия със заглавие „Анемониите в литературата“. (Типично за това семейство — не можеш просто да обичаш нещо, трябва да станеш именит учен по въпросите, свързани с него.)

Когато свършвам, Магнус и Феликс са все така потънали в дискусията си. Вече цялата къща е чиста. И никой не ме е питал нищо за пръстена. Най-добре е да си тръгвам, докато имам време.

— Е, тръгвам си — изричам небрежно и целувам главата на Магнус. — Ти остани тук да правиш компания на Феликс. И поздрави родителите си с добре дошли от мен.

— Защо не останеш да прекараш нощта тук, а? — пита Магнус, плъзва ръка през кръста ми и ме придърпва към себе си. — Сигурно ще искат да те видят.

— Не, посрещнете ги вие. Аз ще дойда утре — изричам с ведра усмивка, за да му отвлека вниманието от факта, че се изнасям

заднешком към вратата с ръце на гърба. — Ще имаме много време да се видим.

— Не те виня — изрича Феликс и вдига очи към мен от листа, който обсъждат.

— Моля? — поглеждам го аз и примигвам. — За какво да ме виниш?

— Че не искаш да останеш — отговаря той и свива рамене. — Мисля, че си забележително сангвинична предвид тяхната реакция. От доста време ми се иска да ти го кажа. Ти трябва да си много добър човек, Попи, за да ги приемаш така спокойно!

Ама какви ги говори той?

— Ами, не знам... Какво искате да кажете? — обръщам се за помощ към Магнус.

— О, нищо особено! — изрича той, но една идея по-бързо. Обаче Феликс вече гледа втренчено по-големия си брат и очите му блесват.

— О, господи! — възкликва. — Ти не си й казал, така ли?

— Феликс, млъкни!

— Не си й казал, нали? Не мислиш ли, че не е много честно спрямо нея?

— Какво да ми каже? — започвам да се въртя от единия към другия аз. — Какво?

— О, нищо — смотолева унило Магнус. — Просто... — най-сетне се осмелява да ме погледне в очите. — Добре де. Не може да се каже, че родителите ми откачиха от радост, когато се сгодихме. Това е.

За момент нямам представа как да реагирам. Втренчвам се тъпо в него, опитвайки се да осъзная чувото.

— Но ти нали каза... — потреперва гласът ми. — Ти каза, че били във възторг! Каза, че били много развълнувани!

— Ще бъдат във възторг — отсича ядосано той. — Когато се вразумят!

Ще бъдат? В бъдеще време?

Целият ми свят се сгромолясва. Не стига, че родителите на Магнус са страховити гении, а сега се оказва, че били и *против нашия брак*.

— Но ти ми каза, че те не можели да си представят по-сладка и по-чаровна снаха! — изричам с треперещ глас и наистина треперещо

тяло. — Каза, че ми изпращали целувки от Чикаго! Какво е било всичко това? Лъжи ли?

— Не исках да те тревожа — отговаря Магнус и поглежда на кръв брат си. — Виж какво, не е станало нищо особено. Ще се примирят. Просто сега си мислят, че е малко прибързано... още не те познават добре... Те са идиоти! — изсумтява. — И им го казах.

— Имал си скандал с родителите си? — вторачвам се ужасено в него. — Но защо не си ми казвал нищо?

— Не беше скандал — изрича с отбранителен тон той. — Беше по-скоро... различие в мненията.

Различие в мненията ли?

— Различие в мненията е по-лошо от скандал! — извивам ужасено. — Милиони пъти по-лошо е! О, боже, трябваше да ми кажеш! Какво ще правя сега? Как ще се изправя очи в очи с тях?

Знаех си! Знаех си аз! Професорите не ме смятат за достатъчно добра за семейството им. Аз съм като онова момиче от операта, което се отказва от любимия си, защото е твърде неподходящо за него, а после получава туберкулоза и умира, и още по-добре за нея, защото и без това е нищожество в сравнение с тях, и голяма глупачка. Сигурно и тя не е можела да произнесе правилно „Пруст“.

— Попи, успокой се! — изрича раздразнено Магнус. Става на крака и ме хваща за раменете. — Ето защо не ти казах нищо! Това са семейни глупости и нямат нищо общо с нас! Обичам те и скоро ще се оженим! Ще го направя и ще доведа това нещо докрай, независимо какво казват всички останали и независимо дали това са родителите ми, приятелите ми или който и да било друг! Става въпрос за нас! — гласът му е толкова непреклонен, че аз започвам да се успокоявам. — А и ти гарантирам, че когато те опознаят по-добре, родителите ми ще те приемат. Сигурен съм!

Не мога да не му се усмихна, макар и неохотно.

— Така. Браво на моето красиво момиче! — отсича Магнус, прегръща ме силно, а аз го потупвам дружески по гърба, опитвайки се с все сили да му повярвам.

Докато се отдръпва от мен, погледът му най-сетне пада върху ръцете ми и той се смръщва озадачено.

— Скъпа, защо си с ръкавици?

* * *

Вече ще получа нервен срив! Със сигурност!

Тази история с пръстена едва не излезе наяве! И щеше да стане, ако не беше Феликс. Тъкмо се бях впуснала в непохватен разказ за абсурдното си изгаряне, очаквайки Магнус всеки момент да заподозре нещо, когато Феликс се прозя и рече:

— Какво ще кажете да отскочим до кръчмата?

И тогава Магнус внезапно се сети, че първо трябвало да изпрати някакъв имейл и всички колективно забравиха за ръкавиците ми.

А аз се възползвах от тази удобна възможност, за да си тръгна. Много бързо.

И сега си седя в автобуса, вторачена в тъмната нощ, изпълнена отвътре със студ. Изгубих пръстена. Семейство Тавиш не ме искат за съпруга на сина си. Мобилният ми е откраднат. Имам чувството, че всичките ми защитни одеяла са били издърпани. Изведнъж.

Телефонът в джоба ми отново започва със своята Бионсе и аз го вадя, но без особена надежда.

Както и можеше да се очаква, не е от никой от приятелите ми, за да ми каже, че е намерил пръстена. Нито от полицията, нито от хотела. Обажда се той — Сам Рокстън.

— Избяга — изрича той без заобикалки. — Този телефон ми трябва. Къде си?

Чудничко. Нищо от рода на: „Много ти благодаря, задето ми помогна за сделката с японците!“.

— Пак заповядай — изричам в отговор на неизречената му благодарност.

— О! — казва той, неочаквано смутен. — Наистина. Благодаря. Задължен съм ти. И така, как смяташ да ми върнеш този телефон? Ще се отбиеш ли в офиса ми или да изпратя куриера? Къде си сега?

Нищо не отговарям. Изобщо не смятам да му връщам телефона. Имам нужда от този номер.

— Ало?

— Здравсти — смотолевям, стисвам още по-здраво телефона, преглъщам и казвам: — Проблемът е, че се налага да взема назаем този телефон. Съвсем за малко.

— О, господи! — чувам го как въздъхва дълбоко. — Виж какво, опасявам се, че телефонът не е за вземане назаем. Той е собственост на компанията и аз се нуждая от него. Или под вземане назаем имаш предвид кражба, така ли? Защото можеш да ми вярваш, че мога много лесно да те проследя и въобще не смятам да ти плащам стоте паунда за удоволствието!

За такава ли ме мисли той? Че искам парите му? Да не съм някакъв си похитител на телефони?

— Не искам да го крада! — възкликвам възмутено. — Просто ми трябва за няколко дена. Дадох този номер на всички, а случаят наистина е спешен...

— Какво си направила? — слисва се той. — Но защо?

— Защото изгубих годежния си пръстен — изричам, едва събрала кураж да го кажа на глас. — Много е стар и ценен. А после ми откраднаха телефона и аз бях абсолютно отчаяна, а след това минах покрай един кош за боклук и го видях. В коша за боклук! — повтарям, за да бъде по-убедителна. — Твоята лична асистентка просто го е хвърлила. А когато нещо се озове в коша за боклук, принадлежи на всички, нали така?! Който си го намери, негов си е.

— Глупости! — срязва ме той. — Кой ти каза това?

— Ами... всички го знаят — опитвам се да си придам увереност аз. — Пък и защо твоята лична асистентка ще бяга и ще си хвърля телефона, а? Ако питаш мен, за нищо не става.

— Така си е, за нищо не става. Беше по-скоро дъщерята на един приятел, на която изобщо не трябваше да давам работа. Беше при мен само от три седмици. Доколкото разбирам, получила е договор за модел точно днес по обяд. И една минута по-късно напусна. Дори не си направи труда да ми каже, че си тръгва. Разбрах от един от останалите лични асистенти — тук вече звучи доста ядосано. — Госпожице... как ти е името?

— Уайът. Попи Уайът.

— Добре, Попи, стига игрички! Много съжалявам за пръстена ти. Надявам се, че ще се намери. Но този телефон не е просто някакъв забавен аксесоар, който всеки може да си приватизира, когато си пожелае. Това е служебен телефон със служебни съобщения, които непрекъснато влизат в него. Имейли, важни неща. Моята лична

асистентка ръководеше живота ми. Затова имам *спешна нужда* от тези съобщения!

— Ще ти ги препращам! — просветва ми внезапно. — Ще ти препращам всичко! Става ли?

— Какво, по... — промърморва нещо под нос той. — Окей. Печелиш. Ще ти купя нов телефон. Дай ми адреса си. Ще изпратя куриер и...

— Не, трябва ми точно този! — отсичам непреклонно. — Точно този номер!

— За бога...

— Виж какво, гарантирам ти, че ще стане! — започвам да редя бързо аз. — Всичко, което влезе в телефона, ще ти бъде препращано веднага! Няма да разбереш разликата, ще видиш! Щом си изгубил личната си асистентка, каква полза тогава от телефона ѝ, а? Смятам, че така е по-добре. Освен това ми каза, че си ми задължен, задето спрях господин Ямасаки, нали така? — не се сдържа да не му припомня. — Каза го преди малко.

— Не това имах предвид и ти много добре го знаеш...

— Няма да пропуснеш нищо, обещавам! — прекъсвам ядосаното му ръмжене. — Ще ти изпращам всяко едно съобщение, което влезе. Виж, ето сега ще ти покажа, дай ми секундичка...

Изключвам, повдигам всички послания, пристигнали в телефона от сутринта, и бързо ги препращам едно по едно към мобилния телефон на Сам. Пръстите ми са същински светкавици.

Съобщение от Вик Майерс — препратено. Съобщение от сър Никълъс Мъри — препратено. Въпрос на секунди е да препратя всичките. И всички имейли отиват директно към неговия имейл адрес.

Имейл от отдел „Човешки ресурси“ — препратен. Имейл от Таня Фелпс — препратен. Имейл от татко...

Тук се поколебавам. Трябва да внимавам. За чий баща става въпрос — на Вайълет или на Сам? Адресът в горната част на имейла не ми помага с нищо особено.

След като си казвам, че е за добра кауза, аз отварям имейла, за да съм сигурна.

„Скъпи Сам,

Отдавна не сме се виждали. Мисля често за теб, питам се какво правиш. Ще ми бъде много приятно някой път да си побъбрим. Получи ли някое от съобщенията ми по телефона? Не се притеснявай, знам, че си много зает.

Ако някога минаваш покрай нас, знаеш, че винаги си добре дошъл. Има един въпрос, за който искам да поговоря с теб — всъщност е доста интересен. Но както казах, няма нищо спешно.

Твой: татко“

Когато стигам края, се чувствам по-скоро шокирана. Знам, че човекът ми е непознат и че това не е моя работа. Но, от друга страна, как така не отговаря на съобщенията на собствения си баща? Толкова ли му е трудно да отдели половин час, за да си поговори с него? А баща му звучи като толкова сладък и смирен старец. Горкичкият, да трябва да праща писмата си до личната асистентка на сина си! Идва ми аз самата да му отговоря. Иска ми се да му отида на гости в малката къщурка^[13].

Както и да е. Няма значение. Това не е моят живот. Натискам бутона за препращане и този имейл заминава при останалите. Миг покъсно Бионсе пак започва да пее. Пак е Сам.

— Кога точно сър Никълъс Мъри е изпратил съобщението на Вайълет? — пита рязко той.

— Ами... — вторачвам се в телефона. — Преди около четири часа. Първите няколко думи вече се разчитат на екрана, така че няма нищо лошо в това да го отворя и да го прочета. Не че е особено интересен.

„Вайълет, моля те, кажи на Сам да ми се обади!
Телефонът му е изключен.

С най-добри пожелания — Никълъс.“

— Мамка му! Мамка му! — ругае бясно Сам. После млъква. — Окей — изрича накрая. — Ако пак ти изпрати съобщение, веднага ме уведоми, става ли?

Отварям автоматично уста с намерението да кажа: „Ами баща ти? Защо не звъннеш на него, а?“. Но пак я затварям. Не, Попи, не е твоя работа!

— А, да! Имаше и едно съобщение по телефона! — спомням си внезапно. — За някаква липосукция или нещо подобно. Не е било за теб, нали?

— Липосукция ли? — провиква се изумено той. — Нямам впечатление да ми трябва.

Е, не е необходимо да звучи толкова презрително — все пак само попитах. Трябва да е било само за Вайълет. Не че и тя би имала нужда от липосукция, щом вече има договор за модел.

— Е, договорихме ли се? — питам накрая.

Известно време той не казва нищо и аз си го представям как стои и се мръщи, загледан в телефона си. Не знам защо, но не оставам с впечатлението, че той е на седмото небе от това положение на нещата. Но какъв друг избор има?

— Още утре ще помоля момчетата от поддръжката да прехвърлят имейл адреса на личната ми асистентка към моята пощенска кутия — изрича почти на себе си. — Но есемесите ще продължават да пристигат при теб. Ако пропусна и само един от тях...

— Няма! Обещавам! Виж какво, знам, че ситуацията не е идеална — опитвам се да го омилостивя, — но съм наистина отчаяна! Целият персонал на хотела има този номер, всички чистачки и... той е единствената ми надежда. Само за два-три дена! И ти обещавам, че ще ти пращам всяко съобщение, което пристигне! Честна скаутска!

Точно срещу мен в автобуса има парче зацапано огледало. Поставям едната си ръка на сърцето, насочвам телефона към отражението си, слагам си моята най-добра усмивка в смисъл „Напълно нормална съм“ и правя снимка. А после веднага я изпращам на мобилния телефон на Сам.

Пет секунди по-късно получавам съобщение:

„Бих могъл да изпратя това на полицията и да ги накарам да те арестуват.“

Изпълвам се с облекчение. Би могъл. Това означава, че няма да го направи. Отговарям:

„Много, ама много ти благодаря! Задължена съм ти!“

Никакъв отговор.

[1] За „Цар Лъв“. Билетите ги купи Наташа. Мислех си, че ще бъде някакво хилаво детско представление, но се оказа брилянтно. ↑

[2] Аз мисля, че може. ↑

[3] Никога не съм била особено уверена какво точно означава това. ↑

[4] Е, в такъв случай може би не е перверзник ↑

[5] Е, не точно като Бионсе. По-скоро като мен, имитираща Бионсе. ↑

[6] При това не книги със сюжети, а книги с бележки под линия. Книги на теми като история и антропология, и културния релативизъм в Туркменистан. ↑

[7] Питам се дали всички пият рибено масло. Дано да не забравя да попитам. ↑

[8] Не ме питайте как стана. Слушах много внимателно, но все още не мога да схвана по какво точно се различаваха мненията им. Мисля, че и на водещия му беше трудно да схване. ↑

[9] После Магнус ми каза, че баща му се бил пошегувал. Но на мен не ми прозвуча като шега. ↑

[10] Никога не съм го чела този Пруст. Даже нямам представа защо изобщо повдигнах темата. ↑

[11] Да, знам. Казвала съм му да не пуши, при това стотици пъти! ↑

[12] Виждате ли? Всичко се свежда до бележките под линия. ↑

[13] При положение че живее в малка къщурка. Звучи като такъв. Съвсем сам, сигурно само с вярното си куче за компания. ↑

ТРИ

На следващата сутрин се събуждам и виждам, че телефонът ми проблясва с ново съобщение от хотел „Бероу“. Изпълвам се с такова облекчение, че ми идва да се разрева. Намерили са го! Намерили са ми пръстена!

Пръстите ми треперят, докато отключвам телефона, умът ми е поел в бесен галоп напред. Някоя от сутрешните чистачки е намерила пръстена, задръстващ прахосмукачката й... намерили са го в гардеробната... зърнали са проблясък на килима... сега е заключен на сигурно място в хотелския сейф...

„Уважаеми гости, летни почивки на половин цена!

Моля посетете нашия сайт за подробности.“

С най-добри пожелания — екипът на „Бероу“.

Отпускам се назад в леглото, изпълнена с грозно разочарование. Без да споменавам бесовете срещу онзи, който се е осмелил да ме включи в списъка за изпращане на писма. Как смеят да се подиграват те така с мен?! Да не би да си играят с неврозите ми?

Същевременно в стомаха ми се загнездва една неприятна мисъл. Изминали са вече осем часа, откакто изгубих пръстена. Колкото повече време минава, откакто го изгубих...

Ами ако...

Дори не мога да довърша собствената си мисъл. Ставам рязко от леглото и отивам с боси крака до кухнята. Ще си направя чаша чай и ще изпратя още няколко от съобщенията за Сам Рокстън. Това ще ми помогне да не мисля за моите проблеми. Поне за известно време.

Телефонът отново зазвънява с поредните съобщения и имейли, затова аз само включвам чайника, кацвам на перваза на прозореца и започвам отчаяно да ги преглеждам, налагайки си да не се надявам особено. И наистина — всяко от съобщенията е просто от поредната

приятелка, която ме пита дали вече съм намерила пръстена, или дава някакви предложения от рода на дали съм проверила в джобчетата на чантата си.

От Магнус няма нищо, въпреки че снощи му изпратих две съобщения, за да го питам какво още са казали родителите му за мен и кога е възнамерявал да ми каже, и как сега ще ги погледна в очите, и дали нарочно не ми отговаря^[1].

Накрая насочвам вниманието си към съобщенията за Сам. Както схващам, неговите хора още не са успели да ги прехвърлят към неговия телефон, защото заварвам в моя петдесетина, при това само от снощи и тази сутрин. Хиляди мълнии, оказва се прав! Неговата лична асистентка действително управлява целия му живот!

Тук са всичко и всички. Лекарят му, колегите му, молби за участие в благотворителност, покани... Това е нещо като стълбица към вселената на Сам. Вече знам откъде купува ризите си („Търнбул и Асер“), знам в кой университет е учил (Дърам), виждам името на водопроводчика му (Дийн).

Докато преминавам през съобщенията, започвам да се изпълвам с неудобство. Никога досега не съм разполагала с толкова голям достъп към нечий чужд телефон. Нито до телефона на някоя от приятелките си, нито до телефона на Магнус. Има някои неща, които просто не споделяш с никого. Така де, Магнус може и да е виждал всеки сантиметър от тялото ми, включително и неприятните части, но аз никога, за нищо на света не бих го допуснала в близост до телефона си!

Съобщенията за Сам са примесени на случаен принцип с моите, което също ми се вижда странно. Отделям две съобщения за мен, после около шест за Сам, после още едно за мен. Всички те са едно до друго, докосват се. Никога досега не съм споделяла входяща кутия с когото и да било през живота си. Не бях очаквала усещането да е толкова... интимно. Сякаш изведнъж сме започнали да споделяме чекмедже за бельо или нещо подобно.

Както и да е. Голяма работа. Няма да е за дълго.

Приготвям си чая и напълвам една купа с корнфлейкс. После, докато предъвквам, започвам бавно да повдигам съобщенията за Сам и да му ги препращам.

Не че възнамерявам да го шпионирам или нещо подобно. Разбира се, че не. Но за да препратя всяко от съобщенията, ми се налага да щракна върху него и в процеса на тази дейност пръстите ми понякога автоматично натискат бутона за отваряне (неволно) и го зървам за момент. Само от време на време.

Очевидно не е само баща му, който се опитва неуспешно да се свърже с него. Очевидно Сам никак, ама никак не го бива да отговаря на имейли и есемеси — толкова много са жалните оплаквания към Вайълет. „Това ли е подходящият начин да се свържа със Сам?“, „Здравейте! Извинете, че ви притеснявам, но оставих няколко съобщения за Сам и...“, „Здрасти, Вайълет, би ли сръгала Сам за един имейл, който му пратих миналата седмица? Ще обобщя отново главното...“, и т.н.

Не че чета всеки отделен имейл — нищо подобно. Нито пък отивам по-надолу, за да прочета предишното писмо. Нито пък критикувам всички негови отговори и ги пренаписвам наум. В крайна сметка, не е моя работа какво пише или не пише той. Всеки може да прави каквото си поиска, нали така? Живеем в свободна страна. Не мога да кажа, че имам категорично мнение по...

Господи, ама този отговор действително е много груб! Чак ме побърква! Защо винаги трябва да бъде толкова кратък?! И толкова рязък, и нелюбезен... Докато преглеждам поредния кратък негов имейл, не мога да се сдържа да не възкликна на глас:

— Абе, ти да не би да си алергичен към писането на клавиатура или нещо подобно?

Смехотворно е. Сякаш е твърдо решен да използва най-кратките възможни думи на света.

„Да, добре. Сам.“

„Готово. Сам.“

„ОК. Сам.“

Толкова ли ще му бъде трудно да добави нещо от рода на „Най-добри пожелания“? Или може би усмихнато лице? Или просто „благодаря“?

Така и така стана въпрос за това, защо не може най-сетне да отговори на някои хора? Например на горката Рейчъл Елууд, която се опитва да организира мероприятие в офиса и вече два пъти го е питала дали иска да води някой от екипите. Защо да не иска? Че такива неща са забавни, полезни са, събират пари за благотворителност — какво лошо има в тях?!

Не е отговорил също така и на запитването за настаняване на хората от компанията му за някаква конференция, която ще се проведе в Хемпшир следващата седмица. Ще бъде в хотел „Чидингфорд“, което звучи страхотно, и той е резервирал вече апартамент, обаче трябва да уточни на някоя си Линзи дали все така възнамерява да закъснее с настаняването. А не е изпратил никакъв отговор!

И което е още по-лошо, секретарката на неговия стоматолог му е изпратила запитвания за запазване на час за преглед четири пъти. *Четири пъти, моля ви се!*

Не мога да се сдържа и да не погледна предишната кореспонденция. Както разбирам, Вайълет се е отказала да опитва повече. Всеки път, когато му е запазвала час, той ѝ е изпращал съобщения с кратък текст: „Отмени го!“. А веднъж дори ѝ е писал: „Ти майтап ли си правиш с мен?“.

Да не би да иска зъбите му да изгният?

До момента, в който излизам за работа в 8:40, в телефона ми е влязла цяла нова поредица от имейли. Очевидно всички тези хора започват работа в ранни зори. Най-горният е от някой си Джон Мейлър, озаглавен „Какво става?“. Това звучи доста интригуващо, затова на излизане автоматично го отварям.

„Сам

Снощи в «Гручо Кълб» попаднах на Ед, който изглеждаше много жалко. Единственото, което мога да ти кажа, е да не му позволяваш да се доближава до сър Никълъс, поне в близко време.

С поздрави: Джон“

Аха! Сега вече искам да знам цялата история. Кой е този Ед и защо е изглеждал толкова жалко в „Гручо Кълб“^[2]?

Вторият имейл е от някоя си на име Уилоу и когато го отварям, срещу очите ми се провежда атака от множество главни букви:

„Вайълет,

Нека подходим към това като зрели хора. Няма начин да не си ЧУЛА, че двамата със Сам имаме различия. Няма смисъл да крия нищо от теб.

И така, тъй като Сам ОТКАЗВА да отговори на имейла, който му изпратих само преди половин час, вероятно ти би била така добра да принтираш прикрепеното писмо към този имейл и ДА ГО ОСТАВИШ НА БЮРОТО МУ, ЗА ДА МОЖЕ ДА ГО ПРОЧЕТЕ!

Благодаря предварително: Уилоу“

Вторачвам се шокирано в телефона и ми идва да се разхиля. Тази Уилоу трябва да е годеницата му. Хиляди дяволи!

От имейл адреса ѝ разбирам, че тя също работи за Консултантска група „Уайт Глоуб“, затова не разбирам защо е трябвало да изпраща имейл на Сам. Чудна работа! Да не би пък да работят на различни етажи? Е, в такъв случай всичко е ясно. Веднъж и аз изпратих на Магнус имейл от горния етаж, за да го помоля да ми приготви чаша чай.

Питам се какво ли има в прикрепения файл.

Спирам на една пресечка и пръстите ми се поколебават. Не би било възпитано от моя страна да го чета. Даже точно обратното — би било крайно невъзпитано. Така де, това да не ми е някаква бележка, препратена до цял куп хора? Това си е личен документ между двама души, които имат интимна връзка. И аз не би трябвало изобщо да го поглеждам. Не стига, че прочетох имейла от баща му, а сега и това!

Но, от друга страна... тя иска от Вайълет да го принтира, нали така? И да го остави на бюрото на Сам, така че всеки, който мине оттам, да може да го прочете. Значи не е като да съм недискретна, нали? Няма да го казвам на никого, никой няма да разбере, че съм го видяла...

Пръстите ми като че ли се сдобиват със свой собствен живот. И вече щракат върху прикрепения файл. Отнема ми известно време,

докато се фокусирам върху текста — толкова много е претоварен с главни букви.

„Сам

Все още не си ми отговорил!

Възнамеряваш ли някога да го направиш? Да не би да си мислиш, че това НЕ Е ВАЖНО?

Господи!

Та това е най-важното нещо В НАШИЯ ЖИВОТ!

И как въобще можеш да продължаваш толкова спокойно да си живееш живота?! Идва ми да се разрева, като те гледам.

Трябва да поговорим, при това спешно! И знам, че част от всичко това е по моя вина, но все пак бихме могли да започнем ЗАЕДНО да развързваме възлите, иначе как ще разберем кой по чии нежни струни играе, а? Как?

Проблемът, Сам, е в това, че аз вече не съм сигурна дали изобщо имаш нежни струни. **НЯМАМ ПРЕДСТАВА ДАЛИ ИМАШ НЕЖНИ СТРУНИ!**

Вече те виждам как клатиш глава, господин Отрицание. Но нещата стоят така. Толкова ли е ЗЛЕ, наистина?

Ако беше нормално човешко същество с капчица чувство, би се разплакал, сигурна съм. Защото аз плача. А това ми напомня за нещо друго — имам среща в десет с Картър, която ти вече **ПРОВАЛИ**, защото заради теб съм си забравила **ШИБАНАТА СПИРАЛА** у дома!

Е, можеш да се гордееш със себе си!

Уилоу“

Очите ми стават на понички. Никога досега не съм виждала нещо подобно.

Препрочитам го отново и отново и внезапно осъзнавам, че съм започнала да се кискам. Нямам представа защо. Не че е смешно. Жената очевидно е много разтревожена. И знам, че аз също съм казвала някои не особено лицеприятни неща на Магнус, когато съм

била вбесена или под действието на хормоните. Но никога, за нищо на света не бих ги написала в имейл, че на всичко отгоре да накарам секретарката му да ги принтира!

И тук внезапно осъзнавам нещо съществено. Мамка му! Ама Вайълет вече я няма! Значи никой няма да го принтира и да го остави на бюрото на Сам! И той няма да разбере за посланието, и няма да отговори, и тази Уилоу ще се вбеси още повече. Неприятното е, че от тази мисъл се разкисквам още по-силно.

Питам се дали днес ѝ е просто лош ден, или е винаги толкова жлъчна. Не мога да се сдържа да не напиша в търсачката името „Уилоу“ — и веднага след това пред мен изниква цяла поредица от имейли. Има един от вчера със заглавие: „Сам, ти да ми го вкараш ли се опитваш или да ме вкараш В ЛУДНИЦАТА? Или просто ОЩЕ НЕ СИ РЕШИЛ?“ — пак се ухилвам. Брей! Очевидно връзката им е от бурните. Сигурно се замерват с разни неща, пицят и реват, а после правят страстен секс в кухнята...

Внезапно от телефона ми надава вой Бионсе и аз едва не го изпускам, когато виждам на екрана името на Сам. Не знам защо, но започвам да се питам дали не е някой телепат и да е разбрал, че надничам недискретно в любовния му живот.

„Никакво надничане повече!“ — обещавам си тържествено. Никакво издирване на Уилоу! Броя до три и после натискам бутона за приемане на разговорите.

— О, ти ли си? — опитвам се да звуча спокойно и невинно, сякаш тъкмо съм си мислела за нещо съвсем друго и изобщо не съм си го представяла как чука годеницата си наред купчина потрошени чинии.

— Получавал ли съм тази сутрин имейл от Нед Мърдок? — пита той, без въобще да си прави труда да поздравява.

— Не. Изпратих ти всички имейли, които получи до този момент. Между другото, добро утро и на теб — допълвам ведро. — Аз съм добре, а ти?

— Помислих си, че може и да си пропуснала нещо — продължава той, без да обръща внимание на напомнянето ми. — Много е важно!

— А аз съм изключително прилежна! — срязвам го многозначително. — Можеш да ми вярваш, че получавах всичко,

което влиза в този телефон! И не е имало никакъв имейл от Нед Мърдок. Току-що се получи нещо от някоя си Уилоу, между другото — допълвам небрежно. — Ще ти го изпратя. Има и някакъв прикачен файл, който звучи адски важен. Но аз нямам представа за какво става въпрос. Не съм го чела, де.

— Хмммммм — изръмжава той. — Е, намери ли си вече пръстена?

— Все още не — признавам неохотно, — но съм сигурна, че все ще се появи някъде.

— Нали знаеш, че трябва да информираш застрахователите си, а? Понякога имат времева рамка за съобщаване на подобно нещо. Един мой колега тъкмо така пострада.

Застрахователи ли? Времеви рамки?

Изведнъж се изпълвам с огромно чувство за вина. Изобщо не се бях сецала за това! Не съм се свързвала нито с моите застрахователи, нито с тези на семейство Тавиш! Вместо това от известно време си стоя на една пресечка, без да пресичам, и надничам в чуждите имейли, за да им се смея. *Приоритети, Попи!*

— Прав си. Да, веднага се заемам — изсумтявам накрая.

Затварям телефона и за миг не помръдвам. Колите се нижат пред мен, а аз не ги виждам. Имам чувството, че той току-що спуска щастливия мехур, в който се бях опаковала. Налага се да си призная. Все пак пръстенът е на семейство Тавиш. Те би трябвало да знаят, че е изгубен. Трябва да им кажа!

Здравейте, всички! Аз съм, момичето, което не искате да става ваша снаха! И знаете ли какво? Изгубих безценния ви семеен пръстен!

Ще си дам още дванайсет часа. Да, точно така. Натискам бутона за светване на зелено на светофара. Просто за всеки случай. Ще си дам още малко време — за всеки случай.

И после ще им кажа.

* * *

Едно време си мислех, че трябва да стана зъболекар. Няколко от членовете на моето семейство са зъболекари и това винаги ми е изглеждало напълно разумна перспектива. Но после, когато бях на

петнайсет, от училище ни изпратиха на стаж в отделението за физиотерапия в местната болница. И всички там бяха толкова възторжени от работата си, че изведнъж фокусирането само върху зъбите на хората ми се видя съвсем тесногръдо. И оттогава насам нито за миг не съм съжалявала за решението си. Работата на физиотерапевта действително ми доставя огромно удоволствие.

Клиниката за физиотерапия „Винаги във форма“ е само на осемнайсет минути пеша от моята квартира в Белъм, точно до пекарната на Крегс. Вярно, че не е най-великата фирма на света — сигурно бих печелила повече, ако отида да работя в някой изискан спортен център или голяма болница. Но тук работя още от завършването си и вече не мога да си представя да се трудя някъде другаде. Освен това работя с приятели. Човек не би се отказал толкова лесно от приятелите си, нали така?

Пристигам точно в девет, очаквайки да заваря обичайния брифинг на персонала. Правим го всеки четвъртък сутрин и обсъждаме пациенти и цели, нови видове терапия, най-новите изследвания в нашата област, ей такива неща^[3]. Днес се сещам, че искам да поговоря с колежките за една моя пациентка — госпожа Рандъл, сладкото 5-годишно бабе с проблема със сухожилията. Според мен тя е напълно възстановена, обаче миналата седмица дойде два пъти, а за тази седмица си е резервирала три пъти часове. Казах ѝ, че единственото, което ѝ трябва, е да си прави леките упражнения вкъщи, обаче тя настоява, че има нужда от моята помощ. Имам чувството, че е станала напълно зависима от нас — което може и да е добре за нашите приходи, но не е добре за нея.

Затова днес определено очаквам с нетърпение брифинга на екипа ни. Но за моя огромна изненада стаята за брифинги е подредена по начин, различен от обичайния. Масата е издърпана в единия край на стаята, зад нея има два стола, а точно в средата на помещението, пред масата, е поставен един-единствен стол. Прилича ми на сцена за интервю.

Външната врата иззвънява, сигнализирайки нечие влизане. Обръщам се. Това е Анализа, която влиза с поднос с кафета. Русата ѝ коса е натъкмена в някаква много сложна прическа с вдигнати плитки и тя прилича на гръцка богиня.

— Здравсти, Анализа! Какво става?

— По-добре говори с Руби! — отговаря тя, без да ме поглежда.

— Каквоооо?

— Не мисля, че имам право да казвам — отвърща тя, отпива бавно от капучиното си и ме поглежда крадешком откъм ръба на чашата си.

Ама какво става тук, за бога? Наясно съм, че Анализа си е докачлива — точно като дете. Често се случва изведнъж да млъкне и да се нацупи, а по-късно става ясно, че вчера си я помолил за папката на един от пациентите ни с прекалено повелителен тон и си наранил чувствата ѝ.

Руби е нейна пълна противоположност. Тя има гладка кожа с цвят на кафе с мляко, огромно, майчинско деколте и е натъпкана с толкова много здрав разум, че буквално струи през ушите ѝ. В момента, в който се озовеш близо до нея, изведнъж започваш да се чувстваш по-здравомислещ, по-спокоен, по-весел и по-силен. Нищо чудно тогава, че клиниката ѝ жъне толкова много успехи. Така де, не че ние с Анализа сме зле, но звездата в нашия екип си остава Руби. Всички я обичат. Мъже, жени, бабички, хлапета. Освен това тя е дала парите за създаването на бизнеса, така че официално може да се нарече моя шефка.

— Добро утро, скъпа! — излиза весело Руби от стаята си, както винаги ухилена. Косата ѝ е сресана назад и вдигната на кокче с някакви сложни плитки отстриани. Анализа и Руби се съревновават коя по-сложна прическа ще си измисли — станало им е почти мания. — Виж сега, никак не ми е приятно, но ще трябва да ти направя дисциплинарно мъмрене.

— *Какво?* — ахвам невярващо.

— Не съм го измислила аз! — вдига ръце тя. — Трябва да получа акредитация от новата ни организация. Тъкмо прочетох материалите им и там се казва, че ако някой от екипа ти се опитва да се сближи повече от необходимото с пациентите си, трябва да го накажеш с дисциплинарно мъмрене. Отдавна трябваше да го направим, обаче днес се сетих, че ще идва инспекторът, затова документите ми трябва да бъдат изрядни. Но не се тревожи — бързо ще свършим!

— Но не съм виновна аз! Не аз поисках да се сближавам с него! Той беше! — изричам в моя защита.

— Мисля, че това ще го реши комисията! — намесва се наперено Анализа. Изглежда толкова сериозна, че мъничко ме стряска. — *Казах ти*, че се държа *неетично*. Казах ти! Затова трябва да бъдеш подложена на съдебно преследване!

— Съдебно преследване ли? — ококорвам ужасено очи и се обръщам към Руби. Не мога да повярвам, че това се случва на мен. Нали, когато Магнус ми предложи, Руби каза, че историята била толкова романтична, че ѝ идвало да се разреве, но според нея любовта винаги побеждавала всичко, и не можело ли да ми стане шаферка, моля?

— Анализа, не става въпрос за съдебно преследване! — поглежда я с мил укор Руби. — Хайде, идвайте! Заседанието трябва да започне!

— Кой е в комисията? — питам.

— Ние — отговаря с бодър тон шефката. — Аз и Анализа. Знам, че трябва да има и външен човек, но нямам представа кого да извикам. Затова ще кажа на инспектора, че съм имала предвид и трети член, но в последния момент той се е разболял — поглежда^[4] часовника си. — Окей, момичета! Имаме двацет минути. Добро утро, Анджеела! — допълва напевно, когато рецепционистката ни влиза през вратата. — Не ни свързвай с никого, става ли?

Анджеела само кимва, изсумтява и захвърля раницата си на пода. Гаджето ѝ е китарист в една група, така че рано сутрин не е сред най-общителните.

— А, и Попи — изрича през рамо Руби, запътила се към залата за брифинги, — трябваше да ти дам двуседмично предизвестие, за да се подготвиш. Но ти нямаш нужда от такова, нали? Можем ли да запишем, че съм ти го дала? Защото до сватбата ти остава само седмица и нещо, така че не искам да те измъквам от медения ти месец, нито пък да оставям работата за след като се върнеш, а и документацията ми наистина трябва да бъде на ниво, така че...

Настанява ме на самотния стол, поставен в средата на стаята, а двете с Анализа заемат местата си зад масата. Очаквам всеки момент да насочат към очите ми силна лампа. Ама това е ужасно! Всичко внезапно се е обърнало с краката нагоре. Те срещу мен.

— Да не би да смятате да ме уволнявате? — паникьосвам се изведнъж аз.

— О, не! Разбира се, че не! — отсича Руби, докато включва химикалката си. — Говориш глупости.

— Но пък бихме могли — отбелязва Анализа и ме стрелва заплашително.

Тя очевидно се наслаждава на ролята си на Главен палач. И аз добре разбирам на какво се дължи всичко това. Всичко е, защото Магнус се падна на мен, а не на нея.

Ето как стоят нещата. Анализа е красавицата сред нас. Дори и аз понякога си мечтая да я съзерцавам по цял ден, а съм жена. Ако миналата година бяхте попитали някого коя от трите ни ще закове някого и до следващата пролет ще бъде омъжена за него, всеки би ви отговорил автоматично: „Анализа“.

Затова разбирам гледната ѝ точка. Сигурно се гледа в огледалото, вижда се, каквато е (гръцка богиня), а после гледа мен (хилави крака, тъмна коса, най-хубава черта — дългите мигли) и си казва: „Какво, по дяволите...“.

Освен това, както вече ви казах, Магнус първоначално се беше записал при нея. А в последната минута си разменихме клиентите. *Което не е по моя вина.*

— И така — започва Руби, като вдига очи от папката си, — нека отново прегледаме фактите, госпожице Уайът. На 15 декември миналата година вие сте лекували някой си доктор Магнус Тавиш в нашата клиника.

— Да.

— С какъв проблем е дошъл той при вас?

— Изкълчена китка по време на каране на ски.

— И по време на курса на лечение той демонстрира ли някакъв... неподходящ интерес към вас? Или вие към него?

Връщам се мислено към онзи първи миг, когато Магнус влезе в стаята ми. Беше облечен в дълго палто от туид, кестенявата му коса проблясваше от капчици дъжд, а лицето му беше зачервено от ходенето. Беше закъснял с десет минути. Моментално се втурна към мен, сграбчи ръцете ми и рече с добре образования си, напевен глас:

— Ужасно съжалявам, госпожице!

— Аз... ами... — дръпнах се стреснато. — Това е просто стандартна среща за физиотерапия.

Още докато го изричах, знаех, че не е вярно. При стандартните срещи сърцето ти не се разтуптява в мига, в който пациентът хване ръката ти. Косъмчетата на тила ти не настръхват. И не задържаш ръката му една идея по-дълго, отколкото е прилично.

Не че ще кажа на глас всичко това. Защото тогава наистина ще ме уволнят.

— Лекувах пациента в продължение на няколко сеанса — изрекох, опитвайки се да звуча спокойно и професионално. — Докато си дадем сметка за привързаността си един към друг, лечението му беше приключило. Следователно всичко си е напълно етично.

— Той ми каза, че било любов от пръв поглед! — озъбва ми се Анализа. — Как ще обясниш това, а? Той ми каза, че двамата автоматично сте се почувствали привлечени един към друг, и той искал да те обладае още там, на кушетката! Каза, че никога не бил виждал по-секси парче от теб в униформата.

Ще го застрелям моя Магнус! Защо е трябвало да й признава всичко това?

— Възразявам! — изпепелявам я с поглед аз. — Това доказателство е било взето под въздействието на алкохола и в непрофесионална роля. Следователно съдът не може да го допусне.

— Напротив, може! — насочва обвинително към мен пръст тя. — И не забравяй, че си *под клетва!*

— Възражението се приема — прекъсва я Руби и вдига поглед от бележките си. Очите й се насочват някъде далече. — Наистина ли беше любов от пръв поглед? — напява и се привежда напред, а големите й балкони едва не изскачат от униформата. — Ти веднага ли го разбра?

Затварям очи и се опитвам да си спомня онзи ден. Не съм сигурна какво бях разбрала, но със сигурност и на мен ми се прииска да го обладая още там, на кушетката.

— Да — отговарям. — Така мисля.

— Боже, толкова е романтично! — въздъхва Руби.

— И неправилно! — намесва се остро Анализа. — В мига, в който той е показал някакъв интерес към теб, е трябвало да му кажеш: „Господине, поведението ви е непочтително. Бих искала срещата ни да завърши и да се прехвърлите при друг терапевт!“.

— Аха, така значи! Друг терапевт, това ли ти е зорът? — изсмивам се презрително. — Примерно при теб, нали така?

— Може би! Защо пък не?

— Ами ако беше показал непочтителен интерес към теб?

Тя вдига гордо брадичка и отсича:

— Щях да се справя с този проблем, без да нарушавам етичните си принципи!

— Че аз се държах етично! — провиквам се възмутено. — Съвсем етично даже!

— Да бе! — присвива очи като прокурор. — А какво изобщо те накара да предложиш да си разменим клиентите, а? Сигурна съм, госпожице Уайът, че сте го проверили предварително в „Гугъл“ и сте решили да си го запазите за себе си!

Абе това не го ли минахме отдавна?

— Анализа, ти беше тази, която пожела да си разменим клиентите! Аз никога нищо не съм предлагала! И нямах никаква представа кой е и какъв е! Така че, ако си мислиш, че си прецакана, мога да ти кажа само — такъв ти бил късметът! Следващият път не си разменяй клиентите!

В продължение на няколко секунди Анализа не казва нищо. Само започва да се черви и става все по-червена и по-червена.

— Да, знам! — избухва накрая и се плясва през челото. — Знам! Защо бях такава глупачка! Защо си размених клиента?!

— Е, и? — намесва се авторитетно Руби. — Анализа, крайно време е да го преживееш. Очевидно е, че Магнус не е бил предназначен за теб, а за Попи! Има ли вече някакво значение, а?!

Анализа мълчи. Не става ясно какво мисли.

— Ама не е честно — промърморва накрая. — Знаете ли колко банкери съм масажирала по време на лондонския маратон? Знаете ли какви усилия съм полагала, а?!

Анализа започна да участва редовно в лондонския маратон преди няколко години, когато веднъж го гледа по телевизията и си даде сметка, че там е пълно със здрави, мотивирани типове в четирийсетте, които вероятно са необвързани, защото единственото, с което се занимават, е да бягат, и вярно, че в четирийсетте са вече малко старички, но пък представи си само каква заплата получават! Ами да!

И така, оттогава насам тя се пише за доброволец физиотерапевт. Избира си само най-хубавите и се заема с мускулите на прасците им, а междуременно ги фиксира с големите си сини очи и ги лъже безогледно, че винаги е поддържала тъкмо тази благотворителна организация, която поддържат и те^[5].

Ако трябва да бъдем честни, след маратоните обикновено има много покани за срещи — един дори я води в Париж. Но нищо дълготрайно или сериозно, каквото търси тя. Освен това Анализа никога няма да си признае, но е много придирчива. Преструва се, че иска „просто добър, хетеросексуален тип със здрави житейски ценности“, но вече няколко такива бяха до полуда влюбени в нея, а тя ги захвърли — дори онзи готиния актьор (пиесата му в театъра завърши и вече нямаше други предложения за работа). Истината е, че онова, която тя всъщност търси, е тип, който да изглежда като излязъл от реклама на „Жилет“, с огромна заплата и/или някаква титла. За предпочитане и двете. Басирам се, че точно затова толкова откачи, че е изпуснала Магнус — нали той все пак е „доктор“. Веднъж ме попита дали някой ден щял да стане „професор“ и аз й отговорих, че вероятно ще стане, и тя буквално позеленя.

Руби надрасква нещо в бележките си, а после изключва химикалката си, отсичайки:

— Така, мисля, че с това изчерпахме фактите! Добра работа! Браво на всички ни!

— Няма ли да й отправиш последно предупреждение или нещо подобно? — продължава да се цупи Анализа.

— О, да бе! — кимва Руби, после си прочиства гърлото и допълва: — Попи, никога повече не прави така!

— Окей — свивам рамене аз.

— Ще запиша и това, за да го покажа на инспектора, с което се надявам да му запуша устата. Между другото, казах ли ви, че си намерих *перфектния* сутиен без презрамки за шаферската си рокля? — обръща се Руби към мен с обичайната си весела усмивка. — Сатенен, в цвят аквамарин! Направо е божествен!

— Звучи страотно! — кимвам и протягам ръка към подноса с кафетата. — Нали едно от тези е за мен? — питам за всеки случай.

— Взех ти кафе с мляко — промърморва Анализа. — И лешници.

Когато го поемам, Руби ахва и възкликва:

— Попи, още ли не си си намерила пръстена?

Вдигам очи и виждам, че колежките ми колективно са зяпнали голия ми пръст.

— Не, не съм — признавам неохотно. — Така де, все ще се появи отнякъде...

— Мамка му! — възкликна Анализа и веднага поставя ръка на устата си.

— Аз си мислех, че вече си го намерила — смръщва се Руби. — Имам спомен, че някой ми го каза.

— Не, още не съм го намерила.

Тази тяхна реакция никак не ми допада. Никоя от тях не казва нещо от рода на: „Е, не се тревожи“ или „Случват се такива неща“. И двете изглеждат ужасени, даже вечно веселата Руби.

— И какво ще правиш сега? — смръщва вежди шефката ми.

— Как реагира Магнус? — припява Анализа.

— Аз... — отпивам бавно от бялото си кафе, печелейки време. — Още не съм му казала.

— Божичко! — ахва Руби.

— Но колко струва този пръстен? — само Анализа е в състояние да зададе въпроса, за който не искам да мисля.

— Ами, доста, предполагам. Така де, нали има и застраховка... — не довършвам нещастно аз.

— И кога възнамеряваш да кажеш на Магнус? — поглежда ме неодобрително Руби. Мразя тази нейна физиономия. Като онзи път, когато ме излови, че правя ултразвук и същевременно изпращам есемес^[6].

— Тази вечер. А вие не сте виждали пръстена, така ли? — не мога да не попитам аз, макар да знам, че е абсурдно. Сякаш очаквам някоя от тях да възкликне: „О, да бе! Остана в чантата ми!“.

И двете свиват рамене. Дори Анализа ме поглежда съжалително.

О, господи! Ситуацията май наистина загрубява!

* * *

Към шест вечерта положението вече е извън контрол. Анализа е открила в „Гугъл“ справка за смарагдовите пръстени.

Карала ли съм я да го прави? Не, не съм, разбира се. Магнус така и не ми е казал колко струва пръстенът. Веднъж го попитах на шега, когато го сложи на пръста ми, а той на шега отговори, че бил безценен, точно като мен. Всичко беше много романтично и прекрасно. Вечеряхме в „Блубърд“ и аз нямах никаква представа, че ще ми предложи. Абсолютно никаква^[7].

Както и да е. Важното е, че никога не съм имала идея каква е стойността на пръстена и никога не съм искала да знам. А сега, мислено, се опитвам да репетирам разни изречения за пред Магнус от рода на: „Ами, нямах представа, че е толкова ценен! Трябваше да ми кажеш!“.

Не че някога бих събрала смелостта наистина да му го кажа. Така де, колко тъп трябва да бъде човек, за да не си даде сметка, че смарагд, който бива изваден от банков сейф, все пак струва нещо, а?! От друга страна, за мен бе доста успокояващо да нямам представа за точната сума.

А ето че сега Анализа размахва под носа ми лист хартия, който е принтирала от интернет^[8].

— „Смарагдов пръстен арт деко, с диамантен обков — чете на глас тя. — Приблизителна цена: 25000 паунда!“

Какво? Вътрешностите ми стават на пихтия. Не може да е вярно!

— Той не трябваше да ми подарява нещо толкова скъпо! — изричам с треперещ глас. — Че университетските професори са бедни!

— Обаче той не е беден! Погледни само къщата на родителите му! Баща му е знаменитост! Виж, а този тук е трийсет бона! — вдига следващ лист. — И изглежда точно като твоя. Не мислиш ли и ти така, Руби?

Аз обаче нямам сили да погледна.

— Ако бях на твое място, никога не бих го свалила от пръста си — изрича назидателно Анализа, а на мен ми се приисква да я ударя.

— Но нали ти беше тази, която искаше да го пробва! — провиквам се вбесено. — Ако не беше ти, пръстенът още щеше да е на ръката ми!

— Не, не бях аз! — срязва ме възмутено тя. — Аз просто го пробвах заедно с останалите. Той вече беше тръгнал да обикаля

масата.

— Добре де, тогава чия беше идеята?

Точно това бе въпросът, който ме измъчваше от известно време — но ако вчера паметта ми бе неуслужлива, днес беше още по-зле.

Никога повече няма да повярвам на някоя от загадките на Поаро! Никога! Всички онези свидетели, дето разправят: „Да, спомням си, че беше точно 15:00 часа, защото вдигнах очи към часовника, докато се присягах към захарта, и знам, че лейди Фавишам със сигурност седеше вдясно от камината“.

Глупости! Нямаат никаква представа къде е седяла лейди Фавишам, просто не искат да си го признаят пред Поаро! Предвид всички лъжи, които му представят, направо не е за вярване, че все пак успява да разгадае нещо!

— Трябва да тръгна! — отсичам и се обръщам, преди Анализа да е успяла да ми завре под носа още скъпи пръстени.

— Да кажеш на Магнус ли?

— Не, първо имам среща със сватбения си агент Лусинда. А после с Магнус и семейството му.

— Да не забравиш да ни кажеш какво е станало! Изпрати ни есемес! — отсича авторитетно Анализа. — Хей, това ми напомня да те питам, Попи — защо си смени номера?

— О, това ли? Ами, излязох от хотела, за да намеря по-добър сигнал, и държах телефона напред, и...

Не довършвам. След като се замисля, установявам, че нямам сили отново да разказвам цялата тази история за кражбата на телефона ми, за телефона в боклука и за Сам Рокстън. Твърде невероятно звучи, а и аз нямам сили да се впускам в подробности.

Вместо това само свивам рамене и завършвам:

— Просто... изгубих си телефона и си взех друг. До утре, момичета!

— Късмет, госпожо! — изрича Руби и ме придърпва за бърза прегръдка.

— И се обади! — чувам Анализа да подвиква след мен, когато се насочвам към вратата. — Искаме сводки на всеки час!

Тази Анализа би била превъзходна гарнитура на всяка публична екзекуция. Сигурно щеше да стои отпред и да се бори с някого за по-добро място за наблюдение на брадвата, вече скицирайки най-

страховитите детайли за селското табло — в случай, че някой ги е пропуснал.

Така де, или онова, което са правели преди фейсбук.

* * *

Нямам представа защо изобщо си правих труда да бързам, защото Лусинда и без това закъснява. По правило.

Впрочем нямам представа и защо си правих труда да си наемам сватбен агент. Но тази, последната мисъл, си я мисля много тихичко, защото Лусинда е стара приятелка на семейство Тавиш и всеки път, когато спомена името ѝ, Магнус казва: „Вие двете започвате ли да се разбирате?“ — с глас, изпълнен с надежда, като че ли двете сме застрашени панди, от които се очаква да направят бебе.

Не че не харесвам Лусинда. Тя просто ужасно ме стресира. Непрекъснато ми изпраща по имейла разни бюлетини за това какво правила и къде и непрекъснато ми повтаря какви големи усилия полага заради мен, като например избирането на салфетките, което си било истинска сага, и ѝ отнело три пътувания до склада за платове в Уолтъмстоу.

Освен това приоритетите ѝ са малко разбъркани. Например, нае на много висока цена някакъв компютърен сватбен специалист, който ни инсталира чудати неща от рода на алармираща система за есемеси^[9], която да ни съобщава най-новото за гостите ни, както и уеб страница, където гостите ни можели да отбележат с какъв тоалет ще дойдат, за да се избегнат „злощастните съвпадения“^[10]. Но докато се занимаваше с всичко това, тя така и пропусна да се свърже с фирмата за кейтъринг, която бяхме избрали, за да потвърди, и тогава едва не ги изгубихме.

Днес срещата ни е във фоайето на „Клариджис“ — не знам защо, но Лусинда обожава хотелските фоайета. Седя си търпеливо тук вече двайсет минути, пиейки слаб черен чай и мечтаейки си да бях отложила тази среща. При всяка следваща мисъл, че ми предстои среща с родителите на Магнус, ми прилошава все повече и повече. Дотолкова, че вече започвам да се чудя дали да не отида до дамската тоалетна, за да повърна. И точно в този момент се появява тя,

сватбената ми агентка — цялата в летяща гарвановочерна коса, парфюм „Калвин Клайн“ и шест папки под мишница. Каdifените ѝ обувки с висок ток потракваат по мраморния под, а розовото ѝ кашмирено палто се носи зад нея като криле.

Зад нея се мъкне Клемънси, нейната „асистентка“. (Стига едно зле платено 18-годишно момиче да може да се нарече асистентка. Лично аз бих я нарекла робиня.) Клемънси е много модерна, много сладка и много ужасена от Лусинда. Отговорила на обявата на Лусинда и сега непрекъснато ми повтаря колко велико било да научиш основите на професията от една толкова опитна професионалистка като шефката ѝ^[11].

— И така, говорих с викария. Предварителният ни план за там няма да може да стане. Гадният амвон ще трябва да си стои там, където е — изрича Лусинда още преди да се е отпуснала на стола в елегантния си панталон, а междувременно папките се изплъзват изпод ръката ѝ. — Просто не мога да разбера защо хората не са потзивчиви! Така де, какво ще правим сега? От кейтъринга също не са се обаждали...

Едва успявам да се концентрирам върху думите ѝ. Внезапно ми се приисква да се бях сетила преди това да си бях уредила среща само с Магнус, за да му кажа всичко за пръстена. А след това бихме могли да се изправим заедно пред родителите му. Толкова ли е късно за това? Дали по пътя за у тях да не му изпратя едно съобщение?

—... и все още нямаме тромпетист — въздъхва рязко Лусинда. Поставила два лакирани нокътя на челото си. — Божичко, толкова много работа! Това е истинска лудост! Лудост, ви казвам! Би било добре, ако поне Клемънси бе успяла да напечата както трябва програмите! — допълва леко отмъстително.

Горката Клемънси се изчервява като домати и аз ѝ се усмихвам съчувствено. Не е нейна грешката, че страда от толкова остра дислексия, че вместо „химн“ написала „химен“, и после всичко трябваше да бъде наново напечатано.

— Всичко ще е наред! — изричам окуражително. — Не се притеснявайте!

— Казвам ви, след като всичко това приключи, ще имам нужда от поне седмица на някой спа курорт! Виждали ли сте скоро ръцете ми?

— провиква се Лусинда и ми ги набутва пред очите. — Ето на това му се вика стрес!

Нямам никаква представа какви ми ги говори — ръцете ѝ ми се струват съвсем нормални. Но въпреки това послушно ги съзерцавам.

— Виждаш ли? Съсипани са! И всичко това заради твоята сватба, Попи! Клемънси, веднага ми поръчай джин с тоник!

— Разбира се! Идва! — скача веднага момичето.

Старая се да не обръщам внимание на лекото раздражение, което ме завладява. Лусинда непрекъснато пуска в разговора изрази от рода на: „Само заради твоята сватба“, „Само и само ти да си доволна“, „Булката е винаги права“.

Понякога гласът ѝ става направо зъл, което за мен е доста обезпокоително. Така де, не аз съм я накарала да стане сватбен агент, нали така? Освен това ѝ плащаме значителна сума, доколкото ми е известно. Но и сега не казвам нищичко, защото тя е стара приятелка на Магнус и всичко останало.

— Лусинда, питах се дали въпросът с колите вече е уреден? — обаждам се предпазливо.

Настъпва зловеща тишина. От начина, по който носят на Лусинда започва да помръдва, разбирам, че се изпълва с бяс. Накрая избухва, при това в момента, в който се появява горката Клемънси.

— О, по дяволите! Да го вземат мътните! Клемънси! — Насочва гнева си към треперещото момиче. — Защо не ми напомни за колите, а? Те ще имат нужда от коли! А ние трябва да ги наемем!

— Аз... — Клемънси ме поглежда безпомощно. — Ами... не знаех...

— Винаги изниква нещо! — започва да нарежда Лусинда по-скоро на себе си. — Винаги има нещо, за което не си се сетил. Това няма край! Колкото и да се разчеквам от работа, тя няма край и...

— Вижте какво, ще имате ли нещо против аз да оправя тази работа с колите, а? — побързвам да я успокоя. — Сигурна съм, че ще се справя.

— Наистина ли? — възкликва Лусинда, сякаш събудила се от дълбок сън. — Можеш ли да го направиш? Просто, нали се сещаш, аз съм съвсем сама и посветих цялата седмица на работа по детайлите, и все за *твоята* сватба, Попи...

Изглежда толкова не на себе си, че ме пронизва чувство за вина.

— Разбира се! — възкликвам. — Няма проблеми. Ще видя в Жълтите страници или нещо подобно.

— Как се справя косата ти, Попи? — фокусира се изведнъж сватбената ми агентка върху косата ми и на мен внезапно ми се приисква косата ми да израсте поне с един сантиметър — ама много бързо, точно в този момент.

— Мисля, че доста добре. Сигурна съм, че ще успее да влезе в кокчето. Няма начин! — отсичам, опитвайки се да звуча много по-обнадеждена, отколкото се чувствам.

Лусинда ми повтори поне стотина пъти колко недалновидно и глупаво е било от моя страна да отрежа косата си до над рамото, при това точно преди да се стодя^[12]. Освен това в булчинския магазин ми заяви, че с моята бледа кожа^[13] не трябвало да обличам снежнобяло, а трябвало да се задоволя с бледозелено. За собствената ми сватба, моля ви се! За щастие собственичката на булчинския магазин се намеси и заяви, че Лусинда говорела глупости — поясни, че на фона на тъмната ми коса и очи бялата рокля щяла да се откроява великолепно. Затова предпочетох да повярвам на нея.

Джин с тоникът пристига и Лусинда отпива голяма глътка от него. Аз пък отпивам поредната глътка от хладния и безвкусен черен чай. Горката Клемънси не си е поръчала нищо, но и без това изглежда така, сякаш иска да се слее със стола си и да не привлича ничие внимание.

— Освен това... щеше да провериш как стоят нещата с конфетите — допълвам пак предпазливо. — Но ако искаш, мога да се заема и с това — побързвам да добавя, стресната от изражението ѝ. — Ще се обадя на викария.

— Страхотно! — издиша рязко Лусинда. — Ще ти бъда много благодарна! Защото аз съм съвсем сама и не мога да бъда на повече от едно място едновременно... — прекъсва рязко, когато погледът ѝ пада върху ръката ми. — Къде ти е пръстенът, Попи? О, боже, още ли не си го намерила?

Когато вдига очи, изглежда толкова уплашена, че на мен отново ми прилошава.

— Все още не. Но всеки момент ще се появи. Сигурна съм. Всички в хотела търсят и...

— И не си казала още на Магнус?

— Ще му кажа — преглъщам едва-едва. — Скоро.

— Но този пръстен не беше ли важна част от семейното наследство? — кокори широко лешниковите си очи Лусинда. — Няма ли да се ядосат?

Тя да не би да се опитва да ме накара да получа инфаркт?!

Телефонът ми иззвънява и аз го грабвам, изпълнена с благодарност към него, задето им отвлече вниманието от темата. Магнус ми е изпратил съобщение, което попарва всичките ми тайни надежди, че родителите му внезапно ще се разболеят от коремен грип и ще им се наложи да отменят срещата:

„Вечеря в 8, цялото семейство тук, нямам търпение да те видя!“

— Това новият ти телефон ли е? — поглежда го критично Лусинда. — Получи ли препратените ми съобщения?

— Да, благодаря — кимвам. Бяха само трийсет и пет, задръстващи кутията ми.

Когато разбра, че съм си изгубила телефона, Лусинда настоя да ми препрати всичките си последни съобщения, за да не съм „изгубела нишката“. Ако трябва да бъда честна, идеята ѝ беше доста добра. Накарах и Магнус да ми препрати всичките си последни съобщения, накарах същото и колежките си.

Нед Мърдок — който и да беше този човек, най-сетне бе потърсил Сам. Цял ден се оглеждам за този велик имейл. Поглеждам го дискретно, но не ми изглежда особено разтърсващ: „Елerton направиха оферта. Здравей, Сам. Няколко неща. От прикачения файл ще видиш, че... дрън-дрън-дрън“.

Няма значение. Май най-добре е веднага да го препратя. Натискам бутона и се заглеждам в екрана, за да се уверя, че имейлът е заминал по предназначение. А после, с ръце, треперещи от притеснение, написвам бърз отговор на Магнус:

„Страхотно! Нямам търпение да видя родителите ти!
Толкова вълнуващо!!!“

PS. Може ли първо да се видим за малко навън?
Искам да поговоря за нещо с теб. За една дреболия.“

[1] Добре де, не бяха само две съобщения. Бяха към седем. Но изпратих само пет от тях. ↑

[2] Поаро сигурно вече щеше да е разгадал случая. ↑

[3] Впрочем ние сме само три и се познаваме от цяла вечност. Затова само понякога ни се случва да се впуснем в обсъждането и на други сфери от живота, като например гаджета или разпродажбата на „Зара“. ↑

[4] Или по-точно баща ѝ. Той е собственик на цяла верига магазини за ксерокс. ↑

[5] И освен това не обръща никакво внимание на горките жени с изкълчени глезени. Затова, ако сте жена, изобщо не ходете на маратона, когато Анализа е дежурна! ↑

[6] В моя защита съм длъжна да кажа, че случаят беше спешен. Наташа тъкмо се беше разделила с гаджетото си. И не беше като пациента да можеше да види какво правя. Но истината е, че да, не трябваше да го правя. Руби е от хората, които просто инстинктивно ти се иска да можеш да впечатлиш. ↑

[7] Знам, че когато момичетата казват това, обикновено имат предвид: „Дадох му ултиматум, а после го оставих да си мисли, че идеята е изцяло негова, и ето че само след шест седмици наистина ми предложи“. Само че в нашия случай наистина не беше така. Аз действително нямах никаква представа. Така де, кой би допуснал подобно нещо само след един месец, а?! ↑

[8] Мога да се обзаложа, че не го е направила през обедната си почивка. Така че не аз, а тя трябва да понесе едно дисциплинарно мъмрене! ↑

[9] Която така и не използвахме. ↑

[10] Където никой не се регистрира. ↑

[11] Лично аз изпитвам дълбоки съмнения относно „експертността“ на Лусинда. Винаги, когато я попитам какви други сватби е организирала, тя споменава само една, която била също за приятел, и се е състояла от трийсет човека в ресторант. От само себе си

се разбира, че не мога да спомена нищо по този въпрос пред семейство Тавиш. Или пред Клемънси. Или пред когото и да било. ↑

[12] Да не би да се очаква от мен да съм и ясновидка?! ↑

[13] „Мъртвешки бяла“, както благоволи да я нарече. ↑

ЧЕТИРИ

Имам историческо проникновение. Вече знам как се е чувствал човек, отиващ към гилотината по време на Френската революция. Докато се катеря по хълма от станцията на метрото, стиснала виното, което купих вчера, забавям все повече и повече крачка.

Дотолкова, че по едно време си давам сметка, че вече не ходя, а стоя неподвижно. Съзерцавам къщата на семейство Тавиш и преглъщам едва-едва, налагайки си да продължа напред.

Перспектива, Попи! В крайна сметка това е само един пръстен!

А това са само бъдещите ти свекър и свекърва.

И наистина е било просто „различие в мненията“. Според Магнус^[1] те никога не били казали направо, че не искат той да се жени за мен. *Само го намекнали.* И нищо чудно вече да са променили становището си!

Освен това открих и нещо положително. Разбрах, че домашната ми застраховка изплаща всички загуби. Така че и това е нещо. Даже се питам дали да не започна разговора за пръстена чрез темата за застраховката и за това колко полезна е тя. „Знаеш ли, Уонда, онзи ден тъкмо четях брошурата на застрахователната ми агенция...“

О, боже! Кого залъгвам? Няма никакъв начин да се измъкна суха от това. Какъв кошмар! Но най-добре да вървя и да приключвам с този въпрос веднъж завинаги.

Телефонът ми иззвънява и аз го вадя от джоба си просто по навик. Вече се отказах да се надявам на чудо.

„Имате едно ново съобщение“ — достига до мен познатият, спокоен глас на жената от гласовата поща.

Имам чувството, че познавам тази жена — толкова често ми е говорила. Колко ли хора са я слушали, нетърпеливи да чуят по-нататък, със сърца, треперещи от страх или надежда? Въпреки всичко тя винаги звучи напълно безстрастно, като че ли изобщо не ѝ пука какво ще чуеш. Би трябвало да може да се избират различни варианти на гласа ѝ за различните новини, така че да започва, примерно, с: „Познайте

какво! Страхотни новини! Изслушайте гласовата си поща! Ура!“ или: „Седни и се успокой, скъпа. Налей си едно питие. Имаш съобщение и то не е никак хубаво“.

Натискам бутона „1“, премествам телефона в другата си ръка и бавно продължавам нагоре. Съобщението е оставено, докато бях в метрото. Сигурно е Магнус, който ме пита къде съм.

— „Здравейте, обаждаме се от хотел «Бероу»! Това е съобщение за Попи Уайът. Госпожице Уайът, както изглежда, пръстенът ви все пак е бе намерен вчера. Но вследствие на суматохата след пожарната аларма...“

Какво? Какво?!

Радостта напирва в мен като газирана напитка от разклатено шише. Вече не чувам какво точно ми казват. Не осъзнавам нищо друго, освен едно — намерили са го!

Приключих със съобщението и вече набирам директно номера на рецепцията. Божичко, как ги обичам тези хора!

— Хотел „Бероу“ — казва гласът на рецепциониста.

— Здравейте! — изричам, останала без дъх. — Обажда се Попи Уайът. Разбрах, че сте намерили пръстена ми! Вие сте страхотни! Може ли веднага да дойда, за да си го взема?

— Госпожице Уайът — прекъсва ме той, — изслушахте ли съобщението?

— Ами... само част от него.

— Опасявам се, че... — кратка пауза. — Опасявам се, че в момента местонахождението на пръстена ви не ни е известно.

Заковавам се на място и се вторачвам в телефона. Наистина ли каза това, което си мисля, че каза?

— Но нали казахте, че сте го открили? — възкликвам, опитвайки се да запазя самообладание. — Как така не сте сигурни за местонахождението му?

— Според един от нашите служители една сервитьорка действително е открила смарагдов пръстен на килима в балната зала по време на пожарната аларма и го е предала на нашия мениджър по работа с гостите госпожа Феърфакс. Но оттам нататък не сме много сигурни какво се е случило с него. Не успяхме да го открием нито в сейфа ни, нито на обичайните ни безопасни места. Много съжаляваме и ще дадем всичко от себе си, за да...

— В такъв случай просто говорете с госпожа Феърфакс! — прекъсвам го аз, стараейки се да овладее нетърпението си. — От нея най-лесно ще разберете какво е направила с него!

— Така е. За съжаление обаче тя излезе в отпуска и въпреки най-старателните си усилия ние не сме в състояние да се свържем с нея.

— Да не би просто да го е задигнала? — ахвам ужасено.

Ще я открия аз, само да ми падне! Ще наема, когато трябва — частни детективи, полиция, Интерпол... Вече се виждам, застанала в съдебната зала, сочейки пръстена в найлоновата торбичка за доказателства, докато една жена на средна възраст със златист тен от убежището си в Коста дел Сол ме наблюдава на кръв от скамейката на обвиняемия.

— Госпожа Феърфакс е наша лоялна служителка вече трийсет години и е предала множество вещи, принадлежащи на нашите гости — отбелязва рецепционистът с леко обиден тон. — Много ми е трудно да повярвам тя да направи нещо подобно!

— Е, значи трябва да е някъде из хотела! — възкликвам с нова надежда аз.

— Точно това полагаме усилия да открием. Очевидно е, че в мига, в който знам нещо повече, ще се свържа с вас. Все още мога да използвам този номер, нали?

— Разбира се! — възкликвам и грабвам още по-силно телефона. — Естествено, че можете да използвате този номер. Моля ви, в мига, в който научите нещо ново, се обадете! Предварително ви благодаря!

Когато затварям, осъзнавам, че съм започнала да дишам учестено. Нямам представа как да се чувствам. Така де, новините добри ли бяха? Горедолу. Нали?

Само дето пръстенът все още не е на пръста ми. И всички ще се притеснят. Родителите на Магнус ще ме помислят за вятърничава и безотговорна и никога няма да ми простят, че съм ги изложила на такъв стрес. Значи кошмарът все още предстои.

Освен ако... Освен ако аз не...

Не, невъзможно. Или не?

Стоя като електрически стълб на тротоара, а мисълта ми тича бясно напред. Така. Нека сега обмислим добре настоящата ситуация. Логично и етично. Щом пръстенът практически не е изгубен...

Минавам покрай един магазин на „Буутс“ по главната улица, който е на близо четиристотин метра преди къщата на Магнус. Без да съм се усетила какво правя, аз съм се върнала назад. Не обръщам внимание на продавачката, която ми казва, че вече затварят. С упорито наведена глава аз се насочвам към щанда за първа помощ. Има някакви ръкавици, които си слагаш, и някакъв лейкопласт... Ще се сетя.

Две минути по-късно аз отново вървя нагоре по хълма. Ръката ми е увита в бинт и изобщо не се вижда дали нося пръстен или не и дори няма да ми се налага да лъжа, когато кажа: „Трудно се носи пръстен с изгоряла ръка, нали?“. Кое то си е чистата истина.

Почти съм до къщата, когато телефонът ми иззвънява и във входящата ми кутия влиза есемес от Сам Рокстън:

„Къде е прикаченият файл?“

Типично. Нито „Здравей“, нито обяснение. Той просто очаква от мен да знам за какво става въпрос.

„Кой файл?“

„Имейлът от Нед Мърдок. Нямахте прикачен файл.“

„Вината не е моя! Аз просто препратих имейла. Сигурно са забравили да го включат. Защо не ги помолиш да го пратят пак? С прикачения файл? Директно до твоя компютър?“

Давам си сметка, че звуча леко ядосано и както и може да се очаква, той автоматично се заразява от тона ми.

„Това споделяне на телефона беше твоя идея, помниш ли? Ако вече ти е писнало, просто ми върни телефона в офиса!“

Побързвам да отговоря:

„Не, не! Няма проблеми. Ако дойде, ще ти го препратя. Не се тревожи! Нали щеше да поръчаш да прехвърлят имейлите към твоя адрес?“

„Техниците казаха, че ще стане веднага. Но те са долни лъжци.“

Кратка пауза, а после:

„Между другото, намери ли пръстена?“

„Почти. В хотела го намерили, но после пак го изгубили.“

„Типично.“

„Знам.“

Към този момент аз вече съм се спряла и съм се облегла на една стена. Знам, че всъщност отлагам момента, в който трябва да вляза в къщата, но не мога да се сдържа. Успокояващо е да водя този виртуален разговор през ефира с някого, който не познава нито мен,

нито Магнус, нито когото и да било от обкръжението ми. След няколко секунди изписвам:

„Няма да казвам на бъдещите свекър и свекърва за изгубения пръстен. Това много ли е лошо, как мислиш?“

За известно време настъпва мълчание, след което той отговаря:

„Защо изобщо трябва да им казваш?“

Ама че абсурден въпрос! Подбелвам очи и пиша:

„Защото пръстенът е техен!“

Отговорът идва почти веднага:

„Вече не е техен — твой е! И не е тяхна работа. Нищо не е станало.“

Как така може да ми пише, че нищо не е станало, а? Следващият есемес набирам доста ядосано:

„Той е шибано семейно наследство! Точно сега трябва да отида на вечеря у тях. И те ще очакват да видят пръстена на ръката ми. Така че нещо все пак е станало, ако искаш да знаеш!“

За известно време настъпва отново тишина и аз си мисля, че той се е отказал от разговора ни. А после, тъкмо се каня да тръгна, когато влиза ново съобщение:

„Как ще обясниш липсата му сега?“

Няколко секунди се боря със себе си. От друга страна, защо пък да не чуя още едно мнение? Навеждайки внимателно телефона, аз снимам бинтованата си ръка и му изпращам снимката. Пет секунди покъсно той отговаря:

„Ти сериозно ли?“

Изпълвам се с леко негодувание, но осъзнавам, че отговарям:

„А ти какво би направил на мое място?“

Почти се надявам да ми предложи някаква брилянтна идея, за която не съм се сещала. Но следващото съобщение просто твърди:

„Точно затова мъжете не носят пръстени.“

Страхотно! Много ми помогна! Тъкмо се каня да напиша нещо саркастично, когато се получава още едно съобщение:

„Фалшът се усеща. Свали единия бинт.“

Вторачвам се ужасено в ръката си. Може би е прав.

„Ок. Блдр.“

Свалям един от бинтовете и тъкмо го пъхам в чантата си, когато почти до мен звънва гласът на Магнус.

— Попи, какво правиш? — вдигам очи — той се движи по улицата право към мен. Силно смутена, аз побързвам да затворя телефона и да го пхна в чантата си. В последния момент чувам пристигането на ново съобщение, но ще се наложи да го видя покъсно.

— Здравсти, Магнус! Ти какво правиш тук?

— Отивам за мляко — спира пред мен и поставя ръце върху раменете ми. Кафявите му очи ме съзерцавам развеселено. — Какво става? Отлагаш трудния момент ли?

— А, не! — размивам се неловко. — Разбира се, че не. Тъкмо идвах към вас.

— Знам за какво искаше да говориш с мен преди това.

— Така ли? — поглеждам неволно към бинтованата си ръка, а после извързвам очи.

— Слушай, скъпа. Престани да се притесняваш за родителите ми! Когато те опознаят, ще те харесат! Ще се постарая да стане така! А тази вечер ще си прекараме страхотно, разбра ли? Само се отпусни и бъди себе си!

— Окей — кимам накрая, а той ме прегръща и поглежда към бинтованата ми ръка.

— Ръката все още ли те боли? Горкичката!

Дори не спомена пръстена. Виждам проблясък надежда. Може би вечерта в крайна сметка няма да се окаже толкова лоша.

— Е, каза ли на родителите си за репетицията? Утре вечер в църквата.

— Да, знам — усмихва се той. — Всичко е уредено. Всички сме готови.

Докато вървя напред, се изпълвам с наслада при самата мисъл за това. Старата каменна църква. Органът свири, докато аз влизам. Клетвите.

Знам, че повечето булки държат най-вече на музиката, цветята и роклята си. Но аз държа най-много на брачния обет. *В радости и скърби, в бедност и богатство... Давам обета си пред теб...* През целия си живот съм слушала тези магически думи. На семейни сватби, по филмите, дори на кралските сватби. Все същите думи, отново и отново, като поезия, предавана от поколение на поколение векове

наред. И сега бе наш ред да ги изречем един пред друг. От тази мисъл по гърба ми пролазват тръпки.

— Нямам търпение да кажем клетвите си — не мога да се сдържа да не кажа, нищо че съм му го казвала поне стотина пъти.

Имаше един кратък период, точно след като се сгодихме, когато Магнус като че ли си мислеше, че ще се оженим в кметството. Той не е особено религиозен, както и родителите му. Но в мига, в който му обясних как цял живот съм чакала да изрека брачния обет в църквата, той промени мнението си и каза, че не можел да се сети за нищо по-прекрасно на този свят.

— Да, знам — притиска ме към себе си той. — Аз също.

— Значи наистина нямаш нищо против стария ритуал?

— Скъпа, мисля, че всичко е много красиво.

— Аз също — въздъхвам щастливо. — Толкова е романтично.

Всеки път, когато си ни представя двамата с Магнус пред олтара, събрали ръце, изричайки тези думи един пред друг с ясни, отекващи навсякъде гласове, си давам сметка, че нищо друго няма значение.

* * *

Но когато двайсет минути по-късно приближаваме къщата, сигурността ми започва да се изпарява. Да, този път няма грешка — семейство Тавиш наистина са си у дома. Цялата къща свети и от прозорците се носи поредната опера. Това ми напомня за онзи път, когато Антъни ме попита какво мисля за „Танхойзер“, а аз му заявих, че не пуша.

О, боже! Защо не изкарах един ускорен курс по история на операта?!

Магнус отваря вратата, а после цъква с език.

— По дяволите! Забравих да се обадя на доктор Уийлър! Ей сега се връщам!

Направо не мога да повярвам! Той изкачва стълбите по две, насочен към кабинета си. Ама не може ей така да ме изостави!

— Магнус! — провиквам се аз, като се старая да не звуча твърде паникьосано.

— Просто влизай! Родителите ми са в кухнята. О, и ти купих нещо за нашия меден месец. Отвори го! — изпраща ми въздушна целувка и изчезва зад ъгъла.

На столчето за крака в огромното антре виждам много голяма кутия, опакована изящно. Охо! Знам го този магазин и знам, че е доста скъпичък. Разкъзвам скъпата бледозелена опаковъчна хартия и виждам вътре японско кимоно в сиво и бяло. Абсолютно зашеметяващо, при това си върви с камизолка.

Инстинктивно влизам в малката дневна, която никой никога не използва. Събличам жилетката и блузката си, обличам камизолата, а после пак се обличам. Малко ми е големичка, но въпреки това е разкошна. Усещането от меката коприна е прекрасно.

Превъзходен подарък! Наистина. Но ако трябва да бъда честна, точно сега бих предпочела Магнус да е при мен, хванал здраво ръката ми, даващ ми морална подкрепа. Сгъвам обратно кимоното и го натъпквам обратно в разкъсаната опаковъчна хартия, печелейки време.

Все още нито следа от Магнус. Е, не мога да отлагам момента повече.

— Магнус! — достига до мен пискливият, добре познат глас на Уонда от кухнята. — Ти ли си?

— Не, аз съм, Попи! — провиквам се в отговор, но някаква топка така е стегнала гърлото ми, че звуча като непознат.

— О, Попи! Влизай!

Отпусни се. Бъди себе си! Хайде!

Грабвам здраво бутилката с вино и се насочвам към кухнята, където е топло и ухае на сос болонезе.

— Здравейте, как сте? — изричам притеснено. — Донесох ви вино. Надявам се, че ще ви хареса. Червено е.

— Попи! — втурва се към мен Уонда. Буйната ѝ коса е прясно къносана. Облечена е в една от прословутите си широки рокли, ушити сякаш от коприна за парашути, а на краката си има пантофки с гумени подметки. Кожата ѝ е все така бледа и без никакъв грим, макар тази вечер да си е сложила (не особено умело) червено червило^[2]. Бузата ѝ леко докосва моята и долавям някакъв допотопен парфюм. — Годеницата! — изрича на срички тя с прецизност, граничеща с присмех. — Бъдещата булка!

— Сгодената! — припява Антъни и става от мястото си на масата. Облечен е в сакото от туид, което носи на снимката на всяка от книгите си, и ме оглежда със същата позната, смразяваща усмивка. — Елфът се врича на пъстрата си другарка! Ето ти още една идея, скъпа! — допълва към Уонда.

— Наистина! Трябва ми химикалка! Къде има химикалка? — започва да се щура тя, търсейки сред бумагите, които отново са затрупали барплота. — Какви щети само е нанесъл на каузата на феминизма този лениво мозъчен антропоморфизъм! Какво ще кажеш, Попи?

Нямам никаква представа какви ми ги приказва. Ама абсолютно никаква! Защо не могат просто да кажат: „Здравей, как си?“ — като нормални хора?

— Каква е твоята концепция относно културната реакция спрямо антропоморфизма? Така де, от позицията ти на жена?

Стомахът ми потрепва, когато осъзнавам, че Антъни пак се е вторачил в мен. Хиляди мълнии! На мен ли приказва?

Антро... Какво по-точно?

Ще ми се да вземе да си напише въпросите към мен на един лист, да ми го връчи и да ми даде поне пет минути да потърся думите в някой речник и тогава може и да успее да измисля що-годе интелигентен отговор. Така де, все пак и аз съм ходила в университет. И аз съм писала есета с дълги думи в тях, че и дисертация^[3]. Веднъж учителката ми по английски дори ми каза, че имам „търсещ ум“^[4].

Обаче сега не разполагам с пет минути. Той очаква от мен да кажа нещо. А в пронизващите му очи има нещо, което завързва езика ми на фльонга.

— Ами... хмммм... мисля, че... мисля, че това е... интересен дебат — изричам неуверено. — Изключително важен за нашето време. Е, как беше полетът ви? — побързвам да допълня, сменяйки темата. Защо не можехме да говорим за филми и други подобни като нормалните хора?

— Неописуем! — отговаря Уонда, вдигайки очи от листа, на който си драска нещо. — Защо изобщо хората трябва да летят, защо?!

Не съм особено убедена, че очаква отговор.

— Ами... за почивка и други такива неща, може би? — смотолевям.

— Вече съм започнала да си водя бележки за статия на тази тема — прекъсва ме Уонда. — „Миграционният импулс.“ Защо хората изпитват необходимост да се местят в другия край на земното кълбо? Да не би да следват древните миграционни пътища на нашите предци?

— Чела ли си Бъроус? — подсказва ѝ Антъни с интерес. — Не книгата, а докторската му дисертация!

Засега никой не се е сетил да ми поднесе питие. Затова съвсем тихичко, стараейки се да се слея с обстановката, аз се насочвам към барплота и си наливам чаша вино.

— Доколкото разбирам, Магнус ти е дал смарагдовия пръстен на баба си?

Подскачам ужасено. Значи вече стигнахме и на темата за пръстена. Наистина ли усещам някаква острота в гласа на Уонда или си въобразявам? Дали знае?

— Да. Много е... красив — ръцете ми треперят толкова силно, че едва не разливам виното си.

Уонда не казва нищо. Само поглежда към Антъни и повдига многозначително вежди.

Но защо беше това? Защо е това повдигане на вежди? Какво ли си мислят сега? Мамка му! Ако сега поискат да видят пръстена, всичко ще се размирише...

— Но е много трудно да носиш пръстен с изгорена ръка — изстрелвам отчаяно.

Така. Не беше лъжа. Изцяло.

— Изгорена ли? — завърта се на пета Уонда и поема бинтованата ми ръка. — Скъпо момиче! Трябва да се видиш с Пол!

— Точно така, с Пол — кима Антъни. — Разбира се! Звънни му, Уонда!

— Това е нашият съсед — обяснява тя. — Дерматолог е. Най-добрият! — и докато успее да кажа каквото и да било, тя вече е на телефона и навива около ръката си старомодния кабел. — Живее отсреща.

Отсреща ли?!

Парализирана съм от ужас. Но как нещата успяха да се объркат толкова бързо? Представям си делови мъж с лекарска чанта, който влиза в кухнята и казва: „Така. Нека сега да видим тази ръка“! И всички се събират около мен, за да ме гледат, докато си свалям бинта.

Дали пък да не отида на горния етаж и да не потърся кибрит? Или може би вряла вода? Ако трябва да бъде честна, по-скоро бих понесла агонизираща болка, отколкото да си призная истината...

— По дяволите! Няма го! — провиква се Уонда и затваря телефона.

— Жалко — измънквам аз и точно в този момент Магнус се появява на вратата, следван от Феликс, който ме поздравява, а след това се потапя в любимите си учебници.

— Е? — Магнус мести поглед от мен към родителите ми, като че ли се опитва да оцени ситуацията. — Как сте вие тук? Попи нали изглежда по-красива от всякога, а? Не е ли просто прекрасна? — вдига косата ми нагоре, а после я пуска да падне по раменете ми.

Ще ми се да не го беше правил. Знам, че се опитва да бъде любезен, но аз потрепервам. Уонда изглежда крайно смутена, като че ли няма представа как да реагира на тези думи.

— Очарователна — усмихва се учтиво Антъни, като че ли се наслаждава на нечия градина.

— Свърза ли се с доктор Уийлър? — пита Уонда.

— Да — кимва Магнус. — Каза ми, че фокусът наистина е върху културния генезис.

— Е, очевидно нещо не съм доразбрала — отсича хапливо майка му. А на мен пояснява: — Искане да проверим дали и шестимата няма да можем да публикуваме статии в едно и също списание. Цялото семейство, включително Конрад и Марго. Нали разбираш, семейно усилие. Феликс отговаря за тематичния показалец. Всички вземат участие!

„Всички, с изключение на мен“ — проблясва в съзнанието ми.

Което е смехотворно. Защото искам ли аз да пиша академичен доклад за някакво задръстено списание, което никой никога не чете? Не искам. Мога ли? Не мога. Даже нямам представа що е то културен генезис. Не, нямам^[5].

— Попи също е публикувала неща в нейната област — изтърсва внезапно Магнус, сякаш чул мислите ми и решил да ми се притече на помощ. — Нали, скъпа? — усмихва ми се гордо. — Хайде де, не бъди толкова скромна!

— Ти си публикувала? — събужда се Антъни и се вторачва в мен с много по-голямо внимание, отколкото преди. — Е, това вече е

интересно. В кое списание?

Втрещвам се безпомощно в Магнус. Ама какви ги говори?!

— Хайде де, спомни си! — подканя ме той. — Нали каза, че си публикувала нещо в онова ваше периодично издание по физиотерапия?

О, боже! Само това не!

Ще го убия този мой годеник! Как можа да повдигне тази тема?!

Антъни и Уонда очакват с нетърпение отговора ми. Даже Феликс е вдигнал очи с интерес. Очевидно очакват от мен да съобщя за някакъв пробив в културното влияние на физиотерапията върху номадските племена или нещо подобно.

— Беше „Физиотерапия уйкли раундъп“ — изломотвам накрая, вторачена в краката си. — Не е точно периодично издание. По-скоро... списание. Веднъж там публикувах едно мое писмо.

— На изследователска тема ли? — пита Уонда.

— Не — преглъщам едва-едва. — Беше за това, когато пациентите имат астма. Предложих им да носят газови маски и... Нали се сещате? Трябваше да бъде смешно.

Настъпва гробна тишина.

Чувствам се толкова унижена, че не мога да вдигна глава.

— Но все пак си писала дисертация за научната си степен, нали така? — намесва се накрая Феликс. — Нали веднъж ми го каза? — обръщам се изненадано и той ме гледа със съвсем искрена подкрепа.

— Да, така е — смотолевям. — Обаче не е публикувана или нещо подобно — свивам неловко рамене.

— Все пак бих желал да я прочета някой ден.

— Окей — усмихвам се, но всъщност се чувствам адски жалка. Той, разбира се, не иска да я чете, просто се опитва да бъде любезен. Което е много мило от негова страна, но ме кара да се чувствам още по-неадекватна, защото аз съм на двацет и девет, а той е на седемнайсет. Плюс това, ако целта му е да ми вдъхне увереност пред родителите му, не успя, защото те дори не ни слушат.

— Е, хуморът, разбира се, е начин на изразяване, който е важен фактор в културния наратив — отбелязва неуверено Уонда. — Мисля, че Джейкъб Гудсън имаше нещо интересно на тема „Защо хората се шегуват“...

— Мисля, че беше по-скоро „Шегуват ли се хората?“ — поправя я Антъни. — Тезата му беше, че...

Ето че пак започнаха. Най-сетне си позволявам да издишам. Бузите ми горят. Не мога да се справя. Ще ми се да говорех за ваканции, за телевизионни сериали, за всичко останало, само не и за това!

Така де, не че не обичам Магнус. Но тук съм само от пет минути, а вече съм абсолютна развалина. Как ще издържам всяка Коледа, за бога?! Ами ако децата ни също се окажат суперумни и аз не мога да ги разбера какво говорят, и те започнат да ме презират, защото нямам докторска титла?

Долавям във въздуха мирис на загоряло и си давам сметка, че идва откъм соса болонезе. Уонда просто си стои около печката, без да му обръща внимание. Бъбри си нещо за Аристотел и изобщо не я интересува какво става на котлона. Аз неусетно измъквам лъжицата от ръката ѝ и започвам да бъркам. Слава на бога, че човек не се нуждае от Нобелова награда, за да готви!

* * *

Поне спасяването на вечерята ми помогна да се почувствам и аз полезна с нещо. Но половин час по-късно всички си седим около масата, а аз отново съм онемяла.

Нищо чудно, че Антъни и Уонда не ме искат за жена на Магнус. Те очевидно ме мислят за пълна глупачка. Почти сме преполовили спагетите болонезе, а аз не съм произнесла нито една думичка. Разговорът около мен е като вихрушка. Или по-скоро симфония. Точно така. И аз съм флейтата. И наистина имам ноти и много добре знам как да ги изсвиря, обаче липсва диригент, който да ме въведе в симфонията. Затова аз продължавам да си поемам дъх, а после да затварям уста от страх.

— ... редакторът очевидно смята друго. Затова няма да има ново издание на книгата ми — отбелязва тъжно Антъни. — Жалко!

Тук изведнъж заставам нащрек. Като никога съм започнала да разбирам разговора и най-сетне и аз имам какво да кажа!

— Но това е ужасно! — вметвам любезно. — Защо не искат да направят ново издание?

— Имат нужда от читателска публика. Имат нужда от търсене — въздъхва театрално Антъни. — Е, хубаво. Няма значение.

— Разбира се, че има значение! — пламвам аз. — Защо не вземем всички тук да пишем на издателя, като се престорим на читатели, за да му кажем колко хубава е книгата ти и как искаме ново издание?

Планът за писмата вече е в главата ми: „Уважаеми господине, шокирана съм, че не сте предвидили ново издание на тази прекрасна книга!“. Бихме могли да ги напечатаме с различен шрифт, да ги изпратим от различни райони на страната...

— А би ли могла лично да купиш хиляда бройки? — обръща към мен Антъни ястребовия си поглед.

— Аз... ами... — снижавам се аз. — Може би...

— Защото за съжаление, Попи, ако издателят публикува хиляда книги, които не се продадат, тогава положението за мен ще стане лошо и от преди! — усмихва ми се злобно. — Е, разбра ли как стоят нещата?!

Чувствам се напълно смазана. Пълна глупачка.

— Ясно — промърморвам. — Разбирам... Съжалявам...

Стараейки се да запазя самообладание, аз започвам да събирам празните чинии. Магнус драска някакъв аргумент за Феликс на лист хартия и не съм сигурна, че изобщо чу разговора между мен и баща му. Усмихва ми се отнесено и докато минавам покрай него, ме стисва по задника. Кое то, ако трябва да бъде честна, никак не ми помага да се почувствам по-добре.

Но когато сядаме обратно за пудинга, Магнус чуква леко с вилицата по чашата си и се изправя.

— Бих искал да вдигна тост за Попи! — отсича. — И да я приветстваме с добре дошла в семейството! Освен че е много красива, тя е най-милият, грижовен и прекрасен човек, когото познавам! Имам голям късмет с нея!

После оглежда масата, сякаш предизвиква хората наоколо да оспорят мнението му. Аз му се усмихвам с благодарност.

— Освен това искам да приветствам с добре дошли у дома мама и татко! — Магнус вдига чашата си и двамата му отвърщат с кимане. — Много ни липсвахте!

— Не и на мен — намесва се Феликс и Уонда се размива.

— Разбира се, че не сме ти липсвали, лошо момче такова! — тупва го по гърба тя.

— И накрая... — Магнус отново чука по чашата си, за да привлече вниманието. — Накрая, разбира се, честит рожден ден на мама! С най-добри пожелания от всички нас! — и ѝ изпраща въздушна целувка през масата.

Какво? Какво каза той току-що?!

Усмивката ми замръзва на устните ми.

— Чуйте всички! — провиква се весело Антъни. — Честит рожден ден, Уонда, моя любов!

Днес е рожденият ден на майка му? И защо той не ми каза нищо? Ами аз нямам дори картичка! Нямам и подарък! Как можа да ми го причини?!

Мъжете са пълни боклуци!

Феликс вече е извадил пакет изпод стола си и го подава на Уонда.

— Магнус! — прошепвам отчаяно, когато той най-сетне сяда обратно. — Не ми каза, че днес е рожденият ден на майка ти! Нищо не ми каза! Трябваше да ми кажеш!

Почти треперя от ужас. Първата ми истинска среща с родителите му, след като се сгодихме, те и без това не ме харесват, а сега и това!

— Скъпа, какъв е проблемът? — гледа ме неразбиращо той.

Ама как може да бъде толкова несхватлив?!

— Щях да ѝ купя подарък! — изричам аз под прикритието на възгласите на Уонда, която пици: „Прекрасно, Феликс!“ на някаква древна книга, която е разопаковала.

— О! — махва с ръка годеникът ми. — Тя няма да се сърди. Престани да се притесняваш за глупости! Ти си ангел и всички те обичат! Между другото, чашата хареса ли ти?

— Какво? — не схващам аз казаното.

— Чашата с надпис „Току-що женени“. Бях я оставил на полицата в антрето. За нашия меден месец — продължава да обяснява той, озадачен от обърканото ми изражение. — Нали ти казах, че съм ти купил подарък! Забавна е, нали?

— Не съм виждала никаква чаша — гледам го неразбиращо аз. — Помислих си, че си ми купил онази голяма кутия с панделките.

— Каква голяма кутия? — сега е ред на Магнус да ме погледне озадачено.

— А сега, скъпа — започва наперено Антъни, обръщайки се към жена си, — нямам нищо против да си призная, че тази година се поразпуснах доста за теб! Само минутка и...

Изправя се и се насочва към голямото антре.

О, боже! Изведнъж олеквам. Не, господи, не! Само това не!

— Мисля, че... — започвам, но гласът ми отказва да ме слуша.
— Мисля, че може би... без да искам... погрешка...

— Какво, по... — достига до нас вбесеният глас на Антъни. — Какво е станало с това?

И миг по-късно той е обратно в кухнята, носещ кутията. Само че в нея всичко е с краката нагоре. Опаковъчната хартия е грозно разкъсана. Кимоното се ветрее.

А главата ми започва да пулсира от кръв.

— Много съжалявам... — едва успявам да смотолевя. — Помислих си... Помислих, че е за мен... Затова... затова я отворих...

Настъпва гробно мълчание. Всички гледат шокирано, включително Магнус.

— Скъпа... — започва неуверено той, а после млъква, очевидно не знаейки какво да каже.

— Няма проблеми! — провиква се внезапно Уонда. — Дай ми подаръка! Не ми трябва опаковката.

— Но тук имаше и още нещо! — мърмори Антъни, докато рови в хартията. — Къде е другата част? Беше ли изобщо вътре?

Внезапно аз си давам сметка за какво говори той и едва не изхълцвам. Всеки път, когато си помисля, че нещата не могат да станат по-зле, те стават. И ме пращат в ужасните си дълбини.

— Мисля, че... Ако имаш предвид... — почвам да мънкам с лице, зачервено като домати. — Това? — и показвам крайчеца на камизолата изпод блузата си, и всички ме гледат като попарени.

Седя си аз на масата за вечеря, облечена в бельото на бъдещата си свекърва. Това е като някакъв кошмарен сън, от който се събуждаш и си казваш: „Брей, добре че не стана наистина!“.

Всички лица около масата са напълно безизразни, зяпнали — като грозна версия на онази рисунка, „Письъкът“.

— Аз... аз ще я дам на химическо чистене — прошепвам дрезгаво. — Много се извинявам.

* * *

И така, по-лошо от това вече наистина няма как да стане. Вечерта протича по очаквания гаден начин, че и повече. И за мен има само едно разрешение на проблема, и то е да продължа да пия вино, докато не притъпя достатъчно сетивата си или докато не се тропясам. Както дойде.

Вечерята приключи и всички забравиха инцидента с камизолата. Донякъде.

Впрочем решиха да превърнат случката в семейна шега. Кое е много мило от тяхна страна, но означава, че Антъни вече ще има възможността да прави мъдри забележки от рода на: „Какво ще кажете да си хапнем шоколадови бонбони? Стига, разбира се, Попи вече да не ги е изяла“. Знаем, че е добре да проявя чувство за хумор при подобни подмятания, но за жалост всеки път, когато чуя подобно нещо, се дръпвам като попарена.

Сега всички седим на древните неудобни канапета в гостната и играем скрабъл. Семейство Тавиш са абсолютни манияци на тема скрабъл. Имат си специална дъска, която се върти, изискани дървени плочици и дори тетрадка с кожена подвързия, където записват резултатите си чак от 1998 година насам. В момента водач в листата е Уонда, следвана плътно от Магнус.

Започнаха да играят и да подреждат коя от коя по-сложни думи^[6]. Антъни спечели 74 точки, Уонда 5 точки, Феликс 80 точки, а Магнус — 5 точки. Аз написах думата ЗВЕЗДА и спечелих 5 точки.

В моето семейството думата ЗВЕЗДА би била много добра дума. И резултат от пет точки би бил съвсем приличен резултат. И никой няма да бъде възнаграден със съжалителни погледи и прочистване на гърлата, за да се почувства като пълен неудачник.

Не ми се случва да мисля често за миналото си. Не си падам по отнасяне в сладки спомени. Но докато си седя тук, съсипана от провала си, свила колене и поглъщаща мухлясалите миризми у семейство Тавиш на стари книги, турски килими и огън, просто не мога да се съържа. Само едно надникване. Само едно миниатюрно прозорче спомени. Ние в кухнята. Аз и по-малките ми братя Тоби и Том похапваме препечени филийки със сладко, подредени около дъската за

скрабъл. Споменът ми нахлува съвсем отчетливо — дотолкова, че почти усещам пак вкуса на сладкото. Тоби и Том са толкова отчаяни от себе си, че са си направили допълнителни плочици с букви от хартия и са взели решение, че можеш да използваш толкова букви, колкото ни се прииска. Цялата стая е покрита с изрезки от хартия. Том се снабди с шест „И“-та, а Тоби — с десет букви „С“. И въпреки това продължават да отбелязват само по четири точки на тур, което, разбира се, накрая завършва с боричкане по земята и викове в стил: „Не е честно! Не е честно!“.

Сега усещам как в очите ми напират сълзи, които бързо преглъщам. Държа се глупаво. Даже абсурдно. Първо, това е новото ми семейство и сега аз се опитвам да се впиша сред тях. Второ, Тоби и Том са вече отдавна в колежа. Имат басови гласове, а Том дори е с брада. И никога не играем скрабъл. Даже нямам представа къде у дома е кутията. Трето...

— Попи?

— Да, да. Тъкмо обмислям...

Вече сме на втори тур. Всички са продължили сложните си думи с още по-сложни или са образували от достатъчно сложните си дълги думи по-кратки, но също толкова сложни. Феликс отиде да направи кафе, а аз вече от пет минути разбърквам плочиците и се чудя какво да напиша.

Направо нямам сили да продължа — толкова унижена се чувствам. Изобщо не трябваше да се съгласявам да играя. Сега гледам ли, гледам тъпите букви и това, което най-сетне излиза от тях, наистина е единственото възможно, което успявам да се сетя.

— ПРАСЕ — произнася буква по буква Антъни, докато подреждам плочиците си. — Имаш предвид „прасе“, като бозайника ли?

— Браво! — възкликва с престорен ентузиазъм Магнус. — Шест точки!

Нямам сили да го погледна. Въртя в ръцете си още няколко плочици, сякаш те ще ми помогнат с нещо.

— Хей, Попи! — провиква се Феликс, появяващ се откъм кухнята с поднос с кафе. — Телефонът ти в кухнята звъни. Какво написа? А, „прасе“ — когато свежда очи към дъската, устните му се разкривяват в усмивка, а Уонда му се намръщва предупредително.

Не, не мога да издържам повече!

— Ще отида да проверя кой ме е търсил, ако нямате нищо против — изричам бързо. — Може да е нещо важно.

Хуквам към кухнята, вадя телефона от чантата си и се облягам до успокояващата топлина на печката. Виждам три есемеса от Сам, започващи с „Късмет“, които е изпратил преди два часа. После, преди двайсет минути, е писал: „За една услуга“, следвано от „Там ли си?“.

И позвъняването също беше от него. Май най-добре да проверя какво става. Набирам номера му, докато междувременно обирам смръщено трохите от тортата за рождения ден.

— Страхотно! Попи, би ли ми направила една голяма услуга? — казва той в мига, в който се свързваме. — Не съм в офиса и с телефона ми става нещо, което не мога да разбера. Нищо не може да излезе, а аз трябва да изпратя имейл до Вив Амбърли. Имаш ли нещо против да го изпратиш от твоя телефон?

— А, да, Вивиан Амбърли — започвам уверено, а после се осъзнавам и спирам.

Може би не трябва да му разкривам, че съм изчела цялата кореспонденция относно Вивиан Амбърли. Тя работи в отдел „Стратегии“ и сега е подала молба за работа в друга консултантска фирма. Сам полага отчаяни усилия да я задържи, обаче нищо не става и сега се говори, че утре тя ще напусне официално.

Добре де, знам, пъхала съм си носа, където не трябва. Но щом веднъж започнеш да четеш чуждите имейли, просто не можеш да спреш. Трябва да си наясно какво е станало. Това си е направо пристрастяващо — да преглеждаш безкрайните входящи и изходящи имейли, които постепенно ти рисуват цялата картина. Обаче винаги назад. Сякаш гледаш живота на хората, но на обратно.

— Ще ти бъда много благодарен, ако й изпратиш един бърз имейл — тъкмо повтаря Сам. — От някой от моите имейл адреси. Към нейния. Нали го имаш?

Брей, аз да не съм му вече новата пиар агентка?

— Добре де, става — измънквам неохотно, като щраквам върху нейния адрес. — Какво да напиша?

— „Здрасти, Вив! Много бих искал отново да обсъдим този въпрос! Моля те, обади се да се видим утре по време, удобно за теб! Сигурен съм, че можем да постигнем споразумение. Сам.“

Пиша внимателно, като използвам свободната си от бинт ръка. После се поколебавам.

— Изпрати ли го? — пита Сам.

Палецът ми е на бутона за изпращане, но отказва да го направи.

— Ало?

— Не я наричай „Вив“! — изтърсвам накрая. — Много мрази да я наричат така. Обича да я наричат „Вивиан“.

— *Какво?!* — шашва се Сам. — Но как, за бога...

— Беше в един стар имейл, който трябваше да бъде препратен. Тя помоли Питър Снел да престане да я нарича „Вив“, обаче той не забеляза. Нито Джереми Атлинг. А ето че сега и ти я наричаш „Вив“!

Кратко мълчание.

— Попи — изрича накрая Сам и веднага си представям как се смръщва и тъмните му вежди се присвиват. — Да не би да четеш имейлите ми?

— Не, разбира се! — побързвам да се защита. — Надникнах само в един-два...

— И си сигурна за тази работа с Вив?

— Абсолютно!

— Ей сега ще погледна имейла... — докато чакам, пъхвам в уста един пръст глазура от тортата, а после Сам отново заговаря: — Да, права си!

— Разбира се, че съм права!

— Окей. Можеш ли да промениш обръщението на „Вивиан“?

— Изчакай секундичка... — поправам имейла и натискам бутона за изпращане. — Готово!

— Благодаря! Тъкмо навреме! Беше много прозорливо от твоя страна. Винаги ли си толкова наблюдателна и схватлива?

О, направо постоянно! Точно затова единствената дума, която успях да измисля за скрабъл, беше „прасе“.

— Да, винаги — изричам саркастично, но не мисля, че той забелязва този нюанс в тона ми.

— Е, значи съм ти много задължен. И съжалявам, че те измъкнах от компанията. Но ситуацията наистина беше спешна.

— Не се притеснявай, разбирам — изричам търпеливо аз. — А освен това съм сигурна, че дълбоко в себе си Вивиан не иска да напуска „Уайт Глоуб“.

Опа! Това просто ми се измъкна, без да искам!

— О, така ли? Нали не беше чела имейлите ми?

— Не съм! — побързвам да добавя. — Е, добре де... Може би един-два... Достатъчно, за да си съставя необходимото впечатление.

— Впечатление, значи! — изсмива се той. — Добре тогава, Попи Уайът, какво е твоето впечатление? Поискал съм мнението на всички останали по този въпрос, та защо да не изслушам и теб? Защо нашият най-добър стратег решава да се премести в компания с по-нисък ранг от нашия, когато съм ѝ предложил всичко, което би могла да си пожелае — по-висок пост, по-висока заплата, по-голяма известност...

— Точно в това е проблемът! — прекъсвам го озадачена. Как е възможно да не е разбрал досега истината? — Тя просто не желае нито едно от тези неща. Напрежението ужасно я изнервя, особено медийните изяви. Като например онзи път, когато е трябвало да излезе по Радио 4 без предизвестие.

В телефона ми настъпва продължителна тишина.

— Добре де, какво става тук, я ми кажи? — отсича накрая Сам. — Откъде би могла да знаеш пък точно това?

— Беше в отчета ѝ за събитието — признавам си накрая. — Веднъж, в метрото, ми стана много скучно, а тъй като си беше прикачен файл...

— Но това не е нейният отчет! — възкликва докачено той. — Можеш да ми вярваш, че точно този документ съм го чел дума по дума и там няма нищо във връзка с медийните изяви, за които споменавах...

— Не и в последния — примигвам притеснено. — В доклада ѝ от преди три години — направо не мога да повярвам, че си признавам и за това. — Пък и в оригиналния си имейл до теб тя казва: „Казах ти какви са проблемите ми — не че някой обърна внимание“. И мисля, че е имала предвид точно това.

Истината е, че аз усещам необяснимо родство с тази Вивиан. И аз бих се побъркала, ако трябва да излизам да говоря по Радио 4. Всички водещи там звучат точно като Антъни и Уонда.

Пак настъпва тишина, но този път е толкова продължителна, че започвам да се питам дали Сам вече не е затворил.

— Може и да си на прав път — обажда се накрая той. — Може и да си напипала нещо!

— Е, това е просто една идея — автоматично отстъпвам аз. — Така де, може и да не съм права...

— Но защо не ми го е казала?

— Сигурно се притеснява — свивам рамене аз. — Може би си мисли, че вече е казала каквото трябва, а ти не си реагирал по никакъв начин. Затова може би смята, че е далеч по-лесно да смени работата си, отколкото да те убеди в нещо.

— Окей — въздъхва дълбоко Сам. — Много ти благодаря. Определено ще тръгна по тази следа. Радвам се, че ти позвъних и отново съжалявам, че ти прекъснах приятната вечер.

— Няма проблеми — отпускам мрачно рамене и стисвам между пръстите си още парчета от тортата. — Ако трябва да бъдем честни, радвам се, че избягах.

— Толкова ли е, зле, а? — подкача ме той. — Как мина номерът с бинта?

— Ако щеш вярвай, но в момента бинтът е най-малкият ми проблем!

— Защо, какво става?

Снишавам глас, свеждам очи към пода и изломотвам:

— Играем скрабъл. Истински кошмар!

— Скрабъл ли? — възкликва изненадано той. — Че скрабълът е много хубава игра!

— Не и когато играеш с цяло семейство гении, които изписват думи, които никога не си чувал и изобщо не разбираш. А аз написах „прасе“.

Сам избухва в смях.

— Радвам се, че поне на някого му е смешно — нацупвам се аз.

— Добре де, успокой се! — казва той, като спира да се смее. — И без това съм ти задължен. Каж ми кои са буквите ти, а аз ще ти дам хубава дума.

— Не си ги спомням — въздъхвам. — Сега се намирам в кухнята.

— Все някои трябва да си спомниш. Хайде, опитай!

— Добре де. Имаше май „к“ и „ч“ — този разговор започва да става толкова странен, че не мога да не се изкискам тихичко.

— Хубаво. Сега върви и погледни останалите. Изпрати ми ги с есемес. А аз ще ти направя думата.

— Нали беше на някакъв семинар?

— Нищо не ми пречи да съм на семинар и едновременно с това да играя скрабъл.

Ама той сериозно ли? Та това е най-абсурдната, най-откачена идея, която някога съм чувала!

Освен това ще бъде измама.

Освен това откъде съм сигурна, че той е добър в скрабъла?

— Окей — промърморвам след няколко секунди. — Включен си!

Затварям телефона и се връщам в гостната, където дъската е родила нова група невъзможни думи. Някой дори е написал „Уг“. Това на нормален език ли е? Защото на мен ми звучи като на ескимоски.

— Всичко наред ли е, Попи? — изрича Уонда с толкова жизнерадостен тон, че веднага разбирам, че са ме обсъждали. Сигурно са казали на Магнус, че ако се ожени за мен, ще го лишат от наследство или нещо подобно.

— Прекрасно! — отговарям ѝ със същата доза жизнерадост. — Беше един мой пациент — допълвам, като мислено се моля да ми повярват. — Понякога се налага да давам консултации по телефона, така че може и да се наложи по някое време да изпратя есемес, стига да нямате нищо против, разбира се.

Никой не ме удостоява с отговор. Всички са се привели над плочиците си и размишляват.

Слагам телефона си така, че екранът да хване цялата дъска и конкретно моите плочици. После натискам небрежно бутона на камерата.

— Просто правя семейна снимка! — изчуруликвам, когато всички вдигат глави в отговор на светкавицата. А междувременно вече изпращам снимката на Сам.

— Е, вече е твой ред, Попи — отбелязва Магнус. — Искаш ли помощ, скъпа? — допълва по-тихичко.

Знам, че се опитва да бъде мил. Но в начина, по който ме пита, има нещо, което усещам като ужилване.

— Не, благодаря. Ще се оправя — кимвам и започвам да движа напред-назад моите плочици, стараяйки се да изглеждам максимално уверена.

След около минута-две поглеждам небрежно към телефона си, в случай че някой есемес не е пристигнал неочаквано. Но не виждам

нищо.

Всички останали са се концентрирали било върху плочиците си, било върху дъската. Атмосферата е приглушена и напрегната, сякаш се намираме в изпитна зала. Аз разбърквам още веднъж плочиците си, сякаш им се моля да ми предложат някоя грандиозна дума. Но каквото и да правя, ситуацията си остава все така за окайване. Сещам се единствено за КЕЧ или КИЧ.

А телефонът ми продължава да мълчи. Сам сигурно се е пошегувал, когато каза, че ще ми помогне. Разбира се, че се е шегувал. Усещам как ме залива вълна от унижение. Какво ли си е помислил, когато е получил снимката на дъската за скрабъл?

— Някакви идеи, Попи? — обажда се с окуражителен тон Уонда, сякаш съм някое бавноразвиващо се дете. И внезапно започвам да се питам дали, докато бях в кухнята, Магнус не е предупредил родителите си въпреки всичко да бъдат мили с мен.

— Просто се опитвам да взема решение между няколко опции — изричам и правя опит да се усмихна ведро.

Окей. Вече трябва да го направя. Не мога повече да отлагам. Ще избира КЕЧ.

Не, КИЧ.

О, има ли някакво значение?

С натезало сърце аз започвам да поставям върху дъската буквите „к“ и „ч“. И точно в този момент в телефона ми влиза есемес.

„АНАКРЕОНТИЧЕН. Използвай Н от първата и третата дума. Така хващаш три думи и получаваш 50 точки бонус!“

О, боже!

Не мога да не се изкискам, при което Антъни ме поглежда странно.

— Извинете — побързам да кажа. — Просто... пациентът ми нещо се шегува.

Телефонът ми пак ми подава есемес.

„Думата е от литературната теория. Касае песни и стихове, които възпяват виното, любовта и веселия живот.“

— Е, каква ти е думата, Попи? — пита Антъни и наднича към плочките ми. — КИЧ ли? Е, браво на теб!

Любезността му става болезнена.

— Извинете! — изричам бързо. — Грешка. Сега, като се замисля, може би е по-добре да предложи друга дума.

И внимателно започвам да изписвам върху дъската непонятната за мен дума АНАКРЕОНТИЧЕН, обаче с най-небрежната си физиономия.

Настъпва напрегната тишина.

— Попи, скъпа — обажда се накрая Магнус, — ти наистина ли знаеш тази дума?

— Разбира се! Защо да не я зная! Отнася се за песни и стихове, които възпяват виното, любовта и веселия живот^[7]!

— Напълно вярно — кимна Уонда, ококорила широко очи.

— Абсолютно! — кимва шашнато и Феликс.

— Браво, Попи! — възкликва изведнъж Уонда, която днес записва резултатите. Като никога възторгът ѝ е напълно искрен. — Хвана три думи, плюс петдесет точки бонус, това прави... хммм... 131 точки! Това е най-високият резултат досега!

— Сто трийсет и една точки ли? — грабва списъка с резултатите Антъни и го поглежда. — Сигурна ли си?

— Поздравления, Попи! — привежда се през масата Феликс и ми стиска ръката.

— Е, нищо особено — махвам скромно с ръка, широко усмихната. — Е, ще продължаваме ли?

[1] През обедната почивка най-сетне успях да изкопна всичко от него. ↑

[2] Магнус казва, че Уонда никога през живота си не се е пекла на плаж, а самата тя смята, че хората, които ходят на почивка само за да лежат в легло и да се пекат, трябва да са умствено изостанали. Това ще рече моя милост. ↑

[3] „Проучване на продължителното пасивно движение след пълна колянна артропластика“. Все още си я пазя в специална папка. ↑

[4] Но не уточни какво точно търси. ↑

[5] Макар да съм доста добра в бележките под линия. На мен могат да ми възложат тази задача. ↑

[6] Не ги записвам, защото нямам представа какво означава нито една от тях и затова не ги запомних. ↑

[7] Понятие си нямам за какво приказвам! ↑

ПЕТ

Спечелих! Аз спечелих играта на скрабъл!

Всички бяха изгубили ума и дума. Преструваха се, разбира се, че не са, но си беше точно така. С напредването на играта повдигнатите вежди и изумените погледи станаха по-чести и не толкова сдържани. А когато отново изкарах резултат с тройна дума с КОНВАЛЕСЦЕНЦИЯ, Феликс буквално започна да аплодира и извика:

— Браво!

А докато после разчиствахме в кухнята, Уонда ме попита дали някога не съм мислела да уча лингвистика.

Името ми вече присъства в семейната тетрадка за скрабъл, Антъни ми предложи „чашата портвайн за победителя“ и всички заедно аплодираха. Беше много сладък момент.

Добре де, знам, че всичко беше измама. Знам, че не беше хубаво от моя страна да го правя. Ако трябва да бъде честна, непрекъснато очаквах някой да ме хване как лъжа. Обаче аз бях изключила звука на телефона и никой не разбра, че през цялото време със Сам си разменяхме есемеси^[1].

И да, *естествено*, че се чувствам виновна. А някъде към средата се почувствах още по-зле, когато изпратих на Сам едно съобщение, пълно с възхищение:

„Как си успял да научиш всички тези думи?“

А той отговори:

„Не съм. От Интернет са.“

Интернет ли?

За момент бях прекалено шокирана, за да отговоря. Аз си мислех, че той измисля думите. Изобщо не бях допуснала, че ги търси из интернет. Написах му:

„Това е измама!“

Той отговори:

„Ти вече пресече тази линия. Има ли някакво значение?“

А после допълни:

„Поласкан съм, че ме помисли за гений.“

И тогава аз, разбира се, се почувствах пълна глупачка.

Пък и той имаше право. Щом веднъж си започнал да мамиш, има ли някакво значение какви са методите ти?

Да, давам си сметка, че отлагам проблемите за бъдещето. Знам, че Сам Рокстън няма да бъде винаги в другия край на телефона ми, за да ми подава умни думи. Знам, че за нищо на света не бих могла да повторя този подвиг. Точно затова възнамерявам да се оттегля от семейния скрабъл — още от утре. Кариерата ми беше брилянтна, но кратка. И сега всичко свърши.

Единственият човек, който малко спести похвалите си, беше Магнус, което си е доста изненадващо. Вярно, каза: „Браво на теб“, както и всички останали. Но нито ме прегърна, нито ме попита откъде знам всички тези думички. А когато Уонда възкликна: „Магнус, никога не си ни казал, че Попи е толкова талантлива!“, той я дари с една от традиционните си бързи усмивки и рече: „Напротив — казах ви. Казах ви, че Попи е брилянтна във всичко“. Което е много мило от негова страна, но някак си безсмислено.

Проблемът е, че... той излезе втори.

Да не би да ми завижда? Няма начин!

Вече приближава единайсет вечерта и двамата сме в моя апартамент. Аз почти се изкушавам да поговоря с годеника си по този въпрос, но той изчезна, за да се подготви за лекцията си „Символиката и символичната мисъл при Данте“^[2], която ще изнася утре. Затова аз просто се сгушвам на дивана и препращам на Сам няколко имейла, които дойдоха по-рано.

След няколко такива не мога да се сдържа да не цъкна отчаяно с език. Половината от тези имейли са за напомняне и преследване. Той все още не е отговорил нито за отсядането в хотел „Чидингфорд“ за онази конференция, нито на зъболекаря си. Нито пък за новия костюм на „Джеймс и Джеймс“, който го чакаше да го вземе тогава, когато му е удобно. Как е възможно човек да игнорира дрехи, при това нови?

Само шепа са хората, на които той като че ли отговаря моментално. Една от тях е жена на име Викс, която ръководи отдела за връзки с обществеността. Тя е изключително кратка и делова, точно като него, и сега му дава указания за някаква пресконференция, която ще правят заедно. Често използва адреса на Вайълет, но докато препратя имейла, Сам вече ѝ е отговорил. Вторият човек е някакъв тип на име Малкълм, който почти на всеки час иска мнението на Сам — за всичко. И, разбира се, сър Никълъс Мъри, който очевидно е много важна клечка и в момента работи нещо за правителството^[3]. Очевидно е, че двамата със Сам се разбират много добре — ако се съди по имейлите им, естествено. Непрекъснато си бърбят като стари дружки. Не разбирам и половината от нещата, за които си говорят, особено вътрешните им шеги, но тонът е безспорен, както и фактът, че Сам получава много повече имейли от сър Никълъс от всички останали.

Компанията на Сам очевидно е някаква консултантска фирма. Казват на другите компании как да си ръководят бизнеса и смазват нещата, каквото и да означава това. Доколкото схващам, те са нещо като медиатори или хора, водещи преговорите. Сигурно преуспяват, защото Сам Рокстън изглежда много популярен. Само тази седмица е поканен на три коктейла, а следващата седмица — на лов с някакъв банкиер. А някакво момиче на име Блу му праща за трети път имейл, за да го попита дали би желал да присъства на специален прием в чест на сливането на „Джонсън Елисън“ с „Грийн Ритейл“. Събитието е в хотел „Савой“, с джазбенд, канапета и чантички с подаръци.

А той все още не е отговорил.

Просто не го разбирам. Ако аз бях поканена на нещо толкова бляскаво, щях веднага да отговоря: „Да, разбира се! Много ви благодаря! Нямам търпение“. И за цвят да добавя три усмихнати личица. Докато той дори не му е обърнал внимание.

Подбелвам очи, препращам всеки отделен имейл, а след това му пиша есемес:

„Отново блгд за скрабъла! Току-що пратих няколко нови имейла.

Попи.“

Миг по-късно телефонът ми звъни. Обажда се Сам.

— О, здрасти... — започвам.

— Добре де, ти си гений! — прекъсва ме той. — Имах някакво предчувствие, че Вивиан ще е останала до късно на работа. Обадох й се да си побъбрим и между другото споменах онези неща, за които си говорихме. И всичко излезе наяве! Ти беше права! Утре пак ще говорим, но мисля, че тя остава!

— О! — възкликвам. — Страхотно!

— Не само страхотно! — отсича той. — Направо невероятно! Изумително! Знаеш ли колко време, пари и неприятности ми спести? Този път съм ти много задължен, ама наистина много — кратка пауза. — Между другото, права си и за това, че мрази да я наричат Вив. Затова съм ти двойно задължен!

— Няма проблеми! Пак заповядай!

— Ами... това е всичко, което исках да кажа. Да не те задържам повече.

— Лека нощ тогава. Радвам се, че всичко се нареди.

В мига, в който затварям, си спомням нещо и бързо написвам съобщение:

„Записа ли си час при зъболекаря? Зъбите ти ще погрознеят!“

Няколко секунди по-късно получавам отговор:

„ЩЕ РИСКУВАМ.“

Щял да рискува ли? Ама той да не би да е откачил? Леля ми е стоматологична сестра, така че много добре знам какво говоря.

Издирвам в мрежата най-гадната, най-отвратителна снимка на развалени зъби, която успявам да открия. Зъбите са почернели, а някои дори са опаднали. Натискам съответния бутон и му препращам снимката.

Телефонът ми почти веднага ми дава отговор:

„Накара ме да си изплюя питието!“

Изкисквам се и отговарям:

„Нищо! Страхувай се!!!!“

Едва не добавям: „Уилоу няма да бъде впечатлена, когато зъбите ти опадат“, но се спирам. Чувствам се неловко. Човек все пак трябва да удари някъде черта. Въпреки цялата тази размяна на текстови съобщения аз въобще не познавам този тип. А още по-малко познавам годеницата му.

Макар в интерес на истината да чувствам, че я познавам. И то не откъм особено добрата ѝ страна.

Никога досега не съм срещала жена като Уилоу. Тя е невъзможна. Доколкото мога да преценя, откакто имам този телефон, тя е изпратила на Сам най-малко двайсет имейла. И всеки от тях по-гаден от предишния. Поне престана да изпраща съобщения, адресирани директно към Вайълет. Но въпреки това продължава да препраща имейлите си и до адреса на личната му асистентка, като че ли държи да е сигурна, че ще има максимален шанс да се свърже със Сам, без да я интересува кой ще прочете посланията ѝ.

Но защо трябва да изпраща по имейла най-съкровениите си мисли? Защо просто не водят тези разговори в леглото, като нормалните хора?

Тази вечер се оплакваше от някакъв сън за него, който сънувала снощи, и за това как имала чувството, че се задушаваше, но не му обърнала внимание и дали той си давал сметка „колко е токсичен“? Дали си давал сметка как *корозирал духа ѝ*?

Вече задължително пише отговор на писмата ѝ — не мога да се сдържа. Този път пише:

„А ти, Уилоу, осъзнаваш ли колко токсична си самата ти, вещица с вещица мръсна?!“

После изтривам всичко. Разбира се.

Най-разочароващото от всичко обаче е, че така и не мога да видя отговорите на Сам. Очевидно няма обратна връзка, защото тя винаги започва нов имейл. Понякога писмата ѝ са приятелски — например вчера изпрати едно, в което просто се казваше: „Знаеш ли, Сам, ти наистина си много, много специален!“. Което беше много мило. Но девет от десет имейла са само хленчене. Не мога да не му съчувствам.

Както и да е. Животът си е негов. И годеницата. Нима значение.

— Скъпа! — възкликва Магнус, прекъсвайки мислите ми.

— О, здрасти! — отговарям и побързвам да изключа телефона. — Свърши ли си работата?

— Нали не те безпокоя? — пита той, като кима по посока на телефона. — Бъбриш си с момичетата, а?

Дарявам го с уклончива усмивка и пъхвам телефона в джоба си.

Да, знам. Отлично го знам. Това не е никак добре. Да пазя нещо в тайна от Магнус. Да не му казвам нито за пръстена, нито за телефона, нито за нищо. Но как да започна точно сега? И откъде да започна? А може просто да съжаля, че съм му признала. Ами ако след признанието ми между нас настъпи дълбок разрыв, а половин час по-късно пръстенът се появи и се окаже, че не е трябвало да му казвам нищичко?

— Е, познаваш ме добре — изричам накрая и се изкисквам. — За какво си говорихте тази вечер с родителите ти? — побързвам да

премина на темата, която всъщност ме интересува. Което ще рече, какво мислят родителите му за мен и дали са си променили мнението.

— О, родителите ми — махва нетърпеливо с ръка той и се отпуска на дивана. Потупва с пръстите на едната си ръка върху другата, а погледът му е напълно неவிждащ.

— Добре ли си? — питам предпазливо.

— Страхотно! — той се обръща към мен и облаците от очите му се разкарват. Изведнъж се фокусира. — Спомняш ли си какво стана, когато се срещнахме за първи път?

— Разбира се — усмихвам му се в отговор. — Как няма да си спомням!

Той започва да гали крака ми.

— Пристигнах при вас, очаквайки бойната брадва. А ето че намерих теб!

Ще ми се да престане да нарича Руби „бойната брадва“. Защото тя не е такава. Тя е разкошна, прекрасна и секси, а ръцете ѝ са само съвсем мъничко месести. Но сега предпочитам да скрия раздразнението си и продължавам да се усмихвам.

— Ти беше като ангел в онази бяла униформа. Никога през живота си не бях виждал нещо по-секси! — ръцете му продължават да настъпват по-нагоре по краката ми, очевидно с конкретно намерение. — Пожелах те точно там, веднага!

Магнус много обича да разказва тази история, а аз обичам да я слушам.

— Аз също те пожелах — привеждам се към него и лекичко захапвам ухото му. — В мига, в който те видях!

— Да, знам. Личеше си — сваля блузката ми и започва да гризе голото ми рамо. — Хей, Попи, какво ще кажеш някой ден пак да се върнем в онази стая, а? — прошепва. — Това е най-хубавият секс, който някога съм правил! Ти в онази бяла униформа, директно на кушетката, с онова масажно масло... Господи^[4]! — започва да дърпа полата ми и двамата се прекатурваме от дивана на килима. И когато телефонът ми извънпява с нов текст, почти не обръщам внимание.

Защото нещата стоят така. Знам, че се държах напълно непрофесионално. Знам, че трябваше да бъда наказана. Етичният кодекс във физиотерапията буквално крещи: „Не прави секс с пациента на кушетката, каквото и да става!“.

Но аз казвам друго — ако направиш нещо погрешно, но не нараниш никого с него и никой не разбере, защо трябва да бъдеш наказван и да губиш цялата си кариера? Трябва да гледаме голямата картина!

Освен това го направихме само веднъж. При това много бързо^[5]. (Не в лошия смисъл — просто в бързия смисъл.)

* * *

Едва часове по-късно, докато се приготвяме за лягане и аз втривам в тялото си лосион^[6], Магнус избира да пусне бомбата си.

— О, забравих да ти кажа — обади се мама — едва го чувам, защото устата му е пълна с паста за зъби. — За онзи човек по кожата.

— Какво?

Той изплюва пастата, изплаква устата си и пояснява:

— За Пол. Съседа ни. Ще дойде утре на репетицията за сватбата, за да погледне ръката ти.

— *Какво?!* — ръката ми автоматично се свива и аз изстисквам лосион из цялата баня.

— Мама казва, че човек трябва да бъде много внимателен с изгарянията, и мисля, че е права.

— О, не е било необходимо да го прави! — изписквам паникьосано.

— Скъпа, всичко вече е уредено — отвърща безгрижно той и ме целува по главата.

Излиза от банята, а аз се вторачвам в отражението си. Щастливият ми блясък след секса си е заминал. Отново съм в черната дупка на отчаянието. И какво ще правя сега? Не мога да продължавам вечно да отлагам проблема!

Нямам изгорена ръка. Нямам и годежен пръстен. Нямам и енциклопедични познания на разни думи. Аз съм една измамница.

— Попи? — появява се Магнус на вратата на банята и ме поглежда многозначително.

Знам, че иска вече да си лягаме, защото утре сутринта трябва да замине за Брайтън.

— Идвам.

Тръгвам след него, лягаме и аз се свивам в обятията му. Преструвам се много успешно на човек, който тихо и кротко заспива. Но отвътре всичко ми ври. Всеки път, когато се опитам да изключа мозъка си, в главата ми нахлуват милиони мисли. Ако се обадя, за да откажа дерматолога Пол, дали Уонда ще заподозре нещо? Дали бих могла да симулирам изгаряне на ръката си? Ами ако реша да кажа на Магнус точно сега?

Опитвам се да си представя последния сценарий. Знам, че той е най-разумният от всички. Знам, че именно него би препоръчала феята на агонията. Да го събудя и да му кажа.

Обаче аз не мога. Просто не мога. И не само защото Магнус е ужасно кисел, ако го събудят посред нощ. А и защото ще бъде шокиран. А родителите му ще ме запомнят като момичето, което изгуби семейното им наследство. Това ще сложи върху мен клеймо веднъж завинаги. И ще развали всичко.

Най-важното от всичко е, че не е необходимо да знаят. Това не е необходимо да излиза на бял свят. Госпожа Фьърфакс може да се обади всеки момент. Ако можех да отлагам, докато...

А, не! Искам да си върна пръстена и тихичко да си го пъкна на пръста, и никой да не разбере. Ето това искам.

Поглеждам към часовника — 2:45 през нощта. После към Магнус, който диша спокойно. Изпълвам се с неразумно негодувание — добре му е на него!

Измъквам се изпод завивките и протягам ръка за халата си. Ще отида да си направя билков чай, както препоръчват в женските списания за безсъние, и ще напиша всичките си проблеми на лист хартия.^[7]

Телефонът ми е в кухнята и се зарежда. И докато чакам чайникът да заври, бързо преглеждам съобщенията, започвайки по навик да ги препращам на Сам. Аз имам съобщение от един мой нов пациент, който наскоро е претърпял операция на задното колянno сухожилие и му е трудно да ходи. Затова му изпращам кратък, окуражителен текст с думите, че ще опитам да го вмъкна в някой момент утре. Тъкмо наливам горещата вода върху торбичката чай лайка с ванилия, когато в телефона ми влиза съобщение и ме стряска.

„Какво правиш будна толкова късно?“

Сам е. Че кой друг да е?! Настанявам се на масата с чая си, отпивам и изпращам отговор:

„Не мога да заспя. А ти какво правиш толкова късно?“

„Чакам да говоря с един тип ОТ Лос Анджелис. Ти защо не можеш да заспиш?“

„Утре е последният ден от живота ми.“

Е, това може и да е леко преувеличено, но точно сега имам чувството, че утре наистина животът ми свършва.

„Разбирам защо не можеш да заспиш. Но защо да е последният ти ден?“

Щом толкова иска да знае, ще му кажа. Докато отпивам от чая си, изпълвам пет текстови съобщения с историята за това как пръстенът е бил намерен, но после отново е бил изгубен. Как дерматологът Пол иска да погледне ръката ми. И как семейство Тавиш вече достатъчно много се ядосват за пръстена, а какво остава, ако знаеха, че е изгубен. И как всичко постепенно се стоварва отгоре ми. И как се чувствам като комарджия, който се нуждае от едно последно завъртане на рулетката, когато всичко би могло да се оправи, обаче вече не са ми останали чипове.

Пиша толкова ожесточено и продължително, че раменете започват да ме болят. Раздвижвам се малко, отпивам още от чая си и

тъкмо се чудя дали да не си отворя и бисквитки, когато пристига нов есемес.

„Задължен съм ти.“

Прочитам думите и свивам рамене. Добре де, задължен ми е. И какво от това? Миг по-късно пристига второ съобщение:

„Бих могъл да ти осигуря един чип.“

Вторачвам се сащисано в екрана. Нали е наясно, че онова с чиповете беше метафора, а? Нали не ми говори за истински чип от казино?

Или пък за любимата храна на тийнейджърите?

Обичайният дневен шум на колите го няма и от това стаята става ненормално тиха — с изключение на инцидентното обаждане на хладилника. Примигвам към екрана под изкуствената светлина, а после разтривам очи, чудейки се дали просто да не изключа телефона и да не отида да си легна.

„Какво искаш да кажеш?“

Отговорът му идва почти моментално, като че ли вече си е дал сметка, че предишното му съобщение е прозвучало твърде странно.

„Имам приятел бижутер. Прави дубликати за телевизията. Много реалистични. Това ще ти спечели време!“

Фалшив пръстен?

Май наистина трябва да съм ужасно задръстена. Защото това дори не ми беше *хрумвало*!

[1] Абе, Антъни и Уонда не са ли пазили по изпити? Просто питам. ↑

[2] Първият път, когато Магнус ми каза, че специалността му са символите, аз си помислих, че ми говори за цимбали. Онези, дето удряш и те свирят. Не че някога съм му го признавала. ↑

[3] Не че съм надничала или нещо подобно. Но не можеш да не погледнеш някои неща, докато ги препращаш, а в писмата на този човек често забелязвам изрази като „премиера“ и „Номер 10“. ↑

[4] Добре де, разкрихте ме! Не казах цялата истина по време на дисциплинарното мъмрене. ↑

[5] А и Руби веднъж използва офисите за парти и отвори всички пожарни изходи и ги подпря, което си беше изцяло против закона за безопасността. Ето, виждате ли? Никой не е идеален! ↑

[6] Това е част от моя предсватбен режим, който се състои от ежедневно ексфолиране и овлажняване, всяка седмица маски за лице, коса и очи, по сто коремни преси на ден и медитация за запазване на спокойствие. Досега обаче успях да стигна само до лосиона за тяло. ↑

[7] Че годеникът ми да го открие ли? А, не! ↑

ШЕСТ

Така, сега да си изясним нещо — фалшивият пръстен е лоша идея. Много лоша! И причините за това са милион. Например:

1. Нечестно е.
2. Вероятно няма да изглежда убедително.
3. Неетично е^[1].

И въпреки всичко ето ме сега, в Хатън Гардън, в десет сутринта на следващия ден, мотая се небрежно и се старая да прикривам факта, че очите ми са на четири. Никога досега не бях идвала в Хатън Гардън. Даже нямах представа, че съществува. Цяла улица само от *бижутери*?!

Тук има много повече диаманти, отколкото съм виждала през целия си живот. Накъдето и да се обърнеш, табели ти предлагат най-добрите цени, най-високите карата, най-перфектното качество и най-уникалния дизайн. Няма съмнение, че това тук е свърталище на годещните и брачните пръстени. Наоколо се разхождат двойки, момичетата сочат към витрините и мъжете се усмихват, но всеки път, когато приятелките им извърнат глави, става ясно, че им прилошава.

Никога досега не съм влизала в бижутерски магазин. Не и в магазин за големи, като тези тук. Единствените бижута, които съм имала, са идвали от супермаркетите и „Топшоп“. Вярно, че за тринайсетия ми рожден ден родителите ми ми подариха чифт перлени обеци, обаче тогава не съм ходила в магазина с тях. Бижутерските магазини открай време са били места, покрай които просто минавам, убедена, че те са за другите хора, не за мен. Но сега, след като така и така съм на подобно място, не мога да се сдържа да не погледна.

Че кой ще си купи брошка, изработена от жълти диаманти във формата на паяк за цели 12500 паунда?! Това си остава истинска мистерия за мен. Както и кой купува онези въртящите се дивани с местещи се рамки, които рекламират по телевизията.

Магазинът на приятеля на Сам се нарича „Марк Спенсър Дизайнс“ и за щастие на витрината му няма жълти паяци. Но в замяна на това има цял куп диаманти, поставени върху платинени халки, и

табела, която казва: „Безплатно шампанско за сгодени двойки. Превърнете избирането на пръстена в незабравимо преживяване!“. Не виждам нищо за дубликати или фалшификати и затова започвам да се изнервям. Ами ако Сам не ме е разбрал правилно? Ами ако накрая, просто от едното неудобство, взема, че купя истински смарагдов пръстен и ми се наложи да прекарам целия си останал живот в изплащането му?

И къде, между другото, е Сам? Обеща, че ще се появи, за да ме представи на приятеля си. Доколкото схващам, работи някъде зад ъгъла, макар да не ми каза точно къде. Обръщам се и оглеждам улицата. Малко странно е, че всъщност никога не сме се срещнали истински, лице в лице.

На другия тротоар виждам мъж с тъмна коса, който върви забързано, и за момент си помислям, че е той, но после един плътен глас зад мен изрича:

— Попи?

Обръщам се. Ама, разбира се. Това вече е той! Типът с тъмната, рошава коса, който върви към мен. По-висок е, отколкото си го спомням от краткия миг, в който го зърнах във фойето на хотела, но пък дебелиите му вежди и дълбоко поставените очи са си все същите. Облечен е в тъмен костюм, безупречна бяла риза и тъмносива връзка. Усмивва ми се и аз забелязвам, че зъбите му са изключително бели и равни.

Е, няма да са такива още дълго, ако не се види със стоматолога си.

— Здравей, Попи! — изрича отново той, когато приближава. Поколебава се, но после протяга ръка и допълва: — Радвам се, че вече можем да се запознаем истински.

— Здравей! — усмихвам се предпазливо и аз и двамата си стискаме ръцете. Ръкостискането му е добро. Топло и позитивно.

— Е, Вивиан със сигурност остава при нас — казва той, като накланя глава. — Още веднъж ти благодаря за прозорливостта!

— Няма проблеми — свивам неловко рамене. — Нищо особено не съм направила.

— Не, съвсем сериозно — много съм ти благодарен!

Странно е това да си говорим очи в очи. Разсейвам се, като разглеждам контурите на челюстта му и косата му, леко развяваща се

от вятъра. С текстови съобщения беше по-лесно. Чудя се дали и той се чувства по същия начин.

— Е? — посочва той към бижутерския магазин. — Ще влизаме ли?

Този магазин определено е много готин и скъп. Питам се дали двамата с Уилоу са идвали тук, за да ѝ изберат пръстена. Сигурно така ще да е станало. Изкушавам се да го попитам, но някак си не мога да събера сили да спомена името ѝ. Твърде неловко е. Аз знам прекалено много за тях.

С повечето двойки човек се запознава в кръчмата или у дома им. Говорите си за ежедневни неща — за ваканции, хобита, рецептите на Джейми Оливър. И едва след доста време се осмелявате да навлезете в личния си живот, при това предпазливо. Но с тези двамата имам чувството, че съм била натикана право в някакъв документален филм за живота им, обаче те дори не подозират за мен. Снощи, например, открих един стар имейл от Уилоу, който казваше: „Имаш ли представа каква БОЛКА ми причини, Сам? Без да броим всичките шибани БРАЗИЛЦИ!“

Кое то е от онези неща, които определено не бих искала да знам. Сега, ако някога я срещна, това ще бъде единственото нещо, за което ще бъда в състояние да мисля — за бразилците.

Сам вече е натиснал звънеца и ме въвежда в елегантния, осветен с аплици магазин. От сумрака автоматично изплува момиче в гълъбовосив костюм.

— Здравейте! С какво мога да ви бъда полезна? — има тих, меден гласец, който изцяло пасва на меката светлина в магазина.

— Идваме за среща с Марк — изрича Сам. — Аз съм Сам Рокстън.

— Наистина! — кимва друго момиче в гълъбовосив костюм. — Той ви очаква. Заведи ги, Марта!

— Бихте ли искали чаша шампанско? — пита Марта, като ме поглежда многозначително, докато вървим. — Сър? За вас шампанско?

— Не, благодаря — казва Сам.

— За мен също не — пригласям.

— Сигурни ли сте? — намигва ми момичето. — Това е важен момент за вас двамата. По една малка чашка за отпускане на нервите?

О, боже! Ама тя си мисли, че сме сгодени! Поглеждам към Сам за помощ, обаче той си пише нещо на телефона. А аз за нищо на света не възнамерявам да се впускам в историята си за изгубеното семейно наследство пред шайка непознати! Защо? За да изслушам наново поредните възгласи на ужас ли?

— Няма проблеми, наистина — усмихвам се неловко. — Това не е... Искам да кажа, ние не сме...

— Прекрасен часовник, сър! — възкликва Марта, внезапно насочила вниманието си към друг обект. — Истински „Картие“, от старите, нали? Никога не съм виждала нещо подобно!

— Благодаря! — кимва Сам. — Купих го на един търг в Париж.

Сега, когато и аз поглеждам часовника на Сам, забелязвам, че действително е удивителен. Има си стара кожена каишка, а циферблатът в матово злато носи патината на една стара епоха. И го е купил в Париж! Брей, жестоко!

Докато продължаваме да вървим, Марта хваща леко ръката ми, привежда се над ухото ми и прошепва:

— Той има невероятен вкус! Вие сте голяма късметлийка! Не мога да кажа същото за всички мъже, които идват тук. Някои от тях са истински ужас! Но мъж, който си купува стар „Картие“, определено разбира нещата!

Това вече не се издържа! Какво да кажа сега?

— Ммммм... правилно — изломотвам, вторачена в пода.

— О, извинете, не исках да ви поставям в неудобно положение! — изрича мило Марта. — Моля ви, обадете се, ако си промените мнението за шампанското! Е, пожелавам ви приятна среща с Марк!

И ни въвежда в голяма задна стая с бетонов под и множество метални шкафчета покрай стените. На работната маса седи мъж с дънки и очила без рамки, който веднага се изправя и поздравява топло Сам.

— Сам! Много се радвам да те видя! Измина доста време, човече!

— Така си е, Марк! И аз се радвам да те видя! Как си? — плясва Сам по гърба нашия домакин. После се отдръпва и допълва:

— Запознай се с Попи!

— Приятно ми е да се запознаем, Попи! — разтърсва Марк ръката ми. — Е, както разбирам, имаш нужда от дубликат, така ли?

Неочаквано и за самата себе си се изпълвам с параноя и чувство за вина. Защо трябваше да го казва толкова силно, та да може всички да чуят?!

— Само временно — отговарям почти шепнешком. — Само докато открия истинския пръстен. Което ще стане много скоро, сигурна съм!

— Ясно — кимва той. — Все пак не е лошо човек да разполага и с дубликат. Изработваме много дубликати за пътувания и така нататък. Обикновено правим само на бижута, които са наш дизайн, но за стари приятели правим и изключения — пояснява Марк и намира на Сам. — Макар да се стараем да проявяваме дискретност по този въпрос. Няма да се отрази много добре на основния ни бизнес.

— Разбира се! — отбелязвам ентузиазирано. — Аз също държа на дискретността!

— Имате ли някаква снимка на пръстена?

— Ето! — и вадя една снимка, която принтирах на компютъра си тази сутрин. На снимката сме заедно с Магнус в ресторанта, където той ми направи предложение. Помолихме двойката на съседната маса да ни снима. Аз съм вдигнала гордо лявата си ръка, така че пръстенът да може да се вижда. Изглеждам замаяна от щастие — което, ако трябва да бъдем честни, си беше самата истина.

И двамата мъже се вторачват мълчаливо в снимката.

— Аха, значи това е типът, за когото ще се омъжваш — отбелязва накрая Сам. — Маниакът на скрабъл.

— Да.

Усещам в тона му нещо, което ме кара да заста нащрек. Нямам представа защо.

— Казва се Магнус — допълвам.

— Този не е ли ученият, дето води онази телевизионна поредица? — пита Сам, оглеждайки смръщено снимката.

— Да, същият! — изричам с немалка доза гордост.

— Доколкото мога да преценя, този смарагд тук е четири карата — изрича Марк, който едва сега вдига очи от снимката.

— Щом казвате — свивам безпомощно рамене. — Нямам представа.

— Нямате представа колко карата е годежният ви пръстен?!

И двамата мъже ме поглеждат изумено.

— Че защо? — поглеждам ги на свой ред аз. — Съжалявам, но нямах представа, че ще си изгубя пръстена!

— Боже, колко мило! — отбелязва Марк с крива усмивка. — Повечето момичета държат да знаят каратите до последната цифра след запетайката. И да се хвалят с тях.

— О! — кимвам, едва сега проумяла изумлението им. — Ами аз... Така де, това е семеен пръстен. И затова не сме говорили много за него.

— В момента разполагаме с много камъни. Нека огледам... — казва Марк и се насочва към един от металните шкафове.

— Значи той все още не знае, че си го изгубила, така ли? — обажда се Сам и кимва по посока на снимката на Магнус.

— Все още не — прехапвам устни аз. — Защото се надявам пръстенът да се появи и...

— И той никога няма да разбере, че си го губила — довършва вместо мен Сам. — И ще пазиш тайната си до гроб!

Извързвам очи, изпълнена с необяснима вина. Никак не ми харесва, че трябва да имам тайни от Магнус. Не искам да съм от онези жени, дето правят разни неща зад гърбовете на съпрузите си. Но в случая просто нямам избор.

— Все още продължавам да получавам имейлите за Вайълет — сменям темата и вдигам телефона си. — Мислех си, че твоите хора вече са оправили този проблем.

— И аз така си мислех.

— Е, отново имаш нови имейли. За четвърти път те питат дали ще участваш в някакъв маратон.

— Хммм — само кимва той.

— Няма ли да отговориш? Ами за хотелската ти стая за онази конференция в Хемпшир? За една или за две вечери ще я резервираш?

— Ще видя. Засега не съм много сигурен — отговаря той с такава небрежност, че ми идва да го цапна.

— Ти никога ли не отговаряш на имейлите си? — възкликвам разочаровано.

— Действам по приоритети — отговаря той, докато преспокойно си пише нещо на екрана.

— О, я виж! Днес е рожденият ден на Линдзи Купър! — възкликвам, докато чета един имейл, разпратен на целия офис. —

Линдзи от маркетинга. Искаш ли да я поздравя и ти?

— Не, не искам! — отсича той толкова непреклонно, че аз почти се обиждам.

— Че какво му е лошото на това да кажеш „Честит рожден ден“ на колега? — провиквам се изумено.

— Не я познавам.

— Нищо подобно! Ти работиш с нея!

— Работя с още 243-ма човека.

— Ама тя е момичето, което онзи ден измисли онази стратегия за уебсайта! — продължавам, внезапно припомнила си една по-стара кореспонденция. — Нали всички бяхте много доволни от нея?

— Така е — изрича безизразно той. — Но какво общо има работата ѝ с това тук?

Брей, голям инат! Решавам да се откажа от рождения ден на Линдзи и продължавам към следващия имейл.

— Питър е финализирал сделката с „Ер Франс“. Искан да ти даде пълен доклад за това в понеделник, веднага след сутрешния брифинг. Съгласен ли си?

— Става — изрича Сам, без въобще да поглежда към мен. — Просто ми го препрати, благодаря.

Ако му го препратя, той просто ще остави писмото да си седи там, без да отговори.

— Защо да не отговоря вместо теб, а? — предлагам. — Така и така сме заедно, а аз съм отворила имейла... Ще ми отнеме само минутка!

— О! — поглежда ме най-сетне той, но доста изненадано. — Благодаря! Просто му пиши „Да“.

— „Да“ — изписвам внимателно. — Нещо друго?

— Сложи и едно „Сам“.

Вторачвам се недоволено в екрана. „Да, Сам.“ Изглежда толкова голо. Толкова невъзпитано кратко.

— А какво ще кажеш да добавиш нещо от рода на: „Браво на теб!“? — предлагам. — Или пък: „Страхотен си!“? Или просто: „С най-добри пожелания и ти благодаря за всичко“?

Обаче Сам не е никак впечатлен от моите предложения.

— „Да, Сам“ е повече от достатъчно.

— Типично — промърморвам си под носа аз.

Само дето не е било чак толкова под носа, защото Сам вдига очи и казва:

— Моля?

Знам, че тук би трябвало да си затворя устата. Но съм толкова разочарована от него, че вече не мога да се спра.

— Толкова си рязък! Имейлите ти са невъзпитано кратки! Ужасни са!

Настъпва продължителна пауза. Сам изглежда толкова слисан, сякаш столът пред нас току-що е проговорил.

— Извинявай — обаждам се накрая и свивам неловко рамене. — Малко прекалих, но това е истината.

— Окей — казва накрая и той. — Нека сега си изясним нещата. Първо, вземането на заем на този телефон не ти дава автоматично правото да четеш и да критикуваш имейлите ми — поколебава се и добавя: — И второ, краткостта е злато.

Вече съжалявам, че си отворих устата. Но знам, че няма как да си върна думите назад. Затова го срязвам:

— Но не прекалената краткост! Освен това игнорираш напълно повечето хора! А това вече е грубо!

Ето, казах го!

Сам ме изпепелява с поглед и отсича:

— Както вече казах, действам по приоритети. А сега, тъй като проблемът ти с пръстена е разрешен, може би ще бъдеш така добра да ми върнеш телефона, така че имейлите ми няма да те притесняват повече! — и протяга ръка.

О, боже! Затова ли ми помага? За да мога да му върна телефона?

— Не! — стисвам здраво телефона аз. — Искам да кажа... моля ти се! Той все още ми трябва! Всеки момент може да ми позвънят от хотела! Госпожа Феърфакс също има този номер и...

Знам, че не звучи логично, но имам чувството, че в мига, в който му върна телефона, ще се сбoguвам с всичките си шансове да открия пръстена.

За всеки случай слагам телефона зад гърба си и го поглеждам умолително.

— Боже! — въздъхва Сам. — Това е абсурдно! Днес следобед имам интервю с една нова лична асистентка. А това е телефон на компанията. Не можеш да го задържиш завинаги!

— Ама аз няма да го задържа завинаги! Само още няколко дена, моля те! — а после хрисимо добавям: — Обещавам, че повече няма да критикувам имейлите ти!

— Добре, хора — прекъсва ни Марк. — Добри новини! Открих подходящ камък! Сега ще подбера няколко, които да погледнете! Извинете ме за момент...

Докато той излиза от стаята, в телефона ми влиза ново писмо.

— От Уилоу е — казвам, като свеждам очи към екрана. — Ето, пращам го. Без коментар. Никакъв коментар^[2]!

— Хмммм — изръмжава Сам, когато споменавам Уилоу.

Настъпва неловка кратка пауза. Може би сега ми е ред да попитам любезно: „Е, как се запознахте вие двамата“, а после: „Кога е сватбата?“, след което да започнем разговор за списъците с гостите и за цените на кейтъринга. Но по някаква неизвестна причина не мога да събера сили за това. Връзката им е толкова особена, че просто не ми се иска да ставам част от нея.

Знам, че може да бъде несъобразителен и рязък, но някак си не го виждам с някаква си самотнителна, зла кучка като Уилоу. Особено сега, след като се запознах лично с него. Единственото обяснение, което виждам, е, че тя е много, ама много красива. Нещо като супермодел. Да, така ще да е. Бляскавият ѝ външен вид го заслепява и той не вижда нищо от истинските ѝ черти.

— Знаеш ли, виждам, че доста хора вече отговарят на имейла за рождения ден на Линдзи — отбелязвам, колкото да запълня неловката пауза. — На тях очевидно не им е трудно да кажат две мили думи.

— Общите имейли за целия офис са работа на дявола — отбелязва Сам, все така задълбочен в телефона си. — По-скоро бих се застрелял, отколкото да отговоря на такъв.

Ама че отношение!

Тази Линдзи обаче е доста популярна. На всеки двама секунди на екрана ми се появява поредният отговор. Все нещо от рода на: „Честит рожден ден, Линдзи! Приятно прекарване, независимо какво правиш!“. Телефонът ми непрекъснато жужи и проблясва. Сякаш в него се вихри цял купон. И единствено Сам отказва да се присъедини към купона.

А, не! Вече не издържам! Толкова ли е трудно да напишеш „Честит рожден ден“? Та това са само три думи!

— Искаш ли да ѝ напиша „Честит рожден ден“ от твое име? — примолвам се внезапно. — Хайде де, няма нужда да правиш нищо! Аз ще го напиша!

— За бога, момиче! — вдига рязко очи Сам от телефона си. — Хубаво де, както искаш. Напиши ѝ „Честит рожден ден“ от мое име. Но без усмихнати личица и целувчици! — допълва предупредително. — Просто „Честит рожден ден! Сам“.

— „Честит рожден ден, Линдзи!“ — започвам да пиша предизвикателно. — „Желая ти прекрасен ден! И отново браво за онази уебсайт стратегия, беше страхотна! С най-добри пожелания: Сам“.

Изпращам го набързо, преди той да започне да се пита защо пиша толкова дълго.

— Ами зъболекарят? — обаждам се, решила да си пробвам късмета.

— Какво за зъболекаря? — изрича като ехо той и аз се изпълвам с негодувание. Той преструва ли се, че не знае за какво говоря, или наистина е забравил?

— Ето ме и мен! — появява се на вратата Марк, понесъл поднос, покрит с тъмносиньо кадифе. — Това са всичките ни изкуствени смарагди!

— Аууу! — възкликвам, изведнъж забравила за телефона.

Пред мен са цели редици блестящи смарагди. Така де, знам, че не са истински, но, честно казано, не мога да ги различа^[3].

— Смятате ли, че някой от тези камъни прилича на онзи, който сте изгубили?

— Ето този! — отсичам веднага, посочвайки един овален изкуствен смарагд в средата. — Почти същият е! Удивително!

— Страхотно! — усмихва се доволно той и го вдига с елегантни пинцети, след което го поставя в малка пластмасова чинийка. — Диамантите са очевидно по-малки и не толкова забележими, така че вече почти се сещам за подходящите. Искате ли малко да ги пообработя, за да изглеждат като стари?

— Можете ли? — ахвам аз.

— Ние тук можем всичко! — отсича доволно той. — Веднъж правихме кралските бижута за един холивудски филм. Изглеждаха

абсолютно като истинските, въпреки че в крайна сметка се отказаха да ги използват.

— Малее! Ами... да, моля!

— Няма проблеми. Ще разполагате с пръстена след... — поглежда часовника си. — Три часа, става ли?

— Страхотно!

Когато се изправям, все още не мога да повярвам на случилото се. И че беше толкова лесно. Всъщност изпитвам такова облекчение, че се чувствам на седмото небе. Това ще ми помогне да преживея още няколко дена, а след това истинският пръстен ще се намери и всичко ще бъде наред.

Когато влизаме в основното помещение на магазина, усещам около себе си неподправен интерес. Марта вдига глава от книгата, в която записва нещо, а две момичета в гълъбовосиво, застанали до вратата, си шепнат нещо и ме сочат. Марк ни води при Марта, която ми се усмихва още по-широко и от преди.

— Марта, нали ще се погрижиш за тези двама прекрасни хора от мое име? — казва той, като ѝ подава едно сгънато листче. — Това са детайлите. Е, довиждане!

Двамата със Сам си стискат топло ръце, след което Марк изчезва обратно в задната част на магазина.

— Изглеждате щастлива! — намигва ми Марта.

— Наистина съм щастлива! — възкликвам, неспособна да съдържа задоволството си. — Марк е направо брилянтен! Наистина не мога да повярвам какви чудеса върши!

— Така си е, той е много специален! О, толкова съм щастлива заради вас! — стисва ръката ми тя. — Какъв прекрасен ден и за двама ви!

Мамка му! Внезапно си давам сметка какво има предвид тя. Поглеждам многозначително към Сам, но той пак се е отдалечил, за да прочете нещо в телефона си, и си няма и представа какво се разиграва на две крачки от него.

— Е, нямаме търпение да узнаем какво сте си поръчали! — изрича Марта с блеснали очи.

— Ами...

Този разговор определено пое в погрешната посока. Обаче нямам представа как да го върна в правилната.

— Марта вече ни каза за стария часовник „Картие“! — изгуква друго момиче в гълъбовосив костюм, което идва към нас. Другите две при вратата също се приближават, за да слушат.

— Всички се питаме какво ли ще ви направи Марк — продължава Марта. — Трябва да е нещо много специално и уникално! Нещо може би романтично? — плясва с ръце. — Може би един безупречен диамант...

— Онези аристократичните са много изящни! — вметва едно от другите момичета.

— Или може би някоя антика? — намесва се второто. — Марк има няколко направо *възхитителни* стари диаманти с истинска история! Има, например, един невероятен бледорозов, не знам дали ви го е показал...

— Не! — отсичам бързо. — Хммм... вие не разбирате... Аз не съм... Искам да кажа...

О, господи! И сега какво да им кажа? Просто не се вписвам в тяхната история.

— Обожаваме красивите пръстени! — въздъхва драматично Марта. — Няма значение какъв е, стига да е магически за *вас*! О, хайде, кажете ни! — усмихва се дяволито тя. — Трябва да знам! — и отваря листчето със замах. — И отговорът е...

Докато четете написаното на листчето, тя постепенно пребледнява и накрая ахва. За момент изгубва ума и дума.

— О, изкуствен смарагд! — изрича накрая пресипнало. — Прекрасно! Изкуствените смарагди са прекрасни. Толкова красиви!

Тук вече нищо не мога да кажа. Давам си сметка, че в момента ме съзерцават четири съсипани лица. А най-съсипаната от всички изглежда Марта.

— Решихме, че пръстенът ще бъде прекрасен — обаждам се тихичко.

— Така е! Така е! — опитва се да имитира ентузиазъм тя. — Ами... поздравления! Толкова разумно от ваша страна да предпочетете изкуствените камъни! — и поглежда предупредително останалите три момичета, които бързат да кимнат.

— Абсолютно!

— Много разумно!

— Прекрасен избор!

Ведрите гласове изобщо не пасват на лицата. Едно от момичетата дори има вид, сякаш всеки момент ще се разплаче.

Обаче Марта изглежда тотално фиксирана върху стария златен часовник „Картие“ на Сам. Буквално разчитам мислите ѝ: „Може да си позволи стар «Картие» за себе си, а на приятелката си купува фалшификат?!“.

— Може ли да видя цената? — обажда се внезапно Сам, привършил заниманията си с телефона. Поема листчето от Марта. Смръщва се. — Четиристотин и петдесет паунда? Това е твърде много! Доколкото разбрах, Марк ми обеща отстъпка! — обръща се към мен и допълва: — Не мислиш ли, че е твърде много?

— Може би^[4] — кимам, но почти ми иде да потъна в земята от срам.

— Защо е толкова скъп? — поглежда той към Марта. Преди да се обърне към него с професионалната си усмивка, тя не пропуска отново да погледне часовника му.

— От платината е, сър. Тя е безценен, вечен материал. Повечето от клиентите ни предпочитат материал, който ще трае поколения наред.

— Хубаво де, но не може ли нещо по-евтино? Например посребрено? — обръща се към мен Сам. — Нали си съгласна с мен. Попи? Колкото е възможно по-евтино.

От другата страна на магазина дочувам едва сдържано ахване. Улавям за момент ужасеното лице на Марта и не мога да не се изчервя.

— Да, разбира се — промърморвам. — Колкото по-евтино, толкова по-добре!

— Веднага ще попитам Марк — изрича Марта след продължителна пауза. Отдалечава се и провежда кратък разговор по телефона. Когато се връща при нас, забелязвам, че примигва и не смее да ме погледне в очите. — Говорих с Марк и той каза, че пръстенът може да бъде направен от посребрен никел, което свежда цената до... — смята нещо. — До сто и дванайсет паунда. Е, какво ще кажете?

— Става! — отсича Сам, после ме поглежда и допълва: — Никой няма да се досети.

— Разбира се — ведрата усмивка на Марта вече се е смръзнала. — Това е... прекрасно. Значи ще бъде посребрен никел — постепенно се овладява и продължава: — Като опаковка, сър, предлагаме луксозна

кожена кутийка за пръстени на цена трийсет паунда или по-проста, дървена, на цена десет паунда. И двата вида са придружени от розови листенца и могат да бъдат надписани специално. Може би с инициали или кратко послание?

— Послание ли? — изсмива се Сам. — Не, благодаря. И нямаме нужда от опаковка. Попи, ти искаш ли някаква чантичка или нещо подобно? — поглежда към мен.

Дишането на Марта става все по-учестено. За момент се изпълвам със страх, че ще си изпусне нервите.

— Прекрасно! — изрича накрая. — Наистина прекрасно! Никаква кутийка, никакви розови листенца, никакво послание... — записва нещо на компютъра си. — И как ще платите за пръстена, сър? — очевидно е, че полага максимални усилия да остане любезна.

— Попи? — поглежда ме Сам.

Докато вадя портмонето си, лицето на Марта става толкова пепеляво, че аз едва не припадам от притеснение.

— Значи... вие ще платите пръстена, мадам — едва изрича тя. — Прекрасно! Това е... прекрасно! Никакви проблеми!

Набирам ПИН кода на картата си и вземам касовата бележка. В стаята се появяват още момичета в гълъбовосиво, събират се на групички и започват да си шепнат нещо. Чувствам се съсипана и унижена.

Що се отнася до Сам, разбира се, той не забелязва нищо.

— Ще ви видим ли по-късно? — Марта полага максимални усилия да се овладее, докато ни изпраща. — Шампанското ви чака, а можем да ви направим и снимка за албума, разбира се — блясъкът се връща в очите ѝ. — Толкова специален момент — когато за първи път поемате пръстена и го поставяте на пръста ѝ...

— А, не! Вече достатъчно време похабих тук! — отбелязва разсеяно Сам, поглеждайки часовника си. — Защо не вземете просто да го изпратите по куриер на Попи?

Това очевидно е последната капка за Марта. Когато ѝ давам адреса си и пак тръгваме да излизаме, тя се провиква след мен:

— Може ли няколко думи, мадам, относно поддръжката на пръстена?

Сграбчва ръката ми и ме придърпва обратно в магазина. Оказва се изненадващо силна.

— Мадам, през седемте години, откакто продавам годежни и брачни пръстени, не съм преживявала нищо подобно! — прошепва настоятелно в ухото ми. — Знам, че той е приятел на Марк и че е много красив, но... *сигурна* ли сте в избора си?

* * *

Когато най-накрая успявам да се измъкна от магазина, Сам вече ме очаква, при това твърде нетърпеливо.

— Какво става? Наред ли е всичко?

— О, да! Всичко е наред!

Цялата съм пламнала като догат и единствената ми мисъл е да се махна по-скоро оттук. Поглеждам с периферното си зрение обратно, към магазина и виждам как Марта говори с останалите момичета в гълъбовосиво и жестикулира оживено, а лицето ѝ е истински символ на възмущението.

— Но какво става тук? — смръщва се Сам. — Нали не се е опитала пак да ти продаде по-скъпия пръстен? Защото, ако е така, веднага ще си поговоря с Марк...

— О, нищо подобно! — побързвам да го успокоя. Чувствам се твърде неловко, за да му казвам каквото и да било.

— Тогава какво? — поглежда ме изпитателно той.

— Тя очевидно реши, че си мой годеник и че ме принуждаваш сама да си купувам годежния пръстен — признавам накрая. — И ми каза да не се омъжвам за теб. Беше твърде притеснена за мен.

Но не възнамерявам да му признавам за теорията на Марта относно щедростта в бижутерския магазин и щедростта в леглото и за връзката между тях^[5].

Забелязвам, че на Сам най-сетне започва да му просветва. Избухва в смях и отбелязва:

— Много смешно наистина! Адски смешно! Хей! — сеца се нещо. — Но ти нали не си очаквала от мен да го плащам, а?

— Не, разбира се, че не! — изписквам шокирано. — Говориш глупости! Просто се чувствам ужасно за това, че сега целият персонал в магазина те мисли за скръндза, когато всъщност ми правиш огромна услуга! Извинявай! — допълвам смутено.

— Че какво значение има това? — поглежда ме неразбиращо той.
— Какво значение има какво си мислят те за мен?

— Е, не може да няма. Поне мъничко.

— Няма! Никакво!

Поглеждам го внимателно. Лицето му е абсолютно спокойно. Мисля, че наистина има предвид онова, което казва. Изобщо не го интересува какво мислят хората. Как така няма да го интересува?!

Магнус би се притеснил. Той непрекъснато флиртува с продавачките и се опитва да разбере дали са го познали от телевизията. А веднъж, когато картата му беше отказана в местния супермаркет, той си направи труда още на следващия ден да се върне там и да им каже как от банката са го прецакали вчера.

Добре де, вече и на мен започна да ми олеква.

— Ще отида до „Старбъкс“ да си взема кафе — отсича Сам и тръгва надолу по улицата. — Искаш ли и ти?

— Аз ще ги взема! — провиквам се и хуквам след него. — Задължена съм ти! Много!

Знам, че трябва да бъда в клиниката чак следобед, защото се разбрахме с Анализа да си разменим смените. Срещу солиден подкуп, разбира се.

— Спомняш ли си, че веднъж ти споменах за човек на име сър Никълъс Мъри? — казва Сам, докато ми отваря вратата на „Старбъкс“. — Днес очаквам да ми изпрати един документ. Казах му да използва моя имейл адрес, но ако случайно го изпрати на теб, моля те веднага да ме уведомиш!

— Няма проблеми. Той е доста известен, нали? — не мога да се сдържа да не добавя: — Не беше ли номер 18 в списъка на най-влиятелните хора на света за 1985 година?

Да, признавам си — снощи се помотах в „Гугъл“ известно време. И сега съм напълно в крачка с всичко около компанията на Сам. Знам всичко. Бих могла да участвам и в някоя телевизионна игра по темата. Бих могла да направя дори презентация чрез „Пауър пойнт“. Всъщност, ще ми се някой да ме помоли да направя такава презентация! Ето и няколко факти, които знам за Консултантска група „Уайт Глоуб“, в разбъркан ред:

1. Основана е през 1982 година от сър Никълъс Мъри, а сега е купена от една голяма мултинационална компания.

2. Сър Никълъс е все още неин изпълнителен директор. Доколкото схванах, в състояние е да успокои атмосферата на заседанията на борда на директорите само с появата си, както и да спре някоя сделка само с едно поклащане на глава. Винаги носи ризи с флорални мотиви — те са негова запазена марка.

3. Финансовият директор е бил протеже на сър Никълъс, но наскоро е напуснал компанията. Името му е Ед Екстън^[6].

4. С течение на времето приятелството между Ед и сър Никълъс се разпаднало, а Ед дори не благоволил да присъства на церемонията по присвояването на рицарско звание на сър Никълъс^[7].

5. Наскоро избухнал истински скандал, когато някакъв тип на име Джон Грегсън направил политически некоректен коментар по време на обяд и се наложило да си подаде оставката^[8]. Според някои това било нечестно, но новият председател на борда на директорите очевидно имал „нулева толерантност към неуместното поведение“^[9].

6. В момента сър Никълъс е съветник на министър-председателя в някакъв нов, специален комитет за щастието и добруването, за което всички вестници се изказват много грубо. На едно място дори описват сър Никълъс като „отживял времето си“ и го представят в карикатурен вид като увехнало цвете. (Това няма да го споменавам пред Сам.)

7. Миналата година са спечелили награда за програмата си за рециклиране на хартия.

— Между другото, браво на вас за рециклирането — допълвам, нетърпелива да покажа познанията си. — Видях изявлението ти за това как „отговорността към околната среда е фундаментален стожер за всяка компания, която се стреми към съвършенство“. Напълно вярно. Ние също рециклираме.

— Какво? — шашва се Сам и ме поглежда подозрително. — Как пък видя това?

— В „Гугъл“. Не е противозаконно, нали? — допълвам, стресната от изражението му. — Просто ми беше интересно. След като непрекъснато препращам имейли на компанията ти, реших да науча повече за нея.

— О, така ли? — поглежда ме подозрително той. — Двойно капучино, моля!

— Та значи сър Никълъс е съветник на премиера. Страхотно!

Този път Сам дори не отговаря. Брей, че човек! Никак не го бива за посланик на добра воля!

— А ти ходил ли си на Номер 10? — не отстъпвам аз. — Как изглежда леговището на премиера?

— Чакат поръчката ти — отбелязва Сам, като кимва по посока на щанда.

Няма съмнение, че не смята да ми споделя абсолютно нищо. Типично. А човек би си помислил, че ще бъде доволен, задето съм проявила такъв интерес към работата му!

— Кафе с обезмаслено мляко за мен, ако обичате! — изричам и вадя портмонето си. — И кифличка с шоколадови парченца. Ти искаш ли кифличка?

— Не, благодаря — поклаща глава Сам.

— Е, може да е за добро — кимвам дълбокомислено. — Така и така отказваш да се видиш със зъболекаря си!

Сам ме поглежда безизразно, което би могло да означава всичко — от „Не започвай пак“, през „Не те слушам“ до „Какво искаш да кажеш с това?“.

Вече започвам да схващам как му щрака мозъкът. Все едно има бутон за включване и бутон за изключване. Включва се само тогава, когато прецени, че има смисъл.

Включвам браузъра си и започвам да търся поредната гадна картинка с развалени зъби, след което безшумно му я изпращам.

— Между другото, за този прием в „Савой“ — обаждам се аз, докато вземаме кафетата си. — Трябва да изпратиш потвърждение.

— Изобщо не възнамерявам да ходя — казва той, сякаш се разбира от само себе си.

— И защо? — вторачвам се сащисано в него.

— Нямам причина да ходя — свива рамене той. — Освен това седмицата ми и без това е препълнена със социални събития.

Направо не мога да повярвам! Как така няма да иска да отиде в „Савой“?! Да де, за тузар като него е нищо, нали така? Безплатно шампанско — прозяв. Подаръчни чантички — прозяв. Поредният тъп и скучен коктейл — прозяв.

— Но е добре все пак да ги уведомиш — отбелязвам, едва скривайки неодобрението си. — Ако искаш, мога да го направя веднага! „Скъпа Блу, много благодаря за поканата! — чета, пишейки.

— За съжаление Сам е възпрепятстван и няма да може да присъства на събитието! С най-добри пожелания: Попи Уайът.“

— Не е необходимо да го правиш — отбелязва Сам, наблюдавайки ме усмихнато. — В момента една от личните асистентки в офиса ми помага. Едно момиче на име Джейн Елис. Тя ще свърши тази работа.

„Да де, ама наистина ли ще я свърши?“ — иска ми се да го срежа. Сещам се за тази Джейн Елис — започна да се появява инцидентно във входящата кутия на Сам. Но истинската ѝ работа е за колежата на Сам — Малкълм. Затова съм сигурна, че последното, за което си мечтае, е да се занимава и с кореспонденцията на Сам паралелно с всичките си останали задължения.

— Няма проблеми — свивам рамене. — Просто това нещо не ми дава мира от известно време — кафетата ни се появяват на щанда и аз му подавам неговото. — Е, пак благодаря!

— Нищо особено — кимва той и ми отваря вратата. — Надявам се да намериш пръстена. А веднага щом приключиш с телефона...

— Да, знам! — прекъсвам го. — Пращам го по куриер! В същата наносекунда!

— Хубаво — позволява си една крива усмивка той. — Е, надявам се всичко при теб да е наред.

Протяга ръка и аз я поемам учтиво.

— Надявам се и при теб всичко да е наред!

Все още не съм го попитала кога е сватбата му. Може да е след седмица, като нашата. А защо не в същата църква? Представям си как пристигам и го виждам на стълбите с вещицата Уилоу, която му шепне в ухото, че е токсичен.

Сам поема с широки крачки по тротоара, а аз се насочвам към автобусната спирка. В момента един номер 45 изсипва пътниците си и аз се качвам. С него ще стигна до Стретам Хил, а оттам нататък мога да продължа пеша.

Когато сядам на седалката, поглеждам през прозореца и виждам как Сам върви забързано по тротоара. Лицето му е безстрастно, изражението — каменно. Нямам представа дали е от вятъра или е бил бутнат от някой пешеходец, но вратовръзката му по някакъв начин се е изкривила, а той дори не я забелязва. Това вече определено ме дразни. И не мога да устоя да не му изпратя есемес.

„Връзката ти е изкривена.“

Изчаквам трийсет секунди, а след това виждам как лицето му изобразява изненада. Докато се оглежда и ме търси сред пешеходците около себе си, аз му пиша:

„В автобуса.“

Не че автобусът не се е придвижил напред. Обаче трафикът наоколо е толкова натоварен, че сме в крачка със Сам. Той вдига глава, оправя вратовръзката си и ми се усмихва широко.

Не мога да не му призная — има страхотна усмивка. Спираща сърцето, особено когато се появи така внезапно.

Така де... сецате се. Ако сърцето ти е настроено така, че да спре.

Както и да е. В телефона ми току-що влиза имейл от Линдзи Купър и аз побързвам да го отворя:

„Скъпи Сам,

Много ти благодаря за поздравите! Думите ти значат много за мен! Толкова е приятно да знаеш, че си оценен!! Казах на целия екип, който ми помогна с документа за стратегията, и това определено повдигна настроението!

Поздрави: Линдзи“

Писмото от само себе си замина и на неговия адрес, така че сега той вече си го имаше и в своя телефон. Миг по-късно в моя се появява съобщение от Сам:

„Какво си писала на Линдзи?“

Докато пиша отговора си, не мога да се сдържа да не се изкискам.

„Честит рожден ден, точно както ми каза.“

„Друго?“

Не виждам защо трябва да му отговарям. И аз мога да играя като него на изборна глухота.

„Обади ли се вече на зъболекаря си?“

Изчаквам малко, но се оказва, че отново попадаме в период на радиомълчание. В телефона ми е пристигнал друг имейл, този път от един от колегите на Линдзи, затова се заемам да го прочета. И не мога да не се почувствам отмъстена.

„Скъпи Сам,

Линдзи ни предаде милите ти думи за нашата уебсайт стратегия. Чувстваме се поласкани и щастливи, че си отделил време да изкажеш мнението си. Много благодаря! Очаквам с нетърпение да си поговорим и за други инициативи, може би на следващото месечно събиране.

Ейдриан (Фостър)“

Ха! Ето, виждате ли?! Получава се!

Няма нищо в това да изпращаш имейли от по две думи. Може и да е много ефективно. Може и да помага работата да върви. Но така *никой не те харесва*. А ето че сега целият екип на уебсайта е щастлив, няма търпение да продължи да работи и при това, да работи отлично!

И всичко това само благодарение на мен! Сам би трябвало да ме остави да отговарям на всичките му имейли.

Водена от неочакван импулс, аз се насочвам към сигурно милионния имейл на Рейчъл за онова екипно мероприятие и натискам бутона за отговор:

„Здравей, Рейчъл!

Можеш да броиш и мен. Страхотно начинание и нямам търпение да го подкрепя! Браво на теб!

Сам“

Изглежда във форма. Няма да му навреди да се поразкърши още малко.

Набрала скорост, аз стигам до онзи тип от информационния отдел, който от доста време моли учтиво Сам да му изпрати биографията си и идеите си за компанията. Така де, Сам не може да не поощрява хората, които искат да се развиват, нали?!

„Скъпи Джеймс,

Много ще се радвам да видя биографията ти и да чуя новаторските ти идеи. Моля, запиши си час при Джейн Елис и браво за активността ти!

Сам“

След като веднъж съм започнала, не мога да се спра. Докато автобусът пълзи напред, аз пращам имейл на онзи тип, който иска да направи оценка на работното място на Сам за безопасност и здравна култура, уговарям му час, а след това изпращам имейл на Джейн да го сложи в графика му^[10].

Изпращам имейл и на Сара, която е в отпуска по болест, пишейки ѝ, че се надявам вече да е по-добре.

Защото всичките тези имейли, на които не е отговорено, не ми дават мира. Всичките тези нещастни, пренебрегнати хора, които се опитват да се свържат със Сам! Защо пък да не им отговоря, ами да!

При това му правя огромна услуга! Имам чувството, че му се отплащам за пръстена. Така поне, когато му върна телефона, цялата му кореспонденция ще бъде оправена.

Всъщност защо да не взема да пусна един имейл за целия офис, за да им кажа, че са фантастични? Няма да навреди.

„Скъпи колеги,
Искам да ви кажа, че тази година се справяте
отлично!“

Докато пиша, ми идва по-добра идея.

„Както добре знаете, ценя мнението и идеите на всички ви. Консултантска група «Уайт Глоуб» има голям късмет, че разполага с толкова много таланти и държи да извлече най-доброто от тях. Ако имате някакви нови виждания за компанията, ще се радвам да ги споделите с мен! Моля, пратете ми ги и бъдете откровени!

С най-добри пожелания и много успехи и през останалата част от годината!

Сам“

Натискам със задоволство бутона за изпращане. Така. Ето на това му се вика мотивация! Ето на това му се вика екипен дух! Докато си седя, усещам, че пръстите са ме заболели от толкова много писане. Затова се отпускам назад, присягам се към кифличката си и натъпквам голяма хапка от нея в устата си. Точно в този момент телефонът ми почва да звъни.

Мамка му! Точно сега ли?!

Натискам бутона за приемане, вдигам го към ухото си и се опитвам да кажа: „Момент, моля“, обаче нищо не ми се разбира. Цялата ми уста е пълна с лепкава кифличка. Ама какво им слагат в тези кифлички, за бога?!

— Ти си ли? — чувам младежки, наперен мъжки глас. — Обажда се Скоти.

Скоти ли? Онзи Скоти?!

Нещо проблясва в съзнанието ми. Скоти. Това име не го ли спомена приятелят на Вайълет, дето се обади в хотела? Онзи, дето говореше за липосукцията?

— Работата е свършена. Както вече казах, беше хирургически удар. Никакви следи. Гениална работа, нищо, че го казвам аз. Адиос, Дядо Коледа!

Дъвча кифличката си колкото е възможно по-бързо, но все така не съм в състояние да отроня и звук.

— Там ли си? Да не би да... О, мамка му!

Гласът изчезва тъкмо в мига, в който успявам да преглътна.

— Ало? Мога ли да предам някакво съобщение?

Обаче той е затворил. Проверявам номера — непознат.

Човек би си помислил, че към този момент вече всички приятели на Вайълет ще знаят новия ѝ номер. Цъквам с език, бръквам в чантата си и вадя програмата за „Цар Лъв“, която е още там.

„Обади се Скоти — надрасквам до последното съобщение. — Работата е свършена. Хирургически удар. Никакви следи. Гениална работа. Адиос, Дядо Коледа.“

Ако някога срещна тази Вайълет, надявам се да ми е благодарна за усилията. Всъщност надявам се да я срещна. За какво иначе си записвам всичките тези съобщения!

Тъкмо се каня да оставя телефона, когато пристигат цял куп нови съобщения. Отговори на моя имейл за целия офис? Проверявам ги — и за мое разочарование повечето от тях са стандартни служебни съобщения или реклами. Но предпоследното ме кара да спра. То е от бащата на Сам.

И без това наскоро си мислех за него.

Поколебавам се, а после отварям имейла.

„Скъпи Сам,

Питам се дали си получил последния ми имейл.

Знаеш, че не съм голям експерт по технологиите, та нищо

чудно да съм го изпратил на погрешен адрес. Но ето че пак ти пиша.

Надявам се, че си добре и че както винаги се справяш добре в Лондон. Знаеш колко сме горди тук с твоите успехи. Често те виждам по бизнес страниците на вестниците. Удивително! Винаги съм смятал, че си роден за велики дела — надявам се, че го знаеш.

Както вече казах, има едно нещо, за което искам да поговоря с теб. Имаш ли скоро път към Хемпшир? Мина много време, откакто не сме се виждали и старите дни ми липсват.

Винаги твой: Твоят стар баща“

Когато стигам до края, усещам в очите си нещо дразнещо. Направо не мога да повярвам! Сам не е ли отговорил на последния имейл на баща си? Не му ли пука за него? Да не би двамата нещо да са се скарали?

Нямам представа какъв е случаят между тях. Нямам представа за историята им. Единственото, което знам, е, че има един баща, който си седи на компютъра, изпраща писма на сина си, а той ги игнорира. Не, не мога да я понеса аз тази работа! Просто не мога! Каквото и да е станало преди, животът е твърде кратък, за да не простим.

Инстинктивно натискам иконката за отговор. Не смея да отговоря от името на Сам на собствения му баща — това би било вече прекалено. Но все пак мога да пиша нещо. Мога да помогна на стареца да разбере, че гласът му е бил чул.

„Здравейте!

Пише ви личната асистентка на Сам. Само за да ви уведомя, че на 24 април, следващата седмица, Сам ще бъде на конференцията на компанията си в хотел «Чидингфорд». Сигурна съм, че ще се радва да ви види!

С най-добри пожелания: Попи Уайът“

Натискам бутона за изпращане, преди да съм се отказала, а после се облягам назад, леко останала без дъх от онова, което направих. Престорих се на личната асистентка на Сам. Свързах се с баща му. Нахлух директно в личния му живот. Ако разбере, ще откачи. От самата мисъл за това потрепервам.

Но понякога на човек се налага да прояви храброст. Понякога се налага да покажеш на хората кое е важно в този живот. А нещо дълбоко в мен ми подсказва, че съм постъпила правилно. Може би не избрах лесния път, но със сигурност е правилният.

Представям си бащата на Сам как седи на бюрото си, оборил белокосата си глава. Компютърът дава звуков сигнал за получаването на нов имейл... Очите му светват с надежда, когато го отваря... Внезапна усмивка на щастие... Обръща се към кучето си, потупва го по главата и казва: „Е, момче, значи скоро ще видим Сам!“^[11]. Да, мисля, че постъпих правилно.

Издишам бавно и отварям последния имейл, който е от Блу.

„Здравейте!

Съжалявам да чуя, че Сам няма да успее да присъства на приема в «Савой». Бихте ли желали да номинирате друг човек, който да присъства вместо него?

Моля, изпратете ми името му и ние със сигурност ще го добавим към списъка с гостите!

С най-добри пожелания: Блу“

Осъзнавам, че автобусът е спрял на един от светофарите и не може да помръдне. Отхапвам нова хапка от кифличката и се вторачвам безмълвно в имейла.

Друг човек значи. Би могъл да бъде всеки.

В понеделник вечер съм свободна. Магнус е на семинар в Уоруик и ще закъснее.

Окей, ето как стоят нещата. В нормалния ми живот няма никакъв начин да ме огрее да бъда поканена на нещо толкова бляскаво като това събитие. Физиотерапевтите просто не ги канят на такива мероприятия. А мероприятията, на които ходи Магнус, са все представления на поредните академични книги или скучни академични вечери. И никога

не са в хотел „Савой“. На тях никога не можеш да видиш нито подаръчни чантички, нито коктейли, нито джазбендове. Значи това е единственият ми шанс да видя нещо подобно!

Може би това е карма. Влязох в живота на Сам, намесих се за добро, а сега това е моята награда.

Пръстите ми се задвижват почти, преди да съм взела окончателното си решение.

„Много благодаря за имейла — осъзнавам, че пиша.
— Сам би искал да номинира Попи Уайът.“

[1] Дали неетично е същото като нечестно? Това е от онзи вид морални дебати, за които трябва да се обърна към Антъни. При други обстоятелства, разбира се. ↑

[2] Което е жалко, защото си умирам да попитам защо Уилоу продължава да изпраща съобщенията си през мен, макар вече да е разбрала, че аз няма как да съм Вайълет. И въобще каква е тази комуникация с посредничеството на личната асистентка?! ↑

[3] Което ме кара да се запитам: „Щом човекът вече може да прави смарагди, защо тогава хората продължават да пилеят луди пари за истински?“. И още: „Дали да не си поръчам и обеци?“. ↑

[4] Съгласна съм, че цената е твърде висока. Но щях да я поема. Защото никога, за нищо на света не бих попитала за цената в един толкова изискан магазин! ↑

[5] „Мога да ти начертая цяла графика, Попи! Сериозно!“ ↑

[6] Аха! Очевидно е същият Ед, който се е изложил в „Гручо Клъб“! Е, не съм ли същински Поаро, а?! ↑

[7] От клюкарската страница на „Дейли мейл“. ↑

[8] Почти си спомням, че четох за тази история по вестниците. ↑

[9] Единственото, което мога да кажа, е: „Добре, че този не ми е шеф!“ ↑

[10] Знам, че следващата сряда по обяд му е свободна, защото някой току-що бе отменил срещата си. ↑

[11] Знам, че може и да няма куче. Просто нещо ми подсказва, че има. ↑

СЕДЕМ

Фалшивият пръстен е перфектен!

Добре де, не точно перфектен. Една идея по-малък е от оригинала. И малко по-тесен. Но кой ще забележи при отсъствието на оригиналния, с който да го сравни? Вече го нося почти целия следобед и ми е доста удобен. Всъщност по-лек е от оригиналния, което си е голямо предимство.

Вече приключих с последния си пациент за деня и седя с разперени ръце върху масата в рецепцията. Всички пациенти са си тръгнали, даже сладката госпожа Рандъл, с която се наложи да бъда много твърда. Казах ѝ в продължение на две седмици да не ми се вясва пред погледа. Казах ѝ, че е напълно в състояние да си прави упражненията и у дома, а и няма причина да не се върне на тенискорта.

Както и можеше да се очаква, тогава всичко излезе наяве. Показа се, че се притеснявала много да не предаде партньорката си на двойки и затова идвала толкова често — за да стане по-самоуверена. Казах ѝ, че е напълно готова и я помолих да ми изпрати есемес с резултата от следващия си тенисмач, преди да дойде за поредния ни сеанс. Казах ѝ, че ако трябва, и аз бих играла тенис с нея, при което тя се разсмя и заяви, че съм права, че се била държала като дете.

После, когато си тръгна, Анджеела ми каза, че госпожа Рандъл някога е била велика тенисистка, играла на „Уимбълдън“. Малеее! Може би е добре, че сега не може да играе така, защото ако трябва да ѝ партнирам, аз не бих могла да изиграя дори един бекхенд.

Анджеела също си тръгна. Сега сме само аз, Анализа и Руби и оглеждаме отново пръстена, потънали в мълчание — тоест мълчание, ако изключим пролетната буря, която вилнее навън. В един момент беше ясен, приятен пролетен ден, а в следващия по прозорците барабани порой.

— Отлично! — кимва енергично Руби. Днес косата ѝ е вдигната на конска опашка, която подскача, докато тя кима. — Много добре! Никой няма да разбере!

— Аз ще разбера! — срязва я автоматично Анализа. — Не е същото зелено.

— Така ли? — ококорвам се ужасено аз в пръстена.

— Въпросът е в това колко наблюдателен е Магнус — отбелязва Руби, повдигайки вежди. — Поглеждал ли го е някога?

— Не мисля...

— Е, за всеки случай известно време не му навирай пред очите ръцете си — добавя.

— Как така да не навирам ръцете си пред очите му? Как се прави това?

— Ще трябва да се въздържаш! — отсича рязко Анализа. — Толкова ли е трудно?

— Ами родителите му? — пита Руби.

— Няма начин да не поискат да го видят. Срещата ни е в църквата, така че светлината ще бъде доста неясна, но въпреки това... — прехапвам устни и простенвам: — О, господи! Наистина ли не прилича на истински?

— Нищо подобно! — отсича веднага Руби.

— Напротив! — отсича точно толкова категорично Анализа. — Извинявай, но изобщо не прилича на истински. Не и когато се загледаш!

— Значи не им позволявай да се заглеждат! — отбелязва мъдро Руби. — Ако се опитат да се загледат, отвлечи им някак си вниманието.

— Как например?

— Припадни. Или се престори, че ти е лошо. Кажим им, че си бременна!

— Бременна ли? — ококорвам се срещу нея аз. Идва ми да се разсмея. — Ти луда ли си?

— Просто се опитвам да помогна! — изрича отбранително тя. — Може пък да им хареса, че си бременна. Може пък Уонда да си умира да стане баба.

— О, не! — поклащам глава. — Няма начин! Тя ще откачи!

— Още по-добре! Значи тогава няма да погледне към пръстена. Ще бъде твърде ядосана, за да го направи — кима доволно Руби, сякаш вече е разрешила всичките ми проблеми.

— Престани! — изкрещявам. — За нищо на света няма да лъжа, че съм бременна! — поглеждам пак към пръстена и потърквам

фалшивия смарагд. — Мисля, че всичко ще бъде наред — казвам, но за да убедя по-скоро себе си, отколкото някого другиго. — Всичко ще бъде наред.

— Това Магнус ли е? — възкликва внезапно Руби. — На отсрещния тротоар?

Проследявам погледа ѝ. Да, наистина е той. Разтворил чадър, чакащ да се смени светлината на светофара.

— Мамка му! — скачам и поставям небрежно дясната си ръка върху лявата. Не. Твърде неестествено е. Пъхвам лявата си ръка в джоба на униформата си, но така ръката ми остава стърчаща под странен ъгъл.

— Лошо — отбелязва замислено Руби, загледана в мен. — Много лошо!

— Но какво ще правя сега? — извивам отчаяно.

— Крем за ръце! — възкликва внезапно тя, озарена от гениална идея. — Хайде, ела! Ще ти правя маникюр! А после можеш да кажеш, че върху пръстена е останал крем. По нарочна случайност.

— Ти си гений! — възкликвам, после поглеждам към Анализа и примигвам изненадано. — Тъхъм! Анализа, какво правиш, ако смея да попитам?

През трийсетте секунди, откакто Руби забеляза Магнус, Анализа вече си беше сложила нов гланц за устни, бе си пръснала парфюм, а сега измъкваше сексапилни кичурчета коса от високото си стегнато кокче.

— О, нищо! — отсича предизвикателно тя, докато Руби започва да маже ръцете ми с крем.

Имам време само да я изгледам подозрително, преди вратата да се отвори и при нас да се появи Магнус, изгърсващ чадъра си от дъжда.

— Здравейте, момичета! — провиква се той и ни оглежда с широка усмивка, сякаш ние сме публика, очакваща жадно появата му. Каквато може би наистина сме.

— Магнус! Дай да ти взема палтото! — втурва се към него Анализа. — Няма нищо, Попи! Ти продължавай с маникюра си. Аз ще го обслужа. А може би чаша чай, Магнус?

О, боже! Колко типично за Анализа. Наблюдавам я, докато сваля лепеното сако от раменете на Магнус. И като че ли го прави малко по-

бавно и опипващо от обикновеното. И защо той изобщо трябва да си сваля сакото? Скоро трябва да тръгваме!

— Почти свършихме, нали? — поглеждам многозначително към Руби.

— Не се притеснявай, за никъде не бързаме — обажда се Магнус. Оглежда рецепцията и вдишва дълбоко, като че ли се наслаждава на красивата гледка. — Ммммм! Спомням си първото си идване тук така, сякаш беше вчера! Ти спомняш ли си, Попи? Божичко, беше страхотно, нали? — поглежда ме в очите, намигна ми и аз бързо му изпращам телепатично съобщение: „Престани, идиот такъв!“. Ако продължава, ще ми докара много неприятности.

— Как е китката ти, Магнус? — пита Анализа, докато му поднася чая. — Попи записа ли те за профилактичен преглед след три месеца?

— Не! — възкликва сацисано той. — Трябваше ли?

— Китката ти е много добре! — отсичам предупредително.

— Защо да не погледна и аз, а? — пита Анализа, без въобще да ми обръща внимание. — Попи вече няма право да те лекува, ако не знаеш. Конфликт на интереси — поема китката му. — И къде точно беше болката? Тук ли? — разкопчава копчето на ризата му и плъзва ръка нагоре по неговата — гласът ѝ леко подрезгавява, клепките ѝ започват да пърхат. — Ами... тук?

Окей, това вече е прекалено!

— Благодаря, Анализа! — усмихвам ѝ се ведро. — Но ние вече трябва да тръгваме към църквата. За репетицията на нашата сватба — натъртвам назидателно.

— Във връзка с това — смръщва се леко Магнус. — Попи, може ли да поговорим набързо? Може би в стаята ти?

— Защо? — възкликвам, изпълнена с грозни предчувствия. — Е, щом казваш.

Дори Анализа изглежда слисана, а Руби само повдига вежди.

— Маникюр, Анализа? — предлага ѝ тя. — Е, ние ще си бъдем тук. Няма защо да бързаме.

Докато въвеждам Магнус в стаята си, мисълта ми препуска в паника. Той знае за пръстена! За скрабъла! За всичко! И е започнал да преосмисля нещата. Исква да си вземе жена, с която може да говори за Пруст.

— Тази врата заключва ли се? — пита, започва да върти резето и накрая залоства. — Ето! Страхотно! — когато се обръща, забелязвам в очите му игриви блясъчета, чиито намерения няма как да сбъркам. — Господи, Попи, изглеждаш страхотно!

Необходими са ми около пет секунди, докато успея да реагирам.

— Какво?! Не, Магнус! Шегуваш се!

Той вече се насочва към мен с познатото си изражение. А, не! Няма начин! За нищо на света!

— Стига! — отбивам ръката му, когато я протяга, за да разкопчее униформата ми. — На работа съм!

— Да, знам — притваря за кратко очи, сякаш изпаднал в блаженство. — Нямам представа какво му е на това място. Сигурно е от униформата ти. Всичкото това бяло!

— Е, много лошо за теб тогава!

— Знаеш, че ти също го искаш! — промърморва той, докато гризе ушите ми. — Хайде де!

Проклет да е, че вече знае за ушите ми. За миг — само за един миг — изгубвам концентрация. Но после, докато прави поредния опит да разкопчее униформата ми, се връщам рязко в реалността. Руби и Анализа са на два метра от нас, от другата страна на вратата^[1]. Това няма как да стане!

— Не, Магнус! Мислех, че искаш да говорим за нещо сериозно! За сватбата или нещо подобно!

— Защо ми е да говоря за това? — изломотва той, докато натиска бутона за смъкване на кушетката. — Мммм, помня това легло!

— Това не е легло, а професионална кушетка!

— А това тук масажно масло ли е? — не се отказва той и протяга ръка към шишенцето наблизко.

— Шшшшт! — просъсквам. — Руби е навън! Стига ми едно дисциплинарно мъмрене!

— А какво е това тук — ултразвук ли? — грабва слушалката на апарата. — Мисля, че бихме могли да си доставим множество наслади с това. Загрява ли се? — очите му проблясват маниакално. — Вибрира ли?

Все едно се опитвам да усмиря малко дете.

— Не, не можеш да пипаш това! Съжалявам, но трябва да го оставиш! — казвам и се отдръпвам, поставяйки между себе си и него

кушетката. — Не трябва да правим подобно нещо! Просто не трябва! — отсичам и оправям униформата си.

За момент Магнус се нацупва дотолкова, че се уплашвам, да не би да ми се развика.

— Съжалявам — побързвам да го успокоя. — Но все едно е да правиш секс със студентка. Ще те уволнят, нали? С кариерата ти ще бъде свършено!

Магнус отваря уста, като че ли решен да оспори твърдението ми, но после размисля и я затваря.

— Добре де — примирява се неохотно. — И сега какво? Какво можем да правим?

— Можем да правим много неща! — изчуруликвам ведро. Да си поговорим, например. Искаш ли да прегледаме нещата за сватбата? Все пак, остават ни само осем дена!

Магнус не казва нищо. И не е необходимо. Липсата му на ентузиазъм блика от него като някаква паранормална сила.

— А може би да пийнем по нещо? — предлагам. — Имаме достатъчно време да се отбием до кръчмата преди репетицията.

— Добре — въздъхва тежко накрая той — да отидем до кръчмата.

— А някой ден ще дойдем и тук — успокоявам го аз. — Може би през някой уикенд!

О, боже! Но какво му обещавам? Е, за това ще му мисля, когато му дойде времето.

Когато излизаме от стаята, Руби и Анализа вдигат драматично глави от списанията, които очевидно не са чели.

— Всичко наред ли е? — пита шефката.

— Напълно — кимвам и отново приглаждам полата си. — Просто... сватбени приготовления. Воали, бадеми, такива неща... Както и да е, най-добре е вече да тръгваме...

Току-що успях да зърна отражението си в огледалото. Бузите ми са пламнали и говоря глупости. Значи напълно се издадох.

— Надяваме се всичко да мине добре! — подхвърля Руби и поглежда многозначително към пръстена, а после към мен.

— Дано!

— Изпрати ни есемес! — припява Анализа. — Каквото и да се случи! Нямаме търпение да научим всичко!

* * *

Най-важното, което трябва да се запомни от този момент, е, че пръстенът успя да заблуди Магнус. А щом заблуди него, значи ще заблуди и родителите му. Нали така? Когато пристигаме в енорийската църква „Сейнт Едмънд“, аз съм изпълнена с оптимизъм, какъвто не съм изпитвала от цяла вечност. „Сейнт Едмънд“ е голяма, величествена църква в Мерилбоун — впрочем избрахме нея именно защото е толкова красива. Когато влизаме, някой репетира на органа. Наоколо са подредени розови и бели цветя за друга сватба, която предстои утре. Въздухът е изпълнен с очакване.

Изведнъж ме обзема неочаквано вълнение. След осем дена това ще бъдем ние! След почти седмица това място ще бъде украсено с бяла коприна и букети. Всички мои приятели и роднини ще очакват нетърпеливо появата ми. Тромпетистът ще бъде при органа, аз ще бъда с красивата си рокля, а Магнус ще стои до олтара в елегантната си дизайнерска жилетка^[2]. Боже, това май наистина не е сън!

Вече виждам Уонда в църквата, оглеждаща някаква антична статуя. Когато се обръща, аз се насилвам да ѝ помахам уверено, сякаш всичко си е много добре и ние сме най-добри приятелки, и те изобщо не ме плашат.

Казвам си, че Магнус е бил прав. Малко преигравам. Обръщам им твърде голямо внимание. Докато те сигурно нямат търпение да ме приветстват с добре дошла в семейството.

В крайна сметка ги победих на скрабъл, нали така?!

— Представи си само! — сграбчвам ръката на Магнус. — Остават броени дни!

— Ало? — казва годеникът ми в телефона си, който сигурно е бил включен на вибрация. — О, здравей, Нийл!

Страхотно! Нийл е най-амбициозният студент на Магнус, който сега пише дисертация на тема „Символите в творчеството на Колдплей“^[3]. Това ще рече, че двамата ще разговарят цяла вечност. Като промърморва извинително нещо, той излиза от църквата.

В подобни ситуации нормалните хора изключват телефоните си. Ето например моят е изключен.

Както и да е. Няма значение.

— Здравейте! — възкликвам с престорен ентузиазъм аз, когато Уонда тръгва към мен по пътеката. — Радвам се да ви видя! Не е ли вълнуващо, а?

Не може да се каже, че точно ѝ предлагам ръката си с пръстена. Но и не я крия. Неутрална е. В момента тя е Швейцария на всички ръце.

— Попи! — спуска се по обичайния си драматичен начин Уонда към бузата ми. — Мило момиче! Позволи ми да ти представя Пол! Ама къде изчезна той? Как е изгарянето ти, между другото?

За момент нямам сили да помръдна.

Пол. Дерматологът. По дяволите! Бях забравила напълно за този дерматолог. Но как можах да забравя за дерматолога?! Как може да съм такава глупачка?! Толкова бях щастлива с фалшивия пръстен, че напълно забравих за смъртоносната си рана.

— О, вече си свалила бинта! — отбелязва Уонда.

— Ами... — преглъщам аз. — Да, свалих го. Защото ръката ми е доста по-добре. Много по-добре.

— Дори и малките наранявания изискват внимание — нарежда Уонда и ме избутва нагоре по пътеката, а аз не мога да сторя нищо друго, освен послушно да вървя. — Един наш колега в Чикаго набоде пръста си и просто го намаза и докато се усети, вече беше приет в болницата с гангрена! Както казах на Антъни... — тук тя сама се прекъсва и възкликва: — Ето я и нея! Годеницата! Бъдещата булка! Пациентката!

Антъни и един възрастен мъж в пурпурен пуловер с остро деколте преместват вниманието си от картината, увесена на една от каменните колони, и се обръщат едновременно към мен.

— Попи! — изрича важно Антъни. — Позволи ми да те запозная с нашия съсед Пол Макандрю, един от най-именитите професори по дерматология в страната. Специалист е по изгарянията! Голям късмет, нали?

— Страхотно! — гласът ми вече е по-скоро нервен писък, а ръцете ми са пропъззели обратно зад гърба ми. — Наистина. Както казвам и аз, много по-добре е...

— Нека погледна — кимва директно Пол с делови тон.

Вече няма измъкване. Гърчеща се от унижение, аз бавно протягам напред лявата си ръка. Всички се вторачват в гладката ми,

безупречна кожа. Настава гробно мълчание.

Пръв се обажда Пол:

— И къде по-точно беше изгарянето?

— Ами... тук — посочвам неопределено към палеца си.

— От вряла вода ли беше или от цигара? — продължава да ме разпитва професорът, докато опипва кожата на посоченото място.

— Не. Ами аз... хмм... беше на радиатора — преглъщам. —
Беше много неприятно.

— Цялата й ръка беше бинтована — намесва се Уонда с лека усмивка. — Изглеждаше като жертва от войната. А това беше едва вчера!

— Разбирам — кимва лекарят и пуска ръката ми. — Е, сега всичко изглежда наред. Някаква болка? Някакво неприятно усещане!

Поклащам безмълвно глава.

— Ще предпиша един хидратантен крем — изрича меко лекарят. — В случай че симптомите се завърнат. Добре ли е?

Виждам как Уонда и Антъни се споглеждат. Страхотно! Сигурно сега ме мислят за непоправим хипохондрик!

Добре де, няма проблеми. Ще го приема. Ще поема ролята на семейния хипохондрик. Това може да се превърне в една от моите малки чудатости. Можеше да е и по-зле. Поне не възкликнаха: „Какво, по дяволите, си направила с нашия безценен пръстен и какъв е този боклук, който сега носиш?“.

Като че ли прочела мислите ми, Уонда отново поглежда към ръката ми.

— Смарагдовият пръстен на майка ми, виждаш ли, Антъни? — и сочи към него. — Магнус го е подарил на Попи, когато ѝ е направил предложение.

Хей, я почакайте малко! Нещо не разбирам! Наистина ли долавям лека пискливост в гласа ѝ или си измислям? А сега поглежда многозначително съпруга си. Но какво става тук? Да не би да иска пръстена за себе си? Да не би Магнус да не е трябвало да го вади от сейфа? Имам чувството, че без да искам, съм попаднала в някаква заплетена семейна ситуация, която е напълно неразбираема за мен, но те са твърде възпитани, за да говорят за това, и така аз никога няма да разбера какво всъщност си мисли всеки от тях.

Но, от друга страна, щом пръстенът е толкова специален, как така тя не забеляза, че е фалшификат? Разочарованието от неведението на семейство Тавиш ми доставя някаква перверзна наслада. Мислят се за много умни, но ето че не могат да разпознаят един фалшив смарагд, когато го видят!

— Страхотен годежен пръстен! — изрича учтиво Пол. — Веднага се познава, че е уникат.

— Абсолютно! — кимам. — Много е стар! Напълно уникален.

— А, Попи! — вметва Антъни, който тъкмо разглежда близката статуя. — Това ми напомня, че исках да те питам нещо.

Мен ли?

— Да? — поглеждам го изненадана.

— Бих попитал Магнус, но доколкото схващам, това е повече в твоята област, отколкото в неговата.

— Слушам те! — усмихвам се учтиво, очаквайки някой сватбен въпрос от рода на колко шаферки ще има, какви цветя си избрала или дори дали съм била изненадана, когато Магнус ми е предложил.

— Какво мислиш за новата книга на Макдауъл за стоиците? — изстрелва той и ме фиксира изпитателно. — Може ли да се сравни с тази на Уитакър?

За момент съм твърде шашната, за да реагирам по какъвто и да било начин. Какво? Какво мисля за какво!

— Ах, да, наистина! — кима енергично Уонда. — Попи е нещо като експерт по древногръцка философия, Пол. Изуми всички ни на скрабъл с думата „апория“.

Незнайно как, но все още успявам да запазя усмивката си.

Апория^[4].

Това беше една от думите, които Сам ми изпрати. Вече бях обърнала няколко чаши вино и бях във вихъра си. Имам някакъв блед спомен как подреждам плочиците и заявявам, че древногръцката философия е сред основните ми интереси.

Но защо? Защо, защо и пак защо?! Ако можех да се върна във времето, тъкмо това би бил моментът, в който ще се потупам по рамото и ще се предупредя: „Стига, Попи! Достатъчно!“.

— Наистина! — усмихвам се небрежно аз. — Апория, наистина! Както и да е. Питам се дали викарият вече е...

— Тази сутрин си четем списанията — продължава Антъни, без да обръща внимание на опита ми да сменя темата — и не щеш ли, виждаме преглед на новата книга на Макдауъл и веднага си казваме: „О, нашата Попи трябва да знае повече по този въпрос“! — и ме поглежда с очакване. — Е, смяташ ли, че Макдауъл е прав относно ценностите от четвърти век?

Вътрешно изскимтявам. Защо, за бога, се престорих, че разбирам от древногръцка философия? Какво съм си мислела снощи?!

— Все още не съм успяла да стигна до тази книга — отбелязвам, след като прочиствам гърлото си. — Макар че безсъмнено е сред нещата, които съм си наумила да прочета.

— Според мен стоицизмът като философия обикновено е подценяван, не мислиш ли, Попи?

— Абсолютно — кимвам, опитвайки се да си придам максимално интелигентен вид. — Напълно недооценен. Изцяло.

— Доколкото разбирам, стоиците изобщо не са били безчувствени — продължава той и започва да ръкомаха, сякаш изнася лекция пред триста човека. — Просто са поставяли силата на духа на първо място. Както става ясно, демонстрирали са такава безстрастност спрямо враговете си, че последните си помислили, че това са каменни статуи.

— Невероятно! — изсмя се Пол.

— Но вярно, нали така, Попи? — обръща се към мен Антъни. — Когато галите нападнали Рим, старите сенатори си останали във форума, очакващи спокойно пристигането им. Нападателята били толкова стреснати от безстрастното им отношение, че ги помислили за статуи. Някакъв гал дори дръпнал брадата на един от сенаторите, за да провери.

— Напълно вярно — кимвам самоуверено. — Точно така е било!

Стига Антъни да продължи да говори, а аз — да кимам, всичко ще бъде наред.

— Изумително, нали? А после какво е станало? — обръща се към мен Пол.

Поглеждам Антъни за отговор. Обаче и той чака мен. Както и Уонда.

Трима именити професори. Всички чакат *мен* да им кажа нещо за древногръцката философия.

— Ами — замислям се театрално аз, сякаш се чудя откъде да започна. — После е станало много интересно. По много интересни начини. За философията. И за Гърция. И за историята. И за човечеството. Човек би могъл да каже, че това е бил най-значимият момент в... гръцкостта! — завършвам триумфално, надявам се никой да не си даде сметка, че всъщност изобщо не съм отговорила на въпроса.

Настъпва озадачена пауза.

— Но все пак какво е *станало*? — пита нетърпеливо Уонда.

— О, сенаторите били до един обезглавени, разбира се — отвърща със свиване на рамене Антъни. — Но онова, което всъщност исках да те питам, Попи, е...

— Прекрасна картина! — провиквам се отчаяно, сочейки към поредната картина на една от колоните. — Вижте само каква красота!

— Ах, да! Наистина много интересно — кимва той и се насочва към картината, за да погледне.

Най-хубавото при Антъни е това, че е толкова любопитен за всичко на този свят, че няма нищо по-лесно от това да бъде разсеян.

— Извинете, но трябва да проверя нещо в графика си — побързвам да кажа аз. — Само ще...

Краката ми леко треперят, когато намирам убежище на малката пейка. Сега пък ще трябва да се преструвам на експерт по древногръцка философия. До края на живота си. На всяка Коледа и на всички семейни събирания ще трябва да имам мнение за древногръцката философия. Без да споменаваме Робърт Бърнс.

Изобщо не трябваше да ги лъжа. Изобщо! Това е карма! Това е моето наказание!

Но вече е твърде късно. Излъгах ги.

Ще трябва да започна да си вода бележки.

Изваждам телефона си, създавам нов имейл и започвам да пиша бележки към самата себе си.

Неща, които трябва да свърша преди сватбата:

1. Да стана експерт по древногръцка философия.

2. Да науча наизуст стихотворенията на Робърт

Бърнс.

3. Да науча дълги думи за скрабъл.
4. Да не забравям: аз съм ХИПОХОНДРИК!
5. Бъф Струганоф — трябва да започна да го харесвам. (Хипноза^[5]?)

Оглеждам за момент списъка си. Добър е. Става. Бих могла да стана този човек. Не е чак толкова различен от мен.

— Е, знаете какво е мнението ми за изкуството в църквите... — отеква гласът на Антъни. — Абсолютно *скандално*...

Опитвам се да се слея с пейката, докато някой не се е сетил да ме въвлече в разговора. Всички знаем мнението на Антъни за изкуството в църквите, най-вече, защото той е сред инициаторите на една национална кампания за превръщане на църквите в арт галерии и за прочистването им от свещеници. Преди няколко години, в едно телевизионно предаване, той заяви: „Подобни съкровища не трябва да бъдат оставяни в ръцете на филистимляни!“. Всички медии го повториха и настана голяма суматоха покрай заглавия от рода на: „Професор нарича свещениците филистимляни“ и „Професор прогонва викариите“ (последното беше във вестник „Сън“^[6]).

Ще ми се да можеше да говори по-тихичко. Ами ако викарият го чуе? Не бих казала, че е много тактично от негова страна.

Вече го чувам как започва да чете от книгата на свещеника.

— „Скъпи възлюбени“ — изсмива се саркастично. — Възлюбени от кого? От звездите и космоса? Да не би някой да очаква от нас да повярваме, че там, горе, има някакво благодетелно същество, което ни обича? „Пред очите на Бога...“ — продължава да чете. — Уонда, виж само какви плиткоумни глупости!

В този момент виждам викария на църквата, който се приближава по пътеката към нас. От пламналото му от възмущение лице се вижда, че е чул думите на Антъни. Ужас!

— Добър вечер, Попи!

Бързо скачам от мястото си и поздравявам:

— Добър вечер, преподобни Фокс! Как сте? Тъкмо си говорехме... колко прекрасна църква имате — допълвам неубедително.

— Наистина — отвръща с леден тон той.

— Вие дали... — преглъщам. — Познавате ли бъдещия ми свекър — професор Антъни Тавиш?

За мое щастие Антъни стиска доста дружески ръката на преподобния Фокс, но във въздуха все още се носи известно напрежение.

— Е, значи изнасяте лекции, професор Тавиш — изрича преподобният, след като е проверил няколко детайла. — По Библията?

— Не, разбира се — изрича Антъни и очите му проблясват по посока на викария.

— И аз така си помислих — дарява го с вълча усмивка свещеникът. — Не е точно по вашата част, така да се каже, нали?

Божичко! Враждебността между тях буквално реже въздуха! Дали пък да не кажа нещо смешно, за да разведря атмосферата?

Може би не.

— И така, Попи — започва викарият, преглеждайки бележките си, — към олтара ще бъдете доведена от братята си, така ли?

— Точно така — кимвам. — Тоби и Том. Те ще ме доведат до олтара, като вървят от двете ми страни.

— Братята, значи! — възкликна заинтригуван Пол. — Прекрасна идея! Но защо не баща ви?

— Защото баща ми е... — поколебавам се, но довършвам: — Защото и двамата ми родители са мъртви.

Така, както нощта следва деня, ето я и нея — неловката пауза. Вторачвам се в каменните плочи на пода, броейки секундите, изчаквайки неловкостта да премине.

За колко ли подобни неловки паузи съм станала причина през последните десет години? Винаги е едно и също. Всеки се чуди накъде да погледне. Никой не знае какво да каже. Поне този път никой не се опитва да ме прегърне.

— Скъпо момиче — обажда се пръв Пол, — толкова съжалявам...

— Няма проблеми! — прекъсвам го бодро. — Наистина! При катастрофа. Преди десет години. И обикновено не говоря за това. Даже не мисля за него. Вече не.

Усмиввам му се колкото ми е възможно по-обезоръжаващо. За нищо на света няма да се забърквам в това! Никога досега не съм го

правила! Всичко е дълбоко скрито в съзнанието ми. Пакетирано и прибрано.

Никой не обича да чува истории за лоши неща. Това е истината. Спомням си как веднъж един преподавател в колежа ме попита дали съм добре и дали съм искала да поговоря с някого. В мига, в който започнах, той каза: „Не трябва да губиш кураж, Попи!“. Но го каза по онзи небрежен начин, който всъщност означаваше: „Истината е, че не ми се слуша за смъртта на родителите ти, така че, моля те, спри!“.

Имаше и една група за психологическа помощ. Но аз не отидох на нея. Съвпаднаше с тренировките ми по хокей. Пък и какво има да се говори за това? Родителите ми умряха. Леля ми и чичо ми ни прибраха. Братовчедите ми вече бяха пораснали и напуснали дома си, така че те разполагаха със стаи и всичко останало.

Просто се случи. Няма какво повече да се обсъжда.

— Много красив годежен пръстен, Попи! — намесва се преподобният Фокс и всички се вкопчват в тази възможност за смяна на темата.

— Прекрасен е, нали? Истинска антика.

— Семейно наследство — вметва Уонда.

— Много специален — потупва мило ръката ми Пол. — Абсолютно уникален!

Вратите на църквата се отварят с проскърцване на пантите.

— Извинете за закъснението! — достига до нас един познат, писклив глас. — Имах ужасен ден!

Крачеща по пътеката, понесла няколко торби с коприна, към нас идва Лусинда. Облечена е в бежова рокля от шифон, на главата си има огромни слънчеви очила и изглежда буквално съсипана.

— Преподобни Фокс! — изписква. — Получихте ли имейла ми?

— Да, Лусинда — кимва притеснено свещеникът. — Получих го. Но се опасявам, че колоните в църквата не могат да бъдат напръскани със сребърен спрей! При никакви обстоятелства!

Лусинда се заковава на място и зад нея, чак до края на пътеката, започва да се развива цял топ сива коприна.

— Не могат ли? — нов писък. — И сега какво ще правя аз? Обещах на цветарите сребърни колони! — отпуска се немощно на най-близката пейка и промърморва: — Тази проклета сватба! Ако не едно, ще е друго!

— Не се тревожи, скъпа! — хвърля се към нея Уонда. — Убедена съм, че се справяш прекрасно с работата! Как е майка ти?

— О, тя си е наред — махва небрежно с ръка моята сватбена агентка. — Не че мога да се видя с нея от толкова много работа! Къде е тази повлекана Клемънси?

— Аз резервирах колите, между другото — побързвам да се намеся. — Всичко е уредено. Както и конфетите. Чудя се дали да не поръчам и няколко карамфила за бутониерите на мъжете, които ще разпределят гостите в църквата?

— Ако нямаш нищо против — тросва се докачливо Лусинда. — Ще ти бъда много благодарна — вдига глава и като че ли за първи път, откакто е влязла в църквата, ме вижда истински. — О, Попи, имам добра новина за теб! Намерих пръстена ти! Закачил се за подплатата на чантата ми!

И вади смарагдовия пръстен и ми го поднася. Толкова съм сащисана, че единственото, което мога да направя, е да почна да мигам на парцали.

Истинският ми пръстен! Истинският ми античен, безценен смарагдов годежен пръстен! Точно тук, пред очите ми!

Ама тя как...

Какво, по...

Нямам сили да погледна, когото и да било. И въпреки това си давам сметка за изумените погледи, които се разменят около мен, пресичащи се през мен като лазерни лъчи, движещи се от фалшивия пръстен към истинския и пак обратно.

— Нещо не разбирам... — обажда се накрая Пол.

— Какво става тук? — провиква се Магнус, който идва откъм вратата по пътеката. Оглежда сцената пред очите си и отбелязва: — Някой да не е видял призрак? Може би Светия дух? — изсмива се на собствената си шега, но никой не благоволява да се присъедини към него.

— Това ли е пръстенът... — едва сега успява да се обади и Уонда. — Тогавата това какво е? — и посочва фалшификата на пръста ми, който на фона на оригиналния вече изглежда като излязъл от пакет зърнени пръчици.

Гърлото ми е толкова стиснато, че едва успявам да дишам. Налага се някак си да спася положението. По някакъв начин. *Никога не*

трябва да узнаят, че съм губила пръстена!

— Ами да! Знаех си, че ще бъдете изненадани! — започват да текат отнякъде думите ми и аз някак си успявам да се усмихна. Имам чувството, че вървя по мост, който обаче трябва да градя, докато ходя, с всяка своя крачка, при това от карти за игра. — Защото... си поръчах дубликат! — старая се да звуча небрежно. — Защото дадох оригинала назаем на Лусинда!

Поглеждам я отчаяно, молейки я без глас да си поеме репликите. За щастие тя като че ли най-сетне осъзнава каква безумна грешка е направила и побързва да ме подкрепи:

— Точно така! Взех назаем пръстена за... за...

— ... по причини на дизайна!

— Точно така! Решихме, че пръстенът би могъл да се окаже вдъхновение за...

— За пръстените на салфетките! — припявам аз. — Смарагдови пръстени за салфетки! Обаче в крайна сметка се отказахме от тях — старая се да добавя.

Настъпва тишина. И аз едва сега събирам куража да се огледам.

Лицето на Уонда е смръщено като градоносен облак. Магнус изглежда объркан. Пол е направил крачка назад от групата, сякаш иска да каже: „Мен не ме замесвайте!“.

— Е, много благодаря! — поемам пръстена от Лусинда с трепереща ръка. — Аз просто... ще си го сложа.

Успях да достигна до другия бряг и сега се държа здраво за тревата. Най-сетне твърда земя! Успях! И слава богу!

Но докато измъквам фалшивия пръстен от пръста си, пускам го в чантата и си слагам истинския, мисълта ми препуска. Как така пръстенът е бил у Лусинда? Ами госпожа Феърфакс? *Какво, по дяволите, става тук?*

— И защо изобщо си направи дубликат, скъпа? — изрича накрая Магнус, все така объркан.

Втрещвам се в него, отчаяно опитвайки се да измисля нещо. Защо изобщо съм си направила целия този труд и съм дала излишни пари, за да си правя фалшификат?

— Защото реших, че би било полезно да имам два! — изтърсвам накрая.

О, господи! Не става! Прозвуча зле. Трябваше да кажа, че е за пътувания.

— Искала си да имаш два пръстена? — онемява Уонда.

— Е, надявам се, че това желание няма да се пренесе и към съпруга ти! — отбелязва саркастично Антъни. — Какво ще кажеш, Магнус, а?

— Ха, ха, ха! — изсмивам се високо. — Ха, ха, ха! Много добре! — обръщам се към преподобния Фокс, стараяйки се да прикрия отчаянието си, и казвам: — Е, ще започваме ли?

* * *

Половин час по-късно краката ми все още треперят. Никога досега не ми се е случвало да ми се размине само на косъм. И не съм много сигурна, че Уонда ми повярва. Непрекъснато ме поглежда подозрително, без да броим това, че не пропусна да ме попита колко ми е струвал дубликатът, къде съм го направила и въобще всевъзможни въпроси, на които никак не исках да отговарям.

Да не би да си мисли, че съм искала да продам оригинала или нещо подобно?

Репетирахме как аз вървя напред по пътеката, после как двамата се връщаме заедно, отработихме клякането пред олтара и подписването на документите. А сега викарият предложи да отработим и клетвите.

Обаче аз не мога. Просто не мога да кажа тези магически думи в присъствието на Антъни, който със сигурност ще започне да ръси умни коментари и да се подиграва на всяка фраза. По време на същинската сватба ще бъде различно — тогава ще бъде принуден да си държи устата затворена.

— Магнус! — придърпвам шепнешком годеника си настрана. — Хайде днес да не репетираме клетвите си, а? Не искам да го правя пред баща ти. Клетвата е нещо твърде специално, за да бъде опорочено така лесно!

— Добре — кимва той, макар да ме поглежда изненадано. — На мен ми е все едно.

— Хайде да ги кажем само веднъж! На самия ден! — допълвам, като стисвам лекичко ръката му. — Когато е наистина!

В този момент осъзнавам, че и без присъствието на Антъни пак не искам да лишavam от съдържание великия момент. Не желая да го репетирам. Това ще му отнеме цялата магичност.

— Добре, съгласен съм — кимва Магнус. — Е, в такъв случай свършихме ли?

— Не, не сме свършили! — възкликва възмутено Лусинда. — Точно обратното! Искам Попи отново да мине по тази пътека! Първият път мина твърде бързо и изпусна такта на музиката!

— Окей — свивам рамене и се насочвам отново към входа.

— Орган, моля! — пищи Лусинда. — Орган! Изпъни раменете, Попи! Носи се леко като вода! — нарежда, докато минавам. — Клатиш се! Клемънси, къде е този проклет чай, за бога?!

Клемънси току-що се е върнала от близкия „Коста Кафе“ магазин и с периферното си зрение я виждам как бърза да разкъса пакетчетата захар.

— Аз ще ти помогна! — насочвам се към нея, прекъсвайки носенето си като вода. — Какво мога да направя?

— Благодаря! — прошепва Клемънси, когато се приближавам към нея. — Антъни иска три захарчета, капучиното е за Магнус, Уонда искаше бишкоти...

— А къде е моята кифличка с двоен шоколад и сметана? — оглеждам се озадачено и Клемънси едва не подскача от ужас.

— Аз не... Мога да се върна...

— Шегичка! — поставям ръка върху нейната аз. — Просто се пошегувах!

Колкото повече това момиче работи за Лусинда, толкова повече започва да прилича на гърмян заек. Не мисля, че е особено добре за здравето ѝ.

Лусинда поема чая си (с мляко, без захар) с едва забележимо кимване. Изглежда отново на нокти, а върху пейките е опънала огромен план. Планът представлява такъв хаос от повдигнати думички, драсканици и лепящи бележки, че вече започвам да се чудя как изобщо е успяла да организира каквото и да било.

— О, боже! О, господи! — започва да си мърмори под носа тя. — Къде е номерът на шибания цветар?! — започва да рови сред купчина

листи, да си скубе отчаяно косата и се провиква: — Клемънси!

— Да ти го намеря ли в „Гугъл“? — предлагам й аз.

— Това е задължение на Клемънси! Клемънси, ела веднага тук!

Горкото момиче трепва толкова силно, че чаят от една от чашите се разлива.

— Аз ще го поема! — втурвам се на помощ и вземам подноса.

— Би било много любезно от твоя страна — въздъхва шумно Лусинда. — Защото нали знаеш, че всички сме се събрали тук само заради теб, Попи! А сватбата е само след седмица. А все още има много работа за вършене!

— Да, знам — кимвам неловко. — Аз... ммм... съжалявам.

Нямам представа къде са изчезнали Магнус и родителите му, затова тръгвам напосоки към задната част на църквата. Поела в ръце подноса с чашите, аз се опитвам да се нося леко, представяйки си, че съм с булото си.

— Абсурдно! — чувам първо гласа на Уонда. — Прекалено бързо!

Оглеждам се неуверено. А после осъзнавам, че гласът идва иззад тежката, затворена дървена врата встрани от пътеката. Значи са в предния параклис.

— Всеки знае... отношение към брака... — това вече е Магнус, но вратата е толкова дебела, че успявам да доловя само откъслечни думи.

— ... не против *брака* сам по себе си! — повишава глас Уонда. — ... двама ви! Не разбираш...

— *Абсолютна* заблуда... — изгърмява изведнъж гласът на Антъни.

Аз стоя като закована на мястото си, на десетина метра от вратата, държаща в ръце подноса с кафетата и чайовете. Знаем, че не трябва да подслушвам. Но не мога да се въздържа.

— ... признай си, Магнус... абсолютна грешка...

— ... откажи се. Още не е много късно! По-добре сега, отколкото после грозен развод...

Едва успявам да преглътна. Ръцете ми треперят и поклащат подноса. Но какво чувам, за бога? Каква беше тази дума — разводи.

Сигурно нещо не съм разбрала както трябва. Така си казвам. Все пак са само няколко откъслечни думи... биха могли да значат всичко...

— *Независимо дали ви харесва или не, ние ще се оженим! Така че по-добре е да свиквате!* — това е гласът на Магнус, който изведнъж се извисява над всички останали, ясен и звънък като камбана.

В душата ми появява хлад. На това вече няма как да намеря алтернативно тълкувание.

Дочува се някакъв ръмжащ отговор от Антъни, а после Магнус пак изкрещява:

— ... няма да завърши катастрофално!

Сърцето ми се изпълва с любов към Магнус. Толкова е бесен горкичкият! Миг по-късно вратата се отваря и аз бързо правя десет крачки назад. Когато той се появява, аз пак вървя към стаята, полагайки усилия да изглеждам спокойна.

— Здравсти! Чаша чай? — старая се да звуча естествено аз. — Всичко наред ли е? Чудех се къде сте се скрили.

— Да, всичко е наред! — усмихва ми се с обич той и плъзва ръка през кръста ми.

По нищо не му личи, че току-що е крещял на родителите си. Никога досега не си бях давала сметка, че е толкова добър актьор. Трябва да влезе в политиката.

— Дай аз да занеса подноса на родителите си — отсича и бързо измъква подноса от ръцете ми. — Те просто... хмммм... разглеждат произведенията на изкуството.

— Страхотно! — успявам да възкликна, но брадичката ми потреперва. Знам, че изобщо не гледат произведенията на изкуството. Знам, че в момента си говорят какъв ужасен избор е направил синът им. И сигурно се хващат на бас, че до една година ще бъдем разведени.

Когато Магнус се появява отново от стаята, аз си поемам дълбоко дъх, за да не ми прилошее от нерви.

— Е, как възприемат родителите ти всичко това? — питам колкото е възможно по-бодро. — Имам предвид, че баща ти не си пада много по църкви, нали? Нито дори по... по... венчавки.

Ето, предоставих му перфектната причина да ми каже. Сцената е готова. Но Магнус само свива намусено рамене и отсича:

— Възприемат го нормално.

Започвам да отпивам от чая си, загледана в стария каменен под, нетърпелива да подхвана темата. Сега би трябвало да оспоря казаното

от него. Би трябвало да кажа: „Не е вярно! Преди малко ви чух да се карате!“. Би трябвало да го принудя да ми каже всичко.

Обаче... не мога да го направя. Не съм достатъчно храбра. Не искам да чувам истината — че според родителите му аз съм пълен боклук.

— Трябва да проверя електронната си поща — казва той.

Аз ли си въобразявам или годеникът ми наистина избягва да ме погледне в очите?

— Аз също — отдалечавам се унило от него и отивам да седна на отсрещната пейка. В продължение на няколко секунди просто си седя, отпуснала рамене, опитваща се да устоя на необходимостта си да се разплача. Накрая вадя телефона си и го включвам. Тъкмо ще наваксам със съобщенията. Не съм го поглеждала часове наред. И в мига, в който го включвам, буквално подскачам от броя звукови и светлинни сигнали, които ме посрещат. Колко ли съобщения съм пропуснала? Побързвам да изпратя есемес на рецепциониста на хотел „Бероу“, за да му кажа да прекратят издирването на пръстена, както и да му благодаря за отделеното време. После насочвам вниманието си към входящите съобщения.

Най-горе е есемес от Сам, който е пристигнал само преди двайсетина минути.

„През уикенда в Германия. Отивам в планински регион. Известно време няма да имам сигнал.“

Когато виждам името му, се изпълвам с копнеж да си поговоря с някого и затова веднага пращам отговор:

„Здрасти! Звучи страхотно! Защо Германия?“

Отговор не идва, но на мен не ми пука. Катарзисът ми е в самото писане.

„Дотук с фалшивия пръстен. Не стана. Беше намерен и сега родителите на М. ме мислят за пълно хахо.“

За момент се чудя дали да не му кажа, че пръстенът е бил у Лусинда и да го попитам какво мисли. Но се отказвам. Твърде сложно е за разказване. Надали ще иска да навлиза в такива подробности. Изпращам съобщението, но после осъзнавам, че може да си помисли, че не съм доволна от него, затова побързвам да изпратя допълнение:

„Все пак благодаря за помощта! Задължена съм ти!“

Защо да не взема да погледна във входящата му кутия? От доста време не ѝ обръщам внимание. Виждам толкова много имейли на една и съща тема, че за момент примигвам с изумление срещу екрана. А после ми просветва. Ама, разбира се! Всички започват да отвърщат на поканата ми да пращат идеи! И всичко това са отговори!

За първи път тази вечер се чувствам горда от себе си за нещо. Ако поне един от тези хора е измислил някаква новаторска идея, която да революционизира компанията на Сам, то тогава мисията ми е изпълнена!

Отварям първия имейл, изпълнена с трепетно очакване.

„Скъпи Сам,

Мисля, че ще е добре през обедните почивки да имаме йога, субсидирана от компанията, и още няколко човека са съгласни с мен.

С най-добри пожелания: Сали Брюър“

Смръщвам се неуверено. Не е точно каквото очаквах, но, от друга страна, йогата не е лоша идея.

Окей, следващото писмо.

„Скъпи Сам,

Благодаря за имейла. Помоли ни да бъдем откровени. Из нашия отдел се носи слух, че това така наречено упражнение за идеи има за цел да отсее персонала. Защо и ти не бъдеш честен към нас и не ни кажеш дали смяташ, да ни уволняваш или не?

С уважение: Тони“

Примигвам стреснато. Какво?

Добре де, тази реакция е просто абсурдна. Този сигурно е някаква откачалка. Побързвам да сляза на следващото писмо.

„Скъпи Сам,

Има ли някакъв бюджет за тази програма «Нови идеи», която пусна в действие? Няколко ръководители на екипи се интересуват.

Благодаря: Крис Дейвис“

Поредната абсурдна реакция. Бюджет ли? Че на кого му трябва бюджет за идеи?

„Сам.

Какво става, по дяволите? Следващият път, когото ти се прииска да предложиш нова инициатива на персонала, ще бъдеш ли така добър да се консултираш и с другите директори?

Малкълм“

Следващото писмо е още по-конкретно:

„Сам

Каква е цялата тази шумотевица? Благодаря за предложението, но не.

Викс“

Изпълвам се с чувство за вина. Никога не бях допускала, че мога да причиня на Сам неприятности с колегите му. Но се надявам всички да осъзнаят ползите от инициативата ми, след като новите идеи действително потекат, нали така?

„Скъпи Сам,

Носи се слух, че смяташ да избереш нов «Цар на идеите». Може би си спомняш, че това беше моя идея, която предложих по време на едно служебно събиране преди три години. Смятам се за поласкан, че инициативата ми е одобрена, и искрено се надявам, че когато тръгнеш да избираш своя цар, аз да бъда първи в краткия ти списък.

В противен случай се опасявам, че ще ми се наложи да подам оплакване до по-висша инстанция.

С най-добри пожелания: Мартин“

Какво?! А, не! Хайде следващото:

„Скъпи Сам,

Смяташ ли да организираш специална презентация на всичките ни идеи? Би ли ми съобщил, ако обичаш, какъв е времевият лимит на една пауър поинт презентация? Може ли да работим екипно?

С най-добри пожелания: Манди“

Ето, виждате ли? На това му се вика дух! Брилянтна, позитивна реакция! Екипна работа! Презентации! Направо фантастично!

„Скъпи Сам,

Извинявай, че пак те притеснявам.

Но ако някой от нас все пак не желае да работи в екип, ще бъде ли наказан? Аз се разделих с екипа си, обаче те са наясно с моите идеи, което е адски нечестно.

Просто за твое сведение, идеята за реструктуриране на отдела по маркетинг беше изцяло моя. А не на Каръл.

С най-добри пожелания: Манди“

Добре де, не може да не се появят и няколко препъни камъчета. Няма значение. Това си е все така положителен резултат...

„Скъпи Сам,

Съжалявам, че те занимавам с това, но искам да направя официално оплакване от поведението на Каръл Ханрати.

Държи се изключително непрофесионално в упражнението за нови идеи, затова аз съм принудена да си взема почивка за втората част от работния ден вследствие на огромния стрес, на който съм подложена. Джуди също е твърде стресирана, за да остане за днес на работа, и двете смятаме да се свържем с нашия профсъюз.

С най-добри пожелания: Манди“

Какво? Какво?!

„Скъпи Сам,

Предварителни извинения за дългия имейл. Но ти беше този, който искаше нови идеи.

Откъде да започна?

Работя в тази компания от петнайсет години, през които бях подложен на продължителен процес на обезверяване, пропиващо се във вените ми — дотолкова, че накрая мисловните ми процеси...“

Имейлът на този тип е петнайсетина страници. Пускам телефона в скута си и зяпвам от изумление.

Направо не мога да повярвам на всичките тези отговори! Никога не съм искала да причинявам такива брожения. Но защо хората са толкова глупави? Защо трябва да се бият помежду си? И дали не отворих, без да искам, гнездо на оси?

Засега съм прочела само няколко имейла. А има още трийсетина. Ако ги препратя всичките на Сам и при слизане от самолета си в Германия ги получи наведнъж... Сякаш чувам пак гласа му: „Имейлите до целия офис са работа на дявола“.

А аз изпратих един такъв. От негово име. До цялата компания. Без да се консултирам с него.

О, господи! Този път наистина ми се иска да мога да се върна назад във времето! А тогава идеята ми се стори толкова хубава! Какво съм си мислела, за бога?! Единственото, което в момента знам, е, че нямам право да го сюрпризирам изведнъж по този неприятен начин. Първо трябва да му обясня ситуацията. Да му кажа какво се опитвах да постигна.

Мозъкът ми започва да щрака. Така. Той е на самолет. Означава, че е извън обхват. И сега е петък вечер, в края на краищата. Следователно няма никакъв смисъл да му препращам каквото и да било. Може би до понеделник всички ще са се успокоили. Точно така!

Телефонът внезапно изписква с нов есемес и аз подскачам стреснато.

„Скоро излитаме. Нещо последно, за което трябва да
знам?

Сам.“

Вторачвам се в телефона. Сърцето ми бие лудо, обзето от внезапна параноя. Наистина ли му трябва да узнае всичко точно в този момент? Налага ли се?

Не, не се налага.

„В момента не. Приятно пътуване!

[1] Всъщност най-вероятно ни подслушват със стъклена чаша. ↑

[2] Ушиването на тази жилетка струваше почти колкото роклята ми. ↑

[3] Според мен „Цимбалите в творчеството на Колдплей“ би звучало много по-добре, но какво ли разбирам аз?! ↑

[4] Апория — неразрешим или трудно разрешим логически проблем. Непреодолимо противоречие, безизходно положение. — Б.Пр. ↑

[5] Когато се запознахме, Уонда беше приготвила „Бьоф Строганоф“. Но как можех да ѝ призная истината — че едва се сдържах да не повърна? ↑

[6] Беше и във вечерното шоу. Според Магнус, Антъни се наслаждавал много на това внимание, макар да се преструвал, че не го интересувало. Оттогава насам прави още по-спорни твърдения, но никое от тях не се радва на такава слава като историята с филистимляните. ↑

ОСЕМ

Нямам представа какво да направя по въпроса за Антъни и Уонда и „Параклисгейт“, както кръстих аферата за себе си. Затова не направих нищо. Не казах нищо.

Знам, че това е избягване на проблема. Знам, че съм слаба. Знам, че трябва да се изправя очи в очи с тях. Но изобщо не мога да го повярвам, а какво остава — да говоря за това. Особено пред Магнус.

През целия уикенд не се издадох с нищо, че знам. Ходих на вечеря у семейство Тавиш. Излязох за по едно питие с Руби и Анализа. Смях се, говорих, майтапих се и правих секс. И през цялото това време онзи малък проблем отказваше да ме остави на мира. Все едно нещо ме гризеше отвътре. Но вече почти свикнах с него.

Ако благоволят да ми кажат директно нещо, на мен, вероятно бих се почувствала по-добре. Ще избухне скандал, при който ще успея да ги убедя, че обичам Магнус, че смятам да го подкрепям в кариерата му и че не е като да нямам мозък. Обаче те не казаха нищо. Привидно бяха много чаровни и любезни, учтиво се заинтересуваха за плановете ни за намиране на самостоятелен дом и не престанаха да ми предлагат чаши вино.

Което само влошава нещата. Това потвърждава, че за тях съм аутсайдер. Не ме допускат дори в семейните спорове за това колко неподходящо е новото момиче за Магнус.

Би било по-добре дори ако Магнус мразеше родителите си и изобщо не вземаше под внимание мнението им — тогава бихме могли просто да ги отпишем като двама изкуфели старци. Обаче той ги уважава. Той ги обича. Разбират се много добре. За повечето неща са на едно мнение, а когато не са съгласни един с друг за нещо, се държат добронамерено и го обръщат на шега. По всички теми.

Всички, с изключение на мен.

Обаче не мога да си позволя да се отдавам твърде много на подобни мисли, защото ще се разтревожа и паникьосам. Затова си позволявам само по капчица притеснение, при това от време на време.

И за тази вечер изчерпах лимита си. След работа се отбих в „Старбъкс“, поседях на един горещ шоколад и се омърлуших. Значително.

Но ако ме видите сега, изобщо не бихте допуснали това! Облечена съм в най-хубавата си рокля, обута съм с най-шикозните си обувки с високи токчета. Гримът ми е безупречен. Очите ми блестят. (Два коктейла.) Преди малко улових отражението си в огледалото — изглеждам напълно безгрижно момиче с годежен пръстен, което си пие весело „Космос“ в хотел „Савой“ и не му пука за нищо.

И ако трябва да бъдем честни, настроението ми действително е по-добро, отколкото беше. Отчасти заради коктейлите и отчасти заради възбудата, че съм тук. Никога досега не съм стъпвала в хотел „Савой“! Изумително е!

Приемът е в една невероятна зала с ламперия и забележителни полилеи и сервитьори, които разносят коктейли на подносите си. Свири джазов оркестър, а наоколо е пълно с елегантни, красиво облечени хора, които си говорят на групички. Има пляскане по гърбовете и ръкуване, и всякакви поздравии, и всички изглеждат в страхотно настроение. Не познавам абсолютно никого, но съм предволна само да си стоя и да гледам. Всеки път, когато някой забележи, че стоя съвсем сама и тръгне към мен, аз вадя телефона си, за да си проверя съобщенията, и човекът прави обратен завои.

Това му е готиното на телефона — направо ти е като придружител и бодигард.

Лусинда непрекъснато ми изпраща съобщения, за да ме уведоми, че е в Северен Лондон и търси друг модел сива коприна, и да ме пита за някакви идеи за материята. Магнус ми е изпратил съобщение от Уоруик за някакво изследователско пътешествие, което подготвяли с някакъв професор там. Междувременно аз водя доста дълъг разговор с Руби за срещата с непознат, на която в момента се намира. Единственият проблем е, че ми е твърде трудно да пиша и едновременно с това да си държа коктейла, затова накрая оставям чашата си на близката масичка и изстрелвам набързо няколко отговора:

„Сигурна съм, че твърдата сива коприна е идеална.
МНОГО Благодаря!

„Звучи страхотно! Аз мога ли да дойда? ххх“

„Не мисля, че поръчването на две пържоли е перверзно. Може пък да е на диетата на Аткинс??? Дръж ме в течение!

П. ххх“

Има и цели купища имейли за Сам. Още маса хора са отговорили на поканата му за нови идеи. Голяма част от тях са приложили и дълги прикрепени файлове и автобиографии. Има дори два видеофайла. Очевидно хората са работили здраво през уикенда. Примигвам, когато зървам заглавието на едно от писмата: „1001 идеи за «Уайт Глоуб» — част 1“. Извъръщам очи от екрана.

А аз се надявах през уикенда всичко да се успокои и хората да забравят за това. Но ето че още в осем сутринта се стовари цяла лавина имейли, които продължават да пристигат и до този час. Очевидно са плъзнали слухове, че това е някакво прослушване за нова длъжност. Водят се разгорещени спорове на кой от отделите пръв му е хрумнало да пренесат дейността си и в Щатите. Малкълм продължава да изпраща докачливи въпроси в стил кой по принцип е одобрил тази инициатива и въобще цялата ситуация е един малък ад. Абе тези хора нямат ли си личен живот?!

Коего ме кара да настръхвам всеки път, когато си помисля за това. Затова си имам една нова стратегия за справяне със ситуацията и тя гласи: „Не съм виновна аз“. И това може да почака до утре.

Както и последният имейл на Уилоу до Сам. Вече стигнах до заключението, че тя не само трябва да изглежда като супермодел, но и че трябва да е невероятна в леглото, както и мултимилionерка — само това са условията, които биха могли да компенсират отвратителния ѝ, заядлив характер.

Днес му е изпратила поредното дълго писмо, пълно с оплаквания, в което моли Сам да ѝ намери някаква специална марка

ексфолиант, докато е в Германия, но предполага, че той няма да си помръдне и пръста и че това било напълно в неговия стил, въпреки че тя си била направила труда да му донесе от Франция онзи пастет, който я карал да си изповръща червата, обаче тя все пак го донесла, защото си е такава, и че той би могъл да се поучи от нея, но дали НИКОГА е искал да се поучи от нея, а?! НИКОГА, разбира се.

Ама че жена! Взе да ми писва от нея!

Плъзвам курсора по безкрайния списък от нови имейли, докато един не грабва вниманието ми. Изпратил го е Ейдриан Фостър от маркетинга.

Скъпи Сам,

Благодаря, че се съ согласи да поднесеш цветята за Линдзи от името на всички ни — най-после пристигнаха! И тъй като днес те няма, оставил съм ги в кабинета ти. Потопени са във вода, така че би трябвало да издържат.

С най-добри пожелания: Ейдриан

Е, не беше точно Сам този, който се съ согласи да поднесе цветята. Бях аз от името на Сам.

Ала вече не съм чак толкова убедена, че идеята беше добра. Ами ако утре има много работа? Ами ако се вбеси, задето ще му се наложи да отдели ценно време от натоварения си график, за да поднася цветя? Как бих могла да го улесня, как?

Замислям се за момент, а после изпращам един бърз имейл до Линдзи.

Здрасти, Линдзи!

Искам да ти дам нещо в кабинета си. Нещо, което ще ти хареса! Намини утре. Когато искаш.

Сам xxx

Натискам бутона за изпращане, без да си правя труда да го чета, и надигам чашата си с „Космо“. За около двадесетина секунди се

чувствам спокойна, наслаждаваща се на пиетието си, питайки се кога ли ще започнат да сервират канапетата. А после, сякаш изведнъж в мен се включва някаква аларма, подскачам.

Хей, ама какво направих?! Сложих целувки след името на Сам! Не трябваше да го правя! Хората не слагат целувки в служебните си имейли!

Мамка му! Намирам имейла от папка „Изпратени“ и го препрочитам. Едва сега. И примигвам неловко. Божичко, толкова съм свикнала да слагам целувки на имейлите си, че го правя автоматично! Но Сам никога не слага целувки. Никога!

Дали има някакъв начин, по който бих могла да си върна целувките!

Скъпа Линдзи, само едно уточнение, не съм имал предвид да добавям целувки точно сега...

Не, ужасно е! По-добре да го оставя така, както си е. А и най-вероятно преигравам. Типично в мой стил. Тя сигурно няма да забележи...

О, господи! Отговорът от Линдзи вече пристига! Брей, доста бърза била! Отварям го и се ококорвам шашната.

В такъв случай до тогава, Сам!

Линдзи хх

Две целувки и намигащо човече. Това нормално ли е за служебен имейл?

Продължавам да съзерцавам текста още няколко секунди, опитвайки се да се самоубедея, че е напълно нормално.

Да бе, така си е. Съвсем нормално си е. Определено е нормално. Просто приятелска служебна кореспонденция.

Прибирам телефона, пресушавам коктейла си и се оглеждам за нов. Забелязвам един сервитър на няколко метра от мен и се запътвам към него, разбутвайки хората.

— ... политика идея на Сам Рокстън? — привлича вниманието ми нечий мъжки глас. — Абсолютно *нелепо*.

— Е, познаваш го Сам...

Заковавам се на място, преструвайки се, че правя нещо с телефона си. Група мъже в костюми се е спряла близо до мен. Помлади са от Сам и са облечени по-скъпо. Трябва да са негови колеги.

Питам се дали ще мога да напасна лицата към имейлите. Басирам се, че онзи с маслинената кожа е Джъстин Коул, който изпрати имейл на целия офис, за да съобщи, че ежедневното облекло в петък било *задължително*, но биха ли били така любезни да го правят със стил? С този негов черен костюм и супертясна вратовръзчица ми прилича на член на модната полиция.

— Той тук ли е? — пита един рус мъж.

— Не съм го виждал — отвръща мъжът с маслинената кожа, след което пресушава шота си^[1] на един дъх. — Упорит кретен!

Присвивам изненадано вежди. Е, това не беше много любезно.

В телефона ми влиза есемес и аз го щраквам, радостна, че си имам нещо, което да занимава пръстите ми. Руби ми е изпратила снимка на нечия кестенява коса с текст:

„Това тупе ли е???“

Не мога да се сдържа да не се изкискам. Не знам как, но някак си е успяла да снима главата на мъжа, с когото е на среща, отзад. Как ли го е направила? Той не е ли забелязал?

Примигвам срещу снимката. Прилича ми на нормална коса. И нямам никаква представа защо Руби е толкова вманиачена на тема тупета. Сигурно е заради онази катастрофална среща с непознат от миналата година, когато типът се оказа на петдесет и девет, а не на трийсет и девет^[2].

„Не мисля. Изглежда ми наред! xxxxxxx“

Когато вдигам очи, мъжете, които доскоро разговаряха край мен, са се отдалечили. По дяволите! Тъкмо ми стана интересно да ги слушам!

Вземам си още един коктейл „Космо“ и няколко особено вкусни парченца суши (само дотук тази вечер би ми струвала около петдесет кинта, ако аз плащах за нея) и тъкмо се каня да се насоча към джазовия оркестър, когато дочувам скърцане от включващ се микрофон. Завъртам се рязко — и се оказвам на около пет крачки от малък подиум, който изобщо не бях забелязала. Русо момиче в черен костюм с панталон почуква по микрофона и казва:

— Дами и господа, моля за вашето внимание! — след няколко секунди изрича доста по-високо: — Хора! Настана време за речите! Колкото по-скоро започнем, толкова по-скоро ще свършим, става ли?

Аудиторията се разтърсва в смях и всички започват да се придвижват към тази част на залата. Избутват ме директно до подиума, което определено не е от местата, където бих искала да бъда. Но какъв избор имам?

— Така, събрахме се! — разперва ръце русата жена. — Добре дошли на това празненство по случай сливането на нашата фирма — „Джонсън Елисън“, и прекрасните „Грийн Ритейл“! Това е не само сливане между компании, но и брак по разум и любов, за който трябва да благодарим на много, *много* хора! Да благодарим за визията на нашия директор мениджмънт Патрик Роуан. Благодарение на когото днес сме тук. Патрик, заповядай!

Към подиума се насочва човек с брада и светъл костюм, усмихва се скромно и поклаща глава и всички започват да го аплодират, в това число и моя милост.

— Кийт Бърнли... Какво мога да кажа за него, освен че е вдъхновение за всички нас!

Проблемът с това да си точно в първата редица сред огромна тълпа е, че си адски забележим. Старая се да слушам внимателно и да изглеждам заинтересована, но тези имена не означават нищо за мен. Май трябваше да си подготвя домашното. Поглеждам тайничко към телефона си и се питам дали няма да мога дискретно да открия някакъв имейл във връзка с това сливане.

— И... знам, че е тук някъде... — оглежда се водещата, засенчвайки очи. — Той се опита да се измъкне от този коктейл, обаче ние държахме на неговото присъствие сред нас. Ето го и него! Господин Уайт Глоуб — Сам Рокстън!

Подскачам шокирано. Не може да е вярно, нали?

Да го вземат мътните!

Избухват нови аплодисменти и Сам се насочва към подиума — с тъмен костюм и леко смръщена физиономия. Толкова съм сащисана, че не мога дори да помръдна. Ама нали беше в Германия? И нямаше да идва тази вечер? Какво прави тук?

От начина, по който се стряска, когато ме вижда, става ясно, че той се пита същото нещо за мен.

Божичко, разкрита съм! Защо си мислех, че ще остана незабелязана, когато идвам без покана на такова изискано парти като това?!

Лицето ми пламва от неудобство. Опитвам се да отстъпя назад, обаче масата хора, която ме притиска, е твърде голяма за мен. Затова съм принудена да си стоя точно тук, където съм. И да го съзерцавам безмълвно.

— ... знаете, че когато Сам е наоколо, нещата при всички положения ще стигнат до някакъв край — продължава водещата. — Независимо дали това е краят, за който точно вие сте мечтали... нали така, Чарлз?

Тълпата избухва в смях и аз побързвам да се присъединя към него. Очевидно това е някаква голяма вътрешна шега, за която не зная. Ама как да знам, когато съм дошла неканена тук, а?!

Човекът до мен се обръща и възкликва:

— Тук вече дърпа лъва за опашката!

И аз осъзнавам, че отвърщам:

— Така си е! Напълно вярно! — и пак се изсмивам превзето.

— Което ни води до още един ключов играч...

Когато вдигам очи, Сам изобщо не гледа към мен. И слава богу! И без това ситуацията е достатъчно неловка.

— Нека да чуя аплодисментите ви за Джесика Гарнет!

Когато на подиума излиза момиче в червено, Сам вади телефона от джоба си и незабележимо започва да пише нещо. Миг по-късно моят телефон ми съобщава за есемес.

„Ти защо се смееш?“

Сякаш ми удари плесница. Би трябвало да знае, че се опитвам да се слея с тълпата. Но очевидно съвсем съзнателно е решил да ме ядоса. Е, обаче аз няма да се хвана на въдицата му!

„Шегата беше добра!“

Виждам как Сам си проверява телефона. Лицето му съвсем леко помръдва, но аз разбирам, че е схванал идеята. Пак пише нещо набързо и след миг моят телефон иззвънява.

„Не знаех, че и твоето име е на поканата ми.“

Потрепервам леко, докато се опитвам да отгатна изражението му, обаче той пак е извърнал лице в друга посока и отново гледа безизразно. Замислям се за миг, а после отговарям:

„Просто се отбих, за да ти взема подаръчната чантичка. Всичко е част от услугите ми за теб. Няма нужда да ми благодариш.“

„Както виждам, погрижила си се и за коктейлите ми.“

Сега вече гледа директно към моя „Космо“. Повдига леко вежди и аз едва се сдържам да не се изкискам.

„Очевидно. Въпреки че моят е Манхатън.“

„Добре е да го знам! Е, нищо! Ще ти прибера онези шотове с текила, които ти запазих.“

Когато поглежда съобщението, Сам вдига за момент очи от телефона и ме стрелва с усмивка. Незнайно защо, аз също му отвръщам с усмивка и дори леко затаявам дъх. Брей, тази негова усмивка наистина ми действа малко странно! Крайно обезпокоително... Аз...

Както и да е. Трябва да се концентрирам върху речта.

— ... и накрая, приятно изкарване на всички тази вечер! И ви благодаря!

Когато избухват последните аплодисменти, аз се опитвам да намеря нов път за бягство, но не откривам такъв. След не повече от десет секунди Сам вече е слязъл от подиума и стои точно пред мен.

— О! — промърморвам смутено. — Ами... здрасти! Виж ти каква неочаквана среща, а?

Той не отговаря. Само продължава да ме гледа изпитателно. Е, няма повече смисъл да се правя на невинна.

— Добре де, съжалявам — побързвам да кажа. — Не трябваше да съм тук. Просто никога досега не съм стъпвала в „Савой“ и всичко звучеше толкова приказно, а и ти не искаше да ходиш, та... — не довършвам.

Той обаче вдига ръка с развеселена физиономия и отбелязва:

— Няма проблеми! Просто трябваше да ми кажеш, че искаш да дойдеш. Щях да те включа в списъка!

— Така ли? — смотолевям унило. — Е, благодаря. Иначе си прекарвам много приятно тук.

— Хубаво. Радвам се! — усмихва се той и поема чаша червено вино от минаващия покрай нас сервитьор. — Знаеш ли какво? — замисля се за кратко, придържайки чашата си. — Трябва да ти кажа нещо, Попи Уайът. Трябваше да ти го кажа и преди. И то е — благодаря! Помощта ти от последните няколко дена е неоценима!

— Е, нищо особено — махвам небрежно с ръка, но той поклаща глава.

— Не е така! И държа да ти го кажа! Знаем, че първоначално аз ти правех услуга, но сега ми правиш ти! От доста време насам не съм имал истински добра лична асистентка в работата, а сега ти се справяш страхотно! Държиш ме винаги в крачка със събитията, което действително е неоценима помощ! И затова много ти благодаря!

— Е, наистина не е нищо особено — изломотвам, вече крайно смутена.

— Не бъди скромна! — разсмива се той, после съблича самото си и разхлабва вратовръзката си. — Ох, дълъг ден! — метва самото си през рамо и отпива от виното си. — Е, за днес нищо ли няма? Радиовълните нещо много необичайно млъкнаха! — и ме дарява с поредната си унищожителна усмивка. — Или вече всичките ми имейли отиват при Джейн, а?

Нищо подобно. Моят телефон съдържа 243 имейла за него. И продължават да идват нови.

— Ами... — отпивам отчаяно от коктейла си, печелейки време. — Колкото и да е невероятно, пак получи няколко съобщения. Но не исках да те притеснявам, докато беше в Германия.

— Така ли? — поглежда ме с интерес. — И какво пристигна?

— Ами... разни неща. Не искаш ли да почакаш до утре? — сграбчвам последната сламка надежда аз.

— Не, предпочитам да ми кажеш още сега.

Потривам носа си. Откъде да започна?

— Сам, ето те и теб! — приближава се към нас слаб мъж с очила. Примигва доста бързо и държи под мишница голяма черна папка. — А ми казаха, че тази вечер няма да идваш.

— Нямаше — отговаря съдържано Сам.

— Страхотно. Страхотно! — гърчи се от нервност слаботелесният. — Е, аз все пак реших да взема това тук, ей така, за всеки случай! — пъха папката в ръцете на Сам, който я поема с лека усмивка. — Ако тази вечер имаш време да й хвърлиш един поглед, да знаеш, че аз не си лягам до два-три през нощта, и винаги можем да си побъбрим по скайп... Е, някои неща са малко радикални, но... Както и да е! Мисля, че вършиш страхотна работа! А ако зад всичко това има възможност за някаква нова длъжност... можеш да ме броиш. Така. Ами... няма да ви задържам повече. Благодаря, Сам! — завършва човекът и потъва в тълпата.

За момент никой от нас не отронва и думица. Сам, защото е прекалено объркан, а аз, защото се опитвам да измисля какво да кажа.

— За какво беше всичко това? — изрича накрая той. — Имаш ли някаква представа? Има ли нещо, за което не знам?

Облизвам притеснено устни.

— Ами, имаше едно нещо. Искях да ти го кажа, но... — изсмивам се прекалено звънко. — Ако го погледнеш под определен ъгъл, може да ти се стори и доста смешно...

— Сам! — прекъсва ме едра жена с гръмовен глас. — Толкова се радвам, че се записа за маратона! — О боже! Това трябва да е Рейчъл!

— Маратон ли? — повтаря Сам, но думите излизат от устата му така, сякаш са анатема за него. — Не, прощавай, Рейчъл, но аз не участвам в маратони. Нямам нищо против да направя дарение, но нека бягат останалите — няма да им се отрази зле...

— Ама твоят имейл! — вторачва се в него тя. — Бяхме изключително поласкани, че си решил да вземеш участие! Кой би го повярвал, а?! Тази година всички ще бягаме в костюми на супергерои! — допълва ентузиасирано. — Вече съм запазила един на Супермен за теб!

— Имейл ли? — поглежда я объркано Сам. — Какъв имейл?

— Онзи прекрасен имейл, който ни изпрати. Кога беше? Май в петък, да. О, да! И да не забравя да ти благодаря за прекрасната електронна картичка, която изпрати на Клоуи! — тук Рейчъл снижава глас и потупва Сам по ръката. — Браво на теб! Момичето се почувства много поласкано! На повечето директори не би им пукало, че е починало кучето на някаква си асистентка, а ти изпрати прекрасна съболезнователна картичка, придружена от стихотворение и всичко останало... — ококорва се и допълва: — Ако трябва да бъда честна, всички бяхме много впечатлени!

Лицето ми пламва. Бях забравила напълно за електронната картичка.

— Електронна съболезнователна картичка за куче — изрича накрая Сам с много странен глас. — Да, и аз съм изключително впечатлен от себе си!

И поглежда директно към мен. При това с не най-приятелското изражение на света. Всъщност лицето му е такова, че ми идва да отстъпя назад и да се покривя, обаче няма къде.

— О, Лулу! — провиква се внезапно Рейчъл и помахва ръка към някого в другия край на залата. — Моля те да ме извиниш, Сам... — и се отдалечава от нас, разбутвайки тълпата.

Настъпва тишина. Сам ме наблюдава безизразно. Нито едно мускулче по лицето му не трепва. Давам си сметка, че чака да започна

първа.

— Ами помислих си... — преглъщам смутено.

— Да? — гласът му е рязък и безкомпромисен.

— Помислих си, че може би ще ти бъде приятно да участваш в маратон...

— Така значи.

— Да, така. — Гласът ми звучи леко дрезгаво от притеснение. — Искам да кажа... маратоните са толкова забавно нещо, нали? Затова си помислих, че е добре да отговаря. Просто за да ти спестя време.

— Написала си имейл и си го подписала от мое име?! — избоботва той.

— Само се опитвах да помогна! — побързвам да го успокоя. — Знам, че нямаш време и че непрекъснато те канят тук и там, и затова си помислих...

— Да разбирам ли, че и електронната картичка е твое дело? — изглежда ме, а после, получил своя отговор, притваря за малко очи. — Господи! Има ли още нещо, в което си си пъхала носа?

Идва ми да се превърна в щраус и да зароя главата си в пясъка. Но не мога. Налага се да му кажа, при това бързо. Преди да се е появил още някой, за да му сподели нещо, за което той не е подготвен.

— Добре де, хрумна ми една... идея — изричам почти като шепот. — Само дето всички малко се поувлякоха и сега масово изпращат имейли, и са си въобразили, че става въпрос за нова длъжност, и...

— Нова длъжност ли? — ококорва се той. — Какви ги приказваш, за бога?

— Сам! — плясва го по гърба някакъв човек. — Радвам се, че прояви интерес към пътуването ни до Исландия! Ще държим връзка.

— *Исландия ли?!* — едва не подскача Сам.

Боже, напълно бях забравила, че приех и пътуването до Исландия^[3]. Но сега имам време да го даря с поредната извинителна усмивка, преди да бъде приклепчен от следващия колега.

— Сам, нямам представа какво става, но... — този път е момиче с очила и с някак си напрегнат маниер на говорене. — Не знам дали ни правиш на глупаци или какво... — изглежда доста стресирана и непрекъснато отмята бретона си. — Както и да е. Ето ми автобиографията. Ти много добре знаеш колко много идеи имах за

компанията, но ако се налага да прескачаме нови горящи обръчи, то... както и да е, Сам. Ти определяш залозите.

— Елена... — не довършва Сам, вече тотално шашнат.

— Просто прочети изявлението ми. Всичко е вътре! — кимни по посока на папката си тя и изчезва.

Настъпва миг тишина. После Сам се извърта на пета към мен и ме поглежда толкова заплашително, че ми иде да потъна в земята.

— Хайде, започни от самото начало! Какво точно си направила?

— Изпратих имейл — промърморвам, пристъпвайки от крак на крак като непослушно дете. — От теб.

— На кого?

— На всички в компанията — отговарям и се свивам от ужас. — Просто исках всички да се почувстват... признати и... да бъдат в позитивно настроение. Затова съобщих на всички, че могат да изпращат новаторските си идеи. На теб.

— И си написала всичко това? От мое име?!

Изглежда толкова бесен, че този път наистина отстъпвам крачка назад — толкова ме е страх.

— Съжалявам — изломотвам. — Идеята ми се стори добра. Обаче някои хора си помислиха, че се опитваш да ги изгониш от компанията, други смятат, че това е тайният ти план да проведеш интервю за нова длъжност, и като цяло всички се развълнуваха... Съжалявам — допълвам плахо.

— Сам, получих имейла ти! — прекъсва ни ентузиазирано момиче с конска опашка. — Значи ще се видим на уроците по танци!

— Как... — Сам буквално се опулва.

— Много благодаря за подкрепата! Впрочем засега си единственият ми ученик! Носи си удобни дрехи и меки обувки, става ли?

Поглеждам към Сам и преглъщам с мъка, забелязвайки изражението му. Той изглежда неспособен да отрони и думица. В съвсем буквален смисъл. Че какво им е лошото на уроците по танци, а? В крайна сметка на сватбата си ще трябва и да танцува, нали така? Би трябвало да ми бъде благодарен, че го записах!

— Звучи страхотно! — припявам окуражително.

— Е, значи до следващия вторник вечер, Сам!

Когато тя изчезва сред тълпата, аз скръствам отбранително ръце пред гърди, готова да му заявя, че съм му направила огромна услуга. Но когато той се обръща и зървам каменното му лице, храбростта ми отива по дяволите.

— Би ли ми казала колко точно имейла от мое име си изпратила?
— звучи спокойно, но не в добрия смисъл на думата.

— Ами... не чак толкова много — мънкам аз. — Искам да кажа... само няколко. Искях само да помогна и...

— Ако наистина беше моя лична асистентка, бих те уволнил на мига и най-вероятно бих те дал под съд! — изстрелва той като картечница. — Но тъй като не си, имам право единствено да си поискам телефона обратно и да помоля да...

— Сам! Слава на бога за поне една приятелска физиономия!

— Ник! — поведението на Сам се променя автоматично. Очите му светват и леденото му изражение се стопява. — Радвам се да те видя! Нямах представа, че ще идваш и ти.

Пред нас стои мъж в средата на шейсетте, облечен в раиран костюм върху изискана риза с флорални мотиви. И вдига чаша за здравица. Вдигам в отговор моята, изпълнена със страхопочитание. Божичко, сър Никълъс Мъри! Когато разглеждах историята на компанията в „Гугъл“, видях негови снимки с премиера, с принц Чарлз и с кого ли още не.

— Никога не отказвам покана за забавление, стига да мога, разбира се — изрича весело сър Никълъс. — Нали пропуснах речите, а?

— На ко съм — хили се Сам. — Само не ми казвай, че си изпратил шофьора си, за да се увери, че са свършили!

— Нямам право да коментирам — намигва му сър Никълъс. — Получи ли имейла ми?

— А ти получи ли моя? — контрира го Сам и снижава глас. — Номинирах си Ричард Дохърти за тазгодишната награда „Дилър на годината“?

— Той е ярък млад талант, Сам — отбелязва сър Никълъс, очевидно хванат неподготвен. — Спомняш ли си работата му с „Хардуикс“ от миналата година? Заслужава признание, по мое мнение.

— Обаче ти уреди сделката с „Енерджи“, а не той!

— Е, той ми помагаше — срязва го сър Никълъс. — По множество начини. Някои от тях... доста невидими.

За момент двамата мъже се вторачват един в друг. И двамата изглеждат така, сякаш едва сдържат смеха си.

— Непоправим си! — отсича накрая Сам. — Надявам се младежът да ти е благодарен. Между другото, нали знаеш, че току-що се връщам от Германия? Трябва да обсъдим някои неща.

Напълно ме е изолирал от разговора, обаче аз нямам нищо против. Наистина. Даже вече се замислям как да се измъкна оттук, докато все още имам възможност.

— Сам, няма ли да ме запознаеш с приятелката си? — прекъсва мислите ми сър Никълъс и аз му се усмихвам притеснено.

Сам очевидно няма никакво желание да ме запознава със сър Никълъс. Но освен това очевидно е учтив човек, защото след трийсет секунди вътрешна борба^[4] той изрича:

— Сър Никълъс, приятно ми е да ви представя Попи Уайът. Попи, това е сър Никълъс Мъри!

— Приятно ми е! — ръкувам се с великата личност аз, като се старая да не издавам вълнението си. Ауууу! Аз и сър Никълъс Мъри! Бъбрим си небрежно в хотел „Савой“! Вече се опитвам да измисля начини, по които бих могла уж случайно да спомена този факт пред Антъни.

— От „Джонсън Елисън“ ли сте или от „Грийн Ритейл“? — пита любезно сър Никълъс.

— От нито една от двете фирми — отговарям притеснено. — Всъщност аз съм физиотерапевт.

— Физиотерапевт? — блесват очите му. — Прекрасно! Това е най-подценяваното от всички медицински изкуства! От известно време ходя при един голям специалист на Харви Стрийт за гърба си, но не мога да кажа, че е постигнал кой знае какво... — примигва леко.

— Значи ви трябва Руби! — отсичам автоматично. — Това е шефката ми. Невероятна е! Дълбочинният ѝ масаж разплаква и зрели мъже!

— О, интересно! — кимва съвсем искрено сър Никълъс. — Имате ли визитка?

Да! Руби ни направи визитки, още когато започнахме, но досега никой не бе искал моята. Нито веднъж.

— Заповядайте! — бръквам в чантата си и му поднасям небрежно една визитка, сякаш непрекъснато само това правя. — Клиниката ни се намира в Белъм. На южния бряг на реката, сигурно сте чували за квартала...

— Познавам Белъм много добре — намигва ми сър Никълъс. — Първият ми апартамент в Лондон беше на Бедфорд Хил!

— Сериозно?! — едва не изпускам канапето си аз. — Е, в такъв случай непременно трябва да се отбиете някой ден при нас!

Направо не мога да повярвам! Сър Никълъс Мъри да е живял на Бедфорд Хил! Значи така ставало — тръгваш от Белъм и завършваш с рицарско звание. Брей, много вдъхновяваща мисъл!

— Сър Никълъс! — сякаш от нищото край нас се е материализирал мъжът с маслинената кожа. — Радвам се да ви видя сред нас! Присъствието ви винаги е удоволствие за нас! Е, как вървят нещата на Номер Десет? Открихте ли тайната за постигане на щастие?

— Колелото се върти — отвръща сър Никълъс и му се усмихва.

— Е, за мен е истинска чест! И, Сам! — мъжът с маслинената кожа го плясва по гърба. — Най-добрият ми служител! Не бихме могли да сторим нищо от онова, което вършим, без теб!

Втрещвам се възмутено в него. А само преди няколко минути наричаше Сам „упорит кретен“!

— Благодаря, Джъстин! — усмихва се кисело Сам.

Аха, значи този наистина бил Джъстин Коул! Оказах се права! В реалния живот е точно толкова подъл, колкото и в имейлите си!

Тъкмо се каня да попитам сър Никълъс какъв човек всъщност е премиерът, когато към нас приближава изнервен младеж.

— Сам, извинявам се, че прекъсвам разговора ви! Аз съм Мат Мичъл. Много благодаря за участието! Присъствието ти сред нас ще допринесе значително за успеха на целия ни проект!

— Участие ли? — поглежда ме критично Сам.

Божичко, нямам никаква представа за какво става въпрос! Мозъкът ми включва на хиперскорост, опитвайки си да си спомни. Участие... участие... в какво беше това...

— В експедицията до Гватемала! Програмата за обмен! — светват очите на Мат Мичъл. — Толкова се радваме, че и ти се записа!

Стомахът ми се преобръща. Божичко, Гватемала! Напълно бях забравила за това.

— Гватемала ли? — отеква гласът на Сам, а усмивката по лицето му може да се определи единствено като болезнена.

Сега вече си спомням как стана това. Изпратих този имейл доста късно една вечер. И май бях на една-две чаши вино. Може би на три.

Поглеждам тайничко към Сам и забелязвам, че изражението му е като градоносен облак. Пак ми се приисква да се изпаря. Но, от друга страна, Гватемала ми се стори прекрасна възможност. А доколкото успях да преценя от работния му график, той никога не си взема отпуски. Значи просто *трябва* да отиде до Гватемала!

— Всички сме изключително трогнати от имейла ти, Сам! — продължава Мат и сграбчва ръката на Сам в своята. — Никога не бях допускарал, че имаш такова човешко отношение към развиващия се свят! Колко точно сираци спонсорираш?

— Сам! Боже мой! — тъмнокосо и вече доста подпийнало момиче се втурва към нашата група и избутва Мат, като го принуждава да пусне ръката на Сам. Изглежда доста развълнувана, а очната ѝ спирала е размазана. Грабва на свой ред ръката на Сам и започва: — Сам, много ти благодаря за картичката за моя Скампър! Изпълни душата ми с нея!

— Няма нищо, Клоуи — изрича през зъби Сам, поглежда ме яростно и аз се свивам, като че ли ми е ударил шамар.

— Какви красиви неща си ми написал! — изхълцва тя. — Докато ги четях, разбрах, че и ти сигурно някога си губил куче! Защото ме разбираш, наистина! Ти ме разбираш! — по бузата ѝ се търкулва сълза.

— Клоуи, не искаш ли да приседнеш? — изрича Сам и си измъква ръката от нейната, обаче Джъстин се намесва със зловна усмивка.

— И аз чух за прословутата картичка. Може ли да я видя?

— Да. Извадих си я на принтер — подсмърча Клоуи, вади измачкан лист хартия от джоба си и Джъстин автоматично го грабва.

— Боже, колко красиво, Сам! — оглежда я той с престорено възхищение. — Много трогателно!

— Показах я на всички в нашия отдел — кимва Клоуи, обляна в сълзи. — И всички смятат, че си невероятен, Сам!

Сам стисва чашата си толкова силно, че ръката му побелява. Изглежда така, сякаш иска да натисне бутона за изстрелване на седалката и да изчезне отгук. А на мен ми става още по-зле. Чувствам

се все по-виновна. Въобще не си давах сметка, че съм изпратила чак толкова много имейли. И за Гватемала напълно бях забравила. И тази електронна картичка изобщо не трябваше да я пращам. Ако можех да се върна назад във времето, именно това би бил моментът, когато ще се потупам по рамото и ще се предупредя: „Хайде, Попи, стига толкова! Никакви картички!“.

— „Малкият Скампър отиде при приятелчетата си на небето, а ние оставаме тук, за да плачем — чете презрително Джъстин. — Няма я пухкавата му козина, няма ги блестящите му очи, няма я сладката му опашка върху седалката!“ Хммм — прокашля се театрално, — това с опашката върху седалката не ми се вижда особено хигиенично.

— Дай ми я! — стрелва ръка Сам, за да грабне картичката, но Джъстин я вдига победоносно във въздуха.

— „Одеялцето му е празно в креватчето му, наоколо е пълна тишина. Ако сега можеше да ни види от небето, Скампър щеше да разбере колко много ни липсва!“ — Джъстин примигва и насмешливо подхвърля: — Хей, Сам, ти имаш ли представа що е това *рима*?

— Намирам го за много трогателно — намесва се благо сър Никълъс.

— Аз също — обаждам се и аз. — Смятам, че е брилянтно^[5]!

— И е много вярно! — изхълцва Клоуи и сълзите ѝ рукват без свян. — Красиво е, защото е много вярно!

Божичко, ама тя доста се е наквасила! Една от високите ѝ обувки напълно липсва, а тя като че ли не забелязва.

— Джъстин — обажда се учтиво сър Никълъс, — ще бъдеш ли така добър да донесеш на Клоуи чаша вода?

— Разбира се! — кимва той и чевръсто пъха листа в джоба си. — Нали нямаш нищо против да задържа тази твоя поема, Сам? Толкова е специална! Мислил ли си някога да работиш за „Холмарк“?

Отвежда Клоуи настрани, безцеремонно я тръшва на един празен стол и без да си направи труда да ѝ занесе вода, се насочва право към групичката, с която и преди го видях, и със зловна усмивка вади от джоба си листа с картичката.

Изобщо не смея да погледна към Сам — чувствам се толкова виновна.

— Така! — кимва сър Никълъс и се усмихва дружелюбно. — Нямах никаква представа, Сам, че толкова много обичаш животните!

— Аз не... — Сам очевидно вече не е в състояние да контролира гласа си. — Аз...

А аз отчаяно се опитвам да кажа нещо, с което да разведря настроението. Но какво да кажа?

— Надявам се да ме извиниш, Попи — намесва се отново в мислите ми сър Никълъс, — но колкото и да ми се иска да остана при вас, ще се наложи да отида ей там и да говоря с онзи непоносимо досаден човек от „Грийн Ритейл“! — и прави такава смешна физиономия, че ми идва да се изкискам. — Сам, с теб ще поговорим по-късно! — стиска лекичко ръката ми и се насочва към другия край на залата, а аз едва сдържам желанието си да хукна след него.

— И така... — обръщам се отново към Сам и преглъщам няколко пъти. — Амиии... съжалявам за цялата тази каша!

Сам не казва нищо, само протяга ръка към мен с дланта нагоре. Едва след пет секунди осъзнавам какво има предвид.

— *Какво?* — подскачам ужасено. — Не! Не може ли да го задържа поне до утре? Вече всичките ми контакти са в него, всичките ми съобщения...

— Дай ми го!

— Ама аз още не съм ходила до магазина за телефони! Нямам резервен, това е единственият ми номер и... и... и имам нужда от него!

— Дай ми го!

Неумолим е. Дотолкова, че всъщност ме побиват тръпки от него.

От друга страна... не може да ми го отнеме със сила, нали така? Не и без да причини сцена, което, на фона на всичко останало, е последното нещо, което би допуснал в този момент.

— Виж сега, знам, че си много ядосан! — изричам с колкото е възможно по-умиротворяващ глас аз. — И разбирам защо. Но не искаш ли преди това да ти препратя всички имейли? И да ти го върна утре, когато напълно съм се отчела? Моля те!

Това поне ще ми даде шанс да приключа с известна част от кореспонденцията си.

Сам започва да диша тежко през носа си. Вижда се как осъзнава, че няма избор.

— Но да не си посмяла да пратиш и един имейл повече! — озъбва се накрая, като пуска ръката си.

— Добре — изричам смирено.

— И да ми съставиш списък с всички имейли, които си изпратила!

— Окей.

— Връщаш ми телефона още утре и с това познанството ни приключва!

— В офиса ти ли да дойда!

— Не, разбира се! — стряска се той. — Ще се срещнем по обяд. Ще ти изпратя съобщение.

— Добре — въздъхвам унило аз. — Отново съжалявам. Не съм искала да обърквам живота ти!

Надявах се Сам да каже нещо мило от рода на: „Не се притеснявай, не си го объркала!“ или „Няма значение, направила си го за добро“. Обаче той не казва нищо. Всъщност изглежда побезмилостен от всякога.

— Нещо друго, за което трябва да знам? — пита троснато. — И бъди откровена, ако обичаш! Още някакви пътувания в чужбина, за които си ме записала? Инициативи на компанията, които си основала от мое име? Неуместна поезия, която си написала от мое име?

— Не, нищо друго — смотолевим смутено аз. — Това е всичко. Сигурна съм.

— Даваш ли си сметка какъв хаос си предизвикала?

— Да — преглъщам виновно.

— Даваш ли си сметка в колко неудобни ситуации си ме поставила?

— Много съжалявам! Наистина! — провиквам се отчаяно. — Не съм искала да те карам да се чувстваш неудобно! Не съм искала да ти създавам проблеми! Мислех си, че ти правя услуга, за бога!

— Услуга ли? — поглежда ме невярващо той. — Услуга?!

— Здравсти, Сам! — прекъсва ни нечий страстен глас и аз долавям скъп парфюм. Обръщам се и виждам момиче в края на двайсетте, обуто във високи до небето токчета и с много грим. Червената ѝ коса е навита, а роклята ѝ е с наистина много ниско деколте. Толкова, че пъпът ѝ буквално се вижда. — Извинете, но може ли да разменя две думи със Сам? — поглежда ме враждебно тя.

— О! Разбира се! — отстъпвам крачка назад, но не достатъчно, та да не ги чуя какво си говорят.

— Е, нямам търпение да се видим утре! — изрича тя, втреничила се в Сам и пърхаща с изкуствените си мигли^[6]. — В офиса ти. Ще дойда!

— Да не би да имаме уговорена среща? — поглежда я объркано Сам.

— Нали ти започна тази игра, а? — изсмива се тя тихо и много секси и отмята коса като онези американски сапунени сериали в красивите кухни. — Мога да играя по твоите правила, щом искаш! — снишава глас и прошепва дрезгаво: — Надявам се, че ме разбираш, Сам!

— Съжалявам, Линдзи, но... — вдига ръце Сам, напълно сащисан.

Линдзи ли? Едва не разливам коктейла върху роклята си. Това е Линдзи?!

О, не! О, не и не, и пак не! Това не е на добро! Ама никак не е на добро! Знаех си, че трябваше да отменя онези целувки на Сам! Знаех си, че онова намигащо личице означава нещо! Почти започвам да подскачам панически. Как да предупредя Сам? Дали да не му изпратя някакъв морзов код?

— Още когато те видях, разбрах всичко, Сам! — продължава да шепне в ухото му тя. — Разбрах, че между нас има особена връзка! Ти си страхотен!

— Е, благодаря, Линдзи, ама това всъщност не е... — чуди се как да я отпрати той.

— О, не се тревожи! Мога да бъда много дискретна! — нарежда тя и плъзва лакирания си нокът по ризата му. — Честно да ти кажа, почти се бях отказала вече да те чакам!

Сам отстъпва крачка назад, вече паникьосан.

— Линдзи, аз...

— През цялото това време — никакви сигнали! А после, най-неочаквано, се свързваш с мен! — пак пърхане с клепки. — Първо ми честитиш рождения ден, правиш ми комплимент за работата ми... Но аз веднага разбрах за какво всъщност е това! А после, тази вечер... — Линдзи се приближава още по-плътно към Сам и започва да диша учестено. — Нямах никаква представа какво събуди у мен, когато видях имейла ти! Ммммм, лошо момче!

— *Имейл?* — отеква гласът на Сам. И бавно обръща глава, за да срещне агонизиращия ми поглед.

Трябваше да избягам. Докато още имах тази възможност. Трябваше веднага да се изпаря от тук!

[1] Ама откъде го е взел? На мен никой не ми е предлагал шот! ↑

[2] Заявил, че било печатна грешка. Да бе, пръстът му съвсем случайно се е отклонил два бутона наляво! ↑

[3] Че нали всички искат да ходят в Исландия? Защо човек ще отказва на покана за Исландия? Ами, да! ↑

[4] Което не е никак учтиво. ↑

[5] Добре де, знам, че не е брилянтно. Но в моя защита трябва да кажа, че тази картичка я избрах набързо от един сайт за електронни картички и смятам, че картинката наистина е много подходяща. Представява една празна кучешка кошничка, от която буквално се разплаках. ↑

[6] Какво казва етикетът, когато нечий изкуствени мигли леко излизат в крайчетата? Да кажеш на човека или учтиво да си замълчиш?

↑

ДЕВЕТ

Аз съм най-жалкият жалък човек, живял някога на земята.

Този път наистина оплесках нещата. И вече си давам сметка за това. Причиних на Сам излишни неприятности, предадох доверието му и се превърнах в абсолютен трън в задника.

А днес трябваше да бъде прекрасен ден. Ден, посветен на сватбата. Освободила съм си цялата седмица за последни приготовления. А какво правя вместо това? Опитвам се да се сетя за всички синоними на „извинявай“, които съществуват на този свят.

Когато се появявам на обяд, облечена съм в най-подходящите за покаяние дрехи — обикновена тениска и дънкова пола. Имаме среща в ресторанта на ъгъла, съвсем близо до офиса му. Първото нещо, което виждам, когато влизам, е група момичета, които си спомням от снощи в „Савой“, събрани на една кръгла маса. Знам, че няма да ме познаят, но за всеки случай побързвам да мина незабелязано край тях.

По телефона Сам описва този ресторант като „втори офис“. Но и ресторантът си го бива! Метални маси и покрити с тапицерия столове и едно от онези шикозни менюта, където всичко е с дребен шрифт и всяко ястие се описва с минимално количество думи^[1]. И никъде не се вижда знакът на английската лира^[2]. Нищо чудно, че на Сам му харесва.

Вече съм си поръчала вода и се опитвам да избира между супа и салата, когато на вратата се появява Сам. Всички момичета на кръглата маса започват моментално да му махат и след миг колебание той отива при тях. Не чувам разговора им, но тук-там долавям по някоя откъслечна дума: „... удивителна идея... нетърпелива съм... толкова съобразително...“. Всички се усмихнати и изглеждат позитивно настроени. Даже Сам.

Накрая се извинява на групата и се насочва към мен.

— Здравсти. Значи успя да намериш това място — както забелязвам, никаква усмивка за мен.

— Да, хубав ресторант. Благодаря, че се съгласи да се видим. Оценявам го — старая се да бъда колкото е възможно по-смирена.

— Аз на практика живея тук — свива рамене той. — Както и всички от нашата компания.

— Ами... ето списъка с всички имейли, които изпратих от твое име — подавам му листа аз, защото държа да приключа колкото е възможно по-бързо. И не мога да не потрепера лекичко. Сега, след като го написах, изглежда толкова дълъг. — И всичко получено за теб ти е препратено.

В този момент ни прекъсва сервитьор с кана вода и едно „Добре дошли, сър“ за Сам, а после прави знак на сервитьорката с кошничките хляб. Когато се отдалечават, Сам сгъва моя списък и го прибира в джоба си без никакъв коментар. И слава богу! Мислех си, че ще иска да минем през него точка по точка, като училищен директор.

— Онези момичета са от твоята компания, нали? — кимам по посока на кръглата маса. — За какво си говорихте?

Настъпва мълчание, през което Сам си налива вода. Когато вдига очи, казва:

— За твоя проект.

— Моят проект ли? — ококорвам се аз. — Имаш предвид имейла ми за идеите?

— Точно така. Както изглежда, в административния отдел го приемат много добре.

— Брей! — позволявам си за момент да се насладя на тази новина. — Е, значи... не всички са реагирали лошо, така ли?

— Не, не всички.

— А някой успя ли да предложи ценни идеи за компанията?

— Всъщност... да — промърморва неохотно той. — Появиха се някои много интересни мисли.

— Брей! Страхотно!

— Макар все още да има няколко, които са убедени, че има някаква конспирация за всеобщо уволнение. Един дори заплашва да ни даде под съд.

— О! — изтрезнявам от еуфорията си аз. — Ясно. Е, съжалявам за това.

— Здравейте! — приближава се към нас момиче със зелена престилка. — Може ли да ви обясня менюто^[3]? Днес предлагаме крем

супа, приготвена от органично гледани пилета...

И така, минава по цялото меню, при което — излишно е да казвам — аз въобще не мога да се концентрирам и да запомня каквото и да било. Затова в края нямам никаква представа какво предлагат, освен пилешката крем супа.

— За мен пилешка крем супа, ако обичате! — изричам с любезна усмивка.

— Пържола алангле и зелена салата, благодаря! — изрича Сам, за когото съм сигурна, че също не е слушал сервитьорката. Проверява нещо в телефона си и се смръщва и аз отново се изпълвам с чувство за вина. Няма съмнение, че му стоварих още купища работа на главата с моите своеволия.

— Само искам да ти кажа, че дълбоко, искрено съжалявам! — побързвам да изрека. — Съжалявам и за електронната картичка. Съжалявам за Гватемала. Малко се поотнесох, няма спор. Знам, че ти причиних множество неприятности и ако мога по някакъв начин да помогна... Искам да кажа... да изпратя ли няколко имейла от твое име?

— Не! — отсича веднага Сам като попарен. — Не, благодаря — допълва по-спокойно. — Ти вече направи достатъчно.

— Е, как се справяш? — осмелявам се да го попитам аз. — Имам предвид с обработката на всичките тези идеи.

— О, оттук нататък всичко е поето от Джейн. В момента разпраца моите спасителни имейли.

— Какво е „спасителен имейл“? — сбърчвам нос аз. — Какво означава?

— Ами, нали се сецаш? Нещо от рода на „Сам благодари много за имейла ви. Ще се свърже с вас при първа възможност. Междувременно, благодарим за интереса ви!“. Кое то в превод означава: „Изобщо не очаквайте да се свържа с вас!“ — повдига вежди и допълва: — Всеки трябва да си има някакъв спасителен имейл. Много е полезен, особено за отървяване от натрапници.

— Но аз не искам да се отървавам от хората! — възкликвам възмутено аз. — Никога не го правя! Просто им отговарям!

— Е, това обяснява доста неща — кимва той, откъсва парче хляб и започва да го дъвчи. — Ако знаех това, никога нямаше да се съглася да използваш този телефон.

— И без това вече няма да го използвам.

— И слава богу! Къде е, между другото?

Бръквам в чантата си, вадя телефона и го слагам на масата между нас.

— Какво, по дяволите, е това? — възкликва ужасено Сам.

— Кое? — проследявам озадачено погледа му. И тогава разбирам. В подаръчната чантичка на организацията „Мари Кюри“ имаше бляскави стикерчета за телефони и онзи ден лепнах няколко.

— Не се тревожи! — махвам с ръка аз. — Лесно ще паднат.

— Дано! — промърморва той, все така загледан ужасено в тях. Брей, че хора! Никой ли в тази компания не си прави труда да си украсява телефона?

Храната ни пристига и в продължение на известно време се занимаваме с мелнички за черен пипер, горчица и някакво блюдо с чипс от ряпа, което очевидно смятат, че сме поръчали.

— Бързаш ли? — пита Сам, преди да ухапе полусуровата си пържола.

— Не. Взех си няколко почивни дена до сватбата, но се оказа, че няма почти нищо за правене.

Истината е, че бях малко слисана, когато тази сутрин разговарях с Лусинда. Предупредих я още преди цяла вечност, че ще си взема няколко дена преди сватбата, за да ѝ помогна. Мислех си, че двете бихме могли да се разходим до някои места и да оправим някои работи. Но ако трябва да обобщя реакцията ѝ, тя беше „Не, благодаря“. И после се впусна в дълъг разказ за това как трябвало да отиде да се види с цветарите в Нортууд, но преди това първо трябвало да се отбие при друг клиент, с което на практика ми подсказа, че ще ѝ се пречкам^[4]. Затова денят ми се оказа съвсем свободен. Не че възнамерявам да се връщам на работа, ни най-малко!

Докато сърбам супата си, чакам Сам да започне някакъв разговор за сватби. Но той мълчи. Мъжете не са по организацията на сватбите — факт.

— Да не би супата ти да е студена? — пита внезапно той, фокусирайки се върху купата ми. — Ако е студена, веднага я върни и си поръчай друга!

Е, вярно, че не вдига пара, но не искам да притеснявам хората с моята супа.

— Съвсем добре си е, благодаря — усмихвам му се аз и лапвам нова лъжица.

Телефонът внезапно иззвънява и по навик го придърпвам към мен. От Лусинда е, за да ми каже, че е при цветаря и мога ли, ако обичам, да потвърдя дали искам по четири стръка зеленина на букет.

Нямам представа какво искам. Но защо изобщо трябва да уточнявам нещо подобно? И как биха изглеждали четири стръка, като стана въпрос?

Да, чудесно. Много благодаря, Лусинда! Оценявам го! Не остава още много!!!

С обич: Попи xxxxx

Има и един имейл от Уилоу, но нямам смелост да го отворя пред Сам. Затова бързо му го препращам и оставям телефона обратно на масата.

— Току-що имаше съобщение от Уилоу.

— Ъхъм — кимва той.

Направо си умирам да разбера повече за нея. Но как се започва подобен разговор напълно естествено?

Не мога да попитам: „Как се запознахте?“ — защото вече го знам от един от имейлите ѝ. Запознали са се по време на интервюто ѝ за работа в „Уайт Глоуб“. Сам бил в комисията и започнал да ѝ задава някакви мръсни въпроси за автобиографията ѝ, а тя още *Тогава* трябвало да се сети, че ще провали живота ѝ. Още тогава трябвало да стане и просто *Да си излезе*. Защото какво си въобразява той — че шестцифрената заплата е всичко на този свят, така ли?! Да не би да си мисли, че всички са като него? Дава ли си сметка, че за да изградиш съвместен живот с някого, трябва „*Да познаваш добре строителните елементи, Сам!!!!*“.

И т.н., и т.н. Ако трябва да бъда честна, отказах се да го чета докрай.

— Още ли не си си купила нов телефон? — повдига вежди Сам.

— Веднага след срещата ни отивам в магазина за телефони промърморвам. Ще бъде много трудно да започна отново с нов телефон, но не мога да сторя нищо по въпроса. Освен да...

— Между другото — допълвам небрежно, — питах се дали не искаш да го продадеш?

— Да продам служебен телефон, пълен със служебни имейли? — изсмива се той. — Ти с всичкия ли си? И без това бе достатъчно глупаво от моя страна да те оставя да го използваш. Не че имах някакъв избор де, госпожице Леки пръсти! Май трябваше да ти пратя полицията!

— Но аз не съм крадец! — тросвам се обидена аз. — Не съм го откраднала! Намерих го в един кош за боклук!

— Обаче трябваше да го предадеш! — отсича той. — Знаеш го много добре, както го знам и аз!

— Но той беше обществена собственост! Играх съвсем честно!

— Играла си съвсем честно ли? Искаш ли да го повториш пред съдията? Ако аз си изпусна портфейла и той падне случайно в боклука, това дава ли правото на първия срещнат да ми го открадне?

Не мога да разбера дали иска да ме ядоса или не, затова решавам да обърна гръб на проблема, като отпивам бавно вода. Започвам да въртя телефона в ръката си. Не искам да се разделям с него. Вече свикнах с този телефон. Харесва ми допирът му. Даже вече свикнах да споделям входящата си кутия с друг.

— А какво ще стане с него? — осмелявам се най-сетне да вдигна очи към Сам. — Имам предвид с телефона.

— Джейн ще прехвърли всичко смислено в своята кутия, а после телефонът ще бъде изтрит. Отвътре и отвън.

— Ясно. Разбира се.

Но от представата, че изтриват всичките ми съобщения, ми се приисква да се разхленча като малко кученце. Но вече не мога да сторя нищичко. Сделката ни беше такава. Телефонът беше само на заем. Както каза и той, това не е моят телефон.

Оставям го обратно на масата, но само на няколко сантиметра от купата си.

— Ще ти дам новия си номер в мига, в който си купя телефон — казвам. — Така, ако получа някакви есемеси или имейли...

— Да, знам — ще ти ги препратя — кимва той. — Или по-точно, новата ми лична асистентка ще ти ги препрати.

— Кога започва тя?

— Утре.

— Страхотно! — казвам, но усмивката ми е доста вяла, и слагам в уста лъжица супа, която всъщност е по-скоро неприятно хладка.

— Страхотна е! — продължава ентузиазирано той. — Казва се Лизи и е много интелигентна! — и с тези думи напада зелената салата. — Между другото, каква беше тази работа с Линдзи? Какво си й писала?

— О, това ли? — изчервявам се от смущение. — Ами, мисля, че тя е схванала погрешно ситуацията, защото... Е, не беше нищо особено. Просто й направих комплимент и после добавих няколко целувки от теб. В края на един имейл.

Сам оставя вилицата си и възкликва:

— Добавила си целувки към мой имейл? Служебен имейл? — очевидно този факт го скандализира повече от всичко останало.

— Не го направих нарочно! — допълвам в своя защита. — Просто ми се изплъзнаха. Аз винаги слагам целувки в края на имейлите си. По-любезно е.

— Аха! — върти очи той. — Значи ти си една от онези нелепи персони.

— Не съм нелепа! — срязвам го аз. — Просто съм учтива!

— Дай да видя! — пресяга се той към телефона.

— Престани! — провиквам се ужасено. — Какво правиш?

Протягам ръка и аз, но той е по-бърз от мен. Вече е грабнал телефона и преглежда всички съобщения и имейли. Зачита се, повдига вежди, после се смръщва, накрая се изсмива внезапно.

— Какво гледаш? — питам със смразяващ тон. — Би трябвало да уважаваш правото ми на личен живот!

Обаче той напълно ме игнорира. Да не би да не е чувал за неприкосновеността на личния живот? И какво толкова чете? Би могло да бъде всичко.

Поемам нова лъжица от супата си, но тя е толкова студена, че вече не се яде. Когато вдигам очи, Сам продължава да чете жадно съобщенията ми. Това е абсурдно. Имам чувството, че рови в чекмеджето с бельото ми.

— Е, вече знаеш какво е някой да чете имейлите ти и да ги критикува — отбелязва, като вдига накрая очи.

— Няма нищо за критикуване — изричам с известна надменност. — За разлика от теб, аз съм чаровна и учтива, и не обиждам хората с

по две думи.

— За теб това може и да е учтиво, но за мен е нещо друго.

— Както щеш го наричай! — вдигам гордо брадичка аз. Очевидно той няма да си признае, че имам по-добри комуникативни умения от него.

Сам изчита поредния имейл, поклаща глава, а после вдига очи и безмълвно ме оглежда.

— Какво? — питам раздражено. — Какво има?

— Толкова ли те е страх хората да не те намразят?

— Какво?! — вторачвам се в него, без да знам как да реагирам. — Ама какви ги приказваш изобщо?

Посочва към телефона и обяснява:

— Имейлите ти са като един безкраен вик: „Целувка, целувка, целувка! Прегръдка, прегръдка, прегръдка! Моля ви, харесвайте ме!“.

— Какво?! — имам чувството, че ми е ударил шамар през лицето. — Това са... абсолютни глупости!

— Да вземем този тук: „Здравей, Сю! Възможно ли е евентуално да смениш часа за пробната прическа за по-късно, например 17:00? Записана съм при Луис. Моля те да ме уведомиш! Но ако не може, не се притеснявай! Предварително ти благодаря! Ще ти бъда много благодарна! Надявам се всичко при вас да е добре! С обич: Попи, целувка, целувка, целувка, целувка, целувка, целувка, целувка“. Коя е Сю? Най-скъпата ти приятелка от детството ти ли?

— Тя е рецепционистката на фризьора ми! — озъбвам се аз.

— Значи тя получава благодарности и оценка, и милиони целувки само защото си гледа работата, така ли?

— Аз просто съм любезна! — срязвам го аз.

— Ти не си любезна, ти си нелепа! — отсича той. — Това е бизнес транзакция, така че трябва да бъдеш делова!

— Но аз обожавам фризьора си! — почти се провиквам от бяс. Вземам си една лъжица от супата, вече забравила колко е отвратителна, и едва успявам да потисна отвращението си.

Сам продължава да разглежда съобщенията ми, сякаш това е негово право. Изобщо не трябваше да му позволявам да докопча този телефон. Трябваше сама да ги изтрия.

— Коя е Лусинда?

— Сватбеният ми агент — отговарям неохотно.

— И аз така си помислих. Тя не трябва ли да работи за теб? Тогава какви са тези задачи, които ти поставя?

За момент съм твърде объркана, за да отговоря каквото и да било. Намазвам с масло едно парче хляб, но после го оставям обратно в чинията.

— Да, тя наистина работи за мен — отговарям, като не смея да го погледна в очите. — А аз... така де... понякога ѝ помагам, когато има нужда...

— Но ти си поръчала колите вместо нея! — започва да брои изумено той на пръстите си. — Организираща си хвърлянето на конфетите, бутониерите, органиста...

Усещам как по бузите ми започва да избива руменина. Знам, че в крайна сметка свърших за Лусинда повече, отколкото възнамерявах. Но изобщо нямам намерение да му го признавам.

— Инициативата беше моя — казвам. — Няма проблеми.

— А нейният тон е доста заповеднически, ако питаш мен.

— Просто си е такава. Аз нямам нищо против... — опитвам се да го накарам да забрави тази тема, но той е неумолим.

— Защо просто не ѝ кажеш направо: „Стига с тези превземки и заповеди, ти работиш за мен!“, а?

— Нещата не са чак толкова прости — промърморвам. — Тя не е просто сватбен агент — тя е стара приятелка на семейство Тавиш!

— Семейство Тавиш ли? — клати глава той, сякаш името не му говори нищо.

— Бъдещите ми свекър и свекърва — семейство Тавиш! Професор Антъни Тавиш? Професор Уонда Брук-Тавиш? Родителите им са големи приятели и Лусинда е част от техния свят, и тя е една от тях, и аз не мога... — не довършвам и почесвам носа си. Не съм много сигурна какво искам да кажа.

Сам взема една лъжица, привежда се през масата, грабва от супата ми и примигва отвратено.

— Замръзнала е! И аз така си помислих! Върни я!

— Не, няма нищо — усмихвам му се автоматично. — Няма проблеми — възползвам се от възможността да си върна телефона. Уви.

— Напротив, има проблеми! Върни я!

— Не! Виж какво, няма значение. И без това не съм гладна.

Сам ме гледа и клати глава.

— Ти си една голяма изненада, знаеш ли? Това тук е голяма изненада! — почуква по телефона.

— Кое?

— Че си доста неуверена за човек, който външно дава вид на борбен.

— Нищо подобно! — промърморвам напълно съсипана.

— Кое, че не си уверена ли? Или че не си борбена?

— Аз... — чувствам се объркана. — Не знам. Но ти престани! Остави ме на мира!

— Говориш за тези Тавиш така, сякаш са богове.

— Разбира се, че са! Та те са съвсем различна категория...

Нечий мъжки глас ме прекъсва рязко.

— Сам! Главният ми служител! — това е Джъстин, който тупва Сам по гърба. Облечен е в черен костюм, черна вратовръзка и тъмни очила. Изглежда като един от Мъжете в черно. — Пак пържола алангле, а?

— Е, познаваш ме — казва Сам, изправя се и потупва по рамото един минаващ сервитьор. — Извинете, но бихте ли донесли нова супа за гостенката ми? Тази тук е леденостудена — сядайки обратно на стола си, той пита Джъстин: — Запозна ли се снощи с Попи? Попи, това е Джъстин Коул.

— Очарован съм — кимва Джъстин към мен и аз долавям ухание на афършейв „Фаренхайт“.

— Здравейте! — усмихвам се учтиво, но отвътре продължава да ми ври. Трябва да обясня на Сам, че изобщо не е прав. За нищо не е прав.

— Как мина срещата с „Проктър и Гембъл“? — обръща се Сам към Джъстин.

— Добре, много добре! Макар все още да им липсваш, Сам! — и поклаща неодобрително пръст.

— Съмнявам се.

— Знаете ли, че този човек е звездата на нашата компания? — обръща се Джъстин към мен, като кимва по посока на Сам. — Наследникът на сър Никълъс! „Един ден, скъпо момче, всичко това ще бъде твое!“

— Това, разбира се, са пълни глупости — отбелязва учтиво Сам.

— Няма съмнение.

Настъпва кратка пауза. Двамата се усмихват един на друг, но ми приличат по-скоро на две мъжки животни, оголили зъби едно срещу друго.

— Е, ще се видим — отбелязва накрая Джъстин. — Ще ходиш ли довечера на конференцията?

— По-скоро утре — отговаря Сам. — Имам много работа за наваксване.

— Ясно. Е, довечера ще вдигнем тост за теб — отбелязва Джъстин, помахва ми и се отдалечава.

— Извинявай — казва Сам. — Тук е невъзможно да останеш сам по обед. Но е най-близкият добър ресторант до офиса.

Осъзнавам, че Джъстин Коул е успял да ме отвлече от притеснителните ми мисли. Той наистина е голям гадняр.

— Знаеш ли, че снощи чух Джъстин да говори за теб — казвам тихо и се привеждам през масата. — Нарече те „упорит кретен“!

Сам отмята назад глава и се залива от смях. Накрая отбелязва:

— Не се и съмнявам!

Пред мен се материализира нова купа с пилешка крем супа и аз изведнъж огладнявам.

— Благодаря ти за супата — изломотвам засрамено към Сам.

— Удоволствието е изцяло мое — кимва той. — Е, приятен апетит!

— Но защо все пак те нарече упорит кретен? — питам, докато си вземам лъжица супа.

— О, това ли? Ами с него имаме коренно различни схващания за начина, по който трябва да се управлява компанията — отвърща безгрижно той. — Наскоро победата бе извоювана от моя лагер, така че неговият лагер сега се чувства малко обиден.

Лагери? Победи? Те да не би да са постоянно във война?

— Какво точно стана?

Божичко, ама тази супа е адски добра! Поглъщам я така, сякаш седмици наред не съм слагала къшей в устата си.

— Наистина ли те интересува? — поглежда ме усмихнато той.

— Ама, разбира се!

— Един наш служител напусна компанията — ако питаш мен, за добро. Но от гледна точка на Джъстин не е така — казва Сам, лапва

хапка от пържолата си и отпива вода.

Това ли е? Това ли е всичко, което смята да ми каже? Че някакъв служител е напуснал компанията?

— Да не би да имаш предвид Джон Грегсън? — светват очите ми, внезапно спомнила си прочетеното в „Гугъл“.

— Какво? — поглежда ме слисано той. — Ти пък откъде знаеш за Джон Грегсън?

— От „Дейли мейл“ онлайн, разбира се — подбелвам очи. Той какво си мисли — че работи в затворен, невидим за останалите пашкул ли?

— О, ясно — кимва замислено Сам. — Ами... не. Аз имам предвид нещо различно.

— Кой беше тогава? Хайде де, кажи ми! — подканвам го аз. — Знаеш, че вече можеш да ми кажеш! Нали от снощи съм най-добра приятелка на сър Никълъс Мъри! — усмихвам се. — Все пак пихме заедно в „Савой“! Повече от гъсти сме си двамата! Ето така! — и преплитам пръсти, при което той неохотно се усмихна.

— Добре де, сигурно не е кой знае каква тайна — кимва той. Поколебава се, а после, доста по-тихо, добавя: — Беше един тип на име Ед Екстън. Финансов директор. Истината е, че го уволниха. Оказа се, че от доста време присвоявал пари на компанията. Ник отказа да повдигне обвинение, но това се оказа огромна грешка. Защо ли? Защото сега Ед ни съди за неоснователно уволнение!

— Да! — почти изписквам аз. — Знаех си! Ето затова е изглеждал много жалко онази вечер в „Гручо Клъб“!

Сам пак се изхилва и отбелязва:

— Трябваше да се досетя, че знаеш и за това.

— И значи... Джъстин се ядосал, когато сте уволнили Ед, така ли? — опитвам се да си изясня нещата за себе си.

— Джъстин бе започнал кампания за издигането на Ед до поста изпълнителен директор, така че той да може да стане дясната му ръка — пояснява сухо Сам. — Така че да, може да се каже, че беше доста ядосан.

— Изпълнителен директор ли? — ахвам аз. — Ами... какво ще стане със сър Никълъс?

— О, те биха изхвърлили Ник при първа възможност! Стига някой да ги подкрепи, разбира се — отбелязва съвсем делово Сам. — В

тази компания има една фракция служители, които се интересуват повече от обирването на краткосрочните печалби, за да могат да се обличат непрекъснато в дрехи на „Пол Смит“. А Ник предпочита дългосрочните стратегии, което не е сред най-популярните позиции.

Довършвам супата си, осмисляйки чутото. Честно да ви кажа, тази политика на компаниите ми се вижда малко сложничка. Как изобщо някой успява да свърши нещо? А аз си мислех, че няма по-лошо от това Анализа да започне да се цупи, че не е неин ред да купува кафето, и заради това да не можем да си напишем докладите.

Ако работех в Консултантска група „Уайт Глоуб“, сигурна съм, че изобщо нямаше да мога да си върша работата. По цял ден щях да изпращам съобщения на другите хора в офиса, за да ги питам какво става днес, дали са чули нещо ново и какво, според тях, ще се случи.

Мммм, да. Сигурно е добре, че не работя в офис.

— Направо не мога да повярвам, че сър Никълъс Мъри някога е живял в Белъм! — възкликвам, внезапно спомнила си този факт. — Така де, чак пък Белъм!

— Да, Ник невината е бил голяма клечка — отбелязва Сам и ме поглежда заинтригувано. — Как така не си попаднала на историята за детството и младостта му, докато си се разхождала из „Гугъл“? Той е сирак. Отгледан е в детски дом. Всичко, което сега притежава, го е спечелил със собствен труд. Затова у него няма абсолютно нищо снобско. За разлика от някои претенциозни кариеристи, които се опитват да се отърват от него! — допълва смръщено и пълни устата си с хляб.

— Фейбиан Тейлър трябва да е от групата на Джъстин — отбелязвам замислено. — Отнася се изключително саркастично към теб. Винаги съм се чудела защо, но сега вече разбирам — допълвам и когато вдигам очи, забелязвам, че Сам ме наблюдава смръщено.

— Попи, признай си, колко от имейлите ми си прочела?

Направо не мога да повярвам, че ме пита подобно нещо!

— Всички до един, естествено! Ти какво си мислиш? — изражението му е толкова смешно, че внезапно започвам да се кискам. — Не знаеш ли, че в мига, в който докопах телефона ти, започнах да надничам в живота ти? Имейли от колеги, имейли от Уилоу... — не мога да устоя на желанието си да не подхвърля това име, за да проверя дали ще ухапе.

Както и можеше да се очаква, той изобщо не обръща внимание — като че ли името на Уилоу не означава нищо за него.

Но това е нашият прощален обяд. Затова се налага да продължа да настоявам.

— Е, тази Уилоу на различен етаж от твоя ли работи? — питам небрежно.

— На същия.

— Аха, ясно. Значи... сте се срещнали покрай работата.

Той само кимва. Все едно се опитвам да накарам камъка да пусне вода.

Появява се сервитьор, за да отнесе моята вече празна купа, и ние поръчваме кафе. Докато сервитьорът се отдалечава, забелязвам, че Сам ме наблюдава замислено. Тъкмо се каня да му задам нов въпрос за Уилоу, когато той ме изпреварва.

— Попи, лека промяна в темата. Може ли да ти кажа нещо? Като приятел?

— Ние приятели ли сме? — поглеждам го неуверено.

— Добре де, тогава като безстрастен наблюдател.

Чудничко! Първо, отклонява всички разговори за Уилоу.

Второ, какво иска пък сега? Ще изнася реч за това защо не трябва да се крадат телефони ли? Или поредната лекция за това как да бъдем делови в имейлите си?

— За какво? — поглеждам го на свой ред смръщено. — Добре де, казвай!

Той вдига лъжичката за кафе, като че ли се опитва да подреди мислите си, а после я оставя.

— Знам, че това не е моя работа. Никога не съм бил женен. Дори не познавам годеника ти. Не познавам и ситуацията.

Докато той говори, в главата ми нахлува кръв. И аз самата не знам защо.

— Вярно е, не я познаваш — смотолевям. — И какво?

Той продължава, без да си прави труда да ме слуша:

— Но ми се струва, че не можеш — *не трябва* — да се съгласяваш на брак, който ти създава комплекс за малоценност.

За момент съм твърде сащисана, за да кажа каквото и да било. Опитвам се да измисля правилната реакция. Да извикам? Да му зашлевя шамар? Да напусна ресторанта с гръм и трясък?

— Окей, виж сега какво — започвам накрая. Гърлото ми се е стегнало на топка, но се опитвам да звуча уверено. — Първо, както сам каза, ти изобщо не ме познаваш. Второ, аз нямам комплекс за малоценност...

— Напротив! Очевидно е от всичко, което казваш. А това не го разбирам. Защо? Погледни се само! Та ти си професионалист, при това — преуспяващ. Освен това си... — кратко колебание — красива. От къде на къде смяташ, че семейство Тавиш са в категория, различна от твоята?

Той нарочно ли се прави на тъп?

— Защото са важни, прочути хора! Всички до един са гении и сигурно накрая ще им дадат рицарски звания, а моят чичо е просто обикновен зъболекар от Тонтън... — не довършвам, защото едва успявам да си поема дъх.

Браво! Влязох и с двата крака в капана!

— Ами баща ти?

Ето пак! Е, той си го изпроси.

— Той е мъртъв — изричам безстрастно. — И двамата ми родители са мъртви. Катастрофа с кола преди десет години — след тези думи се отпускам назад в стола си в очакване на неловката пауза.

Може да се реализира по различни начини — мълчание, ръка на устата, ахване^[5]. А също така възклицание, смутена смяна на темата, мрачно любопитство. Или чрез история за някаква още по-голяма и още по-грозна катастрофа, която сполетяла приятеля на приятелката на лелята.

А едно момиче веднъж избухна в сълзи, в най-буквалния смисъл на думата. Наложил ми се да я гледам как хълца и да ѝ потърся носна кърпичка.

Но този път е... странно. Този път някак си не ми се струва неловко. Сам не извърна поглед. Не прочисти гърлото си, нито ахна, нито смени темата.

— И двамата едновременно ли? — попита накрая със значително омекнал тон.

— Майка ми веднага. Баща ми почина на следващия ден — отговарям, като се усмихвам накриво. — Но така и не успях да се сбогувам поне с него. Той вече беше в безсъзнание.

Практиката ми е показала, че усмивката е единственият начин да преживееш този вид разговори.

Появява се сервитьорът с кафетата ни и за момент разговорът ни остава на пауза. Но в мига, в който човекът се отдалечава, настроението се връща. И изражението върху лицето на Сам.

— Много съжалявам, Попи! Наистина много!

— Недей! — отсичам със заучения си бодър тон. — В крайна сметка всичко се нареди добре. Преместихме се да живеем при леля ми, която е стоматологична сестра, и чичо ми, който е стоматолог. Те се грижиха за нас — за мен и двамата ми по-малки братя. Така че... всичко се нареди добре. Наистина.

Усещам погледа му върху себе си. Поглеждам наляво, а после надясно с намерението да го избегна. Разбърквам капучиното си, макар и малко по-бързо от нормалното, а после отпивам от него.

— Това обяснява доста неща — отсича накрая Сам.

Не мога да понеса съчувствието му. Не понасям ничие съчувствие.

— Нищо не обяснява! — срязвам го аз. — Абсолютно нищо! Това се случи преди много години, отдавна е забравено, аз съм пораснала и отдавна съм го надживяла, разбираш ли? Така че грешиш — нищо не обяснява!

Сам оставя чашата си с капучино в чинийката, вдига бисквитката си амарето и я разпечатва, без да бърза.

— Искях да кажа, че това обяснява вманиачеността ти по зъбите.

— О!

Един на нула за него.

— Да — усмихвам се неохотно. — Действително съм доста добре запозната с грижите за зъбите.

Сам отхапва хрупкавата бисквитка и отпива нова глътка капучино. След около минута-две всичко изглежда така, сякаш е забравено, и аз започвам да се питам дали да не поискаме сметката, когато той внезапно изрича:

— Когато бях в колежа, един приятел изгуби майка си. После прекарах нощи наред в разговори с него, много разговори — пауза. — Та знам как се чувства човек. Никога не го надживяваш. И няма никакво значение, че вече уж си „пораснал“. Болката никога не отминава.

Ама той защо се връща отново на тази тема? Нали продължихме? Повечето хора отдавна биха избрали да разговарят за каквото и да било друго, само не и за това.

— Да де, но аз го надживях! — изчуруликвам весело. — И болката отмина.

Сам кимва, като че ли думите ми изобщо не го изненадват.

— Да, и той казваше така — пред хората. Знам, длъжен си да се държиш така — нова пауза. — Но понякога става доста трудно да си слагаш тази маска, нали?

Усмиввай се! Продължавай да се усмиваш! Не го поглеждай в очите!

Но някак си не мога да се сдържа — поглеждам го в очите.

И моите внезапно се изпълват със сълзи. Мамка му! Мамка му! Това не ми се е случвало от години! От много години!

— Не ме гледай така — изломотвам бясно, вторачена в масата.

— Как? — стряска се той.

— Сякаш че разбираш! — преглъщам. — Престани, просто престани!

Поемам си дълбоко дъх, а после отпивам глътка вода. *Голяма идиотка си, Попи! Стегни се!* Не съм си позволявала да ме хванат неподготвена от... не си спомням вече откога.

— Извинявай — изрича тихо Сам. — Не исках да...

— Не, няма проблеми! Да не говорим за това! Какво ще кажеш да поискаме сметката, а?

— Разбира се.

И той привиква сервитьора, а аз изваждам гланца си за устни и след около две минути съм отново нормална.

Опитвам се да платя обяда, но Сам категорично отказва, така че накрая постигаме компромис всеки да плати своето. След като сервитьорът ни взема парите и забърсва трохите от масата, аз поглеждам към Сам и към празната маса, плъзвам бавно телефона към него и казвам:

— Е, ето го и него. Благодаря! Беше ми приятно да се запознаем!

Сам дори не поглежда към телефона. Вторачил се е в мен с онова особено, мило и загрижено изражение, което ме кара цялата да се разтреперя и да започна да хвърлям разни неща. Ако каже още нещо за родителите ми, ще си изляза! Ей така, направо ще си изляза оттук!

— Питам се — изрича накрая, — просто от любопитство се питам, дали имаш представа за различните методи на конфронтация?

— Какво? — изсмивам се от изненада. — Разбира се, че нямам! Защото не искам да се конфронтирам с никого!

— Тъкмо в това ти е проблемът! — разперва ръце Сам.

— Аз нямам проблем! Ти си човекът с проблемите! Аз поне съм любезна! — не се сдържам да не изтъкна. — А ти си... отворителен!

Сам се залива от смях, а аз се изчервявам. Добре де, може би „отворителен“ не е най-точната дума.

— Аз съм си добре! — отсичам и се пресягам за чантата си. — И нямам нужда от помощ!

— Хайде де! Не бъди страхливка!

— Аз не съм страхливка! — срязвам го вбесено.

— Когато говориш, трябва да се научиш и да слушаш! — отбелязва усмихнато той. — Когато си чела съобщенията ми, си видяла лаконичен, отворителен сухар. И ми го каза. И може би си права — кратка пауза. — Но знаеш ли какво видях аз, когато прочетох твоите съобщения?

— Не, не знам — тросвам се аз. — И не искам да знам.

— Видях момиче, което непрекъснато се старае да помогне на другите, но не знае как да помогне на себе си. А точно сега се налага да си помогнеш. Никой не трябва да тръгва към олтара с чувство за малоценност или с усещането, че е от различна категория, или да се опитва да бъде нещо, което не е! Не знам с кой точно са ти проблемите, но...

Взема телефона, щраква един бутон и обръща екрана към мен.

Мътните го взели!

Това е списъкът ми. Списъкът, който съставих в църквата.

Неща, които трябва да свърша преди сватбата:

1. Да стана експерт по древногръцка философия.

2. Да науча наизуст стихотворенията на Робърт

Бърнс.

3. Да науча дълги думи за скрабъл.

4. Да не забравям: аз съм ХИПОХОНДРИК!

5. Бьоф Строганоф — трябва да започна да го харесвам. (Хипноза?)

Идва ми да потъна в земята от срам. Ето защо хората не трябва да използвам един и същ телефон!

— Това няма нищо общо с теб — изломотвам, вторачена в масата.

— Да, знам — изрича нежно той. — Също така знам, че да отстояваш себе си не е никак лесно. Но трябва да го направиш! Трябва да си кажеш всичко! При това още преди сватбата!

В продължение на няколко минути мълча. Не бих могла да го понеса, ако е прав. Но дълбоко в мен нещо ми подсказва, че това е самата истина. Всичко е като блокчета на „Тетрис“, падащи едно по едно на местата си.

Пускам чантата си обратно на масата и потривам нос. Сам чака търпеливо, докато подреда мислите си.

— На теб ти е лесно да ми го казваш — изричам накрая. — Лесно е да кажеш, че трябва да отстоявам себе си. Но какво бих могла да им кажа, а?

— На кого по-точно?

— Не знам. Сигурно на родителите му.

Внезапно усещам, че не съм особено лоялна — да говоря така зад гърба на семейството на Магнус. Но май вече е малко късно за угриzenia.

Сам не се колебае нито миг и изрича:

— Казваш им: „Господин и госпожа Тавиш, създавате ми комплекс за малоценност! Наистина ли ме смятате за по-низша от вас или само си въобразявам?“.

— Хей, ти на коя планета живееш? — вторачвам се изумено в него. — Как ще кажа подобно нещо? Че хората не изричат на глас подобни неща!

Сам се изсмива и отбелязва:

— Знаеш ли какво ми предстои да направя този следобед? Каня се да кажа на един изпълнителен директор, че не работи достатъчно усърдно, че отчуждава от себе си останалите членове на борда и че личната му хигиена започва да се превръща в проблем!

— Боже мой! — отдръпвам се аз, сякаш са ми ударили шамар. — Невъзможно!

— Но всичко ще бъде наред — продължава спокойно Сам. — Ще го превода през проблемите му точка по точка и накрая той вече ще бъде съгласен с мен. Всичко се свежда единствено до техника на общуването и до увереност в себе си. Неловките разговори са се превърнали в нещо като моя специалност. Голяма част от това съм научил от Ник — допълва. — Той е в състояние да каже на хората, че компанията им не става за нищо, а после те да се надпреварват да се ръкуват с него. Или даже, че държавата им не става за нищо!

— Ауууу! — зяпвам аз.

— Ако искаш, ела на тази наша среща. Стига да не си заета, разбира се. Ще има и още няколко човека.

— Ти сериозно ли?

— Напълно — свива рамене той. — Тъкмо така се учи човек.

Нямах никаква представа, че можеш да бъдеш специалист и по неловки разговори. Представям си как казвам на някого, че личната му хигиена е проблем. И за нищо на света не мога да си представя как ще намеря думите да го направя.

О, какво толкова! Трябва да видя всичко!

— Окей! — осъзнавам, че се усмихвам. — Ще дойда! Благодаря за поканата!

Внезапно забелязвам, че той още не е взел телефона. Той продължава да си стои на масата.

— Е, да донеса ли това нещо в офиса ти? — изричам небрежно.

— Защо не? — кимва той, докато облича сакото си. — Благодаря!

Страхотно! Значи пак ще мога да си проверя съобщенията! Успях!

[1] Тоест „супа“, „патица“ и други подобни. Което наистина изглежда много модерно, но какъв точно вид е супата, а? Или как точно е приготвена патицата? ↑

[2] Това законно ли е? Ами ако искам да платя, примерно, в долари? Ще ми позволят ли? ↑

[3] Кажете сега, не е ли абсурдно? Предлагаш меню, което никой не разбира, а после плащаш на някого, за да го обяснява! ↑

[4] Но защо всичките ѝ доставчици са на такива странни места? Когато я попитам, тя започва да ми говори неясно за „подбор“. Обаче според Руби прави така, за да смъква кожата на клиентите си с „режийните“ такси. ↑

[5] Такава беше реакцията на Магнус, После ме притисна здраво с двете си ръце и каза, че си знаел, че съм уязвима и че това само допълвало красотата ми. ↑

ДЕСЕТ

Сигурно е невероятно да работиш на подобно място! Всичко в сградата на Сам е новост за мен — от масивния ескалатор през свистящите асансьори до ламинираната карта с моята снимка, която някаква машина приготви само за три секунди. Когато в нашата клиника влезе някой, ние просто му записваме името в тетрадка от книжарницата.

Качваме се до шестнайсетия етаж и тръгваме по коридор със светлозелен килим, черно-бели снимки на Лондон по стените и модерни канапета в странни форми. Вдясно са индивидуалните, остъклени офиси, а вляво е огромното отворено пространство с бюра във всякакви цветове. Всичко тук е много шикозно. Имат си и машина за вода като нас, но освен това си имат и кът за кафе с истинска машина за еспreso, хладилник и огромна купа плодове.

А, не! Още утре ще говоря с Руби за условията на работа в клиниката ѝ за физиотерапия!

— Сам! — спира го мъж в тъмносиньо ленено сако. Докато двамата разговарят, аз оглеждам откритата площ, опитвайки се да видя някъде Уилоу. Може би онова момиче с чупливата руса коса, което говори в слушалка на главата си, вдигнала крака на съседния стол?

— Окей — очевидно се опитва да приключи с разговора Сам. — Много интересно, Нихал. Ще си помисля.

Нихал ли? Наострям уши. Знам това име отнякъде. Разбира се, че го знам! С какво беше свързано? Нихал... Нихал...

— Благодаря, Сам! — тъкмо казва Нихал. — Веднага ще ти препратя документа... — и докато набира нещо в телефона си, аз се сещам.

— Поздрави го за бебето! — шепна в ухото на Сам. — Миналата седмица Нихал е станал баща! На момиченце — Ясмин! Три килограма и половина! Разкошна е! Не видя ли имейла?

— О! — дръпва се стреснато Сам, но бързо се съвзема и отбелязва: — Хей, Нихал, и поздравления за бебето! Фантастични

новини!

— Ясмин е прекрасно име! — усмихвам се и аз на Нихал. — И три килограма и половина, какво бебе само! Как е тя сега?

— Как е Анита? — допълва Сам.

— И двете са много добре, благодаря! Съжалявам, но... не си спомням да сме се срещали... — Нихал поглежда към Сам за помощ.

— Това е Попи — представя ме той. — Дошла е за... консултация.

— Ясно — кимва Нихал и се ръкува с мен. Но си остава все така слисан. — А вие откъде знаете за бебето?

— От Сам — лъжа, без да ми мигне окото аз. — Той беше толкова щастлив за вас, че не се сдържа да не ми разкаже всичко! Нали така, Сам?

Ха! Да можехте да видите сега лицето на Сам!

— Точно така — изрича накрая. — Много съм щастлив заради теб.

— О! — лицето на Нихал грейва от удоволствие. — Много благодаря, Сам! Не съм знаел, че си толкова... — не довършва от смущение.

— Няма проблеми! — вдига ръка Сам. — Е, отново нашите поздравления! Попи, какво ще кажеш вече да тръгваме, а?

Докато двамата вървим по коридора, ми идва да се изкискам, като гледам физиономията му.

— Ще престанеш ли, ако обичаш? — промърморва той, без да помръдва главата си. — Първо животни, а сега бебета. Как ще се отрази това на репутацията ми, а?

— Много добре! — сръзвам го аз. — Всички ще те заобичат!

— Хей, Сам! — провиква се някой зад нас. Обръщаме се и виждаме Мат Мичъл от снощи, грейнал от щастие. — Току-що научих, че сър Никълъс също ще се присъедини към пътешествието до Гватемала! Страхотно!

— О, да, така е — кимва делово Сам. — Говорихме си за това снощи.

— Е, аз просто исках да ти благодаря! — изрича съвсем искрено Мат. — Знаех си, че имаш пръст в тази работа. Присъствието и на двама ви ще допринесе много за нашата кауза! О, и благодаря за дарението! Оценяваме жеста ти!

Втрещвам се изненадано. Сам е дал дарение за пътуването до Гватемала? Дал е дарение, моля ви се?!

Сега Мат се е обърнал към мен и казва:

— Здравейте отново! Интересувате ли се от пътуването до Гватемала?

О, боже! За мен ще бъде голямо удоволствие да отида до Гватемала!

— Ами... — започвам ентузиазирано, но Сам ме прекъсва рязко: — Не, не се интересува.

Ама че развали игра е този!

— Може би следващият път — отбелязвам учтиво. — Надявам се всичко да мине добре!

И докато Мат Мичъл се връща назад по коридора, а ние вървим напред, обмислям току-що чуто.

— Не ми каза, че сър Никълъс също ще ходи в Гватемала — отбелязвам накрая.

— Не съм ли? — пита безстрастно. — Е, да, наистина ще ходи.

— И ти си направил дарение — допълвам. — Значи намираш каузата за добра. Смяташ, че си струва да бъде подкрепена.

— Направих съвсем малко дарение — поправя ме той смръщено, но това не ме отказва от мисията ми.

— Значи... този въпрос все пак накрая се е уредил добре. И не е катастрофа — започвам да броя на пръсти. — И момичетата от административния отдел те смятат за прекрасен, а инициативата за идеите — брилянтна. И вече имаш няколко интересни нови предложения за развитие на компанията. И Нихал смята, че си върхът, както и Клоуи и целият ѝ отдел, а Рейчъл те обожава, задето се съгласи да участваш в маратона...

— Какво целиш с всичко това? — изражението на Сам е толкова заплашително, че леко примигвам.

— Ами... нищо — вдигам бял флаг аз. — Просто го отбелязвам.

Може би е крайно време да си затворя устата. Поне за малко.

След фойето очаквах да съм най-малкото силно впечатлена от офиса на Сам. Оказва се, че съм повече от впечатлена — аз съм сащисана.

Кабинетът му е ъглов, огромен, прозорците гледат към моста „Блекфрайърс“, от тавана виси дизайнерска светлинна скулптура, а

бюрото е масивно. Навън има по-малко бюро — предполагам, че тук е седяла Вайълет. До едната стена има елегантен кът с гранитен барплот, хладилник и друга машина за еспресо. Край прозорците е поставен диван, където ме настанява сега и Сам.

— Срещата е чак след двайсет минути, а аз имам да наваксам с някои неща. Разполагай се свободно!

Отпускам се безшумно на дивана. Седя няколко минути. Но ми става скучно, затова ставам и се заглеждам през прозореца — във всичките дребни коли, които се носят напред-назад по моста. Близо до дивана има шкаф, пълен с множество книги за бизнес с твърди корици и няколко награди. Но никъде не се вижда снимка на Уилоу. Нито на шкафа, нито на бюрото. Все трябва да има някъде нейна снимка, нали така?

Докато се оглеждам в търсене на снимката, забелязвам друга врата. Оглеждам я любопитно. Защо има друга врата? Накъде води тя?

— Банята — казва Сам, забелязвайки погледа ми. — Искаш ли да я използваш? Заповядай!

Аууу! Има си самостоятелна баня!

Насочвам се към нея, надявайки се да заваря малък дворец от мрамор — но се оказва съвсем нормална баня, с малък душ и стъклени плочки. Лична баня в офиса! Брей, много готино!

Възползвам се от възможността да си освежа грима, да среща косата си и да оправя полата си. Отварям вратата с намерението да изляза и точно в този момент осъзнавам, че на тениската си имам петно от супа. По дяволите!

Може пък да успея да го изкарам.

Навлажнявам една кърпа и започвам да търкам петното. Не, не е достатъчно влажно. Ще се наложи да се наведе и да го поставя точно под струята на чешмата.

Докато се привеждам, виждам в огледалото жена в елегантен черен костюм с панталон и подскачам. Отнема ми известно време, докато осъзная, че целият офис се отразява в огледалото и че тя всъщност приближава към стъклената врата на Сам. Висока и страховита е, някъде в средата на четирийсетте, и държи лист хартия.

Изражението ѝ може да се определи само като мрачно. О, може би това е изпълнителният директор с проблемната лична хигиена!

Не, няма начин! Вижте само колосаната ѝ бяла риза!

Господи, да не би това да е Уилоу?

Внезапно се изпълвам с огромен срам заради петното от супа върху тениската ми. Кое то в крайна сметка изобщо не излезе и сега, заедно с него, имам огромно мокро петно на тениската си. Изглеждам отвратително. Дали да кажа на Сам, че не мога да присъствам на срещата? Или той може би има резервна риза, която бих могла да взема назаем? Нали бизнесмените винаги държат чисти резервни ризи в офиса си?

Не, Попи, не бъди смешна! Пък и няма време. Жената в черния костюм вече чука на вратата му и я отваря. Наблюдавам всичко в огледалото, цялата в слух.

— Сам, трябва да поговорим.

— Разбира се. Какво има? — той вдига очи и се смръщва. Когато вижда изражението ѝ. — Викс, какво става?

Викс! Ама, разбира се, че е Викс! Шефката на отдела за връзки с обществеността! Трябваше веднага да се сетя!

Имам чувството, че вече я познавам от имейлите ѝ — тя е точно такава, каквато си я представях. С късо подстригана кестенява коса, делови вид, удобни обувки, скъп часовник. И точно сега с огромен стрес, изписан по лицето ѝ.

— Само шепа хора знаят за това — казва, докато затваря вратата. — Преди един час получих обаждане от един приятел от телевизия Ай Ти Ен. Изловили са вътрешна преписка от Ник, която смятат да изнесат публично в новините в десет вечерта — примигва и допълва: — Нещата са много зле, Сам!

— Преписка ли? — гледа я неразбиращо той. — Каква преписка?

— Преписка, която той, очевидно, е пратил на теб и Малкълм. Преди няколко месеца. Докато се занимавахте с онзи проблем с „Бритиш Петролиум“. Ето, прочети я!

След десетина секунди надниквам иззад широко отворената врата на банята. Виждам как Сам чете някакъв принтиран лист и по лицето му се изписва пълен шок.

— Какво, по дяволите...

— Да, знам — вдига ръце Викс. — Знам.

— Ама това е... — той очевидно няма думи.

— Това е катастрофа — довършва спокойно Викс. — Като се загледаш, става ясно, че той говори за приемане на подкупи. Като

прибавим това към факта, че точно сега той е част от правителствена комисия... — поколебава се и допълва: — Вие с Малкълм също можете да бъдете компрометирани. Налага се да се погрижим за щетите.

— Ама... аз никога през живота си не съм виждал тази преписка! — изрича накрая Сам, възвърнал гласа си. — Ник никога не ми е пращал подобно нещо! Не е писал подобни неща! И никога не би написал подобни неща! Вярно, изпрати преписка със същото начало, но...

— И Малкълм ми каза същото. Преписката, която е получил, не повтаряла дума по дума тази.

— Не само дума по дума! — махва нетърпеливо с ръка Сам. — Тя беше напълно различна! Да, беше за „Бритиш Петролиум“, повдигаше същите проблеми, но не казваше същите неща! — плясва листа. — Нямам представа откъде се е появило всичко това. Говорили вече с Ник?

— Разбира се. Той твърди същото като теб. Не е пращал такава преписка, никога не я е виждал и е точно толкова объркан, колкото сте и вие.

— Е, и! — възкликва нетърпеливо Сам. — Тогава разкарай тази глупост! Открий истинската преписка, а после се обади на твоя приятел от телевизията и му кажи, че са им продали грешна информация. Момчетата от техническия отдел ще успеят да докажат кое кога е писано — много ги бива в това... — не довършва. — Какво?

— Вече опитахме — въздъхва тя. — Търсихме. И никъде не можем да открием оригиналната версия на тази преписка.

— Какво?! — вторачва се той в нея. — Ама това е... истинска лудост! Ник трябва да я е запазил!

— Още търсят. И тук, и в офиса му в Бъркшир. На този етап обаче това е единствената версия, която успяват да открият в системата — и тя плясва по листа.

— Глупости! — изсмива се вбесено Сам. — Чакай! Аз също я имам!

Сяда и отваря някакъв файл.

— Трябва да съм я сложил... — продължава да щрака. — Да, ето я! Виждаш ли? Ето я! — после зяпва и възкликва: — Ама какво, по...

Настъпва тишина. Едва успявам да си поема дъх.

— Не, няма начин! — отсича внезапно той. — Това не е версията, която получих! — вдига озадачено глава. — Но какво става тук? Преписката беше в компютъра ми!

— А сега я няма, така ли? — пита дрезгаво Викс.

Сам започва пак да щрака с мишката.

— Но в това няма никакъв смисъл! Преписката беше изпратена по имейла! Пристигна до мен и Малкълм по системата. И остана в компютъра ми! Четох я със собствените ми очи! Трябва да е някъде тук! — оглежда бясно екрана. — Но къде, по дяволите, е този шибан имейл?!

— Принтира ли преписката? Запази ли я? Разполагаш ли с оригиналната версия? — пита с надежда Викс.

Настъпва продължително мълчание. А после Сам въздъхва.

— Не. Четох я на екран. А Малкълм?

— Той също не я е принтирал. И открива само тази версия на лаптопа си. Окей — умърлушва се малко Викс. — Е, продължаваме да опитваме.

— Но тя трябва да е някъде тук! — непреклонен е Сам. — Щом от техническия казват, че не могат да я намерят, значи някъде грешат! Нека всичките се заемат с тази задача!

— Всички участват в търсенето. Но ние не сме им казали защо, естествено.

— Щом не можем да я намерим, значи ще трябва да кажеш на телевизията, че това за нас е пълна мистерия! — отсича енергично Сам. — Провергаваме всичко! Даваме им да разберат, че тази преписка *никога* не е била четена от мен, *никога* не е била писана от Ник и *никога* не е виждана от никого в компанията...

— Сам, тя е в системата на компанията — отбелязва унило Викс. — Затова няма как да твърдим, че никой от компанията не я е виждал. Освен ако не открием, разбира се, другата преписка... — телефонът ѝ дава сигнал за влизане на есемес и тя го поглежда. — Това е Джулиан от юридическия отдел. Ще прибягнат до запрещение за огласяване, но... — свива безнадеждно рамене. — Сега, когато Ник е правителствен съветник, от телевизията надали ще обърнат внимание на запрещението.

Сам се вторачва отново в листа и изръмжава отвратено:

— И кой изобщо е писал този боклук? Изобщо не звучи като Ник.

— Кой да ти каже!

Толкова съм се отнесла в разговора им, че когато телефонът ми внезапно иззвънява, едва не получавам инфаркт от страх. Поглеждам към екрана и се изпълвам с нова доза страх. Не мога да продължавам да се крия тук. Бързо натискам бутона за приемане и побързвам да изляза от банята, въпреки че краката ми треперят.

— Тъхъм, извинявам се, че ви прекъсвам — изричам и подавам телефона на Сам. — За теб е. Сър Никълъс.

При други обстоятелства ужасът по лицето на Викс би ме накарал да избухна в смях — само дето тя изглежда така, сякаш всеки момент ще удуши някого. И този човек вероятно ще бъда аз.

— Коя е *тази*? — просъсква през стиснати зъби и веднага фиксира мокрото петно на тениската ми. — Да не би да е новата ти лична асистентка?

— Не. Тя е... — започва Сам, но махва с ръка и допълва: — Дълга история. Ник! — възкликва в телефона. — Току-що научих! Господи!

— Чухте ли разговора ни? — изръмжава тихичко Викс.

— Не. Искам да кажа — да. Мъничко — запелтечвам от страх. — Но всъщност не ви слушах. Не съм чула нищичко. Просто решех косата си. Много силно!

— Окей, ще поддържаме връзка! Дръж ме в течение! — Сам изключва телефона и поклаща глава. — Кога, за бога, ще се научи да използва правилния номер? Извинете.

И разсеяно оставя телефона на бюрото си, след което отбелязва:

— Но това е пълен абсурд! Смятам да говоря лично с техниците. Щом не могат да открият един изгубен имейл, тогава трябва да бъдат уволнени до един, за бога! За какво им плащаме, а?!

— Възможно ли е да е останал на телефона ти? — предлагам хрисимо.

За момент очите на Сам светват, но после поклаща глава.

— Не. Това беше преди месеци. Телефонът пази имейли само от последните два месеца. Иначе идеята ти беше много добра, Попи!

Викс изглежда така, като че ли не може да повярва на ушите си.

— Сам, питам те пак — коя е тази? И има ли пропуск?

— Да — и побързвам да ѝ покажа ламинирания си пропуск.

— Тя е... добре де, посетител е. Аз ще имам грижата за нея. А сега ела да говорим с техниците!

И без думица към мен Сам хуква към вратата. Миг по-късно, абсолютно излязла от кожата си, Викс тръгва след него. Дочувам от нейната посока порой от не особено приятни изрази по мой адрес.

— Сам, кога точно възнамеряваше да ми кажеш, че в банята си имаш шибан *посетител*, който чува всичко за *нашата конфиденциална криза*?! Нали си даваш сметка, че моята работа е да контролирам изтичането на информация, а? Да го контролирам!

— Спокойно, Викс!

Когато изчезват от погледа ми, аз се отпускам на близкия стол с усещане за нереалност. Брей! А сега нямам никаква представа какво да направя. Да остана ли? Да си тръгна ли? Дали онази среща с нещастния изпълнителен директор ще се състои?

Не че бързам за някъде де. Но след двайсетина минути съвсем сама в офиса започвам да се чувствам крайно неудобно. Прегледах някакво списание, пълно с думи, от които и бъкел не разбирам, и мислех да си взема кафе (но се отказах). Срещата с онзи изпълнителен директор вече трябва да е отменена. Сам е затънал до гуша в други задачи. Тъкмо се каня да му напиша бележка и да си тръгна, когато на вратата почуква рус мъж. Изглежда на около двайсет и три и държи доста голям топ синя хартия.

— Здравейте! — поздравява срамежливо. — Вие ли сте новата лична асистентка на Сам?

— Не. Аз... аз му помагам.

— Окей — кимва младежът. — Ами, аз за съревнованието. За съревнованието на идеите.

Боже господи! Пак ли това?

— Да? — поглеждам го окуражаващо. — Искате ли да оставите съобщение на Сам?

— Просто искам това нещо да стигне до него. Представлява визуализация на компанията. Упражнение за реструктуриране. Разбира се от само себе си, но за всеки случай съм прикрепил и бележки...

И ми подава топа хартия, заедно с пълна със записки тетрадка.

Вече знам, че Сам за нищо на света няма и да погледне всичко това. И изпитвам съжаление към момчето. Обаче казвам:

— Е, добре! Ще сторя всичко възможно той да го види. Благодаря!

Когато русият младеж излиза, аз любопитно разтварям началото на топа хартия. И не мога да повярвам! Ами това е колаж! Като онези, дето правех, когато бях на пет!

Разпъвам цялото нещо на пода, като защипвам четирите му края със столове. Представлява дърво, със снимки на всички служители по клоните. Само един бог знае какво би трябвало да подсказе това за структурата на компанията — пък и не ми пука. Интересното в случая е, че под всяка снимка е написано името на човека. Което означава, че най-сетне мога да свържа имената и физиономиите на всички хора, на които съм изпращала имейли през телефона на Сам. Вълнуваща мисъл!

Джейн Елис се оказва доста по-млада, отколкото очаквах, Малкълм е доста по-пълен, а Крие Дейвис се оказва жена. Ето го Джъстин Коул... Ето я Линдзи Купър... А ето я и...

Ръката ми замръзва.

Уилоу Харт.

Намира се на едно доста по-малко и ниско клонче на дървото, усмихната весело. Слаба и тъмнокоса, с доста извити черни вежди. Колкото и да не ми е приятно, трябва да призная, че е доста красива — но не чак колкото супермодел.

И работи на същия етаж като Сам. Което означава...

Не, трябва да го направя! Хайде де! Само едно надникване, за да видя лудата годеница, преди да си тръгна!

Насочвам се към стъклената врата на Сам и оглеждам предпазливо целия етаж. Нямам никаква представа дали трябва да я търся в откритата площ или си има индивидуален офис. Значи ще взема да се поразходя. Ако някой ме спре, ще кажа, че съм новата лична асистентка на Сам.

Грабвам за камуфлаж две папки и пристъпвам навън. Двама души, които пишат нещо на компютрите си, вдигат глави и ме поглеждат без никакъв интерес. Вървя по пътеката и поглеждам ту към остъклените прегради, ту към имената на вратите, в търсене на момиче с тъмна коса, вслушвайки се в хленчещ, носов глас. Няма начин гласът

й да не е хленчещ и носов. И сигурно има хиляди глупави, измислени алергии и десетина лекари...

Замръзвам на място. *Това е тя! Това е Уилоу!*

На десетина метра от мен е. Седи в един от малките офиси със стъклените прегради. Ако трябва да бъда честна, не виждам от нея нищо особено, освен профила ѝ и дълга коса, метната през облегалката на стола, и дълги крака, завършващи с елегантни пантофки. Но това определено е тя. Имам чувството, че съм попаднала на някакво митологично създание.

Когато приближавам, по гърба ми пролазват тръпки. И се изпълвам с ужасното усещане, че може да се разкискам. Толкова е абсурдно — да шпионираш някого, когото изобщо не познаваш! Притискам силно папките към тялото си и правя още няколко крачки напред.

В офиса при нея има още две млади жени и всички пият чай, а Уилоу говори.

По дяволите! Та тя дори няма хленчещ, носов глас! Всъщност гласът ѝ е доста мелодичен и звучи съвсем разумно — освен ако не се заслушаш какво точно казва.

— Всичко това, разбира се, е само за да може отново да ме докопа — изрича тя. — Цялото това упражнение е едно голямо „Да ти го начукам, Уилоу“! Знаете ли, че идеята всъщност беше моя?

— Сериозно? — възкликва едно от момичетата.

— Ами да — казва тя и извърща глава и аз зървам една съжалителна усмивка. — Ново поколение идеи е моя рожба. А Сам ми я отмъкна! Планирах да разпратя на всички абсолютно същия имейл. Дори със същите думи. Сигурно някоя вечер го е видял на лаптопа ми.

Слушам и не мога да повярвам на ушите си. Тя за моя имейл ли говори? Идва ми да влетя при тях и да изкрещя: „Не е възможно той да ти го е отмъкнал! Той дори не го е пращал!“.

— Това са вечните му номера — допълва и отпива нещастно от чая си. — Ето така е изградил и цялата си кариера — нито капка почтеност!

Е, това вече ми идва в повече. Или аз греша за Сам, или тя греша за него, защото по мое мнение той е последният човек на света, който би отмъкнал идея от когото и да било.

— Просто не мога да разбера защо трябва да се съревновава с мен — продължава Уилоу. — Но какво им има на тези мъже? Толкова ли е трудно да се изправим заедно пред света? Един до друг? Какво му е лошото на партньорството? Или може би за него това е прекалено щедро за тъпото му мъжко самочувствие?!

— Просто има нужда от контрол — отбелязва другото момиче, отчупвайки бисквитка. — Всички мъже имат нужда от контрол. Защото така никога, за нищо на света няма да ти отдаде дължимото!

— Но не може ли да разбере колко хубаво би било, ако най-сетне направим всичко както *трябва*? Ако успеем да *надмогнем* този отвратителен *лош* период? — изведнъж се вживява Уилоу. — Да работим заедно, да живеем заедно... всичко! Би било върховно! — отпива глътка чай. — Въпросът сега е: колко още време да му дам? Защото не мога да продължавам още дълго в този дух.

— Говорихте ли вече по този въпрос? — пита първото момиче.

— О, я стига! Сам и „говорене“! — изобразява кавички с пръстите си.

Е, тук вече няма как да не се съглася с нея.

— Всичко това ме натъжава много — поклаща глава. — Не заради мен, а заради него. Не може да види онова, което е пред очите му, и не знае как да цени онова, което вече има. И знаете ли какво ще стане накрая? Ще изгуби всичко! И после ще го пожелае, обаче вече ще бъде *твърде късно*. Прекалено късно! — трясва чашата на бюрото и завършва: — Завинаги!

Това внезапно ме разтърсва. Изведнъж започвам да виждам разговора в нова светлина. Давам си сметка, че Уилоу е доста прозорлива, отколкото я смятах. Защото, ако трябва да бъдем честни, точно това мисля и аз за Сам и баща му. Сам не може да разбере какво губи, а когато го разбере, ще бъде *твърде късно*. Добре де, наясно съм, че не знам цялата история между тях. Но съм виждала имейлите, имам някаква представа...

Боже! В главата ми зазвънява аларма. Първоначално далечна, но става все по-силна и шумна. О, не! Само това не!

Бащата на Сам! 24 април! Но това е днес! Напълно бях забравила! Как мога да съм такава глупачка?!

Ужасът се надига в гърдите ми като ледена вода. Бащата на Сам ще отиде до хотел „Чидингфорд“, очаквайки приятна среща със сина

си. Днес. Даже сигурно вече пътува. И е изключително развълнуван. А Сам дори няма да бъде там. Ще отиде на конференцията чак утре.

Мамка муууу! Този път наистина оплесках нещата. На фона на всички останали събития това напълно изхвърча от главата ми.

Какво мога да сторя? Как да разреша този проблем? Не мога да кажа на Сам. Той напълно ще откачи. И без това вече е достатъчно стресиран. Дали пък да не отменя срещата с бащата? Да му изпратя един бърз извинителен имейл? Или това ще влоши още повече нещата между тях?

Има само един тъничък лъч надежда. Бащата на Сам така и не изпрати отговор и точно затова напълно забравих за него. Така че може и изобщо да не е получил имейла ми. Може би всичко е наред...

Внезапно осъзнавам, че съм започнала да кимам енергично, сякаш да убедя самата себе си. Едно от момичетата при Уилоу вдига глава и ме поглежда с интерес. Опа!

— Така! — изричам високо. — Значи аз просто... Да! — и се завъртам на пета. Ако има нещо, което никак не ми се иска, е да се конфронтирам с Уилоу.

Побързвам да намеря убежище в офиса на Сам и тъкмо се каня да грабна телефона, за да изпратя съобщение на баща му, когато виждам, че Сам и Викс вървят с широка крачка към офиса, безсъмнено наскре яростен спор. Изглеждат малко стряскащо, така че аз се намъквам бързичко обратно в банята.

Когато влизат, никой от тях не ме забелязва.

— Не можем да пуснем подобно изявление! — развиква се Сам. Смачква листа, който държи, и го захвърля в кошчето. — Това е пълна пародия! Даваш ли си сметка, че изцяло предаваш Ник?

— Не е честно, Сам! — ежи се Викс. — Бих казала, че това е съвсем разумна и балансирана официална позиция! Никъде в изявлението не се казва дали той е написал или не е написал онази бележка...

— А трябва! Не можеш да не кажеш на света, че той просто няма как да е написал подобни неща! И ти самата го знаеш много добре!

— Това той може да си каже и сам, в лично изявление. А онова, което ние нямаме право да правим, е да изглежда така, сякаш толерираме подобни практики...

— Не ти ли стига, че пуснахте Джон Грегсън на вълците, а? — изрича тихо Сам, очевидно опитвайки се да се овладее. — А това изобщо не трябваше да става! Той не трябваше да губи работата си! Но сега Ник... Та Ник е всичко за тази компания!

— Сам, ние не пускаме Ник на вълците! Той ще направи собствено изявление! И в него може да каже всичко, което пожелае!

— Страхотно! — подмята саркастично Сам. — А междуременно собственият му борд на директорите не застава зад него! И какъв вот на доверие е това, ако смея да попитам? Напомни ми да не те наемам да ме представляваш, ако съм в затруднено положение!

Викс се дръпва ужасено, но не отвърща нищо. Телефонът ѝ иззвънява, но тя натиска бутона за отказ.

— Сам... — започва, но спира. После си поема дълбоко дъх и пак започва: — Постъпваш идеалистично. Знам, че се възхищаваш на Ник. Всички му се възхищаваме. Но той не е всичко за тази компания! Вече не — примигва, когато забелязва изпепеляващия поглед на Сам, но продължава: — Той е просто човек. Един брилянтен, високопоставен човек в средата на шейсетте. А както знаем, да се греша е напълно човешко.

— Но той е нашият водач! — просъсква, почервенял от гняв, Сам.

— Председател на нашия борд е Брус.

— Може и да си забравила, но тази компания е основана от Ник!

— Преди много време, Сам. Преди ужасно много време.

Сам издишва шумно и прави няколко крачки напред-назад, опитвайки се да се успокои. Аз ги наблюдавам шашната, не смеейки дори да си поема дъх.

— Значи вземаш тяхната страна — казва накрая.

— Не става въпрос за вземане на страни. Отлично знаеш колко уважавам Ник — отбелязва все по-притеснено Викс. — Но това е модерна компания, не някаква си допотопна семейна фирма.

Дължим го на акционерите си, на клиентите си, на служителите си...

— За бога, Викс! Чуй се само!

Настъпва напрегната тишина. Никой от тях не смее да погледне другия. Лицето на Викс се е превърнало в истинска палитра от

тревожни бръчки. Косата на Сам е по-рошава от всякога, а самият той изглежда вече извън кожата си от гняв.

Аз самата пък съм слисана от напрежението в стаята. До този момент винаги бях смятала, че да бъдеш пиар е доста забавна работа. Нямах никаква представа, че може да бъде и така.

— Викс! — въздухът се изпълва с непогрешимия провлачен глас на Джъстин Коул и миг по-късно той се появява в кабинета, лъхащ на „Фаренхайт“ и самодоволство. — Ситуацията е овладяна, нали?

— Адвокатите вече работят. В момента съставяме изявление за пресата — кимва тя и му се усмихва сковано.

— Защото, в името на доброто на компанията, трябва да внимаваме върху нито един от другите директори да не бъде лепнато подобно... петно. Разбираш какво искам да кажа.

— Всичко е под контрол, Джъстин.

От острия тон на Викс ми става ясно, че и тя харесва Джъстин толкова, колкото го харесва и Сам^[1].

— Страхотно! Е, не чак толкова за сър Никълъс, разбира се. Какъв срам! — отбелязва доволно Джъстин. — Значи той вече трябва да започне да си прибира...

— Нищо няма да си прибира! — срязва го Сам. — А ти си едно арогантно малко лайно!

— Брей, много сме ядосани, а? — изрича мазно Джъстин. — Знаеш ли какво, Сам? Защо не му пратиш електронна картичка, а?

— Да ти го начукам!

— Момчета! — намесва се Викс.

Вече ми е напълно ясно защо Сам говореше за победи и лагери. Агресията между тези двамата тук е брутална. Приличат на елени, които всяка есен се бият дотогава, докато не си изтръгнат рогата.

Джъстин поклаща съжалително глава. Когато ме забелязва, изражението му се променя за момент в изненада, но после се изнизва като невестулка от офиса.

— Тази преписка е клевета! — изръмжава вбесено Сам, нарочно изработен фалшификат! Джъстин Коул е наясно с това и именно той стои зад него!

— *Какво?!* — Викс вече звучи на края на силите си. — Сам Рокстън, няма да ти позволя да разпространяваш подобни слухове!

Звучиш като един от онези откачалки на тема теория на конспирацията!

— Гарантирам ти, че преписката беше съвсем различна! — продължава да ръмжи Сам, но е видно, че вече му е писнало от целия свят. — Аз видях оригиналната версия! Малкълм също я видя. И там изобщо не ставаше въпрос за подкупи! А сега тя е изчезнала от цялата компютърна система. Без следа! Обясни първо това, а после ме наричай откачалка!

— Не мога да го обясня — изрича Викс след кратка пауза. — И дори няма да се опитвам. Аз просто си върша работата.

— Но някой го е направил нарочно и ти много добре го знаеш! А сега играеш точно по тяхната свирка, Викс! Те клеветят Ник, а ти им позволяваш да го правят!

— Не, престани! — клати глава отговорничката за връзките с обществеността. — Няма да се вържа на това! И не искам да бъда въвлечана в подобни хипотези! — отива до кошчето, вади оттам смачкания лист и го пригладда.

— Но бих могла да променя едно-две неща — казва. — Иначе вече говорих с Брус и той казва, че сме длъжни да го направим. — Вади химикалка. — Искаш ли ти да нанесеш някои малки поправки? Защото точно в този момент Джулиан идва насам, за да го одобри.

Сам не обръща внимание на химикалката и казва:

— Ами ако открием оригиналната преписка? Ами ако успеем да докажем, че тази е фалшива!

— Страхотно! — възкликва тя. — Значи тогава я пускаме на пресата. Почтеността на Ник е спасена и ние организираме купон! Повярвай ми, Сам, никой от мен не би се радвал повече нещата да свършат точно така! Но сега се налага да работим с онова, което имаме. Което в този момент е само една уличаваща преписка, която няма как да обясним — Викс стисва юмруци и разтърква с тях очите си. — А тази сутрин, когато се опитвах да покрия онази излагация с пияния пощальон, си мислех, че по-лошо от това няма накъде! Само като си спомня колко се притеснявах!

Ама защо прави така? Образува си торбички под очите!

— Кога пускате това изявление? — пита накрая Сам, изведнъж изгубил сили. Раменете му са отпуснати и звучи толкова отчаяно, че ми идва да отида до него и да го прегърна.

— Това е единственият светъл лъч в цялата ситуация — отвърща с вече доста по-мек тон Викс, очевидно решила да се отнася към него по-мило след поражението му. — Ще задържат новината до новинарския бюлетин довечера в десет, така че разполагаме с цели шест часа, за да направим нещо.

— За шест часа могат да се случат много неща — обаждам се хрисимо и двамата подскочат като попарени.

— Ама тя е още тук?!

— Попи! — дори и Сам изглежда сащисан. — Съжалявам! Нямах никаква представа, че още си тук...

— И е чула целия ни разговор? — провиква се Викс с такова изражение, сякаш ѝ идва да удари някого. — Сам, ти с всичкия ли си?

— Ама аз няма да кажа нищо на никого! — побързвам да я успокоя. — Обещавам!

— Окей — въздъхва дълбоко Сам. — Грешката е моя. Попи, ти нямаш вина, аз бях този, който те покани. Ще намеря някого, който да те изпрати — надниква през вратата на офиса си и се провиква: — Стефани! Може ли да ти отнема секундичка?

Не след дълго в офиса се появява приятно на вид момиче с дълга руса коса.

— Ще можеш ли да изпратиш долу тази наша посетителка? Да ѝ анулираш пропуска и всичко останало? — пита Сам. — Извинявай, Попи, бих го направил лично, но...

— О, няма нищо! — побързвам да го успокоя. — Разбира се! Ти си много зает!

— Срещата! — провиква се внезапно той, спомнил си за нея. — Да, наистина. Е, Попи, съжалявам. Беше отменена. Но ще бъде насрочена за друга дата. Ще поддържаме връзка...

— Страхотно! — дарявам го аз с една крива усмивка. — Много благодаря!

Няма да се обади. Не че го виня.

— Надявам се всичко да се нареди добре за теб — добавям. — И за сър Никълъс.

Викс върти очи като обезумяла. Очевидно я гони голяма параноя, че ще се разприказвам навън.

А аз не знам какво да правя с бащата на Сам. Безсъмнено сега не мога да му кажа — той ще експлодира от стрес. Просто ще трябва да

пусна някакво съобщение до хотела или нещо подобно. И после да не се занимавам с това.

Както май трябваше да сторя още от самото начало.

— Ами... отново благодаря — очите ми срещат очите на Сам и незнайно защо ме пронизва болка. Това вече наистина е сбогуване. — Заповядай! — поднасям му телефона.

— Няма проблеми — поема го той и го оставя на бюрото си. — Извинявай за всичко това, но...

— О, не! Просто се надявам всичко да... — кимвам няколко пъти, защото не смея да кажа нищо повече пред Стефани.

Ще бъде странно никога повече да не видя Сам. И никога няма да разбере как са се развили събитията. Е, може би ще прочета за тази преписка във вестниците. Може би ще открия съобщение за брака на Сам и Уилоу в колоната за сватбени обяви.

— Ами, довиждане!

Обръщам се и тръгвам след Стефани по коридора. Покрай нас минават двама души с малки сакчета, а когато влизаме в асансьора, те започват да разговарят за хотела и за това колко гадни са минибаровете.

— Значи днес ви е конференцията — изричам учтиво, когато стигаме във фойето. — А вие защо сте още тук?

— О, заминаваме на групи — махва с ръка тя и ме избутва към рецепцията. — Първата група вече е там, а вторият автобус тръгва след малко. Аз съм с него. Въпреки че основното събитие е утре. Тогава е галавечерята ни и речта на Дядо Коледа. Обикновено е доста забавно.

— Дядо Коледа ли? — не мога да не се засмея аз.

— Така наричаме сър Никълъс. Просто един глупав служебен прякор. Нали се сещате? Сър Ник, Старият Ник, Дядо Коледа... Е, малко нелепо е наистина, но така си го знаем — усмихва се. — Бихте ли ми дали пропуска си, ако обичате?

Подавам ѝ ламинираната картичка и тя я подава на един от охранителите. Той казва нещо от рода на „хубава снимка“, обаче аз не го слушам. В гърдите ми се надига някакво странно усещане.

Дядо Коледа. Онзи тип, дето звъня на телефона на Вайълет, не говореше ли нещо за Дядо Коледа? Съвпадение ли е това?

Докато Стефани ме отвежда към стъклената врата, аз се опитвам да си спомня какво беше казал онзи. Беше нещо за операция. За

разрези. Нещо за „без следа“...

Заковавам се на място с разтуптяно сърце. Без следа ли?

— Всичко наред ли е? — пита Стефани, когато спирам.

— Да, съжалявам — усмихвам ѝ се, а после продължавам напред. Но в главата ми е същински хаос. Какво още каза онзи тип? Какво точно каза за Дядо Коледа? Хайде, Попи, мисли!

— Е, довиждане! Благодаря за посещението! — усмихва се за последен път Стефани.

— Аз ви благодаря! — казвам. И в мига, в който стъпвам на тротоара, подскачам стреснато. Да, това е! Адиос, Дядо Коледа!

От сградата започват да излизат още хора и аз отстъпвам встрани, за да не преча. Зад мен един чистач на прозорци размазва пяна. Бръквам в чантата си и започвам да ровя за програмата на „Цар Лъв“. Само не ми казвайте, че съм я изгубила! Само това не!

Вадя я и се вторачвам в надрасканите на нея думи:

18 април — Скоти има познат, лазерна хирургия, без следи, бъди много внимателна.

20 април — Обади се Скоти. Работата е свършена. Хирургически удар. Никакви следи. Гениална работа. Адиос, Дядо Коледа.

Сякаш отново чувам онези гласове. Сякаш отново ми говорят по телефона. Чувам и младия, писклив глас, и по-стария, провлачен говор.

И внезапно осъзнавам, при това без сянка на съмнение, кой остави първото съобщение. Беше Джъстин Коул.

О, боже!

Разтрепервам се цялата. Трябва да се върна и да покажа тези съобщения на Сам! Не може да не означават нещо! Нямам представа какво, но все пак е нещо. Бутвам голямата стъклена врата и пред мен веднага се материализира момичето от рецепцията. Когато бях със Сам, тя само ни махна да влизаме, но сега ми се усмихва служебно, като че ли изобщо не ме видя да минавам само преди минута със Стефани.

— Здравейте! Имате ли уговорена среща?

— Не точно — изричам, останала без дъх. — Трябва веднага да видя Сам Рокстън от Консултантска група „Уайт Глоуб“! Аз съм Попи Уайът!

Изчаквам, докато тя се обърне и се обади по мобилния си телефон. Опитвам се да стоя търпеливо, но едва се сдържам да не хукна нагоре. Всички тези съобщения са свързани директно с историята с преписката. Убедена съм в това!

— Съжалявам — обръща се към мен момичето с професионална учтивост, — но господин Рокстън е много зает в момента.

— Бихте ли му предали, че е спешно? — не се отказвам аз. Моля ви!

Безсъмнено едва сдържайки желанието си да ме накара да се разкарам, момичето се обръща и провежда нов разговор, който трае точно трийсет секунди.

— Съжалявам — нова ледена усмивка. — Господин Рокстън ще бъде зает през целия ден, а повечето от останалите служители са на конференция. Може би трябва да се обадите на личната му асистентка, за да си уговорите среща. А сега, ако обичате да отстъпите място на другите ни гости...

И ме избутва от централния вход. „Да отстъпите място“ очевидно означава „Разкарай се“.

— Вижте какво, трябва непременно да го видя — отсичам, минавам покрай нея и се насочвам директно към ескалаторите. — Само ме пуснете горе. Всичко ще бъде наред!

— Извинете! — провиква се тя и ме грабва за ръкава. — Не можете просто да се качите там, когато си поискате! Томас?

Божичко, тази майтап ли си прави с мен? Вика охраната. Каква страхливка!

— Но работата наистина е много спешна! — обръщам се и към двамата. — Той със сигурност ще се радва да ме види!

— Тогава се обадете и си уговорете среща! — срязва ме рецепционистката, докато охранителят ме води насила към вратата.

— Хубаво! — срязвам я и аз. — Ще го направя! Веднага ще се обадя! Ще се видим след две минути! — провиквам се аз, излизам бързо на тротоара и бръквам в джоба си.

И тогава целият ужас на ситуацията се стоварва върху мен. Аз нямам телефон.

Аз нямам телефон!

Безсилна съм. Изобщо не мога да вляза в сградата, а и не мога да се обадя на Сам. И не мога да му кажа за тези съобщения. Не мога да сторя нищо. Защо не си купих нов телефон по-рано, о, защо?! Защо винаги не държа под ръка резервен телефон? Би трябвало да се постанови със закон, като резервната гума на колата!

— Извинете! — хуквам към чистача на прозорци. — Бихте ли ми дали за малко телефона си?

— Съжалявам, милинка — цъква той. — Няма как. Падна му батерията.

— Ясно — усмихвам се, но вътрешно се разяждам от притеснение. — Все пак благодаря. О!

Заковавам се на място, загледана през стъклените врати на сградата. Бог ме обича! Ето го там и Сам! Стои на двајсетина метра навътре във фоайето и говори оживено с някакъв тип в костюм, държащ дипломатическо куфарче.

Бутвам веднага вратите, но там вече ме чака охранителят Томас.

— Няма да стане! — блокира ми пътя той.

— Ама аз трябва да вляза!

— Ако обичате, махнете се!

— Но той ще иска да ме види! Сам, тук съм! Попи е! Саааам! — провиквам се аз, но точно в този момент някой мести диван и скърцането удавя гласа ми.

— Нямате право да влизате! — повишава глас охранителят. — Хайде, навън! — хваща ме здраво за раменете и докато се усетя, съм отново на тротоара, едва поемайки си дъх от възмущение.

Не мога да повярвам на това, което се случи току-що! Той ме изхвърли! Никога през живота си не съм изхвърляна физически от, където и да било! Не мислех, че подобни действия все още са позволени.

На входа се скупчват много хора и аз се отдръпвам, за да ги пусна да минат. Мисълта ми препуска бясно. Дали да не изтичам до някой уличен телефон? Дали да не пробвам да се вмъкна във фоайето и да хукна напред, пък да видим колко време ще мине, преди да ме хванат? Сам вече е пред асансьорите, все още говорещ с мъжа с куфарчето. След няколко секунди ще изчезне. Божичко, това е

истинско мъчение! Само да можем да привлечем по някакъв начин вниманието му...

— Не става, а? — пита съчувствено чистачът на прозорци от върха на стълбата си. Тъкмо е покрил целия прозорец с пяна и сега се кани да я изтрие.

И тогава ме озарява върховна мисъл.

— Почакайте! — провиквам се аз. — Не трийте още, моля ви!

Никога през живота си не съм писала с пяна, но за щастие точно в този момент нямам особено големи амбиции. Едно огледално „С А М“ с двуметрови букви ми е напълно достатъчно. Малко неравни са, но на кого му пука?

— Добра работа — изрича одобрително чистачът от високото си стъпало. — Бихте могла да ми станете колежка.

— Благодаря! — кимвам скромно и изтривам чело.

Сега, ако Сам не го види или ако някой не го потупа по рамото и не рече: „Хей, я виж това“...

— *Попи?!*

Обръщам се и поглеждам надолу от моето стъпало на стълбата на чистача. И виждам Сам, на тротоара, наблюдаващ ме втрещено.

— Това за мен ли се отнася?

* * *

Пътуването в асансьора преминава в пълно мълчание. Викс очаква Сам в офиса му, а когато ме вижда, се плясва по челото.

— Дано да си заслужава — отбелязва сдържано Сам, като затваря вратата зад нас. — Разполагам само с пет минути. В момента имаме нещо изключително спешно и...

За миг се вбесявам. Той да не си мисли, че не знам? Да не би да си мисли, че съм написала огледално „САМ“ с големи букви ей така, като обикновена прищявка?

— И това ми е достатъчно — отговарям със същия сдържан тон. — Просто реших, че може би ще проявите интерес към едни съобщения, които постъпиха в телефона на Вайълет миналата седмица. Този телефон — посочвам към бюрото.

— Чий е този телефон? — поглежда ме подозрително Викс.

— На Вайълет — отговаря Сам. — Помниш ли я? Бившата ми лична асистентка. Дъщерята на Клайв. Избяга, за да става модел.

— О, тази ли? — смръщва се Викс, кимва към мен и допълва: — Тогава тя какво общо има с телефона на Вайълет?

Двамата със Сам се споглеждаме.

— Дълга история — отговаря накрая той. — Вайълет го изхвърли. Попи... се грижеше за него.

— Получих две съобщения, които записах — казвам, поставям между тях програмата на „Цар Лъв“ и за по-голямо внушение изчитам всичко на глас, защото си знам, че почеркът ми не е от най-разбраните. — *„18 април — Скоти има познат, лазерна хирургия, без следи, бъди много внимателна.“* — посочвам към програмата и пояснявам: — Това, второто съобщение, е два дена по-късно, както виждате. От самия Скоти: *„20 април — Обади се Скоти. Работата е свършена. Хирургически удар. Никакви следи. Гениална работа. Адиос, Дядо Коледа.“* — правя кратка пауза, за да им дам време да осмислят чутото, след което изричам: — Първото съобщение беше от Джъстин Коул.

— Джъстин ли? — застава нащрек Сам.

— Тогава не го познах, разбира се, но сега, след като съм го чувала да говори, вече съм сигурна. Именно той говори за „лазерна хирургия“ и „без следи“.

— Викс! — обръща се енергично към шефката на пиар отдела Сам. — Вече разбираш ли? Виждаш ли какво ти говоря?

— Не виждам нищо. Само няколко разбъркани думи. И как можем да бъдем сигурни, че е бил Джъстин?

Сам се обръща към мен и пита:

— На гласовата поща ли се записаха? Можем ли да ги прослушаеме?

— Не. Те бяха просто... ами... телефонни съобщения. Те ги изговориха, а аз ги записах.

Викс ме поглежда объркано.

— Чакай малко, нещо не ми е ясно. Ти представи ли се? Защо Джъстин ще оставя съобщение точно на теб! — въздъхва вбесено и допълва: — Сам, нямам време за...

— Той не разбра, че съм истински човек — обяснявам, леко изчервена. — Престорих се на телефонен секретар.

— Какво?! — ококорва се тя.

— Ами, нали се сецшаш... — правя се на онази жена от гласовата поща и изричам: — „Опасявам се, че човекът, когото търсите, не може да се обади. Моля, оставете съобщение.“ И после той остави съобщението, и аз го записах.

Сам се изсмива тихичко, обаче Викс онемява. Взема от бюрото програмата, гледа смръщено думите, а после започва да я разлиства, макар че единствената информация, която може да намери там, са биографиите на актьорите. Накрая я връща обратно и отсича: — Сам, това не означава нищо! Не променя нищо!

— Не е вярно! Означава много неща! — клати непреклонно глава той. — Това е, за което ти говоря! Ето го тук! — поставя пръст върху програмата. — *Ето* какво става!

— Но какво точно става? — провиква се тя, изгубила търпение. — И кой е този Скоти, за бога?

— Той нарича сър Никълъс „Дядо Коледа“ — отбелязва замислено Сам. — Което означава, че трябва да е някой от компанията. Но от кой отдел? Информационни технологии?

— Дали Вайълет има нещо общо с това? — осмелявам се да се обадя и аз. — В крайна сметка телефонът беше неин.

За момент настъпва тишина. После Сам поклаща глава, очевидно със съжаление.

— Беше тук само няколко седмици, баща ѝ е голям приятел на сър Никълъс и... Просто не мога да повярвам, че тя е замесена по някакъв начин в тази работа.

— Тогава защо оставят съобщения за нея? Да не би да са събркали номера или нещо подобно?

— Надали — сбърчва нос Сам. — Така де, защо точно този номер?

Автоматично поглеждам към телефона, който свети на бюрото. Ей така, между другото, се питам дали нямам никакви гласови съобщения. Но незнайно как, точно в тази минута, останалата част от живота ми изглежда на хиляди километри оттук. Светът се е смалил до тази стая. И Сам, и Викс се отпускат по столовете и аз решавам да им последвам примера.

— На кого е бил телефонът на Вайълет преди нея? — хрумва ѝ внезапно на Викс. — Това е телефон на компанията! Тя беше тук само за... колко? Три седмици? Възможно ли е преди това телефонът да е

бил зачислен на друг човек и тези съобщения да са оставени на него погрешка?

— Да! — светват очите ми. — Хората непрекъснато набират грешни номера погрешка! И изпращат съобщенията си на грешни имейл адреси. Дори и аз го правя понякога. Забравяш да го изтриеш, щракваш името на човека и ето че старият номер излиза и ти изобщо не си даваш сметка. Особено ако се свържеш с гласова поща.

Буквално виждам как сивите клетки на Сам щракат. Изведнъж той скача.

— Има само един начин да разберем! — вдига слушалката на стационарния телефон, набира бързо трицифрен номер и чака. — Здравей, Синтия! — изрича спокойно. — Обажда се Сам. Само един бърз въпрос за мобилния телефон, който беше зачислен на Вайълет, бившата ми лична асистентка. Някой друг преди нея имал ли е този номер?

Докато слуша, физиономията му се променя. Поглежда страховито Викс и ѝ прави знак да мълчи, а тя само свива беззащитно рамене.

— Страхотно — казва. — Благодаря, Синтия...

Но от потока звуци, които се носят откъм телефона, става ясно, че на Синтия ѝ се приказва.

— Трябва да затворям — подбелва отчаяно очи Сам. — Да, знам, че телефонът трябваше да бъде върнат веднага. Не, не сме го изгубили, не се притеснявай... Да, крайно непрофесионално, наистина. Без предупреждение. Да, знам, собственост на компанията... Ще го донеса... да... да...

Накрая успява да се отскубне от нея. Поставя слушалката обратно. Следват три секунди агонизираща тишина, след което се обръща към Викс и изрича само едно име:

— Ед.

— *Неее!* — ахва Викс.

Сам взема телефона от бюрото си и го оглежда изумено.

— Това е бил служебният телефон на Ед допреди четири седмици. След това е бил предаден на Вайълет. Нямах представа! — обръща се и пояснява: — Ед Екстън беше...

— Да, спомням си — кимвам. — Финансов директор. Уволнен. Съди компанията.

— Господи! — Викс изглежда като ударена е мокър парцал по главата. Отпуска се в стола си и повтаря: — Ед?!

— Че кой друг, а?! — провиква се Сам, окрилен от откритието. — Викс, това не е никакъв добре оркестриран план — това е една шибана симфония в три части! Оклеветяват Ник. Брус го изритва, защото е малодушен задник. Бордът се нуждае от нов изпълнителен директор, при това бързо. Ед съобщава, че ще оттегли иска си срещу компанията и се появява като спасител. Креслото на Джъстин е осигурено...

— И наистина ли биха си направили целия този труд? — поглежда го скептично Викс.

Устните на Сам се изкривяват в усмивка, когато казва:

— Викс, имаш ли въобще някаква представа колко много Ед ненавижда Ник? Очевидно е, че някой хакер е получил добри пари, за да промени тази преписка и да изтрие старата от системата. Сигурен съм, че Ед би пожертвал поне сто бона, за да опетни репутацията на Ник, а защо не и двеста.

По лицето на Викс се изписва отвращение.

— Това никога не би се случило, ако компанията се ръководеше от жени! — отсича накрая. — Никога! Тъпа мъжкарска надпревара! Животни! — скача на крака, насочва се към прозореца и се вторачва навън, скръстила ръце пред гърдите си.

— Сега обаче по-важният въпрос е: кой е осъществил това? Кой го е направил? — Сам сяда на бюрото си и започва да почуква с химикалката по кокалчетата на пръстите си, съсредоточен до болка. — Скоти значи. Но кой е този? Някой шотландец ли?

— Не ми прозвуча като шотландец — обаждам се смутено. — Може би просто шеговит прякор?

Сам се фокусира върху мен и лицето му светва.

— Това е! Но, разбира се! Попи, би ли познала гласа му, ако го чуеш пак?

— Сам! — намесва се Викс, преди да съм успяла да отговоря. Изобщо не си го и помисляй! Не говориш сериозно, нали?

— Викс, би ли престанала, ако обичаш, да търсиш убежище в отрицанието? — избухва Сам и скача на крака. — Фалшивата преписка не е случайност! Изтичането на информация до телевизията също не е случайност! Това се случва сега, под носовете ни! Някой е направил

мръсен номер на Ник! И сега вече не става въпрос да покрием неудобна ситуация, а... — замисля се. — Не знам точно какво е — някакъв номер чрез фейсбук ли, какво, но... Важното е, че това е клевета! Измама!

— Това е *теория*! — застава срещу него тя. — Нищо повече! Няколко думи на една шибана програма на „Цар Лъв“!

Тук вече се чувствам леко обидена. Не е моя вината, че в този момент имах под ръка само една програма на „Цар Лъв“, така де!

— Трябва да открием този тип Скоти! — повтаря Сам и пак се обръща към мен. — Ще познаеш ли гласа му, ако го чуеш пак?

— Да — отговарям, леко притеснена от настоятелността му.

— Сигурна ли си?

— Да!

— Добре. Тогава да го направим! Да отидем да го намерим!

— Сам, спри веднага! — побеснява Викс. — Вече откачи! Какво смяташ да направиш? Ще я накараш да слуша гласа на всеки наш служител, докато не разпознае гласа, така ли?

— Че защо не? — не се предава Сам.

— Защото това е най-абсурдната идея, която някога съм чувала! — избухва тя. — Ето защо!

Сам се вторачва непреклонно в нея за няколко секунди, после се обръща към мен и ме подканя:

— Хайде, Попи! Ще обиколим сградата!

— И какво ще стане, когато тя разпознае гласа му, а? — клати глава Викс. — Какво правим? Граждански арест ли?

— Тогава поне ще разполагаме с нещо — отговаря Сам. — Готова ли си, Попи?

— Попи! — Викс се приближава към мен и ме поглежда в очите. Бузите ѝ са почервенели, дишането ѝ е тежко. — Нямам никаква представа коя си. Но не си длъжна да слушаш Сам. Не си длъжна да го правиш! Не му дължиш нищо. И това няма нищо общо с теб!

— Тя няма нищо против — казва Сам. — Нали, Попи?

— Попи — продължава Викс, без да му обръща внимание, — горещо ти препоръчвам да си тръгнеш! Веднага!

— Обаче Попи не е такова момиче — смръщва се Сам. — Тя не предава хората. Нали? — очите му се впиват в моите. Излъчват такава неочаквана топлина, че достигат чак до душата ми.

Обръщам се към Викс и отсичам:

— Много грешиш! Аз наистина съм задължена на Сам! А сър Никълъс е потенциален пациент в моята клиника по физиотерапия. И аз също държа много на него!

Решавам да вмъкна последното просто ей така, макар да съм сигурна, че сър Никълъс никога няма да си направи труда да дойде чак до Белъм.

— Пък и във всеки случай — продължавам, като вирвам гордо брадичка — дори и да не беше той, независимо дали познавам човека или не, щом мога да помогна по някакъв начин, разбира се, че ще го направя! Защото по мое мнение, когато можеш да помогнеш на някого с нещо, направи го! Не мислиш ли?

Викс се вторачва в мен за момент, като че ли се опитва да ми вземе мярката, а после се усмихва сконфузено и промърморва:

— Добре де, хвана ме. Срецу подобен довод не мога да се боря.

— Да тръгваме! — насочва се Сам към вратата.

Грабвам чантата си и за пореден път ми се приисква тениската ми да нямаше това огромно петно отпред.

— Хей, Робин Худ! — подхвърля саркастично Викс. — В случай че си забравил, всички са вече или на конференцията, или на път за конференцията.

Настъпва поредната доза тишина, разнообразявана единствено от новото потракване на Сам по бюрото с химикалката. Аз не смея да си отворя устата. Не смея да погледна към Викс.

— Попи! — отсича внезапно Сам. — Ще можеш ли да ми отделиш няколко часа? Би ли дошла с мен в Хемпшир?

[1] Колкото го харесвам и аз, между другото. Не че някой се интересува от моето мнение. ↑

ЕДИНАЙСЕТ

Всичко е абсолютно сюрреалистично. И вълнуващо. И напрегнато. Всичко това едновременно.

Не че *съжбялявам* за благородния си жест — ни най-малко. Все още вярвам в онова, което казах в офиса. Как наистина да изоставя приятелите си? Как така няма да помогна на Сам? Но, от друга страна, мислех си, че ще ми отнеме не повече от половин час. А не пътуване с влак до Хемпшир — и това е само началото.

Точно в този момент трябваше да бъда при фризьора. Трябваше да говоря за прически и да пробвам тиарата си. Вместо това съм на гара „Ватерло“, купувайки си чаша чай и държейки телефона, който, сигурно е излишно да ви казвам, грабнах от бюрото на Сам на излизане. Сам надали ще има нещо против. Изпратих съобщение на Сю, за да ѝ кажа, че много съжбялявам, но се налага да пропусна часа си при Луис. Ще си платя каквото трябва и да му предаде всичко най-хубаво от мен.

След като приключих с писането, огледах есемеса и изтрих половината от целувките. След това пак ги написах. После пак ги изтрих. Е, мисля, че пет са повече от достатъчни.

Сега чакам Магнус да си вдигне телефона. Заминава на ергенско пътешествие в Брюж, така че днес със сигурност няма да го видя, но все пак. Все още смятам, че ако поне не му звънна, няма да бъде много почтено от моя страна.

— О, здрасти, Магнус!

— Попи! — връзката е ужасна и от самолетите почти нищо не се чува. — Тъкмо се насочваме за качване. Ти добре ли си?

— Да! Просто исках да... — не довършвам, защото не съм особено уверена, че искам да го направя.

Просто исках да ти кажа, че заминавам за Хемпшир с мъж, когото не познаваш, защото съм въввлечена в ситуация, за която не знаеш нищо.

— Исках да ти кажа, че тази вечер няма да си бъда у дома — изричам неубедително аз. — В случай че ме търсиш де.

Ето! Това е честно, нали? Горедолу.

— Окей! — засмива се той. — Приятно прекарване, скъпа! Ами аз... трябва да тръгвам...

— Окей! Чао! И на теб приятно прекарване!

Вдигам глава и виждам, че Сам ме наблюдава. Придърпвам смутено ризата си надолу, за пореден път съжалявайки, че не се отбих в някой магазин. Оказа се, че Сам наистина държал резервна риза в офиса си, а моята тениска беше толкова отвратителна, че нямаше как да не приема предложението му да я облека за тази вечер. Но така ситуацията става още по-странна — аз, облечена в неговата раирана риза на „Търнбул и Асер“.

— Просто казвах довиждане на Магнус — обяснявам, без да има нужда, обаче той през цялото време стоеше до мен и трябва да е чул всяка дума.

— Два паунда — казва жената на щанда и ми подава чашата чай.

— Благодаря! Ами... ще тръгваме ли?

Когато двамата със Сам тръгваме по перона и влизаме във вагона, усещането за сюрреалистичност се връща. Чувствам се ужасно неловко. Ако някой ни гледа отстрани, сигурно му изглеждаме като двойка. Ами ако ни види Уилоу?

Не, не бъди параноична! Уилоу беше във втория автобус за конференцията. Изпрати имейл на Сам, за да му каже. А и не е като двамата със Сам да правим нещо незаконно. Ние сме просто... приятели.

Не, „приятели“ не е правилно. Нито колеги. Нито просто познати...

Добре де, нека си го признаем — странно е.

Поглеждам към Сам, за да проверя дали и той мисли същото, но той просто се е вторачил през прозореца с обичайния си невиждащ поглед. Влакът се разтърсва и бавно потегля и той идва на себе си. Когато ме улавя, че го гледам, аз бързо извъръщам очи.

Опитвам се да се правя на спокойна, но всъщност се изпълвам с все повече и повече страх. Какво се съгласих да направя? Всичко зависи от моята памет! Зависи изцяло от мен, Попи Уайът, да позная

нечий глас, който съм чула по телефона преди няколко дена, при това само за двайсетина секунди. Ами ако не успея?

Отпивам от чая си, за да се успокоя, и подскачам стреснато. Първо супата беше твърде студена, а сега чаят е твърде горещ.

Влакът набира все по-голяма скорост и капка чай отскача от капака и опарва ръката ми.

— Добре ли си? — пита Сам, когато ме вижда да примигвам.

— Напълно — усмихвам се аз.

— Може ли да бъда откровен? — изрича директно той. — Не изглеждаш никак добре!

— О, добре съм си! — извисявам глас в протест. — Просто... нали се сещаш... толкова много неща станаха напоследък...

Сам кимва, а после казва:

— Съжалявам, че така и не успяхме да стигнем до онези техники за конфронтация, които обещах да ти покажа.

— О, това ли? — махвам с ръка. — Сегашната задача е по-важна.

— Никога не казвай „О, това ли?“! — клати раздражено глава Сам. — Тъкмо за това ти говоря! Ти автоматично поставяш себе си на второ място!

— Ами, не исках да кажа... сещаш се... — свивам неловко рамене. — Както и да е.

Влакът спира на Клапъм и във вагона нахлуват група хора. В продължение на няколко минути Сам се е отдал на разпрацане на съобщения. Телефонът му непрекъснато проблясва и само мога да си представям колко съобщения летят напред-назад из ефира. Накрая той все пак прибира телефона в джоба си и се привежда напред, облакътявайки се на масичката между нас.

— Всичко наред ли е? — питам плахо и автоматично си давам сметка колко абсурден е въпросът ми. Трябва да му се признае обаче на Сам, че изобщо не му обърна внимание.

— Имам един въпрос към теб — отбелязва спокойно. — Какво им има на тези Тавиш, което те кара да се чувстваш така, сякаш са повече от теб? Титлите ли? Докторатите ли? Мозъците им ли?

О, не пак тази тема!

— Всичко! Очевидно е! Те са просто... Така де, ти уважавах сър Никълъс, нали? — не му оставам дължна аз. — Виж само колко нерви хабиш, за да му помагаш! Защото го уважавах, нали?

— Да, разбира се, че го уважавам! Но никога не съм се чувствал по-низш от него. А и той самият не ме кара да се чувствам като втора ръка човек.

— Но аз не се чувствам като втора ръка човек! И ти не знаеш нищо за това! Така че просто престани!

— Окей! — вдига ръце Сам. — Ако не съм прав, извинявам се! Но просто останах с такова впечатление. Искях само да помогна като... — усещам как се опитва да каже думата „приятел“, но после се отказва от нея — така, както направих и аз. — Просто исках да помогна! — отсича накрая. — Но животът си е твой. Мен не ме засяга.

Настъпва тишина. Той млъкна. Предаде се. Спечелих аз.

— Извинявай — казва той и слага телефона на ухото си. — Викс, какво става?

Излиза от вагона и аз съвсем инстинктивно въздъхвам дълбоко. Разяждащата болка се връща и се загнездва между ребрата ми. Но точно сега не мога да кажа дали се дължи на факта, че семейство Тавиш не ме искат за жена на Магнус, или на това, че се опитвам да го отричам, или пък на това, че съм изнервена заради цялата тази авантюра, или на факта, че чаят ми е твърде силен.

В продължение на няколко секунди просто си седя и съзерцавам невидящо вдигания пара чай пред мен. Ще ми се никога да не бях чувала скандала между Магнус и родителите му. Ще ми се да не знаех нищо. Ще ми се да мога да издухам мрачния облак от живота си и да се върна към обичайното си състояние в стил „Господи, каква съм късметлийка! Не е ли всичко толкова прекрасно?!“.

Сам се връща на мястото си и известно време мълчим. Влакът е спрял в средата на нищото и без скърцането на колелата му тишината е необичайна.

— Окей — промърморвам, вторачена в масичката между нас. — Окей.

— Окей какво?

— Окей, беше прав.

Сам не казва нищо — просто чака. Влакът се разклаца напред-назад, като кон, който се чуди дали да се държи възпитано или не, а после бавно потегля.

— Обаче не си го въобразявам или каквото там си мислиш — отпускам унило рамене. — Просто ги чух да разговарят, разбираш ли?

Те не искат Магнус да се жени за мен! А защо? Направих всичко по силите си! Играх скрабъл, опитвах се да водя интелигентни разговори, дори прочетох най-новата книга на Антъни^[1]. Но никога няма да стана като тях! Никога!

— И защо трябва да ставаш като тях? — поглежда ме озадачено Сам. — Защо изобщо *искаш* да станеш като тях?

— Да бе, защо! — подмятам саркастично. — Защо ли някой ще иска да бъде истинска мозъчна знаменитост, която канят по телевизиите?

— Антъни Тавиш има голям мозък — не се предава Сам. Да имаш голям мозък е същото като да имаш голям черен дроб или голям нос. Защо се чувстваш неуверена в себе си? Ами ако имаше големи черва? Тогава пак ли щеше да се чувстваш неуверена?

Тук не мога да не се изкискам.

— Ако трябва да бъдем честни, той е особняк — продължава Сам. — Предстои ти да станеш член на семейство от особняци, пълни ненормалници. Защото да искаш непрекъснато да бъдеш в първите редици във всичко е ненормално. Затова следващият път, когато се почувстваш уплашена от тях, представи си, че над главите им се материализира огромен неонов знак, който гласи „НЕНОРМАЛНИЦИ“!

— Надали мислиш точно така — усмихвам се аз и поклащам глава.

— Точно така мисля! — натъртва той с плашеща сериозност. — Тези академични типове си умират да се чувстват значими. Пишат доклади и ходят по различни телевизионни предавания, за да докажат, че са полезни и ценни. Но ти си полезна и ценна за хората всеки ден! И не изпитваш необходимост да доказваш каквото и да било! Колко хора си излекувала, а? Стотици! Намалила си болката им! Направила си стотици хора щастливи! Антъни Тавиш дали е направил някого щастлив, а?

Знам, че в това, което казва, има нещо неправилно, но точно сега не мога да хвана кое точно. Единственото, което усещам, е вътрешно затопляне. Никога досега не ми беше хрумвало, че правя стотици хора щастливи.

— Ами ти? Ти направил ли си някого щастлив? — не мога да не попитам.

Сам ми се усмихва накриво и отговаря:

— Работя по въпроса.

Влакът забавя, докато минава през Уокинг, и двамата инстинктивно поглеждаме през прозореца. После Сам се обръща и продължава:

— Но в случая важното е, че не става въпрос за тях. Става въпрос за *теб*! За теб и за него. Магнус.

— Да, знам — кимвам. — Много добре го знам.

Звучи странно да чуя името на Магнус от устата на Сам. Звучи неправилно.

Магнус и Сам са много различни. Сякаш са направени от различен материал. Магнус е бляскав, весел, впечатляващ, секси. И съвсем малко самовлюбен^[2]. Докато Сам е толкова... праволинеен и силен. И щедър. И мил. Просто си знаеш, че той винаги ще бъде до теб, когато ти потрябва. Независимо от обстоятелствата.

Сега Сам ме поглежда и ми се усмихва, сякаш разчел мислите ми, и сърцето ми се преобръща така, както прави винаги, когато той се усмихне...

Каква късметлийка е Уилоу!

Въздъхвам тихичко при тази мисъл и отпивам глътка чай, за да прикрия смущението си.

Тази мисъл нахлу в съзнанието ми без никакво предупреждение. И изобщо не я мислех. Или по-скоро да, мислех я, но просто в смисъл, че им желая всичко най-хубаво, като безпристрастен приятел... не, не приятел...

Изчервявам се.

Изчервявам се от собствения си глупав, идиотски, безсмислен мисловен процес, за който, слава богу, не знае никой друг, освен мен. Затова мога да се отпусна. Мога да престана още сега и да забравя абсурдната идея, че Сам е в състояние да разчете мислите ми и да разбере, че го харесвам...

Не, престани! *Престани!* Това е абсурдно!

Това е просто...

Изтрийте думата „харесвам“. Не е вярно! Не е!

— Добре ли си? — поглежда ме въпросително той. — Попи, съжалявам, ако съм те разстроил! Не съм го искал.

— А, не! — побързвам да го опровергая. — Не си ме разстроил. Благодаря ти за проникновението. Наистина.

— Хубаво. Защото... — не довършва, за да вдигне телефона. — Викс, нещо ново?

Докато Сам се отдалечава за нов телефонен разговор, аз се заемам пак с чая си, вторачена невиждащо през прозореца, налагайки си да охладя страстите и да накарам мозъка си да не мисли. Трябва да се върна назад. Трябва да презаредя. *Да не запазвам промените във файла.*

И за да създам по-делова атмосфера, аз бръквам в джоба си за телефона, проверявам го за съобщения и го оставям на масичката пред мен. В системата на компанията все още няма нищо за кризата с преписката — очевидно всичко си остава само между отбран брой колеги на най-високо ниво.

— Нали знаеш, че на някакъв етап все ще трябва да си купиш нов телефон, а? — отбелязва Сам, когато се връща. — Или оттук нататък възнамеряваш да се снабдяваш с телефони само от кошчетата?

— Това е единственото място, където можеш да намериш свестен телефон — свивам усмихнато рамене. — Кошчетата за боклук.

Телефонът дава сигнал за влизането на имейл и аз автоматично протягам ръка към него, но Сам ме изпреварва. Ръката му докосва моята и очите ни се срещат.

— Може да е за мен — казва.

— Вярно — кимвам. — Давай!

Той го проверява, а после поклаща глава.

— Таксата за сватбения тромпетист. Изцяло твой е.

Поемам телефона с триумфираща усмивка. Изпращам бърз отговор до Лусинда, а после пак връщам телефона на масата. Когато той пак позвънява след няколко минути, и двамата протягаме едновременно ръце, но този път го изпреварвам аз.

— Разпродажба на ризи — подавам го на него. — Не е по моята част.

Сам изтрива имейла, а после пак връща телефона на масата.

— Точно в средата! — помествам го със сантиметър. — Лъжеш!

— Сложи си ръцете в скута! — срязва ме той. — Ти лъжеш!

Настъпва тишина. И двамата стоим в готовност, очаквайки телефона да иззвъни. Сам изглежда толкова напрегнат в тази задача, че

ми идва да се разсмея. Нечий друг телефон във вагона позвънява и Сам се присяга за нашия, но едва тогава осъзнава грешката си.

— Ти си трагедия — промърморвам. — Не знаеш дори рингтона му!

Внезапно иззвънява нашият телефон за есемес и моментното колебание на Сам ми е достатъчно, за да го прибера.

— Хаха! На бас, че е за мен!

Отварям съобщението и се зачитам. От непознат номер е и е влязло само половината, но схващам идеята...

Чета го втори път. И трети. Вдигам очи към Сам и облизвам внезапно пресъхналите си устни. Никога, ама никога не бях очаквала точно това.

— За теб ли е? — пита Сам.

— Не — преглъщам. — За теб.

— От Викс ли? — протяга вече ръка той. — Не би трябвало да използва този номер...

— Не, не е от Викс. Не е служебно. Лично е.

Прочитам го още веднъж. Не ми се иска да му предавам телефона, докато не съм напълно сигурна в това, което виждам.

„Не съм сигурна дали това е правилният номер. Но трябва да ви кажа. Вашата годеница ви изневерява. С човек, когото познавате... (Предстои нов текст.)“

Знаех си! Знаех си, че онази е кучка, а това тук доказва, че е по-гадна дори от онова, което си мислех за нея!

— За какво става въпрос? — протяга нетърпеливо ръка Сам. — Дай ми го! Да не би да има нещо общо с конференцията?

— Не — сплитам ръце около телефона. — Сам, много съжалявам. Ще ми се да не го бях виждала първа. Но тук се казва... — поколебавам се. — Казва се, че Уилоу ти изневерява. Много съжалявам!

Сам изглежда напълно шокиран. Когато му подавам телефона, не мога да не се изпълня със съчувствие към него. Кой, по дяволите, изпраща подобна новина с есемес?!

На бас, че се чука с Джъстин Коул! Тези двамата са си лика-прилика!

Оглеждам лицето на Сам в търсене на знаци за тревога, но след първоначалния шок той изглежда невероятно спокоен. Смръщва се, отива до края на текста, а после оставя телефона обратно на масичката.

— Добре ли си? — не мога да не го попитам.

— Няма никакъв смисъл — свива рамене той.

— Да, знам! — толкова се вълнувам заради него, че не мога да не споделя мнението си. — Защо изобщо ще го прави? При това толкова те тормози! Голяма лицемерка е! Ужасна е! — млъквам, питайки се дали не прекалих. Сам ме гледа странно.

— Не, не си разбрала — казва. — Няма никакъв смисъл, защото аз не съм сгоден. И нямам годеница.

— Но нали си сгоден за Уилоу? — изтъквам като последната глупачка.

— Не, не съм.

— Ама... — зяпвам срещу него. Как така не е сгоден? Сгоден е, разбира се!

— Никога не съм бил сгоден — пак свива рамене той. — Кое те накара да мислиш така?

— Ти ми каза! Знам, че ти ми каза! — сбръчквам чело, отивайки си да си спомня. — Или май... Да! Беше в един имейл! Изпратен от Вайълет! Там се казваше: „Сам е сгоден“. Сигурна съм!

— О, това ли? — прояснява се лицето му. — Понякога ми се е налагало да използвам това извинение, за да се отърва от досадници — млъква за момент, а после пояснява: — От досадни жени.

— Като извинение ли? — повтарям втрещено. — Тогава каква ти е Уилоу?

— Уилоу е бившата ми приятелка — отговаря той след кратка пауза. — Разделихме се преди два месеца.

Бивша приятелка?

За момент онемявам. Мозъкът ми се чувства като пасатор — върти ли се, върти, опитвайки се да намери правилната комбинация плодове. Не, не мога да го проумея! Той е сгоден. Би трябвало да е сгоден!

— Ама ти... Трябваше да ми кажеш! — избухвам накрая. — През цялото това време ме остави да си мисля, че си сгоден!

— Нищо подобно. Никога не съм споменавал подобно нещо! — възкликва крайно озадачен той. — И защо въобще се ядосваш?

— Ами... не знам. Нещо не ми изглежда наред.

Дишам тежко, стараяйки се да подредя мислите си. Но как така не е с Уилоу? Вече всичко става различно. И то — по негова вина^[3].

— Разговаряли сме за какво ли не — започвам пак, опитвайки се този път да бъда по-спокойна. — Споменавала съм Уилоу няколко пъти, а ти никога не си уточнявал коя точно е тя. Защо си толкова потаен?

— Не съм потаен! — изсмива се той. — Ако ме беше попитала, щях да ти обясня коя е. Но с нея всичко свърши и това вече няма никакво значение.

— Разбира се, че има значение!

— Защо?

Идва ми да се разпищя от безсилие. Но как може да пита защо? Не е ли очевидно?

— Защото... защото... тя се държи така, сякаш още сте заедно! — и внезапно осъзнавам, че точно това е нещото, което ме е притеснявало. — Държи се така, сякаш има пълното право да се оплаква от теб. Именно затова не се усъмних, че сте сгодени. Какво изобщо става тук?

Сам се смръщва раздражено, но нищо не казва.

— Ама тя изпраща копия от писмата си на твоята лична асистентка! Излага всичко публично в имейлите си! Не мислиш ли, че не е нормално?

— Уилоу винаги си е била... екхибиционист. Обича да има публика — промърморва неохотно той. — За разлика от повечето хора, тя не познава граници...

— Тук си напълно прав, не познава никакви граници! Знаеш ли колко е обсебваща? Чух я как говори в офиса! — по високоговорителя започват да обявяват следващата гара, но аз повишавам глас, за да го надвикам. — Знаеш ли, че те плюе пред всички момичета в офиса? Каза им, че минавате просто през лош период и че ти трябва да се събудиш, и че като го направиш, тогава ще осъзнаеш какво си изгубил — разбирай, нея.

— Ние не минаваме през лош период! — отсича вече доста вбесено той. — Между нас всичко свърши!

— А тя знае ли го?

— Знае го.

— Сигурен ли си? Можеш ли да се закълнеш, че си дава сметка за това?

— Разбира се — изсумтява той.

— Не „разбира се“! Как точно скъсахте, а? Седнахте ли да си поговорите като нормални хора?

Настъпва тишина. Сам не смее да ме погледне в очите. Безсъмнено изобщо не е сядал да си поговори с нея. Ясно ми е. Сигурно ѝ е изпратил кратък есемес с текст: „Всичко свърши. Сам“.

— Не мислиш ли, че е крайно време да ѝ кажеш да престане с абсурдните си имейли? — опитвам се да привлека вниманието му аз.

— Сам?

Той пак проверява телефона си. Типично. Не иска да знае, не иска да говори за това, не иска да се ангажира...

Озарява ме нова мисъл. Ама, разбира се!

— Сам, ти отговаряш ли изобщо на имейлите на Уилоу?

Не отговаря, естествено. Внезапно всичко ми се изяснява. Именно затова тя всеки път започва нов имейл. Сякаш закача съобщения на празна стена.

— И като не отговаряш, тя откъде да знае какво всъщност мислиш, а? — повишавам още повече глас аз. — О, не! Тя не знае! Точно затова страда от такива заблуждения! Точно затова си мисли, че ти все още ѝ принадлежиш!

Сам все така не смее да ме погледне.

— Ама ти наистина си упорит кретен! — провиквам се отчаяно точно в мига, в който високоговорителите млъкват.

Добре де. Ясно е, че нямаше да говоря толкова силно, ако знаех, че ще стане така. Ясно е, че нямаше да използвам подобна обидна дума. Така че онази майка с децата, дето седи на три седалки от нас, да престане да ме гледа злобно, като че ли аз съм виновна, че вече са разделени.

— Наистина си такъв! — продължавам, вече значително по-тихо. — Не можеш просто да забравиш за Уилоу и да си мислиш, че тя ще се махне от само себе си. Не можеш вечно да отказваш обажданията ѝ. Тя няма да се махне, Сам! Запомни го! Трябва да поговориш с нея и да ѝ обясниш точно каква е ситуацията, и какво не е наред в нея, и...

— Виж какво, стига толкова! — обажда се накрая Сам, значително ядосан. — Щом иска да изпраща безсмислени имейли, да си изпраща безсмислени имейли. Това мен не ме засяга!

— Но е заразно! Лошо е! Не трябва да става!

— Не знаеш нищо за връзката ни — срязва ме той.

Мисля, че уцелих болезнено място. И между другото това е шега. Аз ли не знам нищо за връзката им?!

— Напротив, знам всичко! — отсичам аз. — Забрави ли, че от известно време се оправям с входящата ти кутия? Господин Без отговор, Откажи всичко и всички?

Сам ме изпепелява с поглед и започва:

— Само защото не отговарям на всеки имейл с шейсет и пет шибани усмихнати личица...

А, не! Няма да му позволя да обръща това срещу мен! Кое е похубаво — усмихнатите личица или отрицанието?

— Да де, ама ти не отговаряш на никого! — сопвам се аз. — Дори на баща си!

— Какво?! — изглежда скандализиран. — Какви, за бога, ги приказваш?

— Прочетох имейла му! — изричам предизвикателно. — За това как искам да си поговори с теб и как те чака да му отидеш на гости в Хемпшир, и как искам да ти каже нещо. Казва, че не сте се виждали от цяла вечност и че старите дни му липсват. А ти дори не си му отговорил! Ти нямаш сърце!

Сам отхвърля назад глава и се залива от смях.

— О, Попи! Ти наистина нямаш представа какво говориш!

— Мисля, че имам!

— Мисля, че нямаш!

— Мисля, че е крайно време да разбереш, че знам за живота ти повече, отколкото предполагаш!

И го поглеждам непокорно. Сега вече се надявам бащата на Сам да е получил имейла ми. Да ни чака, когато пристигнем в хотел „Чидингфорд“, и Сам да го види там — облечен официално, изпълнен с надежда, с карамфил в бутониерата си. Тогава може би няма да се отнася толкова безотговорно към родителите си!

Сам обаче вече е грабнал обратно телефона ни и пак чете съобщението.

— Аз не съм сгоден — пак казва, сбърчил вежди. — И нямам годеница.

— Да, това го разбрах, благодаря — отбелязвам саркастично. — Просто имаш бивша приятелка с психоза, която си мисли, че те притежава, нищо, че сте скъсали преди два месеца...

— Не, не — поклаща глава той. — Не ме разбра. В момента двамата с теб на практика споделяме общ телефон, нали така?

— Така е — но накъде бие?

— Значи, това текстово съобщение би могло да бъде предназначено за всеки от нас. Аз нямам годеница, Попи! — повтаря и ме поглежда мрачно. — Но ти имаш годеник!

Вторачвам се неразбиращо в него за момент. И после по гърба ми се стича нещо много ледено.

— Не! Искаш да кажеш... О, не! Не бъди глупак! — грабвам телефона и се заглеждам в него. — Тук се казва „годеница“, а не „годеник“. Ето, виждаш ли? — посочвам. — Годеница. Женски род.

— Съгласен съм — кимва той. — Но в моя живот няма годеница, в женски род. Такава не съществува. Така че...

Вторачвам се в него леко замаяна. Преповтарям наум текста в друг род: „Вашият годеник ви изневерява“.

Не, не може да бъде!

Магнус не би...

Телефонът извънпява и двамата подскачаме. Пристига останалата част от текста. Изчитам го в пълно мълчание:

„Не съм сигурна дали това е правилният номер. Но трябва да ви кажа. Вашата годеница ви изневерява с човек, когото познавате. Съжалявам, че ви причинявам това толкова скоро преди сватбата, Попи. Но трябва да знаете истината!

Ваша приятелка.“

Пускам бавно телефона обратно на масичката. Завива ми се свят. Това не може да е истина! Не може!

С периферното си зрение забелязвам как Сам вдига телефона и чете съобщението.

— Ама че приятелка! — изрича мрачно. — Която и да е, сигурно просто се опитва да ти мъти водата. Сигурно в това няма капка истина.

— Точно така — кимвам няколко пъти. — Точно така. Сигурна съм, че е измислица. Просто някой се опитва да ме изплаши, без да има основание.

Опитвам се да се престоря на самоуверена, но треперещият ми глас ме издава.

— Кога е сватбата?

— В събота.

Събота. Само след четири дена. А аз получавам това съобщение.

— Има ли някоя жена... — започва колебливо Сам, — има ли някоя жена, която подозираш?

Анализа.

Името изниква в главата ми преди дори да съм осъзнала какво си мисля. Анализа и Магнус.

— Не. Искам да кажа... не знам — обръщам се към прозореца и притискам буза о стъклото.

Не искам да говоря по този въпрос. Не искам да мисля за това. Анализа е моя приятелка. Знам, че мислеше, че Магнус трябваше да бъде неин, но...

Анализа в униформата си, пърхаща с клепки пред Магнус. Ръцете ѝ върху раменете му.

Не, престани! Престани, Попи!

Свивам ръце в юмруци и разтърквам с тях силно очите си. Но защо, който и да е трябваше да ми праща това съобщение? Защо ми трябваше да го чета?!

Не може да е истина! Невъзможно! Това е клевета! Болезнена, опетняваща, ужасна...

Изпод юмруците ми излиза сълза и пропълзява издайнически по бузата ми. Не знам как да се справя с това. Дали да се обадя на Магнус в Брюж? Дали да прекъсна ергенското му парти? Ами ако е невинен и се ядоса и аз разруша доверието между нас?

— Пристигаме след няколко минути — отбелязва тихо и разтревожено Сам. — Попи, ако не искаш да се занимаваш с това, ще те разбере...

— Не, напротив! Добре съм! — свалям юмруци от очите си, грабвам една хартиена кърпичка и си издухвам носа. — Съвсем съм си

добре!

— Не, не си добре.

— Добре де, не съм. Но какво мога да сторя, а?

— Отговори на тази мръсница! Пиши й: „Дай ми име!“.

Вторачвам се възхитено в него. Това никога не би ми хрумнало.

— Окей — преглъщам, събирайки смелост. — Окей. Така ще направя — в мига, в който грабвам телефона, вече се чувствам по-добре. Поне така правя нещо. Поне не си седя и не се гърча в безсмислена агония. Завършвам съобщението, натискам бутона за изпращане и изгълтвам остатъка от вече студения чай. Хайде, непознат номер! Дай ми го! Каж ми какво знаеш!

— Изпрати ли го? — пита Сам, без да откъсва очи от мен.

— Аха! Сега само трябва да почакам и да видя какво ще ми кажат.

Влакът спира бавно на гара Бейзингстоук и пътниците се насочват към вратите. Хвърлям пластмасовата чашка в кошчето за боклук, грабвам чантата си и се изправям.

— Дотук с глупавите ми проблеми! — отсичам и се усмихвам на Сам. — Хайде сега да оправим твоите!

[1] Ако трябва да бъде честна, прочела съм само четири глави. ↑

[2] Имам право да го кажа, защото е мой годеник и аз го обичам.

↑

[3] Не знам точно защо. Но интуитивно усещам, че е така. ↑

ДВАНАЙСЕТ

Хотел „Чидингфорд“ е голям и импозантен. Главната сграда е в джорджиански стил и се намира в края на дълга алея, а зад високия жив плет са скрити няколко не чак толкова впечатляващи постройки от стъкло. Но когато пристигаме, осъзнавам, че аз като че ли съм единствената, която оценява обстановката. Сам не е в особено добро настроение. Имахме проблеми при намирането на такси, после се наложи да спрем и да изчакаме голямо стадо овце, а накрая таксиджията изгуби пътя. От мига, в който влязохме в таксито, Сам не спря да изпраща текстови съобщения, така че сега, когато пристигаме, двама мъже в костюми, които не познавам, вече ни очакват на големите стълби.

Сам пъхва няколко банкноти в ръцете на шофьора и отваря вратата още преди колата да е спряла напълно.

— Попи, извини ме за момент. Здравейте, момчета!

Тримата се отдалечават и започват да си говорят нещо, а аз излизам доста по-бавно. После таксито потегля и аз оглеждам изрядно поддържаните градини. Има морави за крикет, беседка и дори малък параклис, който най-вероятно се използва и за венчавки. Наоколо изглежда пусто, а във въздуха се долавя някакъв хлад, от който леко потрепервам. Или може би са просто нерви. Или просто едва сега усещам шока.

Или може би стоя в средата на нищото, без да знам какво, за бога, правя тук, а личният ми живот се кани всеки момент да се срине около мен.

Изваждам телефона си, за да имам компания. Дори само от допира му до ръката ми се поуспокоявам, макар и не напълно. Изчитам още няколко пъти съобщението на непознатия номер, самоизмъчвайки се, а след това съставям съобщение до Магнус. След няколко фалстарта съм почти готова.

„Здрасти. Как си?

П.“

Никакви целувки.

Докато натискам бутона за изпращане, очите започват да ме смъдят. Простичко послание, но имам чувството, че всяка дума е натоварена с двойно, тройно, та дори четворно значение — със сърцераздирателен подтекст, който той може би ще разбере, а може би няма да разбере^[1].

„Здрасти“ означава: Здравсти, изневерявал ли си ми, а? Кажиде! Моля те, моля те, нека не е истина!

Как означава: Как ми се иска да ми звънеш! Знам, че си на ергенското си парти, но дори само гласът ти ще бъде достатъчен, за да ми вдъхне малко спокойствие и да знам, че ме обичаш и че не би сторил подобно нещо.

„Си“ означава: О, боже, не издържам! Ами ако е вярно? Какво ще правя тогава? Какво ще кажа? Но, от друга страна, ако НЕ Е вярно, а аз съм те подозирала без причина...

— Попи! — вика ме Сам и аз подскачам.

— Да, идвам! — кимвам и пъхвам телефона обратно в джоба си. Вече е време да се концентрирам. Време е да прогоня Магнус от ума си. Време е да бъда полезна.

— Това са Марк и Роби — представя той двамата мъже. — Те работят за Викс.

— Тя вече пътува насам — пояснява Марк, поглеждайки телефона си. — А сър Никълъс засега няма да се показва публично. Смятаме, че Бъркшир е най-доброто място, където би могъл да избегне папараците.

— Ник не трябва да се крие! — отбелязва смръщено Сам.

— Не се крие. Просто си стои вкъщи. Не искаме да ходи в Лондон и да изглежда така, сякаш има криза. Тази вечер ще говори на една вечеря, а ние утре ще се прегрупираме и ще видим как се развиват нещата. Що се отнася до конференцията, засега продължаваме. Доколкото разбирам, сър Никълъс трябва да бъде тук утре сутрин, но това зависи от... — поколебава се, примигвайки. — Зависи от развитието на нещата.

— А какво става със запрещението? — пита Сам. — Говорих с Джулиан и той се е заел да вади всички видове забрани...

Роби въздъхва.

— Сам, всички отлично знаем, че това няма да стане. Не че няма да поискаме запрещението, но...

Не довършва, защото вече се намираме в голямото фоайе на хотела. Брей! Тази конференция се оказва доста повече на ниво от нашата ежегодна конференция на физиотерапевтите! Никъде не се виждат масивни платна с логото на „Уайт Глоуб“, а по стените наоколо има големи екрани. Очевидно има нещо като телевизионна камера вътре в залата, защото навсякъде по екраните се виждат картини с хора, насядали по столовете. Точно пред нас има две огромни двойни врати и иззад тях изведнъж до нас достига бурният смях от залата, за да бъде повторен десет секунди по-късно на екраните.

Цялото фоайе е празно, с изключение на масичка, на която са останали само няколко самотни баджа и до смърт отегчено младо момиче. В мига, в който ни вижда, тя се изправя и ми се усмихва неуверено.

— Май добре си прекарват — отбелязва Сам, загледан в един от екраните.

— В момента говори Малкълм — пояснява Марк. — И мисля, че се справя страхотно. — Ние обаче сме насам — въвежда ни в една странична стаичка и затваря плътно вратата зад нас.

— И така, Попи... — обръща се учтиво към мен Роби. — Сам ни разказа всичко за твоята... теория.

— Няма никаква моя теория! — възкликвам ужасено. — Аз не знам нищо по този въпрос! Само получих едни съобщения и се запитах дали пък нямат някаква връзка със случая, а Сам свърза нещата...

— Мисля, че е напипала нещо — обръща се Сам към Марк и Роби, като че ли ги предизвиква да го оборят. — Преписката е подставена. Всички сме съгласни по този въпрос.

— Преписката е... нехарактерна — поправя го Роби.

— Нехарактерна ли? — Сам изглежда така, сякаш всеки момент ще експлодира. — Но той изобщо не я е писал! Написал я е някой друг, а после я е вмъкнал нелегално в системата! И сега ще открием кой е той! Попи е чула гласа му и ще го разпознае!

— Окей — кимва Роби и поглежда притеснено Марк. — Единственото, което мога да кажа, Сам, е, че трябва да пипаме много, много внимателно. Все още работим по въпроса как да съобщим тази новина на компанията. И ако започнеш да сипеш необосновани обвинения...

— Нищо подобно няма да направя! — поглежда го ядосано Сам. — Нямах ли ми доверие, за бога?

— Добре де, как смятате да процедирате? — пита Марк със съвсем искрен интерес.

— Да се поразходим между хората, да ги послушаме. Да открием иглата в купата сено — пояснява Сам, обръща се към мен и допълва: — Готова ли си за това, Попи?

— Напълно — кимвам, опитвайки се да прикрия паниката, която постепенно ме обхваща. Прииска ми се изобщо да не бях записвала тези съобщения.

— А после? — продължава да настоява Роби.

— За после ще мислим, когато стигнем дотам.

В стаята настъпва тишина.

— Хубаво — кимва накрая Роби. — Направете го. Разходете се. В крайна сметка не правите нищо лошо. А как смяташ да обясниш присъствието на Попи?

— Може би новата лична асистентка? — предлага Марк.

— Не става — клати глава Сам. — Вече назначих новата асистентка и тази сутрин я видя половината персонал на фирмата. Затова ще се ограничим до нещо по-простичко — Попи обмисля дали да не се присъедини към нашата компания. И сега я развеждам, за да я въведа в обстановката. Става ли, Попи?

— Напълно!

— Състави ли онзи списък на служителите, за който те помолих?

— Заповядай! — подава му го Роби. — Но моля те, бъди дискретен, Сам!

Марк открехва леко вратата и надниква във фоайето.

— Вече излизат — пояснява. — Всичките са ваши!

Излизаме във фоайето. И двете двойни врати са разтворени и от тях се стичат хора, всички до един с баджове, някои говорещи, други смеещи се. Всички изглеждат много свежи, особено предвид факта, че вече е 18:30 и цял следобед са слушали речи.

— Но те са ужасно много! — ококорвам се притеснено.

— Няма проблеми! — отсича Сам. — Знаем, че гласът е мъжки. Това вече ги намалява наполовина. Затова просто ще тръгнем между тях и ще ги изключваме един по един. Имам известни подозрения, но не искам да ти влияя.

Тръгвам бавно след него напред тълпите. Хората си грабват по питие от сервитьорите, поздравяват се един друг и си подмятат шегите над главите на останалите. Пълна какофония. Чувствам ушите си като радари, настроени за долавяне на един конкретен глас.

— Чу ли вече нашия човек? — пита Сам, докато ми подава портокалов сок. Усещам, че отчасти се шегува, но отчасти и се надява.

Поклащам глава. Чувствам се като притисната в капан. Звучите във фойето са толкова силни, че мозъкът ми става на пихтия. Едва различавам отделните гласове, а какво остава — да доловя тембъра на глас, който съм чула само за двацет секунди, при това преди дни, при това по телефона.

— Добре, да подходим методично — отбелязва Сам почти на себе си. — Тръгваме из залата в концентрични кръгове. Съгласна ли си?

Усмиввам му се, но истината е, че никога през живота си не съм се чувствала под по-голямо напрежение. Никой друг, освен мен, не може да го направи. Никой друг не е чувал този глас. Всичко зависи само от мен. Сега вече знам как се чувстват кучетата по аерогарите, търсещи наркотици или взривни вещества.

Насочваме се към група жени, заобиколили двама мъже на средна възраст.

— Здравейте! — поздравява ги любезно Сам. — Добре ли си прекарвате? Позволете ми да ви представя Попи, която е дошла да се запознае с компанията ни. Попи, това са Джереми и Питър. Джереми, от колко години вече работиш за нас? Питър, при теб не бяха ли три години?

Добре. Сега, когато слушам отблизо, става по-лесно. Единият от мъжете има нисък, дрезгав глас, а другият е скандинавец. След десетина секунди поклащам глава към Сам и той ме насочва бързо към друга група, дискретно зачерквайки първите двама мъже от списъка.

— Здравейте! Добре ли си прекарвате? Позволете ми да ви представя Попи, която е дошла да се запознае с компанията ни. Попи,

вече познаваш Нихал. А това е Колин. С какво се занимаваш напоследък, Колин?

Направо не е за вярване колко различни са човешките гласове — когато започнеш да обръщаш внимание, разбира се. Не само тембърът, но и акцентът, мелодиката, дребните речеви особености, чудатостите.

— Ами вие? — решавам да се присъединя и аз, усмихвайки се на брадат мъж, който не е отронил досега и думица.

— Ами, беше особена година... — започва тежко той.

О, не! Нищо подобно! Поглеждам към Сам, поклащам глава и той бързо ме хваща за ръка и казва:

— Извинявай, Дъдли, обаче бързаеме... — насочва се към следващата група и се втурва директно напред разговора, прекъсвайки някакъв анекдот. — Попи, това е Саймън... Със Стефани вече се познавате, мисля... Саймън, Попи хареса много самото ти. Откъде е?

Направо не мога да повярвам колко рязък и груб е Сам! Той практически игнорира всички жени и изобщо не подхожда деликатно, когато се опитва да накара мъжете да говорят. Но сигурно това е единственият начин да се справим.

Колкото повече гласове чувам, толкова по-уверена ставам. Оказва се по-лесно, отколкото си мислех, защото всички те са много *различни* от гласа по телефона. Само дето вече бяхме при четири групи и зачеркнахме всички мъже. Оглеждам разтревожено залата. Ами ако приключим с огледа и въпреки всичко аз не чуя мъжа от телефона?

— Здравейте, банда! — Сам е във вихъра си, когато приближаваме следващата групичка. — Позволете ми да ви представя Попи, която е дошла да се запознае с компанията ни. Попи, това е Тони. Тони, защо не разкажеш на Попи за вашия отдел? А това е Даниел, а това... хммм... Уилоу.

Когато се приближавахме, тя беше с гръб към нас, но сега вече се гледаме очи в очи.

Леле-мале!

— Сам! — изрича тя, но след толкова дълга пауза, че внезапно започвам да се чувствам неловко заради всички. — Коя е... тази?

Добре де, последното ми съобщение до Магнус беше натоварено с голям подтекст, но тези три думички на Уилоу се стоварват под собствената си тежест. Не е необходимо да бъдеш експерт по езика на Уилоу, за да разбереш, че тя всъщност иска да каже: „Кое, ПО

ДЯВОЛИТЕ, е това момиче и КАКВО прави тя тук с ТЕБ? Господи, Сам, ти НАРОЧНО ЛИ СЕ ЕБАВАШ С МЕН? Защото знай, че МНОГО ще съжаляваш!“.

Така де. Перифразирам.

Никога досега не съм усещала такава неприкрита враждебност от когото и да било. Носи се между нас като електричество. Ноздрите на Уилоу се издуват и побеляват. Очите ѝ ме пронизват. Ръката ѝ е хванала чашата толкова силно, че вените ѝ прозират през бледата ѝ кожа. Но усмивката ѝ е все така мила и любезна, а гласът ѝ е все така мелодичен. Което сигурно е най-втрисащото от всичко.

— Попи мисли да се присъедини към нашата компания — казва Сам.

— О! — Уилоу продължава да се усмихва. — Прекрасно! Е, добре дошла, Попи!

Тази жена ме изнервя. Като някакво извънземно е. Зад приятната усмивка и нежния гласец се крие гущер.

— Благодаря.

— Както и да е. Ние трябва да продължаваме. До скоро, Уилоу! — отсича Сам, хваща ме за ръка и ме отвежда.

О, не! Много лоша идея! Усещам очите ѝ като лазери в гърба си. Сам не ги ли усеща?

Насочваме се към нова група и Сам се впуска в обичайното си слово, а аз послушно накланям глава, за да слушам внимателно, обаче никой наоколо не ми звучи като типа от телефона. С напредването ни усещам, че Сам започва да се обезсърчава, въпреки че се стареа да го прикрива. След като се разделяме с група млади момчета от отдела по информационни технологии, той казва:

— Наистина ли? Нито един от тях?

— Не — свивам извинително рамене. — Съжалявам.

— Няма защо да съжаляваш! — изсмива се напрегнато той. — Чула си, каквото си чула. Не можеш да... щом не е никой от тях... — не довършва. — Значи със сигурност не е онзи русият? Дето говореше за колата си? Не ти прозвуча познато, така ли?

Сега разочарованието в гласа му е осезаемо.

— Ти за него ли си мислеше?

— Ами... не знам — въздъхва той. — Може би. Да, той разполага с необходимите контакти, нов е в компанията, Джъстин и Ед

много лесно биха могли да го придумат да участва...

Не знам какво да му отговоря. Но както каза и той, чух каквото чух.

— Мисля, че някои хора излязоха на терасата — опитвам се да му върна надеждата аз.

— Ще отидем и там — кимва той. — Нека първо приключим с тези.

Дори *оттук* мога да кажа, че нито един от побелелите мъже край бара не е мъжът от телефона — и се оказвам права. Докато Сам разговаря с тях за речта на Малкълм, аз се възползвам от възможността да се измъкна за малко и да проверя дали Магнус не е отговорил. Разбира се, че не е. Но във входящата ми кутия проблясва имейл, изпратен до адреса на Сам и до адреса на личната му асистентка, заради който едва не изплювам сока си.

„Сам

Добър опит. МНОГО ДОБРЕ знам какво целиш и трябва да ти кажа, че си ЖАЛЪК. Откъде я взе тази, от някоя агенция ли? Имах по-високо мнение за теб.

Уилоу“

Докато зяпам сащисано екрана, влиза втори имейл:

„Каква е тази бе, Сам? Че тя дори не е ОБЛЕЧЕНА подходящо! Да не би простите дънкови полички изведнъж да са станали нормален бизнес дрескод за конференции?“

Полата ми не е проста! А и когато се обличах тази сутрин, не планирах да ходя на конференция, нали така?

Напълно вбесена, щраквам иконката за отговор и написвам имейл:

„Всъщност намирам я за изумително красива. А дънковата ѝ поличка не е проста! Така ти се пада, Уилоу, дърта вещице такава!

Сам.“

После изтривам писмото. Както винаги. Тъкмо се каня да прибера телефона си, когато влиза трети имейл от Уилоу. Абе, за тази жена спирка няма ли?

„Сам, знам, че искаш да ме накараш да ревнувам. Хубаво. Уважавам това. Дори ми харесва. Отдавна се нуждаем от нови искри във връзката си. Но моля те, ОПИТАЙ СЕ ДА МИ ДАДЕШ НЕЩО, ОТ КОЕТО СИ СТРУВА ДА РЕВНУВАМ!

Защото можеш да ми вярваш, че никой тук не е впечатлен от малкия ти номер. Така де, да се разхождаш наоколо с някакво невзрачно момиче, което няма представа дори КАК ДА СИ ИЗСУШИ СЪС СЕШОАР ШИБАНАТА КОСА... Трагично е, Сам! Много трагично!

Ще си поговорим, когато пораснеш.

Уилоу“

Автоматично вдигам ръка към главата си. Ама аз наистина я изсуших със сешоар тази сутрин! Просто ми беше трудно да събера крайчетата отзад. Така де, не че ми пука какво мисли тя, но не мога да не се почувствам леко засегната...

Ново проблясване на екрана прекъсва мислите ми. Направо не мога да повярвам! Пристига имейл от Сам! Отговорил е на Уилоу! Само дето е щракнал иконката за отговор на всички, така че е дошло и при мен.

Вдигам изумено очи и виждам, че той все още си говори с побелелите мъже, напълно потънал в темата. Трябва да го е написал много бързо. Отварям имейла и виждам само един ред:

„Престани, Уилоу! Не можеш да впечатлиш никого!“

Примигвам срещу екрана. Това определено няма да ѝ хареса.

Изчаквам да я видя как изпраща поредния си унищожителен имейл до Сам, но такъв не пристига. Сигурно и тя е точно толкова слисана, колкото съм и аз.

— Страхотно! Е, ще поговорим по-късно! — издига се гласът на Сам над какофонията. — Попи, искам да те запозная с още няколко човека!

— Окей! — кимвам аз и скривам телефона си. — Да го направим!

Обикаляме останалата част от залата. Почти всички имена от списъка на Сам са задраскани. Чух почти всеки мъжки глас от компанията, но нито един от тях не ми прозвуча като мъжа от телефона. Вече започвам да се питам дали си го спомням добре. Или дали не съм си измислила всичко.

Докато вървим по покрития с килим коридор към терасата, забелязвам унилата физиономия на Сам. Аз самата започвам да се чувствам по същия начин.

— Съжалявам — промърморвам.

— Няма нищо. Вината не е твоя — казва той и вдига очи. И забелязва състоянието ми. — Попи, говоря ти съвсем сериозно! Правиш всичко по силите си! — челото му се сбърчва за момент и той допълва: — И много се извинявам заради Уилоу.

— О, не се тревожи за това — махвам с ръка аз.

Изминаваме мълчаливо още няколко крачки. Искане ми се да кажа нещо от рода на: „И благодаря, че се застъпи за мен“, но се чувствам твърде неловко. Имам чувството, че изобщо не е трябвало да виждам тази размяна на имейли.

Терасата е обсипана с фенери и тук-там се виждат групи хора, но не толкова, колкото вътре. Сигурно защото е твърде хладно. Но е жалко, защото тук атмосферата е доста празнична. Има бар, а двама души дори танцуват. В ъгъла на терасата мъж с телевизионна камера очевидно взема интервю от две кискаци се момичета.

— Е, тук може би ще имаме късмет — опитвам се да звуча по ведро аз.

— Може би — кимва Сам, но виждам, че вече се е предал вътрешно.

— Какво ще стане, ако не го открием и тук?

— Тогава... поне ще сме опитали — отвърща напрегнато Сам, но за момент по лицето му пробягва усмивка. — Поне сме опитали!

— Добре тогава! Да го направим! — възкликвам с най-добрия си мотивационен глас, с който обнадеждавам пациентите си. — Да продължим да опитваме!

Тръгваме напред и Сам се впуска в обичайното си слово:

— Здравейте, банда! Добре ли си прекарвате? Позволете ми да ви представя Попи, която е дошла да се запознае с компанията ни. Попи, това е Джеймс. Джеймс, защо не разкажеш на Попи с какво се занимаваш тук? А това е Брайън, а този е Райе.

Не е нито Джеймс, нито Брайън, нито Райе. Нито Мартин или пък Найджъл.

Вече всички имена от списъка на Сам са задраскани. Идва ми да се разрева, когато виждам лицето му. Накрая се отдалечаваме от група стажанти, които дори не са в списъка и няма как да са Скоти.

Приключихме.

— Ще се обадя на Викс — изрича с гробовен глас Сам. — Попи, благодаря ти за отделеното време! Беше глупав план.

— Не, не беше — слагам ръка на рамото му. — Можеше и да сработи.

Сам вдига очи и за момент просто оставаме така, загледани един в друг.

— Ти си много мило същество — казва накрая.

— Здравей. Сам! — нечий писклив женски глас ме кара да подскоча. Може би съм станала по-чувствителна, защото трябваше да се настроя да слушам много внимателно гласовете на хората. Но точно от този глас ме заболяват чак зъбите. Обръщам се и виждам пращящо от енергия момиче с розово шалче в косата, приближавайки към нас с мъжа с телевизионната камера, който е с тъмна, късо подстригана коса и дънки.

Ох, само това не!

— Здравсти, Аманда! — кимва Сам. — Какво става?

— Снимаме гостите на конференцията — отговаря весело тя. Така че кажи „здравсти“ в обектива, още нещо може би, а после ще

пуснем всичко на галавечерята...

Телевизионната камера е насочена право в лицето ми и аз изтръпвам. Аз не би трябвало да съм тук. И нямам какво да кажа пред обектива.

— Каквото искате! — настоява Аманда. — Някакво лично послание, анекдот... — взира се в списъка си и ме поглежда озадачено. — Много съжалявам, но не знам от кой отдел сте...

— Попи е наш гост — пояснява Сам.

— О, ясно! — светва лицето на момичето. — Прекрасно! Знаете ли какво, тъй като сте специален гост, защо просто не минете по нашия списък с въпроси и отговори? Какво ще кажеш, Райън? Нали познавате Райън? — допълва към Сам. — Той е при нас за шест месеца по линията на обмена. Занимава се с всичките ни промоционални филми. Хей, Райън, дай близък план! Попи е специален гост!

Идва ми да изкрещя: „Какво? Ама аз не съм специален гост!“. Обаче просто си стоя като вкаменена под обектива на камерата.

— Само се представете, а Райън ще ви задава въпросите — изчуруликва момичето. — И така, как се казвате...

— Здравейте — промърморвам неохотно към камерата. — Аз съм... Попи — ама че глупава работа! И какво ще кажа сега на цяла конференция непознати?

Може би да отговоря в ефир на Уилоу?

Хей, Уилоу, дърта вещице, дето си мислиш, че се разхождам с твоя приятел, ето една новина за теб — той вече не е твой приятел!

Тази мисъл извиква един особен, приглушен смях от гърдите ми, който очевидно обнадеждава Аманда и тя ми се усмихва подканващо.

— Точно така! Забавлявай се на преживяването! Райън, защо вече не започнеш с въпросите?

— Разбира се. Е, Попи, какво ти е мнението за конференцията на този етап?

Пискливият, тънък мъжки глас, който идва иззад камерата, удря ушите ми като ток хиляда волта.

Това е той!

Това е гласът, който чух по телефона! И сега същият този човек ми говори. Този тип с късата прическа и камерата на рамо. Това е той!

— Забавляваш ли се? — пита пак той и мозъкът ми експлодира от спомени. Все едно гледам повторение на спортните новини.

Обажда се Скоти. Работата е свършена. Както вече казах, беше хирургически удар.

— Коя е любимата ви реч от конференцията досега?

— Не е слушала нито една от речите — намесва се Сам.

— Така ли? Е, няма нищо.

Никакви следи. Гениална работа, нищо, че го казвам аз. Адиос, Дядо Коледа!

— Как бихте оценили напитките на партито по скала от едно до десет?

Обажда се Скоти!

Това е Скоти! Няма никакво съмнение!

— Добре ли сте? — надниква той иззад камерата и ме поглежда леко раздражено. — Можете да говорите! Камерата работи!

Втрещвам се в тясното му, интелигентно лице. Сърцето ми тупти бясно. Налагам си по никакъв начин да не се издам. Чувствам се като заек, хипнотизиран от погледа на змия.

— Няма нищо, Попи — приближава към мен Сам и ме поглежда съчувствено. — Не се притеснявай. Много хора страдат от сценична треска.

— Не! — промърморвам. — Аз не... Това не е...

Втрещвам се безпомощно в него. Гласът ми отказва да ме слуша. Чувствам се като в един от онези сънища, в които и да искаш, няма как да извикаш, че те убиват.

— Хора, не мисля, че е в състояние да говори пред камера — казва Сам на двамата. — Бихте ли... — и прави жест с ръка.

— Извинете! — слага ръка на устата си Аманда. — Не сме имали намерение да ви плашим! Е, приятна вечер!

И се насочват към друга група хора, а аз не мога да отлепя очи от тях.

— Горкичката ми Попи! — усмихва се тъжно Сам. — Само това ти трябваше, нали? Извинявай за това. Правят го съвсем отскоро, макар да не виждам с какво допринася за...

— Млъкни! — прекъсвам го някак си аз, макар едва успяла да отворя уста. — Млъкни, за бога!

Сам ме гледа втрещено. Приближавам се плътно до него и се вдигам на пръсти, докато устата ми не стига ухото му. Косата му

докосва нежно кожата ми. Вдъхвам топлината и аромата му, а после прошепвам като дихание:

— Това е той!

* * *

Оставаме на терасата още двайсетина минути. Сам провежда дълъг телефонен разговор със сър Никълъс (от който не чувам нищо), а после един бърз разговор с Марк, от който долавям откъслечни фрази, докато той се разхожда напред-назад с телефон на ухото си: „Политиката на компанията да върви по дяволите... Само да се появи Викс и...“.

Повече от ясно е, че напрежението бързо се покачва. Мислех си, че Сам ще е щастлив, че му помогнах, но сега той изглежда по-мрачен и от преди. Накрая завършва троснато: „Ти на чия страна си все пак, Марк, а?!“.

— Е... какво ще правиш сега? — обаждам се плахо, когато той приключва.

— Претърсили са служебния имейл на Райън. Но той е хитър — няма как да е използвал системата на компанията. Трябва да го е уредил чрез телефон или чрез някой частен имейл акаунт.

— И сега какво?

— Тъкмо в това е въпросът — отбелязва Сам и лицето му се сбърчва от отчаяние. — Проблемът е, че вече нямаме никакво време за дискусии по протокола. Нямаме и време, за да се консултираме с адвокатите ни. Ако зависеше от мен...

— Щеше да го арестуваш, да конфискуваш цялото му лично имущество и безсъмнено щеше да му уредиш среща с детектора на лъжата — не се сдържам да не отбележа. — По възможност в някое тъмно и мрачно помещение под земята.

— Нещо такова — усмихва се неохотно Сам.

— А как е самият сър Никълъс? — питам предпазливо.

— Можеш да си представиш как — държи се. Но със сигурност преживява дълбоко нещата, нищо, че не се издава — лицето на Сам отново се сбърчва, а после кръстосва ръце пред гърди.

— Също както и ти — изричам тихо и Сам вдига стреснато глава, като че ли съм го изловила в нещо незаконно.

— Сигурно си права — отвърща след продължителна пауза. — Двамата с Ник се познаваме много отдавна. Той е добър човек. И е оставил след себе си доста добри дела. Но ако тази клевета излезе в публичното пространство без опровержение, ще остане единственото нещо, с което светът ще го запомни. И до края на живота му медиите ще повтарят все едно и също: „Сър Никълъс Мъри, дето беше заподозрян в корупция“. А той не заслужава подобно нещо. И най-вече не заслужава да бъде предаван от собствения си борд на директорите.

Настъпва напрегнато мълчание, след което Сам се овладява и отсича:

— Както и да е. Хайде, очакват ни! Викс всеки момент ще бъде тук.

Насочваме се обратно към вътрешността. Минаваме покрай група момичета, насядали около кръгла маса, минаваме покрай красива градина и стигаме до огромна двойна врата, отвеждаща в самия хотел. Телефонът ми извънхва и аз тихичко го изваждам, за да проверя входящата си кутия дали Магнус не ми е отговорил...

Примигвам срещу екрана. Направо не мога да повярвам! Простенвам тихичко и Сам ме поглежда озадачено.

Най-горе във входящата ми кутия има чисто нов имейл и аз го щраквам, отчаяно надявайки се да не бъде онова, от което се опасявам...

Мамка му! *Мамка му!*

Гледам го ужасена. И сега какво ще правя? Почти стигнахме в хотела. Трябва да говоря! Трябва да му кажа.

— Тъхъм... Сам — изричам измъчено, — би ли спрял за момент?

— Какво? — заковава се на място той и ме поглежда смръщено, а стомахът ми се преобръща от нерви.

Добре де, ето как стоят нещата. В своя защита мога да кажа, че ако *знаех*, че Сам ще затъне в такава огромна, спешна криза, включваща подставени преписки и високопоставени правителствени съветници, и телевизия, никога не бих изпратила този имейл на баща му. Разбира се, че нямаше да го изпратя!

Обаче не *знаех*. И изпратих имейла. А сега...

— Какво става? — пита нетърпеливо Сам.

Откъде, за бога, да започна? Как въобще да го размекна?

— Моля те, само не се ядосвай — започвам уводно, макар опитът ми да изглежда по-скоро като хвърляне на кубче лед на пътя на огромен горски пожар.

— За какво? — в гласа на Сам се долавя застрашителна нотка.

— Проблемът е... — прочиствам гърлото си. — Мислех си, че постъпвам правилно. Но сега разбирам, че ти може и да не погледнеш на нещата точно по този начин...

— Какво, за бога, се опитваш да... — започва, но сам се спира. Лицето му просветва, но не в добрия смисъл на думата. — О, само това не! Само не ми казвай, че си писала на всичките си приятели за това и...

— Не! — провиквам се ужасено. — Как можа да си го помислиш?!

— Тогава какво?

Чувствам се леко окуражена от погрешните му подозрения. Поне не съм се разбъбрила пред приятелите си. Поне не съм тръгнала да продавам историята си на вестник „Сън“.

— Въпросът е от семейно естество. Свързан е с баща ти.

Очите на Сам се разширяват, но той не казва нищо.

— Просто се почувствах много зле заради това, че двамата не поддържате връзка. Затова му изпратих имейл. Той няма търпение да те види, Сам! Исква да си поговорите! А ти никога не идваш в Хемпшир, не му ходиш на гости...

— О, не! — промърморва той. — Наистина нямам време и за това!

Думите му ме ужилват.

— Нямам време за собствения си баща? Знаеш ли какво, господин Голяма работа, мисля, че приоритетите ти са малко объркани! Знам, че си зает, знам, че тази криза е важна, но...

— Попи, веднага млъкни! Допускаш огромна грешка!

Изглежда толкова безчувствен, че се изпълвам с ярост. Как смее да бъде толкова самоуверен, непрекъснато?

— А може би ти си този, който допуска огромна грешка! — избухвам, преди да съм успяла да се овладея. — Може би ти си този, който оставяш животът да минава покрай теб, без да вземаш участие в него! Може би Уилоу е права!

— Моля? — свъсва вежди той като градоносен облак при споменаването на името на Уилоу.

— Пропускаш адски много неща! Пропускаш връзки, които биха могли да ти дадат ужасно много само защото не искаш да говориш, не искаш да чуеш...

Сам се оглежда притеснено и промърморва:

— Попи, по-спокойно! Ставаш твърде емоционална!

— Е, ти си спокоен и за двама ни! — идва ми да експлодирам аз. — Ти си прекалено голям стоик! — и внезапно пред очите ми изплува картината на онези римски сенатори, чакащи спокойно на арената да бъдат обезглавени. — Знаеш ли какво, Сам? Ти се превръщаш в камък!

— В камък ли? — изсмива се той.

— Да, в камък! Някой ден ще се събудиш и ще си се превърнал в статуя, само дето няма да го знаеш. Ще бъдеш приклепчен в самия себе си! — гласът ми потреперва без и аз да знам защо. Какво ме интересува мен дали той ще се превърне в статуя или не?

Сам ме наблюдава разтревожено. Накрая казва:

— Попи, нямам никаква представа какво ми говориш. Но засега се налага да сложим този разговор на пауза. Имам по-важни неща! — телефонът му иззвънява и той го поставя на ухото си. — Здравсти, Викс! Да, идвам.

— Знаем, че в момента се опитваш да се справиш с една криза! — провиквам се аз и го сграбчвам за ръкава. — Но има един старец, който чака да се види с теб! Копнее да те чуе! Дай му само пет минути! И знаеш ли какво? Завиждам ти, че имаш тази възможност!

От гърдите на Сам се изтръгва дълбока въздишка.

— За бога, Попи, изобщо не си схванала нещата!

— Така ли? — вторачвам се в него аз и усещам как всичките ми насъбрани емоции се опитват да излязат на повърхността. — Ще ми се да имах и аз този шанс — да видя баща си! Ти просто нямаш представа какъв голям късмет имаш! Е, това е!

По бузата ми протича сълза и аз побързвам да я избърша с ръка.

Сам мълчи. Прибира телефона си и ме поглежда право в очите. Когато проговаря, гласът му е много мек.

— Слушай, Попи, разбирам добре как се чувстваш. И изобщо нямам намерение да подхождам лековато към семейните връзки. Просто ти казвам, че се радвам на много добри отношения с баща си и

му ходя на гости винаги, когато мога. Но това не е толкова лесно, като се има предвид, че той живее в Хонконг!

Ахвам ужасено. Толкова ли са се дистанцирали? Толкова ли, че той дори да не знае, че баща му се е върнал в Англия?

— Сам! — заговорвам бързо аз. — Ти не разбираш! Той се е върнал тук! Живее в Хемпшир! Изпратил ти е имейл и иска да те види! Ти нищо ли не четеш от кореспонденцията си?

Сам отмята назад глава и се залива от смях, а аз го наблюдавам обидено.

— Ясно — изрича накрая, триейки очите си. — Да започнем от самото начало. Да си изясним нещата. Говориш за имейла от Дейвид Робинсън, нали?

— Не за тоя. Говоря за имейла от...

Не довършвам, внезапно изпълнена със съмнения. Робинсън ли? Робинсън? Вадя телефона си и проверявам имейл адреси: „ДейвидР“ и т.н.

А аз просто приех, че е Дейвид Рокстън. Изглеждаше ми очевидно да е Дейвид Рокстън!

— Противно на онова, което си мислиш, точно този имейл го прочетох — продължава Сам. — Но реших да го игнорирам. И можеш да ми вярваш, че Дейвид Робинсън не ми е баща!

— Ама той се нарича „татко“! — поглеждам го объркано. — Така пишеше! Да не би да ти е... втори баща?

— Не е мой баща под никаква форма — отбелязва търпеливо Сам. — Ако трябва да знаеш, той е един приятел от колежа. Прякорът му беше „татко“. Схвана ли сега?

И тръгва към хотела, като че ли с това въпросът е приключен, но аз не мога да помръдна от мястото си, толкова към шашната. Не, не мога да го повярвам! Значи „татко“ не е бащата на Сам? „Татко“ е приятел? И откъде бих могла да го знам, а? Хората не би трябвало да си присвояват подобни прякори! Освен, разбира се, ако не са наистина бащи. Би трябвало да го въведат със закон!

Никога през живота си не съм се чувствала като по-голяма глупачка.

Освен... освен... Както си стоя, през главата ми преминават имейлите на Дейвид Робинсън.

„Отдавна не сме се виждали. Мисля често за теб, питам се какво правиш. Ще ми бъде много приятно някой път да си побъбрим. Получи ли някое от съобщенията ми по телефона? Не се притеснявай, знам, че си много зает... Ако някога минаваш покрай нас, знаеш, че винаги си добре дошъл. Има един въпрос, за който искам да поговоря с теб... Идваш ли понякога в Хемпшир?“

Добре де, може би не съм била права за бащата на Сам и за колибката, и за вярното куче. Но тези думи ме вълнуват и в този момент изглеждат толкова скромни, толкова всеотдайни. Този Дейвид очевидно е стар, много стар приятел, който иска да се свърже със Сам. Може би това е поредната връзка, която Сам оставя да увехне. Може би те ще се видят, годините изведнъж ще се стопят и после Сам ще ми благодари и ще ми каже как се е научил да цени повече приятелството, макар че до този момент не го е осъзнавал, и как аз съм трансформирала живота му...

Втурвам се след Сам и пак го дръпвам за ръкава.

— Добре, значи ти е добър приятел — започвам. — Искам да кажа, този Дейвид Робинсън. Нещо като стар, много близък приятел, така ли?

— Не — отговаря Сам, без да спира.

— Но някога сигурно си имал приятели!

— Смея да мисля така.

Не може ли да демонстрира поне малко ентузиазъм? Не си ли дава сметка колко празен би бил животът му, ако не поддържа връзка с хората, които някога са значели нещо за него?

— В такъв случай той очевидно е човек, с когото все още си свързан! Ако го видиш, може би това ще събуди старото приятелство! И с това ще направиш живота си по-добър!

Сам се заковава на място и впива очи в мен.

— Ти защо изобщо се бъркаш в това, а?

— Ами... просто си помислих, че би могъл да поискаш да поддържаш връзка с него...

— Аз съм във връзка с него! — провиква се вбесено Сам. — На всеки няколко години се срещаме за по едно питие и винаги се повтаря

едно и също. Той има някаква нова бизнес идея, за която се нуждае от инвеститори — обикновено включва някаква абсурдна стока или пирамидална структура. Ако не е оборудване за фитнес, ще е някакво двойно глазиране или акции в Турция... И въпреки гласа на разума, аз обикновено му давам някаква сума пари. После бизнесът фалира и той не ми се обажда в продължение на година и повече. Това е един порочен кръг, на който смятам да сложа край! Точно заради това не отговорих на имейла му. Сигурно след месец-два ще му се обадя, но точно сега последното нещо, което ми трябва, е шибаният Дейвид Робинсън... — не довършва и ме поглежда изпитателно. — Какво?

Преглъщам тежко. Не, няма как да му го кажа, освен направо. Просто няма.

— Той те чака в бара! В този момент!

* * *

Очевидно на Сам му трябва още доста време, докато се превърне в статуя. Защото, докато се връщаме в хотела, той не казва нищичко, но по лицето му играе пъстра палитра от емоции от яд през гняв до отчаяние, до...

Добре де, обратно до яд^[2].

— Извинявай — повтарям за не знам кой път. — Мислех си...

Не довършвам. Вече обясних надълго и нашироко какво съм си мислела. Не че това ми бе от особена полза.

Минаваме през тежките двойни врати и зърваме срещу нас Викс, която върви бързо, притиснала към ухото си телефон, а към гърдите си — купища папки. Изглежда съсипана.

— Разбира се — казва, когато ни приближава. — Марк, изчакай малко. Току-що видях Сам. Ще ти се обадя — затваря телефона и без всякакви любезности изрича направо: — Сам, много съжалявам, но пускаме първоначалното изявление!

— *Какво?* — избоботва Сам, но толкова силно, че буквално подскачам. — Сигурно се шегуваш!

— Нямаме нищо за Райън. Не разполагаме с никакво доказателство за нищо незаконно. А вече нямаме и време. Затова съжалявам, Сам, знам, че опита, но...

Настъпва напрегната тишина. Сам и Викс дори не се поглеждат, но езикът на тялото им е повече от достатъчен. Ръцете на Викс са склучени отбранително около лаптопа ѝ и купищата хартия. Сам е стиснал ръце в юмруци и разтрива с тях слепоочията си.

А аз се опитвам да се слея с тапета на стената.

— Викс, отлично знаеш, че това са пълни глупости! — Сам очевидно едва успява да контролира гнева си. — Всички знаем какво е станало! И какво, просто не обръщаме внимание на новата информация ли?

— Това не е информация, това са догадки! Никой от нас не знае какво точно е станало! — отсича Викс, оглежда празния коридор и снижава глас. — И ако не изпратим изявление до телевизия Ай Ти Ен веднага, се превръщаме доброволно в мишени!

— Все още имаме време! — не се предава той. — Можем да говорим с този тип Райън. Да го разпитаме.

— Колко време ще отнеме това? Какво ще постигнем? — просъсква Викс и притиска лаптопа още по-плътно към себе си. — Сам, това са сериозни обвинения! И засега са безпочвени. Освен ако не намерим някакво истинско, солидно доказателство...

— Значи отстъпваме. Измиваме си ръцете. И те печелят. — Гласът на Сам е спокоен, но ми е ясно, че отвътре бушува от гняв.

— Техниците в Лондон все още разследват — промърморва притеснено Викс. — Но освен ако не открият истинско доказателство... — поглежда към близкия часовник. — Божичко, приближава девет! Нямаме никакво време, Сам!

— Нека аз говоря с хората.

— Окей — въздъхва тя. — Но не тук. Преместихме се в по-голяма зала с екран за скайп.

— Добре. Да вървим!

И двамата тръгват бързо напред, а аз хуквам след тях, тъй като не знам какво друго да правя. Сам изглежда толкова потънал в мислите си, че не смея да отроня и думица. Марк ни превежда през бална зала, пълна с маси за банкет, през друго фойе, към бара...

Той да не е забравил за Дейвид Робинсън?

— Сам! — прошепвам бързо. — Почакай! Не доближавай бара! Трябва да минем от друго място...

— Сам! — посреща ни силен гърлен глас. — Ето те и теб, човече!

Сърцето ми замръзва от ужас. Това трябва да е той. Това е Дейвид Робинсън. Този тип с къдравата, оплешивяваща тъмна коса и костюм в цвят бледосив металик, към който е сложил черна риза и бяла кожена вратовръзка. Върви към нас с широки крачки, широка усмивка на месестото си лице и уиски в едната ръка.

— Колко време мина, а? — обгръща Сам в мечешка прегръдка. — Какво да ти поръчам, приятелю? Или всичко е за сметка на заведението, а? Ако е така, за мен нека е двойно! — и се разтриса от просташки смях, от който ми настръхват косите.

Поглеждам отчаяно към изпънатото от нетърпимост лице на Сам.

— Кой е този? — пита изумено Викс.

— Дълга история. Приятел от колежа.

— Знам всичките тайни на Сам! — провиква се Дейвид Робинсън и тупва Сам по гърба. — Но ако искате да узнаете нещо, ще ви струва петдесетачка! Ха, шегичка! Ще се задоволя и с дващесетачка! — и пак се залива в просташки смях.

Това е официално непоносимо.

— Сам! — едва успява да потисне нетърпението си Викс. — Трябва да тръгваме!

— Да тръгвате ли? — прави се, че отстъпва театрално Дейвид Робинсън. — Че вие току-що пристигнахте?

— Дейвид — изрича Сам с учтивост, която е толкова ледена, че чак аз се разтрепервам, — извинявай, че стана така. Но настъпи промяна в плановете. Ще се опитам да се свържа с теб по-късно.

— Какво? След като съм карал дотук цели четирийсет минути? — поклаща разочаровано Дейвид глава. — Не можеш да отделиш десет минути за стария си приятел? А аз какво ще правя тук сам — ще се наливам като кирка ли?

Чувствам се все по-зле и по-зле. Аз насадих Сам на тези пачи яйца. Значи пак аз трябва да измисля нещо.

— Аз ще остана, за да пийна с вас! — побързвам да вметна. — Сам, ти върви и си гледай работата! Аз ще забавлявам Дейвид. Приятно ми е, аз съм Попи Уайът! — протягам ръка и се опитвам да не я отдръпна при допира с потната му ръка. — Върви! — повтарям, поглеждайки Сам в очите. — Хайде, върви!

— Окей — кимва Сам след кратко колебание. — Благодаря! Пишете го на сметката на компанията.

И двамата с Викс автоматично потеглят.

— Така — кимва неуверено Дейвид. — Няма що! Някои хора май бързо забравят откъде са тръгнали, ако питаш мен.

— Не, в момента наистина има много работа! — побързвам да извиня Сам аз. — Като казвам много, наистина е много!

— А ти къде пасваш в цялата тази картинка? Лична асистентка на Сам ли?

— Не точно. Просто помагам на Сам. Неофициално.

— Аха, неофициално! — намигва ми съзаклятнически Дейвид. — Е, няма нужда да казваш повече. Всичко трябва да изглежда невинно.

Сега вече ми е ясно — този човек наистина е кошмар. Нищо чудно, че Сам полага толкова усилия да го избягва.

— Искаш ли още едно питие? — правя се на максимално любезна аз. — А после може би ще ми кажеш с какво се занимаваш? Сам каза, че си инвеститор. С... фитнес оборудване, нали?

Дейвид се смръщва и пресушава чашата си.

— Да, бях в този бизнес известно време. Но ако питаш мен, прекалено много изисквания за безопасност — такъв е проблемът с тази игра. Прекалено много инспектори. Прекалено много тъпи правила. Още едно двойно уиски, щом си решила да ме черпиш!

Настръхнала от унижение, аз поръчвам уискито, както и голяма чаша вино за себе си. Направо не мога да повярвам колко грешно схванах тази ситуация! Не, никога повече няма да се занимавам с чуждата поща, за нищо на света!

— А след фитнес оборудването? — подканям го аз. — После с какво се занимава?

— Ами после... — отпуска се назад той и пука кокалчетата на ръцете си, — после влязох в бизнеса с продукти за слънчев загар...

Само половин час по-късно мозъкът ми е като пихтия. Остана ли бизнес, с който този човек да не се е занимавал? Всяка от историите му като че ли следва един и същи модел. Всеки път се повтарят едни и същи фрази. *Уникална възможност, ама наистина уникална, Попи... сериозни инвестиции... на ръба... големи кинти, ама разбери, големи,*

*Попи... събитията излязоха от контрол... проклети банки...
късогледни инвеститори... смотани правила...*

А все още нито следа от Сам. Както и от Викс. Нищо ново в телефона ми. Вече излизам от кожата си от напрежение, чудейки се какво става. Междувременно Дейвид вече е пресушил две двойни уискита, разкъсал е три пакета чипс и сега унищожава чиния хумус в парченца такос.

— Проявяваш ли интерес към детските развлечения, Попи? — пита внезапно.

Защо пък да се интересувам от детските развлечения?

— Не особено — изричам любезно, но той не ми обръща внимание. Вече е извадил от куфарчето си кафяво пухкаво животинче ръкавица и го разхожда по масата.

— Това е господин Австралийско двуутробно. Истинска фурия е сред хлапетата. Искаш ли да опиташ?

Не, нямам никакво желание да опитвам. Но в интерес на разговора и за да отвличам вниманието му от Сам, аз свивам рамене.

— Окей.

Нямам представа какво се прави с кукла ръкавица, но в мига, в който я слагам на ръката си, очите на Дейвид светват.

— Идва ти отвътре, виждаш ли? Значи носиш тези кукли на някое детско парти, площадка или въобще, където има деца и те стават центърът на купона! Хубавото при тях е в печалбата! Попи, направо няма да повярваш каква печалба има в тях! — удря по масата. — Освен това работата е гъвкава — можеш да ги продаваш паралелно с основното си занимание. Ще ти покажа целия комплект... — бръква отново в куфарчето си и вади оттам пластмасова папка.

Вторачвам се неуверено в него. Какво иска да каже с това да ги продавам? Нали няма предвид да...

— Правилно ли съм изписал името ти? — вдига очи той от папката и аз зяпвам. Ама защо пише името ми на първа страница на нещо, което е озаглавено „Споразумение за продажба на господин Австралийско двуутробно“?

— Значи ето какво правиш — в началото вземаш една малка пратка, да кажем — стотина кукли — махва безгрижно с ръка. — Продаваш ги през деня — фасулска работа. Особено добре вървят с новия ни безплатен подарък — господин Магьосника! — поставя на

масата един пластмасов вълшебник и ми намига. — А следващата стъпка е още по-вълнуваща — набиране на доброволци!

— Спри дотук! — провиквам се възмутено и издърпвам от ръката си куклата ръкавица. — Аз не желая да продавам кукли! За нищо на света няма да ме накараш!

Но Дейвид очевидно не ме чува.

— Както вече казах, системата е доста гъвкава. И всичко е само печалба, насочена право към теб, директно в джоба ти...

— Не искам никаква печалба в джоба си! — повтарям с доста висок глас. — Не желая да участвам! Иначе благодаря! — и за сигурно изтръгвам химикалката от ръката му и зачертавам с дебели линии името „Попи Уайът“ от папката. Дейвид се отдръпва рязко, сякаш съм му зашлевила плесница.

— Е, няма нужда да си чак толкова... Просто ти правех услуга!

— Не, благодаря! — опитвам се да звуча учтиво аз. — Но нямам никакво време да продавам австралийски двуутробни. Или този... — грабвам вълшебника. — Кой е този? Дъмбълдор ли?

Ама че непослователен човек! Каква работа има един вълшебник с австралийско двуутробно, а?

— Разбира се, че не! — изписква дълбоко обиден Дейвид. — Разбира се, че не е Дъмбълдор! Това е господин Магъосника! Нова телевизионна поредица. Най-новият хит сред хлапетата! Всичко беше много добре обмислено!

— Беше? И какво стана?

— Временно го отмениха — казва сконфузено той. — Но въпреки това продуктът е много вълнуващ! Многофункционален, издръжлив, популярен сред момиченца и момченца... Бих могъл да ти дам дори петстотин кукли за... двеста паунда?

Той да не би да е луд?

— Не, благодаря. Не ми трябва никакви пластмасови вълшебници — изричам колкото ми е възможно по-учтиво. А после внезапно ми хрумва друга мисъл: — Между другото, колко от тези вълшебници имаш при теб?

На Дейвид очевидно никак не му се отговаря на този въпрос. Накрая промърморва:

— Мисля, че в момента наличността им е десет хиляди — и отпива голяма глътка уиски.

Десет хиляди ли? О, боже! Горкичкият Дейвид Робинсън! Вече започвам да го съжалявам. И какво ще прави сега с десет хиляди пластмасови вълшебници? Направо не смея да попитам колко са му австралийските двуутробни.

— Е, може би Сам познава някого, който би могъл да ги продаде — изричам окуражително. — Някой, който има деца.

— Може би — вдига пиянски поглед госта ми от питието си. — Каж ми нещо друго — Сам все още ли ме обвинява, задето наводних къщата му?

— Не го е споменавал — отговарям чистосърдечно.

— Е, в такъв случай щетите сигурно не са чак толкова големи, колкото изглеждаха тогава. Проклети албански аквариуми! — промърморва омърлушено Дейвид. — Пълни боклуци! А и рибите им не бяха много стока. Един съвет от мен, Попи — не се занимавай с риби!

Идва ми да се изкискам, но бързо прехапвам устни.

— Окей — само кимвам с максимално сериозна физиономия. — Ще го запомня.

Той унищожава последното парченце такос, издишва шумно и оглежда бара. О, не! Май започва да става неспокоен! Не мога да му позволя да тръгне да обикаля наоколо!

— Е, кажи ми, какъв беше Сам в колежа? — питам, за да поддържам разговора.

— Амбициозен — промърморва недоволно Дейвид. — Нали знаеш този тип хора? Направо са родени за колеж. Винаги съм знаел, че ще постигне нещо голямо. Макар че във втори курс излезе малко от релси. Забърка се в разни неприятности. Но това беше разбираемо.

— Как така? — учудвам се аз.

— Ами, нали се сецаш? — свива рамене Дейвид. — След като майка му почина...

Замръзвам с чаша на средата на пътя към устните ми. Какво каза той току-що?

— Съжалявам, но... — полагам не особено успешни усилия да прикрия шока си. — Не каза ли току-що, че майката на Сам с починала?

— Ти не знаеше ли? — изненадва се на свой ред гостът ми. Когато Сам беше в началото на втори курс. Доколкото си спомням,

беше нещо със сърцето. От доста време не била много добре, но никой не очаквал да си замине толкова бързо. Сам го прие много зле, горкичкият. Макар винаги да му повтарям, че е добре дошъл при моята старица, та...

Но аз вече не слушам. Опитвам се да поставя нещата на мястото им. Той ми каза, че това се било случило на негов приятел. Сигурна съм, че така каза! Все едно го чувам и сега: *Приятелят ми изгуби майка си, когато бяхме в колежа. Прекарах много ноци в разговори с него. Много ноци... И това никога не отминава...*

— Попи? — размахва Дейвид ръка пред лицето ми. — Добре ли си?

— Да! — опитвам се да се усмихна аз. — Извинявай, аз... помислих си, че негов приятел е изгубил майка си, а не самият Сам. Очевидно нещо не съм разбрала. Колко глупаво от моя страна! Ами... искаш ли още едно уиски?

Дейвид не реагира на предложението ми. Известно време мълчи, а после ме оглежда внимателно, стиснал празната чаша между ръцете си. Тлъстите му палци се движат по чашата и аз ги гледам като хипнотизирана.

— Не е глупаво от твоя страна — казва накрая. — Сам просто не ти е казал, нали? Казал е, че е свързано с майката на негов приятел.

Вторачвам се сацисано в него. А аз го бях отписала като досаден глупак! Оказва се, че е напълно в крак с нещата.

— Така е — признавам неохотно. — Така ми каза. Ти откъде знаеш?

— Той си е такъв, затворен — кимва Дейвид. — Когато това стана, смъртта де, той дни наред не сподели с никого в колежа. Само с двамата си най-близки приятели.

— Ясно — поколебавам се и допълвам: — И единият от тях си... ти?

— Кой, аз ли? — изсмива се тъжно той. — О, не аз! Аз не съм от вътрешния му кръг. Става въпрос за Тим и Андрю. Те са като дясната му ръка. Всички работеха заедно за постигането на една и съща цел. Познаваш ли ги?

Поклащам глава.

— И до ден-днешен са като екип. Тим вече е в „Мерил Линч“, а Андрю е адвокат в някаква важна правителствена организация. А и

Сам е доста близък с брат си Джош — продължава Дейвид. — Той е с две години по-голям от него. Тогава идваше в колежа доста често. И помогна на Сам, когато нещата позагрубяха. Ходи да говори с преподавателите му. Добър човек е.

Нямах представа, че Сам има и брат. Седя си аз тук и се чувствам леко отрезвена. Никога не съм чувала нито за Тим, нито за Андрю, нито за Джош. Но, от друга страна, защо да съм чувала за тях? Те сигурно се свързват директно със Сам. Сигурно поддържат контакт като нормалните хора. Лично. А не като Уилоу дъртата вещица или като някои стари приятели, които се опитват да ти измъкнат някакви пари.

И през всичкото това време си въобразявах, че вече познавам целия живот на Сам. Оказва се, че не е бил целият. А само онзи от входящата кутия. И на всичко отгоре си позволих да го съдя!

А той си имал приятели. Имал си личен живот. Имал си връзки със семейството си. Имал си цял куп неща, за които нямам никаква представа. Беше идиотско от моя страна да си мисля, че знам цялата история. Всъщност знам само една глава от нея. И нищо повече.

Отпивам от виното, опитвайки се да потисна странния копнеж, който внезапно ме изпълва. Никога не съм имала представа от останалите глави в живота на Сам. Той никога не ми ги е разказвал, а и аз никога не съм го питала. А съвсем скоро пътищата ни ще се разделят и аз ще остана само с впечатлението, което имам до момента. С версията за него, която живее единствено във входящата кутия на личната му асистентка.

Питам се с какво ли впечатление пък е останал той от мен. А, не! По-добре да не навлизам в тази територия!

Мисълта за това ме кара да се изхилия и Дейвид ме поглежда с любопитство.

— Ти си смешно момиче, знаеш ли?

— Така ли?

Телефонът ми извънхва и аз го отварям, без да ми пука дали е възпитано или не. Разбирам, че имам гласова поща от Магнус.

Магнус ли?

Изпуснала съм обаждане от Магнус?

Мислите ми отскачат рязко далече от Сам, далече от Дейвид и далече от това място, завръщайки се към останалата част от моя живот.

Магнус. Сватбата. Анонимното съобщение. Годеницата ви изневерява... В ума ми се тълпят всякакви хаотични мисли, чукайки бясно на вратата. Скачам на крака и започвам да набирам бутоните за прослушване на гласовата поща. Едновременно съм нетърпелива и нервна. От друга страна, какво очаквам? Признание ли? Отричане? От къде на къде Магнус ще знае, че съм получила анонимно съобщение?

„Здрасти, Попи! — достига до мен гласът на Магнус на фона на някаква музика. — Би ли звъннала на професор Уилсън, за да й напомниш, че отсъствам от страната? Благодаря предварително, скъпа! Номерът ѝ е на бюрото ми. Чао! Прекарвам си страхотно!“

Изслушвам съобщението два пъти с надеждата да хвана и нещо друго, макар да не съм съвсем наясно какво точно очаквам^[3]. Докато затварям, стомахът ми се свива на топка. Не мога да го понеса! Не искам да навлизам в това! Ако не бях получила това съобщение, сега щях да си бъда съвсем щастлива и доволна. Щях да очаквам с нетърпение сватбата си, да си мисля за медения месец и да упражнявам новия си подпис. Щях да бъда *щастлива!*

Уменията ми за разговор вече се изчерпаха, затова просто изхлузвам обувките си, вдигам краката си на пейката и ги свивам умислено към тялото си. С периферното си зрение забелязвам, че около нас барът започва да се пълни със служители на Консултантска група „Уайт Глоуб“. Долавям откъслечни фрази от разговори, сред които дочувам и думата „преписка“. Очевидно новините започват вече да изтичат. Поглеждам часовника си и се стряскам. Часът е 21:40. Само двайсет минути до новините по телевизията.

За хиляден път се чудя какво са направили Викс и Сам. Ще ми се да можех да им помогна. Ще ми се да можех да направя нещо. Чувствам се напълно безсилна, седнала тук...

— Окей — писклив женски глас прекъсва мислите ми. Вдигам глава и виждам срещу себе си Уилоу, застанала до мен, изпепеляваща ме с поглед. Преоблякла се е във вечерна рокля с поло яка и забелязвам, че раменете ѝ потръпват. — Ще те питам направо и се надявам да ми отговориш направо. Никакви игрички! Никакви номера!

Буквално ме плюе с думите си. Брей, че какви игрички съм играла досега, а?

— Здравейте! — изричам учтиво.

Проблемът е в това, че не мога да гледам тази жена, без да виждам над главата ѝ откачените ѝ имейли с главните букви. Като огромна светлинна реклама отгоре ѝ.

— Коя по-точно си ти? — продължава наежено тя. — Само това ми кажи! Коя си? И ако не ми кажеш, повярвай ми...

— Аз съм Попи — прекъсвам я аз.

— Попи значи — смръщва се подозрително тя, сякаш „Попи“ е име, измислено от някаква агенция за придружителки.

— Познавате ли Дейвид? — питам учтиво. — Той е стар приятел на Сам от университета.

— О! — възкликва ентусиазирано тя. — Здравей, Дейвид, аз съм Уилоу! — погледът ѝ се насочва към него, а върху лицето ми сякаш пробягва хлад.

— Приятно ми е, Уилоу. Приятелка на Сам, така ли?

— Аз съм Уилоу! — натъртва тя.

— Хубаво име — кимва той.

— Аз съм Уилоу. *Уилоу!* — изрича леко вбесено. — Сам не може да не ти е говорил за мен — Уилоу!

Дейвид се смръщва замислено и после отсича:

— Не, никога не ми е споменавал за теб.

— Ама... — вече изглежда така, сякаш ще избухне от ярост. — Аз ходя с него!

— Точно сега май не, нали? — подхвърля развеселено Дейвид и ми намига.

Започвам да го харесвам този Дейвид. Като престанеш да забеляваш отвратителната му риза и съмнителните му транзакции, си изглежда съвсем наред.

Уилоу вече не е на себе си.

— Това е просто... Светът май е полудял — това по-скоро на себе си. — Значи не познаваш мен, но познаваш нея?! — и ме сочи с палец.

— Да, разбрах, че тя е специалното момиче на Сам — отвръща с невинен поглед Дейвид.

— Кой, тя ли? *Ти ли?!*

Уилоу ме оглежда отгоре до долу с такава надменност, че започва да ми писва.

— И защo да не съм аз? — изричам наперено. — Защо да не ходи с мен?

За момент Уилоу не изрича нищо, само примигва бързо.

— Значи така. Изневерява ми — промърморва накрая. — Истината най-сетне излезе наяве. Трябваше да се досетя. Това обяснява... доста неща — въздъхва дълбоко и плъзва пръсти в косата си. — И какво правим сега? — обръща се към някаква видима само за нея публика. — Какво, *по дяволите*, правим сега?!

Тази жена е пълна откачалка. Идва ми да избухна в смях. Къде си мисли, че се намира — на някаква частна сцена ли? И кой, според нея, се впечатлява от изпълнението ѝ?

Освен това пропуска един важен факт — как Сам би могъл да ѝ изневерява, когато тя не е вече негово гадже?

От друга страна, колкото и да ми е приятно да я навивам, не ми се ще да разпространявам фалшиви слухове.

— Не съм казвала, че ходя с него — пояснявам. — Само казах: „Защо да не ходи с мен?“. Вие да не сте приятелката на Сам?

Уилоу се отдръпва като попарена, но не отговаря нищо.

— Коя, по дяволите, *изобщо си ти*? — напада ме пак. — Появяваш се в живота ми, а аз нямам никаква представа коя си и откъде си се пръкнала...

Аха, пак играе за простолюдието. Чудя се дали някога не е ходила в театрално училище, обаче са я изхвърлили за прекалено голям мелодраматизъм^[4].

— Ами... сложно е.

Но думата „сложно“ като че ли разпалва още повече налудничавата ярост на Уилоу.

— Аха, „сложно“ било, значи! — изобразява кавички с пръстите си. — „Сложно“! Я почакай малко! — присвива очи и ме оглежда невярващо. — Това ризата на Сам ли е?

Опа! Това вече наистина няма да ѝ хареса. Може би е най-добре да не отговарям.

— Това ризата на Сам ли е? Веднага ми отговори! — тонът ѝ е толкова унищожителен, че аз се отдръпвам. — Ти да не би да си облечена с ризата на Сам? Това неговата риза ли е? Отговори ми, *никаквице!*

— Гледай си бразилците! — изричам, преди да съм успяла да се спра. Опа!

Така. Значи номерът, когато си казал нещо смуцаващо, е да не преиграваш. Вместо това просто оставаш с високо вдигната глава и се преструваш, че нищо не е станало. Може би Уилоу дори не е забелязала какво съм казала. Сигурна съм, че не забеляза. Разбира се, че не забеляза!

Поглеждам я тайничко и виждам, че очите ѝ са се разширили толкова много, че всеки момент заплашват да изскочат от орбитите си. Добре де, забелязала е. А от веселата усмивка по лицето на Дейвид ми става ясно, че той също е забелязал.

— Исках да кажа... работата — поправям се аз, прочиствайки гърлото си. — Гледай си работата.

Внезапно над рамото на Дейвид зървам Викс. Тя разбутва тълпа служители на компанията и от мрачното ѝ изражение стомахът ми се преобръща. Поглеждам часовника си. Остават петнайсет минути до десет.

— Викс! — провиква се Уилоу, която също я е забелязала. Блокира пътя ѝ, скръстила властно ръце пред гърди. — Къде е Сам? Някой ми каза, че бил с теб!

— Извинявай, Уилоу — опитва се да мине покрай нея Викс.

— Просто ми кажи къде е Сам!

— Нямам представа, Уилоу! — срязва я отговорничката за връзките с обществеността. — Би ли се махнала от пътя ми, ако обичаш? Трябва да говоря с Попи!

— С Попи значи! Трябва да говориш с Попи, а?! — Уилоу вече наистина ще експлодира от гняв. — Коя, за бога, е тази шибана Попи?

Почти съжалявам Уилоу. Без да ѝ обърне никакво внимание, Викс се приближава към мен, привежда се и промърморва:

— Знаеш ли къде е Сам?

— Не! — вдигам стресната глава. — Какво се е случило?

— Изпращал ли ти е някакъв есемес или нещо подобно?

— Не! — смотолевям и за всеки случай проверявам телефона си. — Няма нищо. Мислех си, че е с теб!

— Беше — въздъхва Викс и с познатия вече жест разтрива очи с юмруци. Идва ми да ѝ дръпна ръцете от очите.

— Какво става? — вече почти шепна аз. — Моля те, Викс, кажи ми! Ще бъда дискретна! Кълна се!

Миг тишина, след което Викс кимва и пояснява:

— Добре де, времето ни свърши. И мисля, че спокойно можем да кажем, че Сам изгуби.

Изпълвам се с дълбоко разочарование. След целия този труд и тичане...

— Какво каза Сам?

— Нищо особено. Просто напусна с гръм и трясък.

— И какво ще стане сега със сър Никълъс? — питам почти като шепот.

Викс не отговаря — само извързва глава, като че ли това е последното, за което сега ѝ се мисли.

— Трябва да тръгвам — отсича накрая. — Обади ми се, ако чуеш нещо от Сам! Моля те!

— Добре.

Изчаквам Викс да се отдалечи, а после небрежно вдигам глава. Както и можеше да се очаква, Уилоу ме фиксира с очи като кобра.

— Е — казва.

— Е — усмихвам се любезно. И точно тогава очите ѝ падат върху лявата ми ръка. Зяпва. В продължение на няколко секунди не може да каже нищо.

— Кой ти даде този пръстен? — извиква властно.

Какво ѝ влиза на нея в работата, а?

— Едно момиче на име Лусинда — отвърщам, за да я вбеся още повече. — Бях го изгубила, а тя го намери. И ми го върна.

Уилоу си поема дъх и се басирам, че вече се кани да впие зъби в мен, когато гласът на Викс еква по високоговорителите:

— Съжалявам, че прекъсвам веселата част, но трябва да направя важно съобщение! Моля всички служители на „Уайт Глоуб“ да се съберат веднага в главната зала! Повтарям, обратно в главната конферентна зала, ако обичате! Благодаря!

Около нас избухват възгласи и реплики и групите хора се задвижват към двойните врати, като някои от служителите не пропускат да напълнят повторно чашите си.

— Май това е знак, че трябва да си тръгвам — изрича Дейвид и става на крака. — Вие трябва да влизате. Предай поздравите ми на

Сам!

— Аз не съм точно служител — уточнявам за по-сигурно. — Но да, наистина трябва да влизам. Съжалявам, че стана така.

— Ти сериозно ли? — поклаща глава Дейвид, напълно озадачен. — Тогава тя има донякъде право — кимва по посока на Уилоу. — Ти не си приятелката на Сам и не работиш за тази компания. Коя, за бога, си ти и какво общо имаш със Сам?

— Както вече казах — усмихвам се на недоумението му аз, — сложно е за обяснение.

— Не се и съмнявам — повдига вежди той, а после вади визитка и ми я пъхва в ръката. — Предай на Сам: екзотични миниатюрни домашни любимци! Страхотна възможност за него!

— Добре, ще му предам — кимвам съвсем сериозно. — Благодаря! — гледам го как се насочва към вратата, а после внимателно пъхвам визитката в чантата си, за да я предам на Сам.

— Е — застава отново пред мен Уилоу с ръце пред гърди, — защо не започнеш от самото начало?

— Ама ти сериозно ли?! — възкликвам, вече неспособна да скрия възмущението си от нея. — Не трябва ли точно сега да правиш нещо друго, а? — и посочвам към тълпите, които влизат в конферентната зала.

— О, добър опит! — окото ѝ изобщо не трепва. — Надали очакваш от мен да превърна някакво отегчително корпоративно съобщение в мой приоритет.

— Повярвай ми, точно това корпоративно съобщение със сигурност ще искаш да чуеш!

— И ти сигурно знаеш всичко за него, а? — подмята саркастично Уилоу.

— Като стана въпрос, да, знам — кимвам. — И мисля, че... ще отида да си взема още едно питие.

И се насочвам към бара. Забелязвам Уилоу в огледалото. След няколко секунди тя се обръща и се насочва с широки крачки към конферентната зала. Изражението ѝ е убийствено. Чувствам се изцедена само от разговора си с нея.

Не, по-скоро се чувствам изцедена от целия ден. Поръчвам си нова голяма чаша вино и се насочвам бавно към конферентната зала.

Викс е вече на сцената и говори на зяпналата от ужас публика пред себе си. Големият екран зад нея работи, но звукът е изключен.

— ... както вече казах, нямаме представа как точно ще бъде представена новината, но ние вече сме изпратили нашия отговор и това е единственото, което можем да сторим на настоящия етап. Някакви въпроси? Нихал?

— Къде е сега сър Никълъс? — достига до мен гласът на Нихал.

— В Бъркшир. Останалата част от конференцията ще се решава в крачка. Веднага, след като вземем някои решения, всички ще бъдете уведомени.

Оглеждам лицата около себе си. На няколко крачки от мен е Джъстин. Зяпа към Викс, умело преструващ се на шокиран и загрижен. А сега вдига ръка.

— Джъстин? — дава му неохотно думата Викс.

— Браво, Викс! — понася се мазният му глас из залата. — Мога само да си представям колко трудни са били за теб последните няколко часа! Като член на старшия мениджърски екип бих искал само да ти благодаря за усилията. Но каквото и да е казал или да не е казал сър Никълъс, каквато и да е истината по въпроса, а ние, разбира се, не бихме могли да знаем каква е... твоята лоялност към компанията е най-важната ни придобивка! Браво на теб, Викс! — и започва да ръкопляска.

Брей, каква змия! Но очевидно аз не съм единствената, която мисли така, защото близо до мен се вдига друга ръка.

— Малкълм! — дава му думата Викс с видимо облекчение.

— Просто искам да изясня за всички служители, че сър Никълъс не е писал нищо подобно! — за беда гласът му е малко гъгвив и като че ли не всички успяват да го чуят. — Аз получих оригиналната преписка и ви гарантирам, че беше съвсем различна...

— Опасявам се, че ще трябва да те прекъснем — намесва се Викс. — Новините започват. Включете звука, ако обичате!

Но къде е Сам? Той трябваше да е тук! Трябваше да отговори на Джъстин и да го съкруши! Трябваше да гледа новините. Нещо не разбирам...

Започва познатата мелодия на „Новините на Ай Ти Ен в десет“ и цветните графики изпълват екрана. Чувствам се абсурдно нервна, въпреки че това няма нищо общо с мен. Може пък да не пуснат

историята. Все пак в публичното пространство непрекъснато се въртят разни слухове...

Започва отброяването на часа от „Биг Бен“. Всеки момент ще съобщят водещите новини. Стомахът ми се свива на топка и за успокоение отпивам глътка вино. Гледането на новините се оказва съвсем различно преживяване, когато има нещо общо с теб. Сигурно така се чувстват непрекъснато премиер-министрите. Божичко, за нищо на света не искам да съм на тяхното място! Сигурно всяка вечер се крият зад диваните, надничайки към екрана през пръсти.

Бум! „Нови нападения в Близкия изток пораждаат страхове за нестабилност.“ Бум! „Цените на имотите бележат изненадващо възстановяване — но колко ли ще трае то?“ Бум! „Изтекла от системата преписка хвърля съмнения върху почтеността на високопоставен правителствен съветник.“

Ето го! Значи ще го пуснат!

В залата се е възцарило прозрачно мълчание. Никой не смее да диша, дори да помръдне. Мисля, че всички са затаили дъх в очакване на цялата новина. Репортажът за Близкия изток започва и следват картини на престрелки по прашни улици, но аз не чувам почти нищо. Извадила съм си телефона и изпращам съобщение на Сам:

„Гледаш ли? Всички са в конферентната зала.

П.“

Но телефонът ми мълчи. Какво прави той, за бога? Защо не е тук с всички останали?

Вторачила съм се невидящо в екрана, докато престрелките се сменят с графики за цените на имотите и с някакво семейство, което иска да се премести да живее в Такстед, където и да е това. Опитвам се да внуша на водещите да говорят по-бързо, да приключват с тези глупости. Никога досега не съм се интересувала по-малко от цените на имотите^[5].

И после, внезапно, с първите две новини е свършено и ние сме обратно в студиото, където водещата изрича със сериозна физиономия:

„Тази вечер се хвърлят съмнения върху почтеността на сър Никълъс Мъри, основател на Консултантска група «Уайт Глоуб» и

правителствен съветник. В конфиденциална преписка, придобита ексклузивно от Ай Ти Ен, той говори за корупционни практики и приемане на подкупи по начин, който очевидно ги одобрява.“

Из залата се понасят ахвания и шепот. Поглеждам към Викс. Владее се перфектно, докато гледа екрана. Предполагам, че е знаела какво да очаква.

„Но има нов развой на ситуацията. През последните няколко минути Ай Ти Ен разбра, че думите, които се приписват на сър Никълъс, вероятно са написани от друг служител на компанията «Уайт Глоуб» — факт, който официалните източници на компанията все още отричат. Затова нашият репортер Деймиан Станфорд пита“ „Дали сър Никълъс е злодей или просто жертва на опит за оклеветяване на името му?“.

— *Каквооо?!* — понася се гласът на Викс из залата. — Какво, по дяволите...

И балонът на мълчанието се пука, и наоколо се понасят фрази като „Шшшшт!“, „Слушай!“ и „Млъкни!“. Някой надува звука на телевизора. Аз пък се кокоря срещу екрана напълно объркана.

Дали Сам е намерил някакво доказателство? Дали не го е извадил от фокусническата си шапка в последния момент? Телефонът ми внезапно издава тъничък звук и аз го вадя рязко от джоба си. Текстово съобщение от Сам.

„Как реагира Викс?“

Поглеждам към отговорничката за връзките с обществеността и се стряскам не на шега.

„Изглежда така, сякаш иска да изяде някого жив.“

— „Компанията «Уайт Глоуб» има огромно влияние върху бизнеса през последните три десетилетия...“ — нарежда нечий глас от екрана, придружен от широкообхватна снимка на сградата на компанията.

Палците ми са дотолкова пълни с адреналин, че почти сами изписват.

„Ти ли направи това?“

„Аз го направих.“

„Ти си се свързал лично с телевизията?“

„Правилно.“

„Мислех, че техниците не са открили никакво доказателство. Какво стана?“

„Не откриха.“

Преглъщам на сухо, опитвайки се да осъзная случващото се. Не знам нищо за връзките с обществеността. Аз съм само един физиотерапевт. Но дори и аз съм наясно, че човек не се обажда в телевизията, за да опровергае история за оклеветяване, без да има нещо зад гърба си.

„Как...“

В мига, в който започвам да пиша, си давам сметка, че нямам представа как да формулирам въпроса си. Затова го изпращам така, както си е. За известно време настъпва тишина, а после на екрана започва да излиза двоен есемес.

Примигвам изумено. Това е най-дългото съобщение, което Сам някога ми е пращал — със сигурност поне 2000 процента.

„Позволих да ме запишат. Стоя зад думите си. Утре ще им дам ексклузивно интервю за оригиналната преписка — директорите си измиват ръцете от ник и от всичко. Нагласена работа. Клеветата стигна твърде далече. Хората трябва да узнаят истинската история. Повиках и Малкълм, но той отказа. Има три деца. Не може да рискува. Затова съм само аз.“

Главата ми жужи. Сам е излязъл единствен на предните линии. Превърнал се е в тръбача на армията. Не мога да повярвам, че е в състояние да направи нещо толкова крайно. Но същевременно... мога да повярвам.

„Поел си много голяма отговорност.“

Не знам какво друго да му напиша. Намирам се в шок.

„Някой трябваше да има смелостта да защити Ник.“

Вторачвам се в думите му, сбърчила замислено чело.

„Но все пак това не доказва нищо, нали? Само твоята дума.“

„Важното е, че повдига редица въпроси относно истинността на историята. А това е достатъчно. Ти още ли си в конферентната зала?“

„Да.“

„Някой знае ли, че си във връзка с мен?“

Поглеждам към Викс, която говори на висок с глас с някакъв тип, същевременно хванала телефона до ухото си. Съвсем случайно поглежда към мен и аз не знам дали е от изражението ми, но очите ѝ се присвиват лекичко. Поглежда към телефона ми, а после пак към лицето ми. Изпълва ме страх.

„Не мисля. Засега.“

„Можеш ли да се измъкнеш незабелязано?“

Броя до три, а после най-небрежно оглеждам залата, изведнъж заинтригувана силно от лампите по стената. Викс остава в обсега на периферното ми зрение. Виждам, че сега гледа точно към мен. Навеждам ръката си с телефона и написвам:

„Къде си по-точно?“

„Навън.“

„Това не ми помага особено.“

„Единственото, което знам. Нямам представа къде съм.“

Миг по-късно пристига нов есемес:

„Ако това ще ти помогне — тъмно е. И има трева.“

„Много ли си загазил?“

Никакъв отговор. Предполагам това означава просто „да“.

Добре де, сега няма да гледам към Викс. Просто ще се прозея, ще си почеша носа — така, добре, небрежно — ще се обърна на пета и ще се вмъкна зад тази група от хора. А после ще се скрия зад онази голяма колона.

Сега ще надникна.

Викс се оглежда разочаровано. Разни хора се опитват да привлекат вниманието ѝ, но тя ги отпраща. Почти виждам как мозъкът ѝ щрака — доколко може да се довери на непознатото момиче, което може би знае нещо, но може и да е просто фалшива следа?

Само след пет секунди съм вече в коридора. Десет секунди и минавам през пустото фоайе, като избягвам погледа на нещастния барман. Само след минути ще си има предостатъчно работа. Петнайсет секунди и вече съм навън, без да обръщам внимание на портиера. Втурвам се по чакълената алея, завивам зад ъгъла и бягам, докато не усетя под краката си трева. Мисля, че успях да им се измъкна.

После тръгвам по-бавно, регулирайки дишането си. Все още съм в шок от случилото се.

„Ще загубиш ли работата си заради това?“

Нова тишина. Повървявам още малко, приспособявайки се към нощното небе, към хладния въздух с лекия бриз, към меката трева. Хотелът остава вече на четиристотин метра зад мен и аз започвам да се успокоявам.

„Може би.“

Звучи доста спокойно предвид обстоятелствата. Ако две думи са достатъчни, за да подскажат спокойствие^[6].

„Вече съм навън. Накъде да тръгна?“

„Един бог знае. Аз минах зад хотела и оттам потънах в мъглата.“

„Това правя и аз.“

„Значи ще се срещнем някъде.“

„Не ми каза, че майка ти е починала.“

Написах го и натиснах бутона за изпращане, преди да си дам време да помисля. Сега съзерцавам екрана, смутена от собствената си нетактичност. Не мога да повярвам какво направих! От всички моменти да избира точно този! Като че ли сега му е точно до това!

„Така е, не ти казах.“

Намирам се в края на нещо, което ми прилича на поляна за крикет. Пред мен има гора. Дали не е там? Тъкмо се каня да го попитам, когато в телефона ми влиза ново съобщение.

„Просто ми писна да го казвам. Онази неловка пауза, нали я познаваш?“

Примигвам срещу екрана. Не мога да повярвам, че и друг познава тази неловка пауза.

„Да. Много добре.“

„Трябваше да ти кажа.“

Не, за нищо на света не смятам да го изкарвам виновен за това! Не това имах предвид. И не така исках да се почувства. Колкото е възможно по-бързо написвам отговор:

„Не, не беше длъжен. Никой не е длъжен. Такова е моето правило.“

„Правило за живота ли?“

Правило за живота ли? Е, не точно това имах предвид. Но иначе идеята, че той си мисли, че имам правило за живота, ми допада.

„Не, моето правило за живота е...“

Правя пауза, опитвайки се да мисля. Правило за живота, значи. Звучи доста важно. Сещам се за няколко добри правила, но чак за живота...

„Май те хванах, а?“

„Чакай, мисля!“

А после, внезапно, вдъхновението ме озарява. И съвсем уверено пиша:

„Щом е в боклука, значи е публична собственост!“

Тишина. А после влиза и отговорът му:

xxxxxx

Вторачвам се изумено. Усмехнато лице! Сам Рокстън ми е изпратил усмехнато лице! Миг по-късно идва и следващото съобщение:

Да, знам. И аз не мога да повярвам на себе си.

Изсмивам се високо, а после подсмърквам, разтреперана от студа. Всичко е много хубаво, само дето седя наред полето на Хемпшир без никаква връхна дреха и без никаква представа накъде отивам и какво правя. Хайде, Попи, фокусирай се! Тази вечер няма луна, а звездите сигурно са скрити зад облаците. Едва виждам да пиша.

„Къде си все пак? В гората ли? Не виждам нищо!“

„От другата страна на гората. Ще се срещнем.“

Тръгвам предпазливо между дърветата. Някакви трънаци ожулват крака ми и аз изругавам. Сигурно има и жилеца коприва, и гнезда на змии. А най-вероятно и човешки капани. Хващам телефона си, опитвайки се едновременно да пиша и да избягвам трънаците.

„Ново правило за живота: не влизай в призрачни гори
съвсем сама!“

Нова тишина, после сигнал за есемес.

„Не си съвсем сама.“

Стисвам здраво телефона. Вярно е, че когато знам, че в другия край на линията е той, се чувствам значително по-спокойна. Правя още няколко крачки напред, едва не се препъвам в корена на някакво дърво и пак се питам къде, по дяволите, се е дянала тази луна. Сигурно отива към новолуние. Или към пълнолуние. Едно от двете.

„Оглеждай се за мен, идвам!“

Вторачвам се сащисано в съобщението. Да се оглеждам за него ли? И как по-точно да се оглеждам в тази тъмница?

„Ако не си забелязал, тук е тъмно като в рог.“

„Телефонът ми — оглеждай се за светлината му. Само не викай — някой може да чуе.“

Вторачвам се в мрака. Не виждам нищо, с изключение на тъмните сенки на дърветата и издутините на трънаците. От друга страна, най-лошото, което може да ми се случи, е да падна в някоя пропаст и да си счупя краката. Правя още няколко стъпки напред, заслушана в себе си, вдишвайки влажната миризма на гниеци листа.

„Ок?“

„Все още съм жива.“

Стигам до малка полянка наскре гората и се поколебавам. Прехапвам устни. Преди да продължа, искам да му кажа неща, които няма да имам смелост да му кажа, когато го видя. Ще бъде прекалено притеснена. По телефона е различно.

„Само искам да ти кажа, че онова, което направи, е удивително! Да се излагаш на такъв голям риск!“

„Трябваше да бъде направено.“

Типично за него — да омаловажава действията си.

„Не, не трябваше. Но ти го направи.“

Изчаквам малко. Вятърът гали лицето ми, някъде буха бухал, но той не отговаря. Не ме интересува, аз смятам да продължа. Трябва да кажа тези неща, защото мисля, че никой друг няма да му ги каже.

„Можеше да избереш по-лесен път.“

„Разбира се.“

„Но не го направи.“

„Такова е моето житейско правило.“

И внезапно, без никакво предупреждение, усещам някаква топлина в очите си. Нямам представа защо. Нямам представа защо се разчувствах толкова. Иска ми се да му напиша: „Възхищавам ти се“, но не мога да събера сили. Дори и чрез есемес. Вместо това след кратко колебание пиша:

„Разбирам те.“

„Естествено. Ти би постъпила по същия начин.“

Вторачвам се смутено в екрана. Кой, аз ли? Че аз какво общо имам с всичко това?

„Надали.“

„Вече те познавам достатъчно добре, Попи Уайът.
Щеше.“

Не знам какво да кажа, затова тръгвам през следващите части от гората, навлизайки в още по-голяма тъмница. Ръката ми стиска телефона толкова силно, че сигурно ще се схване. Но незнайно защо не мога да отпусна пръсти. Имам чувството, че колкото по-силно го

стискам, толкова по-силно съм свързана със Сам. Имам чувството, че държа ръката му.

И не искам да я пускам. Не искам това сега да свършва. Нищо, че се препъвам, студено ми е и съм в средата на нищото. Намираме се на място, където никога повече няма да можем да бъдем.

Импулсивно пиша:

„Радвам се, че телефонът, който намерих, беше твой.“

Миг по-късно идва и неговият отговор:

„Аз също се радвам.“

Изпълва ме топлина. Е, може да е просто любезен. Но някак си не мисля.

„Беше хубаво. Странно, но хубаво.“

„Да, странно, но хубаво е идеално обобщение.“

Изпрати ми още едно усмихнато лице! Направо не мога да повярвам!

„Какво става с човека, доскоро известен като Сам Рокстън?“

„Разширява хоризонтите си. Което ми напомня — къде са ти целувките?“

„Наистина ли?“

„Идвам.“

Привеждам се напред, проточвам врат, примижавам, за да зърна някъде светлината на телефона му — но нищо. Трябва да е видял някаква друга светлина.

„Не те виждам.“

„Идвам.“

„Изобщо не си близо.“

„Напротив, много близо съм. Идвам.“

И тогава, внезапно, чувам приближаващите му стъпки. Той е зад мен, на десетина метра отзад. Нищо чудно, че не можах да го видя.

Би трябвало да се обърна. Точно сега би трябвало да се обърна. Това е моментът, когато би било напълно естествено да се завъртя и да го поздравя. Да му кажа „здрости“, да размахам телефона си във въздуха.

Но краката ми отказват да мръднат. Не мога да се насиля да направя нито едно движение. Защото в мига, в който го направя, ще трябва отново да стана учтива, делова и въобще — нормална. А това няма да мога да го понеса. Искам да остана точно тук. На място, където можем да си говорим всичко. В омагьосаната гора.

Сам спира точно зад мен. Настъпва един непоносим, крехък миг, когато го чакам да разтърси тишината с гласа си. Но той като че ли се чувства по същия начин като мен. Не казва нищо. Единственото, което

чувам, е тихото му дишане. Бавно, много бавно ръцете му ме обгръщат отзад. Затварям очи, отпускам се на гърдите му и всичко става нереално.

Стоя в една тъмна гора със Сам, ръцете му са ме обгърнали, а това изобщо не трябва да е така. Нямам представа какво правя. Нямам представа накъде ме води всичко това.

Само дето... имам. Разбира се, че имам. Защото, докато ръцете му нежно обгръщат кръста ми, аз не издавам и звук. И когато той ме завърта бавно с лице към себе си, аз пак не издавам звук. И докато леко наболата му брада се плъзва по лицето ми, пак не отронвам звук. Не е необходимо. Ние пак продължаваме да си говорим. Всяко негово докосване, всеки отпечатък на кожата му върху моята е следваща дума, следваща мисъл, продължение на нашия разговор. И още не сме приключили. Ни най-малко.

* * *

Нямам представа колко време стоим така. Може би пет минути. А може би десет.

Но моментът не може да продължи вечно. И не продължава. Балонът, в който се намираме, не толкова избухва, колкото се изпарява, връщайки ни в реалния свят. Осъзнаваме, че сме се прегърнали плътно. Неловко се отделяме един от друг. Хладният нощен въздух се спуска между нас. Отвърщам очи, прочиствам гърлото си, изтривам докосването му върху кожата си.

— Е, ще...

— Да.

Докато вървим през гората, никой от нас не говори. Не мога да повярвам на онова, което току-що се случи. Прилича ми по-скоро на сън. Нещо невъзможно.

Беше в гората. Никой нито го видя, нито го чу. Значи случило ли се е наистина^[7]?

Телефонът на Сам извънхва и този път той го вдига до ухото си.

— Здравсти, Викс.

И просто ей така, всичко свършва. В края на гората виждам група хора, крачещи бързо към нас. И последиците ни връхлетяват.

Трябва да съм била зашеметена от срещата, защото изобщо не мога да включа. Осъзнавам, че Викс, Роби и Марк почти започват да крещят, а Сам остава спокоен и Викс едва не се разплаква, което изглежда малко неприсъщо за нея, и говори за влакове и коли, и за спешни пресконференции, а накрая Марк казва:

— Сър Никълъс е. Сам, за теб.

И всички се отдръпват почти почитателно, а Сам взема телефона.

И внезапно колите са тук, за да отведат всички обратно в Лондон, и ние излизаме от алеята на хотела, и Викс се разпорежда с масите, и заповядва на всички да се появят в офиса ѝ в седем сутринта.

Аз съм в една кола със Сам. Когато влизам, Викс надниква вътре и изрича:

— Благодаря, Попи!

Не мога да разбера това със сарказъм ли го каза или не.

— Няма проблеми — казвам в случай, че не е било със сарказъм.

— И... много съжалявам за...

— Да — отсича рязко тя.

И после колите потеглят. Сам е зает да изпраща есемеси. Лицето му е смръщено. Аз не смея да отроня и звук. Проверявам телефона си за съобщения от Магнус, но няма нищо. Затова го оставям на седалката и се вторачвам през прозореца. Уличните лампи се сливат и се превръщат в поток светлина, а аз се питам къде, по дяволите, отивам.

* * *

Дори не разбирам кога съм заспала.

Но някак си главата ми се оказва върху гърдите на Сам и той казва:

— Попи? Попи?

И внезапно аз се пробуждам истински, и вратът ми е изкривен, и поглеждам през прозореца на колата под странен ъгъл.

— О! — изправям се в седнало положение и леко раздвижвам врата си. — Съжалявам. Боже, трябваше да...

— Няма проблеми. Това ли е адресът ти?

Втрещвам се със замъглен поглед през прозореца. Намираме се в Белъм. Точно пред моя блок. Поглеждам часовника си. Минава полунощ.

— Да — кимвам изненадано. — Тук живея наистина. Ти как...

Сам кимва по посока на телефона, който все още се намира на седалката на колата.

— Адресът ти беше там.

— О, ясно — едва ли точно аз имам право да се оплаквам, че е нахлул в личния ми живот.

— Не исках да те будя.

— Не. Разбира се. Няма проблеми — кимвам. — Благодаря!

Сам вдига телефона и тъкмо се кани да ми го подаде, когато се поколебава.

— Прочетох съобщенията ти, Попи — изрича накрая. — Всичките.

— О! — прочиствам гърло, без да знам как да реагирам. — Ами, добре. Това е... малко прекалено, не мислиш ли? Така си е, знам, че прочетох имейлите ти, но ти не беше необходимо да...

— Лусинда е.

— Какво? — втрещвам се неразбиращо в него.

— Залагам всичко, че Лусинда е жената, която търсиш.

Лусинда ли?

— Ама какво... Защо?

— Лъже те. Непрекъснато. Не би могла да бъде на местата, където казва, че е, по времето, което споменава. Физически невъзможно е.

— Впрочем... аз също го забелязах — признавам си аз. — Но си помислих, че се опитва да си надпише повече часове, та...

— На час ли й плащате?

Потривам нос, чувствайки се като пълна глупачка. Всъщност не й плащаме на час. Таксата е обща, ол инклузив.

— Забелязала ли си, че Магнус и Лусинда винаги ти изпращат съобщения в рамките на не повече от десет минути?

Бавно поклащам глава. Защо да забележа подобно нещо? На ден получавам милиони съобщения, от всякакви хора. И между другото, той как е забелязал?

— Навремето започнах като аналитик — свежда леко засрамено глава той. — Та това е по моята част.

— Кое е по твоята част? — питам озадачено.

Сам вади лист хартия и аз слагам ръка на устата си. Направо не мога да повярвам! Начертал е таблица! С часове и дати. Обаждания. Съобщения. Имейли. Това ли е правел, докато съм спяла?

— Анализирах съобщенията ти. Сама ще видиш за какво говоря.

Той е анализирал съобщенията ми. Как човек анализира текстови съобщения?

Подава ми листа и аз примигвам неразбиращо срещу него.

— Какво...

— Виждаш ли корелацията?

Корелация ли? Нямам представа какви ги приказва. Звучи ми като нещо от изпит по математика.

— Ами...

— Да вземем тази дата — сочи към листа. — И двамата ти изпращат имейли около шест вечерта, за да те питат как си. Просто да си побъбрят. После, към осем вечерта, Магнус ти казва, че трябва да работи до късно в Лондонската библиотека, а няколко минути по-късно Лусинда ти казва, че работи по жартиерите на шаферките в един моден склад в Шордич. В осем вечерта? Хайде, моля ти се!

Замълчавам. Спомням си този имейл за жартиерите. Дори и тогава ми се видя малко странен. Но човек не може да си прави погрешни изводи само от един имейл, нали така?

— Между другото, кой те е молил да анализираш съобщенията ми? — знам, че звуча докачливо, но не мога да се въздържа. — Кой е казал, че това е твоя работа?

— Никой. Ти просто спеше — разперва ръце той. — Съжалявам. Просто започнах да оглеждам нещата и моделът изскочи от само себе си.

— Два имейла не са модел.

— Не са само два — пояснява той и кимва към листа. — На следващия ден Магнус има специален вечерен семинар, за който е „забравил“ да ти спомене. Пет минути по-късно Лусинда ти казва за някаква работилница за дантела в Нотингъмшир. Но преди два часа е била във Фулъм. От Фулъм до Нотингъмшир за два часа? В часа пик? Не е възможно. Затова смятам, че това е алиби.

От думата „алиби“ ми става малко студеничко.

— Два дена по-късно Магнус ти изпраща есемес, с който отменя срещата ви за обяд. Миг по-късно Лусинда ти праща имейл, за да ти каже, че ще бъде ужасно заета до два следобед. И не ти дава никакво обяснение за изпратения имейл. Защо ѝ е да те уведомява, че е ужасно заета по обед?

Вдига очи, очаквайки отговор. Аз като че ли имам такъв.

— Аз... не знам — казвам накрая. — Наистина не знам.

Докато Сам продължава, аз потърквам очи с юмруци. Вече разбирам защо Викс го прави толкова често. За да се изолира от света, поне за секунда. Защо не съм видяла тези неща? Защо не съм забелязала?

Магнус и Лусинда. Звучи ми като лоша шега. Единият от тях би трябвало да организира сватбата ми. Другият от тях би трябвало да участва в сватбата ми. До мен.

Но почакайте малко! Кой тогава ми е пратил анонимното съобщение? Теорията на Сам няма как да е вярна, защото все някой трябва да го е пратил. Не би могъл да бъде никой от приятелите на Магнус, а аз не познавам никого от приятелите на Лусинда, така че...

— Спомняш ли си, когато Магнус ти каза, че трябва да проведе консултация с един докторант? А Лусинда внезапно не се появи на срещата ви на по питие? И изпрати вместо това Клемънси? Ако погледнеш времето...

Сам продължава да говори, но аз вече почти не го чувам. Сърцето ми се свива. Разбира се — Клемънси.

Клемънси.

Тя страда от дислексия. И съвсем спокойно би могла да обърка „годеница“ с „годеник“. И би била напълно ужасена от Лусинда, за да се подпише. Но въпреки това е държала аз да го знам. Ако изобщо има нещо, което си струва да знам.

Пръстите ми треперят, когато грабвам телефона и намирам това съобщение. Сега, когато го чета, сякаш чувам сладкия, напрегнат глас на Клемънси. Да, наистина звучи като нея.

Клемънси никога не би си измислила нещо подобно. Тя трябва да е напълно убедена, че е вярно. Може би е видяла нещо... дочула нещо...

Отпускам се на седалката на колата. Краката ме болят. Чувствам се изпепелена, изтощена и като че ли мъничко ми се реве.

— Както и да е — казва Сам, очевидно дал си сметка, че не го слушам. — Но това е все пак една теория — сгъва листа и аз го поемам.

— Благодаря, че си си направил този труд.

— Ами — свива рамене леко неловко той, — както вече казах, по моята част е.

В продължение на няколко секунди и двамата мълчим, макар да имам чувството, че продължаваме да общуваме. Имам чувството, че мислите ни се събират в балончета над главите ни, преплитат се, препокриват се, срещат се, за да могат накрая да се разделят. Аз на неговия път, той — на моя.

— И така — въздъхвам накрая, — май вече трябва да те оставям. Късно е. Благодаря за...

— Не! — прекъсва ме той. — Не говори глупости! Аз ти благодаря!

Кимвам. Мисля, че и двамата сме прекалено изтощени, за да се отдаваме на пространни речи.

— Беше...

— Да...

Вдигам очи и допускам грешката да го погледна в очите, които сребреят под светлината на уличните лампи. И автоматично се връщам в онзи момент в гората...

Не, не, Попи! Никога не се е случвало! Не мисли за него! Изтрий го от съзнанието си!

— Е, ами... — протягам ръка към дръжката на вратата, насилвайки се да се върна в реалността, в рационалността. — Все още трябва да ти върна този телефон...

— Знаеш ли какво, Попи? Вземи го! Твой е! — поставя го в ръцете ми и задържа своите за миг. — Спечели си го честно. И повече не си прави труда да препращаш каквото и да било. От утре всички мои имейли ще отиват към новата ми лична асистентка. Работата ти за мен приключи.

— Е, благодаря! — отварям вратата, а после инстинктивно се обръщам и допълвам: — Сам... Надявам се всичко при теб да се нареди.

— Не се тревожи за мен. Ще се оправя — дарява ме с прекрасната си усмивка и внезапно ми се приисква да го притисна към себе си. Всеки момент ще изгуби работата си, а още се усмихва така... — Надявам се *при теб* всичко да се нареди! — натъртва той. — Съжалявам за... всичко!

— О, ще се оправя! — изсмивам се сковано, макар да нямам никаква представа какво точно имам предвид под това. Бъдещият ми съпруг вероятно чука сватбената ми агентка. В какъв смисъл тогава ще се оправя?

Шофьорът прочиства гърлото си и аз подскачам. Посред нощ е. Аз седя в кола на моята улица. Хайде, Попи! Раздвижи се! Този разговор все някога трябва да свърши.

И така, макар това да е последното, което ми се прави, аз се насилвам да изляза, да затръшна вратата зад себе си и да извикам:

— Лека нощ!

А после се насочвам към вратата на блока и я отключвам, защото интуитивно усещам, че Сам няма да потегли, докато не се увери, че съм се прибрала по живо, по здраво. След това излизам и заставам на стъпалата, загледана в отминаващата кола.

Когато завива зад ъгъла, поглеждам телефона си — може би се надявам, може би очаквам...

Но той е тъмен. Мълчи. И си остава все така тъмен и потънал в мълчание. И за първи път от много време насам ме изпълва чувство на непоносима самота.

[1] Добре де, няма да го разбере, сигурна съм. ↑

[2] Очевидно палитрата все пак не е толкова пъстра. ↑

[3] Магнус ми изневерява с професор Уилсън? Невъзможно. Тя има брада! ↑

[4] И между другото, в какъв смисъл съм се появила в нейния живот? ↑

[5] А не може да се каже, че някога съм проявявала особен интерес. ↑

[6] Според мен мисля, че са достатъчни. Всичко се свежда до подходящия момент. ↑

[7] Нова загадка за Антъни Тавиш. Може би не. ↑

ТРИНАЙСЕТ

На следващата сутрин новината е във всеки възможен вестник. На първа страница. Задача номер едно, след като станах, бе да изляза и да си купя всички издания, които предлагаха в близкия магазин за вестници.

Има снимки на сър Никълъс, снимки на премиера, снимки на Сам, снимки на Ед Екстън и дори една снимка на Викс в „Мейл“. Заглавията изобилстват с думи като „корупция“, „опит за клевета“ и „почтеност“. Преписката е отпечатана в пълния си вид, навсякъде, и даже има официално изявление от Номер Десет за сър Никълъс във връзка с поста му в правителствения комитет. Зърнах даже две различни карикатури на сър Никълъс, държащ торби с надпис „Щастие“ и натъпкани догоре с пари.

Но иначе Сам бе прав — в публичното пространство цари объркване по въпроса. Някои журналисти очевидно са на мнение, че сър Никълъс действително е написал тази преписка. Други обаче са убедени, че не той е нейният автор. Водещата статия в един от вестниците разказва за това как сър Никълъс е арогантен тип, който, разбира се, непрекъснато е вземал подкупи, а на друго място напомнят, че сър Никълъс е известен със своята скромност и почтеност и няма как той да е написал подобно нещо. Така че, ако целта на Сам е била да постави под въпрос всички твърдения, определено успя.

Тази сутрин му изпратих текстово съобщение:

„Добре ли си?“

Но не получих отговор. Сигурно е много зает. Меко казано.

Междувременно се чувствам като развалина. Снощи ми трябваха часове наред, докато заспя — чувствах се като пренавит часовник. А после, когато се събудих в шест — по-скоро се стреснах — се

изправих автоматично в леглото и сърцето ми се разтуптя като лудо. Веднага се присегнах за телефона. Магнус ми бе изпратил три думи:

„Прекарвам си отлично. ххх“

Прекарвал си отлично значи. И какво, по дяволите, ми казва това? Нищо.

Би могъл да си прекарва отлично, защото се поздравява как е успял да ме измами и как аз нямам никаква представа за тайната му любовница. От друга страна, би могъл да си прекарва отлично и със съзнанието, че очаква с нетърпение моногамния си живот на верен съпруг, без да има никаква представа, че Клемънси някак си е схванала погрешно нещата между него и Лусинда^[1]. Или може би си прекарва отлично, защото е взел решение никога повече да не изневерява и сега много съжалява за всичко, и ще ми признае цялата история в мига, в който се прибере^[2].

Не, не издържам повече! Имам нужда от Магнус тук, в тази държава, в тази стая. Трябва да го попитам: „Вярно ли е, че си ми изневерявал с Лусинда?“ и после да видя какво ще отговори, и може би оттам ще продължим напред, и аз ще мога да реша какво да правя. Дотогава съм в задънена улица.

Докато се насочвам към кухнята да си направя нова чаша чай, улавям отражението си в огледалото и се стряскам. Косата ми не прилича на нищо. Пръстите ми са покрити с мастило от всичките тези вестници, дето прегледах. Стомахът ми е пълен с киселина, а кожата ми изглежда суха и бледа. Толкова с моя предсватбен режим за разкрасяване. Според предварителните ми планове снощи трябваше да си направя хидратираща маска. А аз дори не си свалих грима!

Първоначално бях определила днешния ден за последни приготовления преди сватбата, но всеки път, когато си помисля за това, вътрешностите ми се стягат и ми идва да се разплача или да се разкрещя на някого. (Най-вече на Магнус.) Давам си сметка обаче, че няма никакъв смисъл да си седя у дома. Трябва да изляза. Трябва да *направя нещо*. След няколко глътки чай решавам, че ще отида на работа. Нямам никакви пациенти, но пък ме чака доста

административна работа за наваксване. Това поне ще ме накара да си взема душ и да се стегна.

Пристигам първа в клиниката, присядам в тишината, започвам да разгръщам папките на пациентите си и се оставям на монотонността на работата да ме успокои. Което трае приблизително пет минути, преди Анджеела да се появи с гръм и трясък, да започне да трака, докато включва компютъра си, приготвя кафе и включва телевизора на стената.

— Налага ли се? — питам и примигвам по посока на шумния телевизор. Имам чувството, че страдам от махмурлук, въпреки че вчера надали съм пила повече от две чаши, но сега просто не издържам цялото това звуково нападение в ушите си. Обаче Анджеела ме зяпва така, сякаш съм нарушила някакво основно човешко право.

— Ама аз винаги гледам „Дейбрейк“!

Няма смисъл да споря с нея. И без това винаги мога да отнеса папките в моята стая, но сега нямам сили дори и за това, ето защо просто се привеждам над тях и се опитвам да се изолирам от света.

— Пратка! — отсича Анджеела и хвърля пред мен куриерски пакет. — От „Старблу“. Не беше ли това банският ти за медения месец?

Вторачвам се с празен поглед в пакета. Бях различен човек, когато го поръчах. Спомням си момента, когато, по време на една обедна почивка, влязох в интернет и започнах да си избирам бански и парео. Тогава за нищо на света не бих допуснала, че три дена преди сватбата си ще седя тук и ще се питам дали изобщо има смисъл да го правя.

— ... и днешната водеща новина е за възможна корупция на правителствено ниво — достига до мен внезапно гласът на водещата по телевизията. — В студиото при нас е човек, който познава сър Никълъс Мъри от трийсет години — Алън Смит Рийвс. Алън, това е объркваща новина. Какво бихте казали вие по този въпрос?

— Знам го този! — възкликва важно Анджеела, докато Алън Смит Рийвс започва да говори. — Работеше в същата сграда, в която работех и аз на миналата си работа.

— О, виж ти! — кимвам учтиво, а междувреме на екрана се появява снимка на Сам.

Не мога да гледам. Само снимката му е достатъчна, за да прободете гърдите ми и да ми причини неопишуема болка — и аз не знам защо. Дали защото си има неприятности? Дали защото е единственият човек, освен мен, който знае за походженията на Магнус? Дали пък не е защото снощи стоях с него в една гора, заровена в прегръдките му, а сега сигурно никога повече няма да го видя?

— Този изглежда доста добре — отбелязва критично Андже́ла, оглеждайки Сам. — Той да не би да е на сър Никълъс как му беше името...

— Не, разбира се! — провиквам се аз доста по ожесточено, отколкото възнамерявам. — Говориш пълни глупости!

— Добре де, добре — смръщва се тя. — Пък и теб какво те засяга това?

Не мога да отговоря. Трябва веднага да избягам от всичко това. Ставам на крака и питам:

— Искаш ли кафе?

— Тъкмо си го правя — отговаря Андже́ла и ме поглежда озадачено. — Ти добре ли си? И какво, между другото, правиш днес тук? Не трябваше ли да си в отпуска?

— Просто исках да наваксам малко с бумацината — отсичам и грабвам дънковото си сако. — Но май идеята не беше много добра.

— Тя е тук! — вратата се отваря с трясък и вътре влетяват Руби и Анализа. — Тъкмо говорехме за теб! — казва Руби, значително изненадана да ме види. — Но какво правиш тук?

— Мислех да наваксам малко с писането. Но сега си тръгвам.

— Не, няма да тръгваш! Изчакай малко! — сграбчва ме за ръката Руби и се обръща към Анализа. — Хайде, Анализа, защо не кажеш на Попи онова, което си говорехме за нея? Така няма да ти се налага да го пишеш в писмо!

Охо! Руби си е лепнала шефската маска, а Анализа изглежда дълбоко засрамена. Ама какво става тук?

— Не искам да го казвам — прехапва устни колежката ми като шестгодишно хлапе. — Ще го напиша в писмо.

— Не, кажи го! Така всичко ще свърши! — отсича Руби и впи́ва в Анализа поглед, който просто няма как да пренебрегнеш.

— Добре де — промърморва Анализа. Поема си дълбоко дъх и силно изчервена, започва: — Попи, извинявай, че се държах толкова

лошо с Магнус онзи ден! Не беше правилно от моя страна, но го направих, само за да си го върна.

— И? — подканя я Руби като училищна директорка.

— И освен това извинявай, че се държах така грубо с теб. Магнус си е твой, а не мой. Принадлежи на теб, а не на мен. И повече никога няма да споменавам за онази смяна на пациентите ни! — довършва забързано. — Обещавам!

Изглежда толкова неловко, че аз автоматично омеквам. Направо не мога да повярвам какво е постигнала Руби! Би трябвало да сложат нея начело на „Уайт Глоуб“ — за нула бройки ще постави на място и Джъстин Коул.

— Ами... благодаря — казвам. — Приемам извинението ти.

— Не, аз наистина съжалявам, Попи! — продължава Анализа, кършейки пръсти. — И не искам да развалям сватбата ти!

— Анализа, можеш да ми вярваш, че точно ти няма да развалиш сватбата ми! — отбелязвам усмихнато, но за мой най-голям ужас усещам напиралците сълзи в очите си.

Ако нещо изобщо развали сватбата ми, това ще бъде фактът, че е отменена. Ще бъде фактът, че Магнус всъщност изобщо не ме е обичал. Ще бъде фактът, че аз бях една абсолютна, заблудена глупачка...

О, не! Ще се разплача!

— Хей! — оглежда ме внимателно Руби. — Добре ли си?

— Чудесно! — възкликвам и започвам да мигам енергично, за да скрия сълзите си.

— Предсватбена треска — отбелязва Анализа. — О, боже, Попи, в крайна сметка и ти се превръщаш в една от онези паникьосващи се преди сватбата булки! Хайде, ела! Ще ти помогна! Аз пък ще бъда паникьосващата се шаферка! Дай да отидем да разпуснем някъде!

Усмихвам се накриво и изтривам сълзите си. Не знам как да реагирам. Да им кажа ли за Магнус? В крайна сметка те са мои приятелки, а аз изгарям от нетърпение да си излея душата пред някого.

Но, от друга страна, ако не е вярно? Не съм получавала нищо друго от онзи непознат номер^[3]. Засега всичко са само догадки. Така че, нямам право да казвам на целия свят, че Магнус ми е изневерявал, съдейки само от някакво си анонимно съобщение. Защото кажа ли, Анализа веднага ще качи новината във фейсбук, ще започне да го

нарича „плъх“ и ще дюдюка след него, докато вървим по пътеката в църквата^[4].

— Просто съм много уморена — изричам накрая.

— Една обилна закуска — ето от какво имаш нужда! — отсича бодро Руби.

— О, не! — дръпвам се ужасено. — Няма да вляза в роклята си!

При положение, че все пак ще има сватба. Сълзите отново напират в очите ми. Да се подготвяш за сватба си е достатъчно стресиращо, но да се подготвяш за сватба и евентуалната ѝ отмяна в последния момент спокойно може да ти докара преждевременно побеляване.

— Ще влезеш! — възразява Руби. — Всички знаят, че булките отслабват с два номера преди сватбата си. Така че имаш много за наваксване, момиче! Използвай възможността! Опраси се! Никога повече няма да имаш подобен шанс!

— Ти наистина ли си отслабнала с два номера? — оглежда ме с лека завист Анализа. — Не е възможно!

— Наистина не е — отбелязвам мрачно. — Само с половин номер.

— Е, и това е достатъчно за едно кафе с мляко и поничка! — отсича Руби, запътена към вратата. — Хайде, ела! Сега имаш нужда от храна за успокоение. А ние имаме свободен още половин час. Да се натъпчем!

Когато на Руби ѝ влезе нещо в главата, не мирясва, докато не го изпълни. И сега вече крачи по тротоара директно към кафене „Коста“, което е през две врати от нас. Докато двете с Анализа влизаме, тя вече е стигнала щанда.

— Здравейте! — започва весело. — Бих искала три кафета с мляко, три понички, три обикновени кроасана, три бадемови кроасана...

— Руби, престани! — разкисквам се аз.

— Три шоколадови кифлички — ще ги раздам на пациентите, ако не успеем да ги изядем — три ябълкови пая...

— Три пакетчета ментови бонбони — вметва Анализа.

— Ментови бонбони ли? — поглежда я презрително Руби. — *Ментови бонбони?!*

— И кифлички с канела — побърза да допълни Анализа.

— Това вече е нещо друго! — кимва Руби. — Да, и три кифлички с канела...

Телефонът в джоба ми звъни и стомахът ми се преобръща. О, боже! Кой може да е? Ами ако е Магнус?

Ами ако е Сам?

Вадя телефона и се отдалечавам няколко крачки от Руби и Анализа, които продължават да спорят какви сладки да си купят. Когато зървам екрана, нещо стисва сърцето ми. Непознат номер. Който и да е той, в момента ми отговаря.

Това е! Това е моментът, в който ще узная истината! За лошо или за добро. Толкова съм ужасена, че в най-буквалния смисъл на думата треперя, когато натискам бутона за включване. Първоначално дори не мога да си поема дъх, за да кажа каквото и да било.

— Ало? — чувам женски глас от другия край на линията. — Ало? Чувате ли ме?

Това Клемънси ли е? Не съм сигурна.

— Здравейте — успявам да изломотя накрая. — Тук е Попи. Клемънси ли се обажда?

— Не — отвърща изненадано момичето.

— О! — преглъщам. — Ясно.

Не е Клемънси? Че кой е тогава? Мисълта ми се лута напред-назад като обезумяла. Кой друг би могъл да ми изпрати онова текстово съобщение? И това означава ли, че Лусинда изобщо не е замесена? Забелязвам как Руби и Анализа ме наблюдават любопитно от щанда и затова им обръщам гръб.

— Така — правя отчаяни опити да звуча като човек с достойнство, а не като такъв, когото го очаква тотално унижение и на когото ще му се наложи да отмени сватбата си. — Има ли нещо, което искате да ми кажете?

— Да! Спешно трябва да се свържа със Сам Рокстън!

Сам ли?!

Напрежението, което се събираше в мен, изведнъж се изпарява. Значи все пак това не е непознатият номер. Или поне е друг непознат номер. Не знам дали да изпитвам разочарование или облекчение.

— Как сте се сдобили с този номер? — пита момичето. — Познавате ли Сам?

— Ами... да. Всъщност го познавам — отвърщам, опитвайки се да се овладеея. — Извинете, но за момент ви взех за друг човек. Искате ли да предам нещо на Сам?

Казвам го автоматично, преди да си дам сметка, че вече не му препращам съобщенията. Но това не ми пречи да му предам нещо, нали така?! Заради доброто старо време. От учтивост.

— Вече пробвах този номер! — изрича напрегнато момичето. — Но вие не разбирате! Трябва да говоря с него още днес! Сега! Спешно е!

— Ами, аз мога да ви дам неговия имейл адрес...

— Вие майтап ли си правите с мен? — прекъсва ме безцеремонно тя. — Цял свят знае, че Сам не чете имейлите си! Но това е много важно, повярвайте ми! Просто трябва да говоря с него, при това колкото е възможно по-скоро! Всъщност става въпрос за телефона. За телефона, който в момента държите!

Какво?

Зяпвам срещу телефона си, питайки се дали не полудявам. Как така някакво си непознато момиче знае какъв телефон държа?

— Но коя сте вие все пак? — възкликвам изумено.

След дълбока въздишка тя отговаря:

— Май никой вече не ме помни, нали? Аз бях лична асистентка на Сам. Аз съм Вайълет!

* * *

Слава богу, че не изядох нито една кифличка. Това е, което мога да кажа. Вайълет се оказва висока към три метра, с тънички крачета, обути в изтъркани дънкови панталонки, и огромни тъмни очи със следи от грим около тях^[5]. Прилича на някаква странна кръстоска между жираф и бебе бушмен.

За щастие тя живее в Клапъм и затова само след пет минути е при мен. Та сега си седим заедно с „Коста“, тя предъвква пилешки дюнер и пие натурален сок. Руби и Анализа се върнаха на работа, което е добре, защото не бих имала сили да им обяснявам цялата сага. Прекалено сюрреалистично е.

Както повтори няколко пъти самата Вайълет, ако *случайно* не била в Лондон между две фотосесии и *случайно* не била зърнала водещите заглавия, когато отишла да си вземе прясно мляко, никога нямало да разбере за скандала. И ако *случайно* нямала мозък в главата си, нямало да осъзнае, че всъщност през цялото време е знаела какво става. Но хората благодарни ли са? Искат ли да те чуят? Не. Всички са идиоти.

— Родителите ми са на тъпия си круиз — изрича сега с дълбоко презрение в гласа си. — Опитах се да открия нещо в бележника им с телефоните, обаче не знам кой, кой е, нали така? Та затова пробвах да звънна на Сам, после на Ник, обаче попадах единствено на надутите им лични асистентки. Никой не искаше да ме чуе. Но все пак трябваше да кажа на някого! — удря с юмрук по масата. — Защото през цялото време *знаех*, че нещо се мъти. Дори навремето се досещах! Обаче Сам никога не ме слуша. Не мислиш ли, че никога не те слуша? — поглежда ме с интерес за първи път тя. — Между другото, коя точно си ти? Каза, че му помагаш. Какво означава това?

— Ами, сложно е — изричам за кой ли път аз. — Беше оставен за малко без никаква помощ, та...

— Така ли? — тя отхапва отново от пилешкия си дюнер и ме оглежда с интерес. — Как така?

Забравила ли е?

— Ами... хммм... ти си напуснала без предизвестие, спомняш ли си? А би трябвало да бъдеш негова лична асистентка.

— Да беееее! — отваря широко очи тя. — Вярно. Е, тази работа изобщо не беше за мен. А от агенцията ми се обадиха и искаха веднага да се кача на самолета, та... — челото ѝ се сбърчва, като че ли за първи път си дава сметка какво е направила. — Сега разбирам. Сигурно е бил малко ядосан, нали? Обаче там си имат много персонал, така че все ще му назначат някоя — махва безгрижно с ръка. — И ти ли работиш там?

— Не — как да ѝ обясня? — Аз просто намерих този телефон и го взех назаем и така се запознах със Сам.

— Да бе, помня го този телефон! — вторачва се в него тя, сбърчила нос. — Но никога не го вдигах.

Едва сдържам усмивката си. Сигурно е била най-отвратителната лична асистентка в целия свят.

— Но пък точно така разбрах, че нещо се мъти! — отсича, довършвайки тържествено пилешкия си дюнер. — Заради всичките съобщения. На това тук — и почуква по него с пръст.

Така. Най-сетне да си дойдем на думата.

— Съобщения ли? Какви съобщения?

— Всякакви гласови съобщения. Не за Сам, а за някакъв тип на име Ед. Навремето не знаех какво да правя с тях. Затова ги изслушах и си ги записах. И никак не ми се понравиха.

— Че защо? — питам уж невинно, но сърцето ми се разтуптява.

— Защото всичките бяха все от един и същи човек и се отнасяха до промяната на някакъв документ. Как щели да го направят, колко време щяло да им отнеме, колко ще струва — такива неща. И не ми прозвуча правилно, ако разбираш какво искам да кажа. Но и не звучеше изцяло грешно — пак сбърчва нос. — Звучеше просто... странно.

Завива ми се свят. Направо не мога да повярвам! Гласова поща за Ед във връзка с преписката! На този телефон. *Този телефон!*

— Каза ли на Сам?

— Изпратих му имейл, а той каза да не им обръщам внимание. Обаче аз не исках. Нали разбираш какво искам да кажа? Просто интуицията ми го подсказваше — надига сока си. — И после, тази сутрин най-внезапно отварям онзи вестник и виждам в него как Сам говори за някаква преписка и казва, че сигурно всичко е подправено, и аз си казвам — да! — пак удря с юмрук по масата. — *Ето какво е ставало значи!*

— Колко съобщения имаше оставени на гласовата поща?

— Четири или може би пет?

— Но сега тук няма нищичко. Или най-малкото аз не открих никакви — и едва събирам сили да задам следващия въпрос: Ти да не би да си ги... изтрила?

— Неее! — провиква се триумфално тя. — Тъкмо това исках да кажа! Запазих ги! Или поне моят приятел Арън ги запази. Една вечер просто си записвах поредното съобщение и той вика: „Скъпа, просто ги запази в сървъра!!“. А аз: „И как се запазва гласово съобщение?“. Та един ден той дойде при мен в офиса и ги сервира всичките в един файл. Моят Арън може да прави страхотни неща! — допълва с гордост. — Той също е модел, но понякога съставя и компютърни игри.

— Файл ли? — нещо не мога да следвам мисълта й. — И къде е сега този файл?

— Ами трябва да си е все още там! — свива рамене тя. — Така де, на компютъра на личната асистентка. На десктопа има една иконка с надпис „Гласова поща“.

Иконка на компютъра на личната асистентка. На крачка от офиса на Сам. И през цялото време доказателството си е било там, под носовете ни...

— Дали все още ще е там? — паникьосвам се внезапно аз. — Дали няма да е изтрит?

— Не виждам защо да е изтрит — свива рамене тя. — Когато пристигнах аз, нищо от предишната асистентка не беше изтрито. Беше пълно с всякакви стари боклуци, които трябваше да сортирам.

Идва ми да се изсмея истерично. И всичката тази паника! И всичките тези усилия! А сме можели просто да отворим компютъра до офиса на Сам!

— Както и да е. Утре заминавам за Щатите и трябваше да кажа на някого, обаче в момента е невъзможно да се свържа със Сам — поклаща глава. — Пробвах с имейл, есемес, обаждане... Чувствам се като... Разбираш какво искам да кажа.

— Нека пробвам и аз — изричам след кратка пауза и пиша следното на Сам:

„Сам, Трябва да ми се обадиш! Веднага! Отнася се до сър Никълъс! Би могло да помогне. Няма да ти изгуби времето, повярвай ми! Звънни веднага! Моля те!
Попи.“

— Е, късмет с това — подбелва очи Вайълет. — Но както вече ти казах, в момента е недостижим. Личната му асистентка каза, че не отговарял на никого. Нито на имейли, нито на позвънявания... — не довършва, защото точно в този момент въздухът се огласява от Бионсе и на дисплея вече се вижда името на Сам.

— Брей! — ококорва се Вайълет. — Впечатлена съм!

Натискам бутона за разговор и слагам телефона на ухото си.

— Здравсти, Сам!

— Попи!

Гласът му е като лъч светлина за ухото ми. Искам да му кажа толкова много неща! Но не мога. Не и сега.

— Слушай сега — започвам, — в офиса ли си? Отиди веднага при компютъра на личната си асистентка! Бързо!

Кратка пауза, след което той казва:

— Окей.

— Огледай внимателно десктопа — продължавам с инструкциите. — Виждаш ли някъде иконка с надпис „Гласова поща“?

За няколко секунди настъпва тишина. А после гласът на Сам в телефона:

— Потвърждавам!

— Окей! — най-сетне си позволявам да издишам доволно аз. До този момент не си бях давала сметка, че съм задържала дъха си. — Сега много внимателно прегледай този файл! Но първо искам да ти дам да говориш с Вайълет!

— Вайълет ли? — слисва се напълно той. — Нали нямаш предвид Вайълет, несериозната ми бивша лична асистентка?

— В момента е при мен. Моля те, Сам, изслушай я! — и ѝ подавам телефона.

— Здравсти, Сам! — изрича весело Вайълет. — Извинявай, че те оставих в небрано лозе и други такива. Но нали Попи ти е помагала, а?

Докато тя говори, аз се насочвам обратно към щанда и си купувам още едно кафе, въпреки че съм толкова напрегната, че сигурно не би трябвало да пия повече кафе. Само като чух гласа на Сам, излязох отново от релси. Автоматично ми се прииска да говоря с него за какво ли не. Прииска ми се да се стгуша в гърдите му и да го чуя какво има да ми казва.

Но това е невъзможно. Първо, защото в момента е затънал в какви ли не проблеми. Второ, защото кой всъщност ми е той? Не е приятел. Не е и колега. Просто някакъв случаен тип, който няма място в живота ми. Всичко свърши. Единственото, което можем да си кажем оттук нататък, е „довиждане“.

Може би ще си разменим по някой и друг случаен есемес. Може би след една година ще се срещнем и ще се почувстваме неловко. И двамата ще изглеждаме различно и ще си кажем по едно сковано „здравей“, вече съжالياвайки за решението си да се срещнем. Ще се

посмеем за това колко шантава е била цялата тази работа с телефоните. И никога няма да споменаваме за онова, което се случи в гората. *Защото нищо не се е случвало.*

— Попи, добре ли си? — Вайълет стои пред мен и размахва телефона пред лицето ми. — Заповядай!

— О! — идвам на себе си, докато го поемам. — Благодаря! Говори ли със Сам?

— Отвори файла, още докато говорехме. Адски шашнат е. Каза да ти предам, че по-късно ще ти звънне.

— О! Ами... не е длъжен... — поемам кафето си. — Както и да е.

— Хей! Готин камък! — провиква се Вайълет и сграбчва ръката ми^[6]. — Смарагд ли е?

— Да.

— Яко! Е, кой е щастливецът? — пита и вади айфона си. — Може ли да го снимам? Просто събирам идеи за, когато Арън стане милиардер. Сама ли си го избра? — продължава да ме разпитва, когато се връщаме на масата.

— Не, пръстенът си беше готов, когато той ми предложи. Семейно наследство е.

— Романтично — кимва Вайълет. — А ти очакваше ли го?

— Ни най-малко.

— И какво каза: „По дяволите...“?

— Нещо подобно — кимвам.

Сега това ми изглежда преди цяла вечност — вечерта, когато Магнус ми предложи. Чувствах се толкова замаяна. Имах чувството, че съм влязла в омагьосан балон, в който всичко е блестящо и перфектно и нищо не може да се обърка. Божичко, каква глупачка съм била!

Една сълза се стича по бузата ми, преди да съм успяла да я спра.

— Хей! — поглежда ме загрижено Вайълет. — Какво има?

— Нищо — усмихвам се аз, триейки очи. — Просто... в момента нещата не могат да се нарекат точно идеални. Годеникът ми може би ми изневерява, а аз не зная какво да правя.

Дори само от изричането на тези думи ми става по-добре. Поемам си дълбоко дъх и се усмихвам на Вайълет.

— Извинявай. Не ми обръщай внимание. Не трябва да те занимавам с моите проблеми.

— Не, няма нищо — кимва тя, свива крака под стола си и ме оглежда внимателно. — И защо не си сигурна дали ти изневерява или не? Какво те кара да мислиш изобщо, че ти изневерява?

— Просто някой ми изпрати анонимно съобщение, това е.

— Игнорирай го! — махва с ръка момичето. После се привежда и ме оглежда по-внимателно. — Или имаш някакво предчувствие, а? Смяташ ли, че той би могъл да направи подобно нещо?

За момент млъквам. Ще ми се да можех да кажа: „Никога, за нищо на света!“. Ала сега твърде много моменти започват да изникват в съзнанието ми — моменти, които досега просто не съм искала да видя, моменти, които съм се опитвала да изтрия. Магнус как флиртува с момичета на купони. Магнус, обграден от всичките си студентки, ръцете му метнати небрежно върху раменете им. Магнус преследван от Анализа.

Проблемът е в това, че момичетата харесват Магнус. И той също ги харесва.

— Не знам — промърморвам накрая, загледана в кафето си. — Може би.

— А имаш ли някаква представа с кого би могъл да ти изневерява?

— Може би.

— И тогава? — пламва Вайълет. — Хвани бика за рогата! Говори ли вече с него? А с нея?

— Той е в момента в Брюж на ергенското си парти. Няма как да говоря с него. А тя е... — не довършвам. — Не, не мога. Така де, това е просто вероятност. Може би тя е напълно невинна.

— Ти сигурна ли си, че той е на ергенско парти? — повдига вежди Вайълет, а после се ухилва. — Не, забрави! Просто те навивам! Сигурно е там — докосва ме по ръката и допълва: — А сега, скъпа, трябва да тръгвам, за да си събирам багажа. Надявам се всичко при теб да се нареди добре! Предай поздравите ми на Сам!

Докато излиза от кафенето, около шест мъжки глави се обръщат след нея. Сигурна съм, че ако Магнус беше тук, и той щеше да се обърне.

Вторачвам се нацупено с кафето си. Защо хората непрекъснато ми казват да хвана бика за рогата, да се изправя очи в очи с проблемите, да се конфронтирам? Ами че аз се изправям очи в очи с

проблемите — правила съм го много пъти! Но колкото и да искам, сега не мога да отида при Магнус на ергенското му парти, нито да сгащя неочаквано Лусинда и да я обвиня просто ей така. Ами да! Имам нужда от доказателство! Имам нужда от факти! Едно анонимно съобщение не е достатъчно.

Бионсе отново гръмва от телефона ми и аз пряко сили се сковавам. Това да не би да е...

Не, не е. Непознат номер. Но чий проклет непознат номер? Отпивам глътка кафе за кураж и вдигам.

— Ало, тук е Попи Уайът.

— Здравейте, Попи! Казвам се Бренда Феърфакс. Обаждам се от хотел „Бероу“. Бях в отпуск няколко дена, иначе бих ви звъннала веднага. Хиляди извинения!

Госпожа Феърфакс. След всичкото това време. Идва ми да избухна в смях.

И само като си помисля с какво нетърпение очаквах да чуя гласа на тази жена! А сега вече няма значение. Получих си пръстена. И нищо от онова няма значение. Но защо изобщо ми се обажда? Вече казах на рецепциониста, че са ми върнали пръстена и всичко е приключило.

— Не е необходимо да се извинявате...

— Не, напротив! Стана ужасно объркване! — жената звучи доста разтревожено. Може би са ѝ се карали. Може би са ѝ казали да ми се обади и да се извини.

— Моля ви, не се притеснявайте! Малко се поуплаших, но сега всичко е наред.

— И такъв ценен пръстен при това!

— Няма проблеми — изричам успокоително. — Вече всичко е наред.

— Но аз все още не разбирам! Една от сервитьорките ми го предаде и аз се канех да го сложа в сейфа, точно така!

— Няма нужда да ми обяснявате, наистина! — вече започвам да я съжалявам тази жена. — Случват се такива неща. Включи се пожарната аларма, вие сте се разсеяли...

— О, не! — възкликва възмутено госпожа Феърфакс. — Изобщо не стана така! Както вече казах, тъкмо се канех да сложа пръстена в

сейфа. Но преди да го направя, при мен се втурна друга жена и ми каза, че е неин. Друга наша гостенка от чаеното парти.

— Друга гостенка ли? — възкликвам озадачено.

— Точно така! Каза, че това бил нейният годежен пръстен и го търсила къде ли не. Звучеше много достоверно. Сервитьорката гарантира, че тя е седяла на вашата маса. А после си го сложи. Кой би могъл да се усъмни, кой?!

Разтърквам очи, чудейки се правилно ли съм чула.

— Значи казвате, че някой друг е взел моят пръстен, така ли? И жената каза, че е неин?

— Точно така! Беше непреклонна, че пръстенът бил неин! Сложи си го веднага и той й пасна перфектно. Изглеждаше много добре на ръката ѝ, между другото. Знам, че строго погледнато, би трябвало да я помоля за доказателство, че тъкмо тя е притежател на пръстена, и ви гарантирам, че в светлината на това злощастно събитие със сигурност ще направим поправки в официалните си процедури...

— Госпожо Феърфакс! — прекъсвам я безцеремонно. — Мога ли да попитам дали тази жена случайно не беше с дълга тъмна коса? И тясна блестяща лента за коса?

— Точно така! Дълга тъмна коса, с блестяща лента за коса, точно както казвате! И прекрасна оранжева рокля!

Затварям очи, неспособна да повярвам на ушите си. Лусинда. Била е Лусинда.

Значи пръстенът не се е закачил в подплатата на чантата ѝ. Тя нарочно го е взела. Знаела е колко ще се уплаша. Знаела е колко е важен. Но въпреки това го е взела и се е престорила, че е неин. Само един бог знае защо!

Докато си вземам довиждане с госпожа Феърфакс, главата ми започва да пулсира. Дишането ми се е учестило, ръцете ми са свити в юмруци. Стига толкова! Писна ми! Може и да нямам доказателство, че спи с Магнус, но със сигурност мога да се изправа срещу нея заради това! И ще го направя веднага!

* * *

Нямам представа какво прави Лусинда днес. От два дена не съм получавала от нея нито текстови съобщения, нито имейли. Което е необичайно. Сега, докато пиша, ръцете ми буквално треперят.

„Здрасти, Лусинда! Как върви? С какво се занимаваш? Мога ли да помогна с нещо?

Попи.“

Отговорът идва почти веднага:

„Оправям някои последни детайли вкъщи. Не се тревожи, няма нищо за помагане.

Лусинда.“

Лусинда живее в Батърси. Което прави двайсет минути с такси. Няма да ѝ дам време да си обмисли историята! Ще я изловя в крачка!

Спирам едно такси, давам адреса ѝ, а после сядам и се опитвам да бъда спокойна и непоклатима, въпреки че колкото повече мисля по този въпрос, толкова повече се шашвам. Лусинда е взела пръстена ми. Това прави ли я крадец? Дали не си е направила копие, за да си задържи истинския и да го продаде? Поглеждам към лявата си ръка, внезапно изпълнена със съмнения. Мога ли да бъда сигурна, че това е истинско?

Или просто е искала да ми помогне? Да не би да е забравила, че го е взела? Възможно ли е да е невинна?

Не, Попи. Няма начин!

Когато пристигам пред блока с червените тухли, някакъв тип в дънки тъкмо отваря входната врата и аз се мушвам зад него и вземам на бегот трите етажа до апартамента на Лусинда. Така ще мога да я изловя без никакво предупреждение.

Може би ще отвори вратата, носеща истинския пръстен, плюс всичките други бижута, които е откраднала от нищо неподозиращите си приятели. Може би никой няма да отвори, защото тя е в Брюж. Може би вратата ще отвори Магнус, увит в чаршаф...

О, за бога! Престани, Попи!

Чукам на вратата, опитвайки се да звуча като разносвач на пици или куриер. И сигурно се е получило, защото тя веднага отваря вратата с раздразнена физиономия и телефон на ухото — само за да се закове на място, когато ме вижда, и устата ѝ да изобрази огромно „о“.

Аз я гледам точно толкова онемяла, колкото е и тя. Погледът ми се плъзга покрай Лусинда, към големия куфар в антрето, после към паспорта в ръката ѝ и накрая обратно към куфара.

— Колкото е възможно по-скоро — казва тя. — Терминал Четири. Благодаря — затваря телефона и ме поглежда надменно, като че ли ме предизвиква да оспоря действията ѝ.

Ровя в ума си, за да намеря там нещо, с което да я бодна, но петгодишното дете дълбоко в мен се оказва по-бързо.

— Ти си взела пръстена ми! — в мига, в който думите избликват от устата ми, усещам как бузите ми поруменяват. За ефект. Защо не взема и да тропна с крак, а?

— О, боже! — сбърчва пренебрежително нос Лусинда, като че ли да обвиниш сватбения си агент в кражба е огромна социална грешка. — Нали си го получи, а?

— Ама ти си го *взела*! — натъртвам и пристъпвам в апартамента ѝ, нищо че не ме е поканила. И не мога да не се огледам. Никога досега не съм идвала в жилището на Лусинда. Оказва се доста помпозно — сигурно си е наела вътрешен декоратор, но иначе представлява пълен хаос от покрити с всякакви неща повърхности и столове, а чашите от вино са навсякъде. Нищо чудно, че все искаше да се срещаме по хотели.

— Виж какво, Попи — въздъхва тя не особено добронамерено, — имам си работа, разбра ли? Ако смяташ да идваш тук и да ме обиждаш, ще те помоля веднага да напуснеш!

Ха!

Нали тя е тази, която е направила нещо лошо? Нали тя е тази, която е взела безценен годежен пръстен, преструвайки се, че е неин? Как така успя да прескочи този факт и да извърти нещата така, сякаш аз съм виновна за това, че си позволих да го спомена?!

— Ако това е всичко, аз съм доста заета...

— Само да си мръднала! — силата на гласа ми изненадва и мен самата. — Изобщо не е всичко! Искам да знам защо взе пръстена ми!

Да го продадеш ли смяташе? Да не би да си имала нужда от пари?

— Не, не съм имала нужда от пари! — изпепелява ме с поглед тя. — Искаш ли да знаеш защо го взех, малка мис Попи? Защото този пръстен трябваше да бъде мой.

— Твой ли? Ка... — не успявам да довърша думата, а какво остава — изречението.

— Нали знаеш, че двамата с Магнус сме стари гаджета? — подхвърля ми информацията така, сякаш е парче плат, което хвърля на масата.

— Какво? Никой не ми го е казвал! Сгодени ли бяхте?

Умът ми не може да си намери място от шок. Магнус с Лусинда? Магнус е бил *сгоден*? Та той никога не ми е споменавал за бивша годеница, какво остава — че това е била Лусинда. Защо не знам нищо по този въпрос? И какво изобщо става тук?

— Не, никога не сме били сгодени — отвърща неохотно тя, дарявайки ме с поредния изпепеляващ поглед. — Но трябваше да бъдем. Той ми направи предложение. С този пръстен.

Сърцето ми се стяга от болка. Не мога да повярвам! Магнус е предложил на друго момиче с *моя пръстен*? *С нашия пръстен*? Идва ми да се завъртя на пета и да изчезна, да избягам, да запуша ушите си... Но не мога. Трябва да стигна до дъното на тази работа. Вече всичко ми изглежда абсолютно безсмислено.

— Нещо не разбирам. Каза, че *би трябвало* да бъдете сгодени. Какво стана?

— Той се уплаши — това стана! — провиква се вбесено тя. — Проклет страхливец!

— О, боже! И на какъв етап? Бяхте ли планирали вече сватбата? Той не те е изоставил пред олтара, нали? — възкликвам, внезапно ужасена аз.

Лусинда затваря очи, като че ли отново си спомня преживяното. После ги отваря и ме поглежда злобно.

— Още по-лошо! Уплаши се на средата на проклетото предложение!

— Какво? — зяпвам, без да разбирам нищо. — Какво искаш да...

— Бяхме в разгара на една ски ваканция, беше преди две години — сбърчва чело при спомена тя. — Не бях толкова глупава, знаех, че ще донесе семейния пръстен. Знаех, че ще ми предложи. И така, по

време на една вечеря бяхме останали сами в хижата. Огънят гореше и той приклепна на рогозката пред него и извади малката кутийка. Отвори я и вътре зърнах този удивителен смарагдов пръстен!

Лусинда млъква, дишайки тежко. Аз пък не помръдвам и мускулче.

— Та хвана ръката ми и каза: „Лусинда, скъпа, ще се...“ — издишва остро, както не ли не може да продължи. — И аз щях да му кажа да! Бях напълно готова! Просто го чаках да стигне до края! Но тогава той спря. Започна да се поти. И накрая се изправи и рече: „Хиляди мълнии! Съжалявам, Лусинда, но не мога да го направя“.

Значи не го е направил. *Не го е направил.* Гледам я сащисано и едва сдържам смеха си.

— А ти какво каза? — питам.

— Изревах: „Какво не можеш да направиш, копеле? Та ти дори още не си ми предложил!“. Обаче той не каза нищо повече. Само затвори кутийката и си я прибра. И с това всичко свърши.

— Съжалявам — изричам не особено убедително. — Това е ужасно!

— Този човек има истинска фобия от обвързване — дотолкова, че го е страх дори от едно обикновено *предложение*! Дори него не може да изрече докрай! — изглежда почервеняла от гняв и изобщо не я обвинявам.

— Тогава защо, за бога, се съ согласи да организираш сватбата му? — провиквам се слисано. — Това не ти ли е причинявало ежедневна болка?

— Това беше най-малкото, което той можеше да направи, за да ми се реваншира! — отсича тя и ме поглежда злобно. — Имах нужда от работа. Въпреки че, в интерес на истината, смятам да си сменя попрището. Организирането на сватби действително е истински кошмар!

Нищо чудно, че Лусинда непрекъснато беше в толкова лошо настроение. Нищо чудно, че беше толкова агресивна към мен. Ако поне подозирах, че е стара изгора на Магнус...

— И без това не възнамерявах да задържа за дълго пръстена — пояснява нацупено тя. — Просто исках да те поизплаша.

— Е, справи се добре с тази задача.

Направо не мога да повярвам, че допуснах тази жена в живота си, че ѝ се доверих, че обсъждах с нея всичките си надежди за сватбения си ден... А тя била бивша на Магнус! Как можа той да позволи подобно нещо?! И от къде на къде си е въобразявал, че ще се получи?

Имам чувството, че от очите ми се е вдигнала някаква пелена. Имам чувството, че едва сега се пробуждам и виждам реалността. И при това все още не съм се заела с най-големия си страх!

— Аз пък останах с впечатлението, че спиш с Магнус — изтърсвам, без да се чуя. — Така де, нямам предвид, когато сте ходели. А сега. Наскоро. Например миналата седмица.

Настъпва тишина и аз вдигам очи, надявайки се тя да се впусне в обвинения срещу мен и тотално отрицание. Но в мига, в който погледите ни се срещат, тя се обръща.

— Лусинда?

Грабва куфара си и започва да го влачи към вратата.

— Заминавам — казва. — Писна ми от цялата тази работи. Заслужавам почивка. Ако трябва да говоря за сватби само една секунда повече...

— Лусинда?

— О, за бога! — избухва нетърпеливо тя. — Добре де, може да съм преспала с него един-два пъти, в името на доброто старо време. Ако не можеш да му държи юздите, не трябва да се омъжваш за него! — телефонът ѝ извънпява и тя отговаря: — Да. Слизам. Извинявай! — избутва ме навън от апартамента си, затръшва вратата и я заключва.

— Но не можеш да заминеш просто ей така! — провиквам се разтреперана аз. — Трябва да ми кажеш какво е станало!

— Какво искаш да ти кажа? — вдига нетърпеливо ръце тя. — Случват се такива неща. Ти не трябваше да разбираш, но ето че си разбрала — насочва куфара си към асансьора. — О, и между другото, ако си мислиш, че ти и аз сме единствените момичета, заради които е вадил този смарагдов пръстен от банката, помисли си пак! Ние сме просто последни в един дълъг списък, сладурче!

— Какво? — задъхвам се аз. — Какъв списък? Лусинда, почакай! Какви ги приказваш?

— Сама се сети, Попи! Проблемът си е твой! Между другото, оправих въпроса с цветята, поканите, бадемите и проклетите...

лъжички за десерт — натиска един бутон и вратата на асансьора започва да се затваря. — Но този въпрос си го оправи сама!

[1] Крайно невероятно ↑

[2] Още по-невероятно ↑

[3] Наречена още Клемънси. Най-вероятно. ↑

[4] И ако си мислите, че няма да го направи, значи не познавате Анализа. ↑

[5] Това или е някаква артистична мода, като онази, дето може да се види по модните списания, или снощи е забравила да си свали грима. (Като че ли точно аз имам право да я критикувам.) ↑

[6] Никой досега не е сграбчвал ръката ми, за да оглежда пръстена. Това определено е нахлуване в личното пространство. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

След като Лусинда заминава, аз оставам неподвижна, загледана в асансьора, в състояние на пълен шок. После изведнъж идвам на себе си. Тръгвам надолу по стъпалата. Когато излизам от сградата, изключвам телефона си. Не мога да си позволя нещо да ме разсейва. Трябва да помисля. Трябва да остана сама. Както каза и Лусинда, този въпрос трябва да го оправя сама.

Тръгвам по тротоара, без да ми пука за посоката. Мисълта ми кръжи около всички факти, предположения, догадки и обратно към фактите. Но постепенно, докато вървя, мислите ми като че ли започват да се подреждат. Решимостта ми се събужда. И си съставям план.

Нямам представа откъде дойде тази моя решителност дали от думите на Лусинда, или просто защото ми писна да избягвам конфронтациите, защото стомахът ми се свива на топка. Но сега смятам да се изправя срещу този проблем съвсем сама. И ще го направя! Най-странното е, че продължавам да чувам гласа на Сам в съзнанието си — да ми дава кураж, да ме поощрява и да ми казва, че мога да го направя. Сякаш ме подготвя за действие, въпреки че не е до мен. И от това аз се изправям. Усещам, че мога да се справя с това. Вече ще бъде Съвсем нова Попи.

Когато стигам до ъгъла на Батърси Райз, вече съм готова. Вадя телефона си, включвам го и без да прочета нито едно съобщение, натискам бутона за бързо набиране на Магнус. Той, разбира се, не отговаря, но това го очаквах.

„Здравей, Магнус! — изричам с най-резкия си, делови тон, който успявам да събера. — Би ли ми се обадил възможно най-скоро? Трябва да поговорим!“

Така. Добре. Това беше изпълнено с достойнство. Кратко, делово съобщение, което той ще разбере. А сега затвори.

Затвори, Попи!

Но не мога. Ръката ми е залепнала за телефона. Когато съм свързана с него, макар и само чрез имейла му, усещам, че всичките ми

защити се сричат. Искам да говоря. Искам да го чуя. Искам той да разбере колко шокирана и наранена се чувствам аз.

„Защото... научих някои неща — чувам се да продължавам. — Говорих с голямата ти приятелка *Лусинда* — натъртвам леко ядосано на името ѝ. — И онова, което тя ми каза, беше малко изненадващо, меко казано, затова смятам, че трябва да поговорим колкото е възможно по-скоро. Защото, освен ако нямаш някакво велико, чудодейно обяснение, каквото не виждам как ще измислиш, защото не мога да допусна *Лусинда* да ме е излъгала... Защото все някой трябва да ме е излъгал, *Магнус*! Все някой трябва да е...“

Бийп.

По дяволите! Прекъснаха ме.

Докато изключвам телефона си за втори път, изругавам наум. Толкова с моето кратко, делово съобщение. Толкова със Съвсем новата *Попи*. Не така трябваше да мине всичко това.

Е, няма значение. Поне се обадох. Поне не си седнах на ушите, избягвайки от цялата ситуация. А сега следва втората задача от мисления ми списък. Излизам на пътя, вдигам ръка и спирам едно такси.

— Здравейте! — изричам, когато влизам. — До *Хемпстед*, ако обичате!

Знам, че днес *Уонда* си е вкъщи, защото каза, че щяла да се подготвя за някакво радиошоу, на което щяла да ходи довечера. Както и очаквах, когато приближаваме къщата, от прозорците се носи надута музика. Нямам никаква представа дали и *Антъни* си е у дома, но изобщо не ми пука. Ако си е у дома, и двамата ще чуят каквото имам да им казвам. Когато приближавам към входа на къщата, започвам да треперя — като онази нощ, само че по различен начин. Положителен начин. По начин, който означава, че скоро ще си кажа всичко.

— *Попи*! — възкликва *Уонда*, когато отваря вратата с широка усмивка. — Каква приятна изненада! — навежда се за целувка, а после ме оглежда. — От учтивост ли се отби или има нещо...

— Трябва да поговорим.

Настъпва кратко мълчание. Усещам, че на нея ѝ е ясно, че нямам предвид празни приказки.

— Разбирам. Е, заповядай! — усмихва се, но забелязвам тревога по бръчките около очите ѝ и по извивката на устни те и. *Уонда* има

много изразително лице — английски розовата ѝ кожа е бледа и крехка като фина хартия, а бръчките около очите ѝ се свиват по различни начини в зависимост от настроението ѝ. Сигурно така става, когато не използваш нито ботокс, нито грим, нито изкуствен тен. Вместо това имаш изражения. — Да сложа ли кафе?

— Защо не? — казвам, докато вървя след нея към кухнята, която се оказва десеторно по-разхвърляна, отколкото когато живях тук с Магнус. Не мога да не сбърча нос от отвратителната воня във въздуха — сигурно е от букета цветя, все още неизвадени от хартията, които бавно гният на барплота. Или от мъжката обувка в мивката, заедно с четка за коса. Всички столове са пълни със стари картонени папки.

— Ами... — махва Уонда с ръка наоколо, като че ли се надява, че някой от столовете по някакъв магически начин ще се разчисти съвсем сам. — Тъкмо пренареждаме архива си. Питам се до каква степен трябва да се архивира, а? Това е въпросът!

Едно време щях да се опитам да измисля нещо интелигентно за архивите. Но сега просто я гледам безизразно и отсичам:

— Искам да поговоря за нещо с теб.

— Наистина — изрича тя след кратка пауза. — И аз така си помислих. Да поседнем!

Грабва купчина папки от един стол и под тях се открива голяма риба още в хартията от рибния магазин. Аха! Значи оттук идвала миризмата!

— Я виж ти къде била! Невероятно! — смръщва се домакинята, поколебава се, а после връща папките върху рибата. — Нека пробваме в гостната.

Присядам на едно от изкорубените канапета, а Уонда си придърпва един древен стол, покрит с плетиво на една кука, и сяда срещу мен. Миризмата на опушено дърво, пращен килим и какви ли още не е всепроникваща. През пъстрите стъкла на прозореца нахлува златиста светлина. Стаята е напълно в стила на семейство Тавиш. И най-вече на Уонда. Тя седи в обичайната си безкомпромисна поза — разтворила колене, с пола, увиснала между тях, глава, насочена съсредоточено напред, и накъдрена, къносана коса, падаща покрай лицето ѝ.

— Магнус... — започвам, но моментално спирам.

— Да?

— Магнус...

И пак спирам. Настъпва тишина.

Тази жена заема толкова важно място в живота ми, а аз не знам почти нищо за нея. До момента сме имали напълно цивилизовани, дистанцирани отношения, при които не сме си говорили за нищо друго, освен за неща без значение. Сега имам чувството, че всеки момент ще разкъсам завесата между нас. Думите жужат из главата ми като мухи. Налага се да хвана поне една.

— На колко момичета е предлагал Магнус досега? — нямах намерение да почна оттук, но и това е някакво начало.

Уонда ме поглежда слисано.

— Попи! — преглъща. — Божичко, аз наистина мисля, че Магнус... Това е въпрос... — потърква лицето си и забелязвам, че ноктите ѝ са мръсни.

— Магнус е в Брюж. Не мога да говоря с него. Затова дойдох да говоря с теб.

— Разбирам — изражението на Уонда става много сериозно.

— Лусинда ми каза, че имало някакъв списък и че двете с нея сме последни в него. А Магнус никога не ми е споменавал за друга жена. Не ми каза дори, че някога двамата с Лусинда са били гаджета. *Никой* не ми каза това! — добавям, едва сдържайки негодуванието в гласа си.

— Попи, не трябва да... — вижда се, че Уонда се чуди какво да ми каже. — Магнус много държи на теб и не мисля, че трябва да се притесняваш точно затова. Ти си прекрасно момиче!

Може би се опитва да бъде мила, но от начина, по който го прави, се стряскам. Какво иска да каже с това „прекрасно момиче“? Да не би това да е някакъв снизходителен начин да кажеш: „Може и да нямаш мозък, но иначе ставаш“?

Трябва да кажа нещо! Крайно време е! Сега или никога! Давай, Попи!

— Уонда, ти ми създаваш комплекс за малоценност — избликват думите ми. — Наистина ли ме смяташ за по-низша от себе си или просто си въобразявам?

Аха! Направих го! Направо не мога да повярвам, че го изрекох на глас!

— *Какво?!* — очите на Уонда се разширяват толкова много, че за първи път забелязвам в какъв забележителен син цвят са. Сащисана съм от неподправения ѝ шок, но вече не мога да си взема думите назад.

— Когато съм при вас, имам комплекс за малоценност — изричам. Пауза. — Всеки път. Та просто се чудех дали наистина ме смяташ за... или...

Уонда е пъхнала и двете си ръце в косата си. Напипва молив, изважда го оттам и разсеяно го оставя на масичката.

— Мисля, че и двете имаме нужда от едно питие! — отсича накрая. Надига се от наклонения стол и налива две чаши скоч от бутилката в барчето. Подава ми едната, вдига своята и отпива голяма глътка. — Това ми дойде малко в повече — отбелязва.

— Съжалявам! — автоматично бия отбой аз.

— О, не! — вдига ръка тя. — Няма за какво да съжаляваш! Мило момиче, няма нужда да се извиняваш за своята *бона фиде* оценка на ситуацията, независимо дали е просто *конструкт* или не!

Нямам никаква представа какви ги приказва. Но имам усещането, че се опитва да бъде мила.

— Аз съм тази, която трябва да се извини — продължава. — Ако някога си се чувствала неудобно, а какво остава — „малоценна“... Макар че това е толкова абсурдно, че просто не мога да... — не довършва, безсъмнено крайно притеснена. — Попи, просто не разбирам! Може ли да попитам какво ти е дало подобно основание?

— Вие тук сте толкова интелигентни — свивам неловко рамене. — Все публикувате разни неща по списания, а аз — не.

Уонда ме гледа озадачено.

— Но защо ти е да публикуваш разни неща по списанията? — пита объркано.

— Защото... — разтривам носа си. — Ами не знам. Май не е точно това. Май е защото не знам как да произнеса „Пруст“.

— Произнасяш си го много добре! — поглежда ме още по-сащисана Уонда.

— Добре де, но сега! Преди не можех. Първият път, когато се видяхме, все някъде допусках грешки, а и Антъни каза, че дипломата ми по физиотерапия била „смешна“, и аз се почувствах много унижена, и... — не довършвам, защото в гърлото ми внезапно се образува топка.

— Аха! — просветват очите на Уонда. — Виж какво, никога не трябва да приемаш Антъни на сериозно! Магнус не те ли е предупредил? Чувството му за хумор обикновено е... как да се изразя... малко извън границите. Толкова много от приятелите ни е обидил с неуместните си шеги, че вече им изгубих броя — повдига очи. — Но иначе дълбоко в себе си е много мил човек, стига да го опознаеш.

Нямам сили да отговоря, затова просто отпивам от скоча си. Обикновено не пия скоч, но точно сега този идва на място. Когато вдигам очи, проникателният поглед на Уонда ме изучава.

— Попи, ти не си от момичетата, които ахкат и охкат. Но можеш да ми вярваш, че мнението на Антъни за теб е точно толкова добро, колкото и моето. Той ще бъде съсипан, когато научи какво те е тревожело толкова време!

— Тогава за какво беше онзи скандал в църквата, а? — провиквам се бясно, преди да съм успяла да се спра. Уонда изглежда така, сякаш съм ѝ зашлевила плесница.

— О, значи си чула! Е, съжалявам! Нямах представа — и отпива нова голяма глътка уиски, безсъмнено доста стресирана.

И изведнъж на мен ми писва да бъда учтива и само да загатвам за нещата. И решавам да хвана бика за рогата.

— Така — отсичам, оставяйки чашата си. — Причината, поради която дойдох тук, е, защото разбрах, че Магнус е спал с Лусинда. Затова отменям сватбата. Затова вече можеш да бъдеш съвсем откровена и да ми кажеш как си ме намразила още от самото начало!

— С Лусинда ли? — ахва Уонда и слага ръка на устата си. — О, Магнус! Окаяното ми момче! Кога най-сетне ще се научиш?! — изглежда напълно съсипана от тази новина. — Попи, много съжалявам! Магнус е... как да се изразя? Човек с много недостатъци.

— Значи... ти си допускала, че може да направи нещо такова? — ококорвам се аз. — Правил ли го е и преди?

— Да, опасявах се, че може да направи нещо глупаво — отговаря Уонда след кратка пауза. — Страхувам се обаче, че макар Магнус да е наследил от нас редица добри качества, дарбата на обвързването не е сред тях. Именно затова бяхме толкова притеснени за сватбата. Младостта на Магнус е пълна с романтични приключения, отказване,

промяна на решението, объркване на нещата за всички заинтересовани...

— Значи *наистина* го е правил и преди.

— В известен смисъл — въздъхва тя. — Въпреки че досега никога не сме стигали чак до църквата. Имаше три предишни годеници, а както разбирам, Лусинда е била четвъртата почти годеница. Затова, когато той за пореден път обяви, че ще се жени за момиче, което ние не познавахме, мисля, че разбираш сама защо не бързахме да се радваме — поглежда ме съвсем откровено и добавя: — Права си за едно — ние наистина се опитвахме да го откажем от идеята за църквата, при това съвсем целенасочено. Смятахме, че е добре да поживеете заедно поне година, за да се опознаете. Последното нещо, което искахме за теб, е да бъдеш наранена от идиотизма на сина ни!

Чувствам се напълно замаяна. Нямах никаква представа, че Магнус е правил предложение и на други момичета. А още по-малко на четири, при това и Лусинда (почти). Как е възможно това? Но грешката като че ли е моя. Аз някога попитах ли го нещо за миналото му?

Да, да! Разбира се, че го попитах! Споменът минава пред очите ми като на филмова лента. Лежим в леглото, след като бяхме вечеряли в един китайски ресторант. Разказваме си за старите си връзки. И вярно е, че аз направих лека редакция на нещата^[1], но пък не съм имала *четири предишни предложения!* А Магнус не каза нищо. Не изрече и думица. А всички останали са знаели.

А сега, естествено, всички споглеждания и напрегнати реплики между Уонда и Антъни си идват на мястото. Божичко, каква параноичка съм била! А аз си мислех, че всичко това е заради мен и заради това какъв боклук съм!

— А аз си мислех, че ме мразите — изричам по-скоро на себе си. — И си мислех, че сте ядосани, задето той е използвал семейния пръстен, защото... Не знам. Сигурно защото не съм достойна за него.

— Не си достойна ли? — тук Уонда вече е напълно ужасена. — Но кой ти е внушил подобни мисли, момичето ми?

— Тогава какъв е проблемът? — усещам, че старата болка се надига отново в гърдите ми. — Знам, че не бяхте особено щастливи по този въпрос, така че не се преструвай!

Уонда очевидно води вътрешен дебат със себе си. После казва:

— Говорим си напълно откровено, нали така?

— Точно така! — кимвам безапелационно. — Ще ти бъда много благодарна!

— Ами тогава... — въздъхва тя. — Магнус е вадил семейния пръстен от сейфа в банката толкова често, че двамата с Антъни си създадохме наша лична теория по въпроса.

— Която гласи?

— Гласи, че семейният пръстен е много *лесен* — пояснява тя, разпервайки ръце. — Не изисква никаква мисъл. Може да го прави винаги, когато му хрумне. Според нас, когато той реши наистина да се обвърже с някоя жена, сам ще ѝ избере пръстен. Ще го направи много внимателно. Ще посвети на задачата някаква мисъл. А може би дори ще позволи на бъдещата си булка сама да си го избере — усмихва ми се тъжно. — Затова, когато научихме, че пак е използвал семейния пръстен... Опасявам се, че за нас това бе знак да бъдем нащрек!

— О, сега разбирам!

Започвам да въртя пръстена на ръката си. Внезапно го усещам много тежък и не на мястото си. А аз си мислех, че да ти подарят семейния пръстен те прави много специална. Мислех си, че така Магнус демонстрира истинската си отдаденост на мен. Но сега започвам да гледам на нещата така, както ги вижда и Уонда. Безсмислен избор, направен без никакво внимание. Направо не мога да повярвам как всичко, което си въобразявах, се обърна с краката нагоре! Направо не мога да повярвам колко погрешно съм схванала нещата!

— Много съжалявам, че нещата завършиха така — отбелязва отчаяно Уонда. — Ти си прекрасно момиче, Попи! С теб е много забавно! Честно да ти кажа, нямах търпение да ми станеш снаха!

Изчаквам да кипна вътрешно при фразата „много забавно“, но не става нищо подобно. За първи път, откакто се запознах с Уонда, успявам да приема думите ѝ такива, каквито са. Под „много забавно момиче“ тя няма предвид „с нисък коефициент на интелигентност и с нищожна научна степен“. Исква да каже точно това — „много забавно момиче“.

— И аз съжалявам — промърморвам и този път говоря самата истина. Изпълвам се с огромна тъга. Тъкмо опознах истински Уонда и... всичко свърши.

А аз си мислех, че Магнус е перфектен и единственият ми проблем са родителите му. Сега вече разбирам, че е точно обратното. Уонда е страхотна, а този, който не става, е синът ѝ.

— Заповядай! — вадя пръстена аз и ѝ го подавам.

— Попи! — стряска се тя. — Ама ти...

— Всичко свърши. Не искам повече този пръстен. Той си е твой. Ако трябва да бъда честна, никога не съм го чувствала като свой — грабвам чантата си и се изправям. — А сега мисля, че е крайно време да тръгвам.

— Ама... — поглежда ме объркано Уонда. — Моля те, Попи, не прави нищо прибързано! Говори ли вече с Магнус?

— Все още не — въздъхвам дълбоко. — Но не мисля, че има някакъв смисъл. Всичко свърши.

Това очевидно е краят на разговора ни. Уонда ме изпраща до вратата и стисва ръката ми на сбогуване и аз се изпълвам с внезапна топлина към нея. Може би двете все пак ще поддържаме връзка. Може би ще изгубя Магнус, но ще спечеля Уонда.

Масивната входна врата се затваря зад мен и аз поемам по пътеката между избуялите рододендрони. Очаквам всеки момент да се разпадна и да се разрева. Оказва се, че перфектният ми годеник изобщо не е перфектен. Той е лъжлива, невярна, страдаща от фобия от обвързване невестулка. И ще се наложи да отменя цялата сватба. И братята ми в крайна сметка няма да ме отведат до олтара. Би трябвало да се чувствам съсипана. Но когато тръгвам надолу по хълма, си давам сметка, че не чувствам абсолютно нищо.

Нямам сили да слеза в метрото. А таксита повече не мога да си позволя. Затова се насочвам към една пейка встрани от пътя, в едно слънчево петънце, отпускам се на нея и се зазяпвам неவிждащо напред. Из главата ми се гонят случайни мисли, отскачайки една от друга сякаш са в нулева гравитация.

Значи дотук с цялата тази работа... Чудя се дали няма да мога да продам булчинската си рокля... Би трябвало да се усетя, че е твърде хубаво, за да бъде истина... Трябва да се обадя на викария... Мисля, че Тоби и Том никога не са харесвали Магнус — не че са ми казвали нещо... Дали Магнус някога изобщо ме е обичал?

Накрая въздъхвам дълбоко и включвам телефона си. Налага се да се върна в реалния живот. Телефонът ми проблясва с множество

съобщения, само десетина, от които са от Сам, и за един абсурден момент си казвам: „О, боже, той е ясновидец! Знае всичко!“.

Но когато ги отварям, автоматично разбирам каква глупачка съм била. Разбира се, че не ме търси заради личния ми живот. Става въпрос изцяло за работа.

„Попи, там ли си? Това е невероятно! Файлът беше на компютъра. Всички съобщения са там. Това потвърждава всичко!“

„Наблизо ли си, за да поговорим?“

„Обади ми се, когато можеш! Тук е истинска суматоха! Този следобед пресконференция. Викс също иска да говори с теб.“

„Здрасти, Попи! Телефонът ни трябва. Би ли ми се обадила веднага?“

Не си правя труда да чета останалите съобщения. Само натискам бутона за набиране на номера му. Миг по-късно ли пияча се включва и сърцето ми внезапно претупва притеснено. И аз ме знам защо.

— Здравей, Попи! Най-сетне! Попи е! — достига до мен щастливият глас на Сам, а зад него дочувам жуженето на множество други гласове. — Всички тук сме на седмото небе! Нямах представа какво означава за нас твоето малко откритие!

— Не беше мое — изричам чистосърдечно. — Беше на Вайълет!

— Но ако не беше ти да отговориш на Вайълет и да се срещнеш с нея... Викс ти предава много поздравии! Исква да те черпи едно питие. Всички ще те черпим! — Сам определено е на седмото небе. — Е, получи ли съобщението ми? Техниците искат да огледат по-добре телефона, в случай че в него е останало още нещо.

— О, няма проблеми. Разбира се. Ще го донеса в офиса ти.

— Нали няма проблеми? — пита притеснено Сам. — Нали не нарушавам нещо? Какво правиш сега?

— Ами... нищо особено.

Тъкмо отмених сватбата си. Тъкмо се чувствам като пълна глупачка за всичко.

— Защото мога да изпратя и куриер, ако трябва...

— Не, няма проблеми! — насилвам се да се усмихна аз. — След малко ще бъда при вас!

[1] На никого не му влиза в работата какво стана с онзи русия тип на купона в първи курс. ↑

ПЕТНАЙСЕТ

Този път нямам никакви проблеми с влизането в сградата на компанията — очаква ме цяла комисия по посрещането. Сам, Викс, Роби, Марк и още няколко човека, които не познавам, вече стоят край стъклените врати, готови с ламинирана карта, ръкостискания и цял порой обяснения, които траят по целия ни път нагоре и които едва успявам да следвам, тъй като всички се надпреварват да приказват и аз едва успявам да чуя кой какво казва. Но същината на всичко се свежда до следното — гласовите съобщения са 100 процента уличаващи доказателства. Няколко от служителите вече са привикани за разпит. Джъстин доста бързичко е загубил нахакания си вид и си е признал всичко. Оказало се, че в заговора участва и друг старши член на екипа — Фил Станбридж, за когото никой не бил допускарал нищо подобно и затова всички останали като попарени. Ед Екстън бил изчезнал безследно. Започнали са срещи на адвокати. Засега никой не бил сигурен дали ще има съдебно преследване, но най-важното е, че името на сър Никълъс е напълно изчистено. И той е на седмото небе. Сам също е на седмото небе.

Не точно на седмото небе обаче са от телевизия Ай Ти Ен, тъй като историята, раздухана от тях, се е обърнала от „Корумпиран правителствен съветник“ във „Вътрешният проблем на компанията е разрешен“. Но въпреки всичко те продължават да излъчват репортажи, твърдейки, че именно те са открили всичко.

— Цялата компания ще бъде разтърсена от тази история — нарежда ентузиазирано Сам, докато вървим по коридора. — Предстоят редица реформи.

— Значи ти спечели — изричам предпазливо и той се заковава на място и се усмихва с най-широката усмивка, с която някога съм го виждала да се усмихва.

— Аха! Ние спечелихме! — кимва той, после пак тръгва напред и ме въвежда в офиса си. — Ето я и нея! Самата тя! Попи Уайът!

Две момчета в дънки се надигат от дивана, разтърсват ръката ми и се представят като Тед и Марко.

— Значи прочутият телефон е у теб, а? — подхвърля Марко. Може ли да го погледна?

— Разбира се — бръквам в джоба си, вадя телефона и му го подавам. В продължение на няколко минути момчетата го разглеждат, натискат разни бутони, присвиват очи, подават си го един на друг.

„Вътре няма никакви други уличаващи гласови съобщения — идва ми да им кажа. — Можете да ми вярвате! Иначе щях да ви кажа.“

— Нещо против да го задържим? — пита накрая Марко, като вдига глава.

— Да го задържите ли? — ужасът в гласа ми е толкова осезаем, че той прави крачка назад.

— Извинявай, ама понеже е телефон на компанията, реших... — изрича колебливо.

— Вече не е — казва смръщено Сам. — Аз го подарих на Попи и вече е неин.

— О! — Марко поема озадачено въздух през зъбите си. — Проблемът е, че ние бихме искали да го разгледаме обстойно. А това ще отнеме известно време. Бих казал, че след това ще ти го върнем, но кой знае колко време ще ни отнеме това... — поглежда за насоки към Сам. — Искам да кажа, сигурен съм, че можем да ти осигурим друг на негово място, от най-добрите модели, какъвто си пожелаеш...

— Абсолютно! — кимва одобрително Сам. — Независимо от цената! — ухилва ми се и допълва: — Можеш да си избереш най-добрия високотехнологичен телефон, който в момента е на пазара!

Но аз не искам най-добрия високотехнологичен телефон. Искам си *този* телефон. Нашият телефон. Искам да си го задържа, а не да го предавам на някакви си техници, за да бърникат из него и да го разглобяват. Но, от друга страна, какво мога да направя?

— Разбира се — усмихвам се и аз, макар че стомахът ми се свива на топка. — Задръжте го. Това е само един телефон.

— Що се отнася до твоите съобщения, контакти и всичко останало... — Марко се споглежда с Тед.

— Съобщенията ми трябва! — провиквам се аз и с ужас осъзнавам колко треперливо звучи гласът ми. Имам чувството, че са

нахлули в личното ми пространство. Но нищо не мога да направя. Би било неразумно и нетактично от моя страна да отказвам.

— Бихме могли да ги извадим на принтер! — светва лицето на Тед. — Какво ще кажеш? Ще ти отпечатаме всичко и така ще си го имаш завинаги!

— Някои от съобщенията са мои — намесва се Сам.

— Така е, някои са негови — кимвам.

— Какво? — възкликва Марко и поглежда ту мен, ту Сам. — Нещо не ми е ясно. В крайна сметка чий телефон е това?

— Всъщност е негов, само че от известно време го ползвам аз...

— Ползваме го и двамата — пояснява Сам. — Съвместно. Споделяме го.

— *Споделяте* ли го? — Марко и Тед изглеждат толкова ужасени, че ми идва да се разхиля.

— Никога досега не съм срещал хора, които си споделят един и същи телефон — изрича директно Марко. — Това не е нормално.

— Аз също — потреперва Тед. — Аз не бих споделил един телефон дори с гаджето си!

— Е, и получи ли се при вас? — оглежда ни отново Марко.

— Имаше и интересни моменти — отвръща Сам, повдигайки вежди.

— Да, определено имаше интересни моменти — кимвам и аз. — Но всъщност ви препоръчвам изживяването.

— Аз също. Според мен всеки трябва да пробва поне веднъж — ухилва ми се Сам и аз не мога да не му върна усмивката.

— Такаааа... — проточва Марко, очевидно едва сега осъзнал, че си има работа с двама откачалници. — Е, веднага се заемаме. Хайде, Тед!

— Колко ще се забавите? — пита Сам.

Тед сбърчва чело и отбелязва:

— Ами, ще отнеме известно време. Може би час?

Двамата изчезват от кабинета на Сам и той затваря вратата.

В продължение на известно време двамата просто се гледаме и аз забелязвам миниатюрна следа от порязване по бузата му. Снощи я нямаше.

Снощи. Автоматично се пренасям в гората. Стоя в тъмното, наоколо ухае на гниещи листа и зеленина, носят се разни горски звуци,

а ръцете му са обгърнали тялото ми, устните му...

Не, престани, Попи! Не навлизай в тази територия! Не си спомняй, не се питай, не...

— Е, какъв ден само — изломотвам, търсейки някакви неутрални думи.

— Ти го каза — кимва Сам, кани ме на дивана и аз присядам неловко, чувствайки се като човек, дошъл на интервю за работа. — Е, сега, след като сме сами... Как се справяш? Какво става около теб?

— Нищо особено — свивам небрежно рамене. — О, с изключение на това, че отмених сватбата си.

Когато изричам тези думи, усещам, че леко ми прилошава. Колко ли пъти още ще ми се наложи да ги произнеса? Колко ли пъти още ще трябва да обяснявам защо? И как въобще ще се справя със следващите няколко дена?

— Ясно — кимва Сам и въздъхва. — Лоша работа.

— Е, не е от най-приятните.

— Говори ли с него?

— С майка му. Отидох у тях. Казах ѝ: „Уонда, наистина ли ме смяташ за по-низша от теб или просто съм си въобразявала?“.

— Сериозно?! — възкликва Сам и се усмихва доволно.

— Дума по дума — кимвам и не мога да не се усмихна на изражението му, въпреки че едновременно с това ми идва да се разрева. — Щеше много да се гордееш с мен!

— Браво, Попи! — възкликва той. — Знаех си, че имаш куража да го направиш! И какъв беше отговорът?

— Ами, всичко било само в моята глава — признавам си неохотно аз. — Тя се оказа всъщност доста добра душа. Жалко за сина ѝ.

Настъпва тишина. Чувствам се сюрреалистично. Сватбата е отменена. Сега, след като го изрекох на глас, трябва да е истина. Но ми изглежда точно толкова реално, сякаш съм казала: „Нападат ни извънземни“.

— И какви са ти плановете оттук нататък? — среща погледа ми Сам и мисля, че забелязвам и друг въпрос в очите му. Въпрос за него и мен, за нас.

— Нямам представа — отговарям след кратка пауза.

Опитвам се да отговоря мислено на въпроса му, но не съм много сигурна дали очите ми успяват да си свършат работата. Не съм много сигурна дали Сам ме разбира. След няколко секунди вече не мога да го гледам в очите и свеждам глава.

— Предполагам, че ще вървя на малки крачки, по-внимателно. Предстои ми да сложа в ред редица неща.

— Не се и съмнявам — казва той. — Кафе?

Днес съм пила толкова много кафе, че вече се чувствам като подскачаща пуканка... но, от друга страна, вече не издържам на тази напрегната атмосфера. Не мога да усетя нищичко. Не мога да разбера Сам. Не знам какво точно очаквам или искам. Ние сме двама души, събрани за кратко от случайността, които сега извършват бизнес трансакция. И това е всичко.

Но защо тогава стомахът ми се свива всеки път, когато той отваря уста, за да каже нещо! Какво, за бога, го очаквам да каже?

— Кафето е прекрасна идея, благодаря. Имаш ли без кофеин? — питам, докато наблюдавам Сам как се опитва да включи млякото на машината за еспreso. Тя се оказва полезно средство за отвличане на вниманието и на двама ни. — Не се притеснявай — казвам накрая, когато той въздъхва безпомощно. — Мога да го пия и черно.

— Но ти мразиш черно кафе.

— Ти откъде знаеш? — изсмивам се изненадано.

— Каза го на Лусинда в един имейл — отвърща той, обръща се и се усмихва дяволито. — Да не би да си мислиш, че си единствената, която може да шпионира другите?

— Имаш добра памет — свивам рамене аз. — Какво друго си спомняш за мен?

Настъпва тишина. И когато очите му се впиват в моите, аз усещам, че сърцето ми започва да бие лудо. Очите му са толкова изразителни, тъмни и сериозни! Колкото повече се вирам в тях, толкова повече ми се иска да се вирам в тях. И ако той си мисли същото, което си мисля и аз, то тогава...

Не, престани, Попи! Разбира се, че не си мисли същото! А що се отнася до мен, и аз самата не знам какво си мисля.

— Всъщност не се тревожи за кафето — казвам и се изправям. — Ще се поразходя мъничко.

— Сигурна ли си? — слисва се Сам.

— Да. Не искам да ти се пречкам — казвам и не смея да го погледна в очите, когато минавам покрай него. — Имам разни задачи за изпълнение. Ще се видим след час.

Нямам никакви задачи за изпълнение. Просто нямам кураж. Бъдещето ми излезе от релси и знам, че трябва да предприема нещо, но точно в този момент нямам сили да се изправа очи в очи с проблемите си. Затова от офиса на Сам се насочвам към катедралата „Сейнт Пол“. Присядам на стъпалата на едно слънчево петънце, загледана в туристите, преструвайки се, че съм си взела почивка от собствения си живот. Накрая все пак се връщам. Когато ме въвеждат в кабинета на Сам, той говори по телефона, а когато ме вижда, кимва извинително.

— Чук, чук! — появява се на вратата Тед и аз подскачам. — Всичко е готово. Включихме трима колеги в работата — и се появява в стаята, понесъл огромен куп листи формат А4. — Единственият проблем е, че се наложи да принтираме всяко съобщение на отделен лист и се получи нещо като началото на „Война и мир“.

— Аууу! — направо не мога да повярвам каква огромна купчина листи държи. Не е възможно да съм изпратила чак толкова есемеси и имейли, нали така? Така де, този телефон беше в мен само няколко дена!

— Така! — Тед оставя листите на масичката с делово изражение и ги разделя на три по-малко купчинки. — Докато ги вадехме, едно от момчетата ги сортираше. Ето тези са изцяло на Сам. Служебни имейли и други такива. Входяща кутия, изходяща кутия, чернови, всичко. Заповядай, Сам! — и му ги връчва, а той става тържествено от бюрото си, за да ги вземе.

— Страхотно, благодаря — изрича, докато ги разлиства.

— Извадихме на принтер и всички прикачени файлове. Те би трябвало да са и на компютъра ти, Сам, но за всеки случай... А тези са твои, Попи! — подава ми втората купчина. — Всичко би трябвало да е тук.

— Ясно. Благодаря! — и аз започвам да разлиствам купчината.

— А тази, третата купчина... — започва Тед и сбърчва объркано чело. — Не бяхме много сигурни какво да правим с нея. Тя е... и на двама ви.

— Какво искаш да кажеш? — вдига очи Сам от своята купчина.

— Това е вашата кореспонденция един с друг. Всички есемеси и имейли и въобще всичко останало, което сте си изпращали един на друг. В хронологичен ред — пояснява Тед. — Та нямах представа кой от вас ще ги иска и дали изобщо да ги вадим, и дали изобщо... са важни?

Поставя купчината пред мен и аз се ококорвам шашнато, забелязвайки най-горния лист. Не особено ясна снимка на моя милост в огледалото, държаща телефона. Бях напълно забравила за тази снимка. Обръщам на следващата страница и там виждам един-единствен отпечатан есемес от Сам:

„Бих могъл да изпратя това на полицията и да ги накарам да те арестуват.“

„Много, ама много ти благодаря! Задължена съм ти!“

Сега това ми изглежда преди цяла вечност. Когато Сам бе за мен просто един непознат в другия край на линията. Когато още не се бяхме запознали истински и аз нямах представа какъв е всъщност... Усецам раздвижване до рамото си. Сам е станал и се е приближил, за да види и той.

— Странно е, когато го гледаш отпечатано, не мислиш ли?

— Така си е — кимвам аз.

Стигам до снимка на развалени зъби и двамата едновременно избухваме в смях.

— Доста снимки на зъби, а? — оглежда ни с любопитство Тед.

— Чудехме се защо е всичко това. Да не би да работиш в сферата на стоматологията, Попи?

— Не точно — отговарям небрежно и продължавам да разлиствам купчината като хипнотизирана. Тук е всичко, което сме си казали един на друг. Страница след страница текстови съобщения, от него към мен и обратно — същински дневник на последните няколко дена.

„А ти какво би направил на мое място?“

„Точно затова мъжете не носят пръстени.“

„Фалшът се усеща. Свали единия бинт.“

„Анакреонтичен. Използвай «н» от първата и третата дума. Така хващаш три думи и получаваш 50 точки бонус!“

„Поласкан съм, че ме помисли за гений.“

„Записа ли си час при зъболекаря? Зъбите ти ще погрознеят!“

„Ще рискувам.“

„Какво правиш будна толкова късно?“

„Утре е последният ден от живота ми.“

„Разбирам защо не можеш да заспиш. Но защо да е последният ти ден?“

„Връзката ти е изкривена.“

„В автобуса.“

„Не знаех, че и твоето име е на поканата ми.“

„Просто се отбих, за да ти взема подаръчната чантичка. Всичко е част от услугите ми за теб. Няма нужда да ми благодариш.“

„Както виждам, погрижила си се и за коктейлите ми.“

„Смятах да ти ги прелея в термос. Очевидно.“

А когато стигам до съобщенията от снощи, затаявам дъх. Като виждам думите, все едно отново се връщам там.

Не смея да погледна към Сам, нито да издам каквото и да било чувство, затова съвсем спокойно ги разлиствам, като че ли нямат никакво значение, и тук-там зървам по някое изречение.

„Някой знае ли, че си във връзка с мен?“

„Не мисля. Засега.“

„Можеш ли да се измъкнеш незабелязано?“

„Къде си по-точно?“

„Това не ми помага особено.“

„Напротив, много близо съм. Идвам.“

И изведнъж в гърлото ми се образува топка. Стига толкова! Достатъчно! Трясвам купчината обратно на масата и изобразявам лековата усмивка на лицето си.

— Бреееей!

— И ние това си казахме — свива рамене Тед. — Не знаехме какво да правим с тях.

— Ние ще се оправим — отбелязва Сам. — Благодаря, Тед! Лицето му е напълно безстрастно. Нямам никаква представа дали е почувствал нещо, докато четеше тези съобщения.

— Значи оттук нататък можем да правим с телефона всичко, което си поискаме, нали така? — пита за всеки случай момчето.

— Няма проблеми — кимва Сам. — Всичко хубаво, Тед!

Когато Тед изчезва, Сам се насочва отново към машината за еспreso и се заема да направи ново кафе, като казва:

— Нека все пак те почерпя едно кафе. Вече му хванах цаката.

— Е, няма проблеми — започвам, но в този момент от машината рука млечна пяна, обаче толкова силно, че няма никакъв смисъл да говоря.

— Заповядай! — подава ми една чаша той.

— Благодаря.

— Е... искаш ли ги? — кимва по посока на общата купчина. Усещам някаква топлина, която се надига от краката ми нагоре, и отпивам от кафето си, за да печеля време. Телефонът вече го няма. И тези разпечатки са единственото доказателство за странното, но прекрасно време, което прекарахме заедно. Разбира се, че ги искам!

Но по някаква неизвестна причина не мога да призная това пред Сам.

— За мен няма проблеми — изричам, като се опитвам да звуча безгрижно. — Ти искаш ли ги?

Сам не казва нищо, само свива рамене.

— Така де, не че ми трябват за нещо конкретно... — изричам колебливо.

— Така си е — клати глава той. — Нищо особено... — телефонът му дава сигнал за влизане на есемес и той го вади от джоба

си. Оглежда екрана, а после се намръщва. — О, господи! Мътните го взели! Това е последното, което сега ми трябва!

— Какво има? — вдигам стреснато глава. — Да не би да е нещо за гласовите съобщения?

— Не е това — отговаря той и ме наблюдава изпод сключени вежди. — Какво, по дяволите, си изпратила на Уилоу?

— Какво да съм изпратила? — гледам го, без да разбирам нищо аз.

— Побъркала се е заради някакъв твой имейл. Защо изобщо е трябвало да пращаш имейл на Уилоу, а?

— Ама аз не съм й пращала нищо! — кокоря се неразбиращо аз. — Никога не бих й пратила имейл! Че аз дори не я познавам!

— Да де, ама тя казва друго... — прекъсва, защото телефонът отново иззвънява. — Окей. Ето го и него. Познаваш ли това? — подава ми телефона и аз чета:

„За бога, Уилоу, дърта вещице такава, не можеш ли най-сетне да оставиш на мира Сам и да престанеш да пишеш с тези отвратителни главни букви?! И за твоя информация — ти вече не си приятелката на Сам! Така че на кого му пука какво е правил той с някакво «просто» момиче снощи? Защо не си създадеш собствен живот, а?????“

По гърба ми пролазват студени тръпки.

Добре де, може пък тази сутрин да съм написала нещо подобно, докато пътувах с метрото към офиса на Сам. Просто от раздражение заради поредното й оплакване. Реших да изпусна малко пара. Но не съм го изпращала! Така де, естествено, че не съм го изпращала! Никога, за нищо на света не бих...

О, боже!

— Аз... хмм... — опитвам се да кажа нещо с пресъхнали устни аз. — Възможно е да съм го написала, но по-скоро като шега. И без да искам съм натиснала бутона за изпращане. Погрешка. Без да искам. Така де, не съм го направила нарочно — добавям, за да бъда

максимално ясна. — Никога и за нищо на света не бих го направила нарочно.

Оглеждам отново съдържанието на имейла и си представям Уилоу, докато го е чела. Сигурно си е ударила задника в тавана. Ще ми се да съм била там, за да го видя. Не мога да не се подсмихна, когато си представям как очите ѝ се разширяват, ноздрите ѝ се издуват, от устата ѝ избликва огън^[1]...

— Мислиш го за много смешно, така ли? — стрясва ме Сам.

— Е, не чак толкова — отговарям, шокирана от тона му. — Искам да кажа... съжалявам. Наистина. Но е било погрешка и...

— Какво значение има дали е погрешка или не? — провиква се той и изтръгва телефона от ръцете ми. — Важното е, че ми създава проблеми, а това е последното нещо, което ми трябва точно сега...

— Я почакай! — вдигам ръка. — Нещо не разбирам. Защо точно *на теб* да ти създава проблеми? Нали аз съм тази, която е изпратила имейла, не ти?

— Можеш да ми вярваш, че в крайна сметка ще се окаже *мой* проблем! — поглежда ме вбесено той.

Окей, ама това няма никакъв смисъл. Защо да е негов проблем? И защо е толкова бесен? Знам, че не трябваше да изпращам този имейл, но и Уилоу не трябваше да му изпраща хиляда писма с оплаквания. Защо сега взема нейната страна?

— Виж какво — започвам, като се старая да запазя спокойствие. — Ще ѝ изпратя нов имейл, с който ще ѝ се извиня. Но мисля, че ти преиграваш. Тя вече не е твоя приятелка и това не би могло да има нищо общо с теб!

Той дори не ме поглежда. Пише нещо на телефона. На нея ли пише?

— Май не си успял да я забравиш, а? — изричам, внезапно осенена от болезнената истина. Как не се досетих по-рано?! — Ти не си забравил Уилоу!

— Естествено, че съм я забравил! — тросва се нетърпеливо той.

— Не, не си! Ако я беше забравил, изобщо нямаше да ти пука за този имейл! Щеше да проумееш, че така ѝ се пада! Щеше да го приемеш като нещо забавно! Щеше да застанеш на моя страна! — гласът ми трепери и имам ужасното чувство, че бузите ми поруменяват.

— Попи, ама защо се впрягаш толкова? — поглежда ме слисано той.

— Защото... защото... — изричам с типичното си многословие.

Заради причини, които никога не бих могла да му призная.

Причини, които не бих могла да призная дори пред себе си. Стомахът ми ври от унижение. Кого заблуждавам, а?!

— Защото... не беше честен! — избухвам накрая. — Наговори ми всякакви глупости от рода на „Всичко свърши и Уилоу трябва да го разбере“! Но как би могла да разбере нещо, когато продължаваш да реагираш така? Реагираш така, сякаш тя все още е важна част от живота ти и все още носиш отговорност за нея. А това ми подсказва, че още не си я преживял!

— Това са абсолютни глупости! — почервенява от гняв той.

— Тогава защо не й кажеш да престане да те преследва? Защо не приключиш с това веднъж завинаги, за да сложиш точка? Дали е, защото всъщност не искаш да слагаш точка, Сам? — извисявам глас аз. — Да не би да се наслаждаваш на откачената ви, дистанцирана връзка?

— Ти нямаш никакво право да изказваш мнение за нещо, което не разбираш! — изкрещява задъхано Сам.

— О, много съжалявам! — изсмивам се саркастично. — Но иначе си прав — аз наистина не мога да ви разбера вас двамата. Може пък да се съберете отново — в такъв случай ви желая много щастие!

— Попи, стига вече...

— Какво? — оставям с трясък чашата си и разливам кафе по нашите общи съобщения. — О, боже, виж какво направих? Е, в тях и без това няма нищо важно, така че какво значение има?

— *Какво?* — Сам изглежда така, сякаш вече не може да следва мислите ми. — Попи, не можем ли просто да седнем спокойно и просто да... се прегрупираме?

Не мисля, че съм в състояние да се успокоя. Мисля, че окончателно излязох от контрол. От дълбините ми на повърхността избликват всякакви стаени чувства. Защото никога досега не съм имала смелостта да си призная надеждите, дори пред себе си. Не съм си давала сметка колко много очаквах да...

Както и да е. Бях пълна глупачка и затова сега трябва да се махна оттук колкото е възможно по-бързо.

— Извинявай — поемам си дълбоко дъх и изобразявам някаква усмивка на лицето си. — Извинявай. Очевидно съм била малко стресирана. Покрай сватбата и всичко останало. Всичко е наред. И... благодаря, че ми позволи да използвам телефона за известно време. Беше ми приятно да се запознаем и се надявам да бъдеш много щастлив. С Уилоу или без нея — грабвам чантата си, но ръцете ми още треперят. — Ами... надявам се и при сър Никълъс всичко да се нареди добре — ще следя новините. Не, не се притеснявай — сама ще намеря пътя — и не смея да го погледна в очите, когато се насочвам към вратата.

Сам изглежда напълно сащисан, когато изрича:

— Попи, не си тръгвай така, моля те!

— Не си тръгвам така — изричам престорено жизнерадостно аз. — Наистина. Просто имам много работа. Предстои ми отменяне на сватба, предстои ми да причинявам на хората леки инфаркти...

— Попи, почакай! — спира ме гласът на Сам и аз се обръщам. — Просто исках да кажа... благодаря.

Тъмните му очи срещат моите и само за миг наперената ми защитна маска се срива.

— И аз — кимвам с буца в гърлото си. — Благодаря.

Вдигам ръка за последно сбогом и излизам в коридора. С високо вдигната глава. Продължавам да вървя напред. Без да се обръщам назад.

Но докато се озова на улицата, лицето ми е вече набраздено от сълзи и аз кипя от бяс и вълнение — макар че на кого точно съм бясна, не е много ясно. Може би на себе си.

Но има един начин, който може да ми помогне да се почувствам по-добре. Само след половин час аз вече излизам от един от магазините на веригата „Ориндж“, подписала най-скъпия договор с всички екстри като горд собственик на елегантен смартфон, последен писък на модата. Нали казаха, че цената няма значение? Е, приех думите им буквално.

А сега е време за първото му кръщение. Все още на тротоара пред магазина аз се насочвам към една открита пешеходна площ без коли и намирам номера на Магнус. Когато се включва директно на гласова поща, аз кимвам доволно. Тъкмо това исках.

„Добре, копеленце такава! — влагам в думите си колкото ми е възможно повече злоба. — Говорих с Лусинда. Вече знам всичко! Знам, че си спал с нея, знам, че си й направил предложение, знам, че този пръстен е обикалял къде ли не, знам, че си лъжец и боклук. И затова чуй от мен едно — сватбата се отменя! Чу ли ме? *Отменя се!* Надявам се да успееш да намериш друго полезно приложение на дизайнерската си жилетка. И на живота си. До скоро, Магнус! Или по-добре, не!“

* * *

Има моменти в живота, които просто не могат без сладолед „Магнум“ с бял шоколад — и това е един от тях^[2].

Все още нямам сили да се заема с обажданията по телефона. Нямам сили да кажа на викария, нито на братята ми, нито на приятелите ми. Прекалено съсипана съм за това. Първо трябва да възстановя енергията си. Така към момента, когато стигам у дома, вече имам план.

Тази вечер: да гледам филми за успокоение, да изям много сладоледи „Магнум“, да се наплача на воля. Маска за коса^[3].

Утре: да съобщя на целия свят, че сватбата се отменя, да се справя с последиците, да гледам как Анализа едва се сдържа да не се разкрещи от радост и т.н.

Изпратих чрез есемес новия си мобилен номер на всички, които познавам, и вече получих няколко приятелски отговора. Но за сватбата не съм споменавала пред никого. Това може да почака до утре.

Не искам да гледам никакви филми със сватби в тях^[4], затова накрая съм принудена да прибегна до анимационни филмчета, които обаче се оказват най-големите фабрики за сълзи от всички останали филми. Гледам „Играта на играчките“ 3, „Малката русалка“ *2, а към полунощ вече съм на „Търсенето на Немо“. Свила съм се на дивана в праисторическата си пижама и пухкавата възглавничка, бялото вино ми е на една ръка разстояние, косата ми е плувнала в мазнина от маската, а очите ми са подути. Когато гледам „Търсенето на Немо“, винаги плача, но този път съм истинска развалина още преди Немо да

се е изгубил^[5]. И тъкмо се чудя дали да не си намеря за гледане нещо, което да не е пълно с толкова жестокости, когато звънецът иззвънява.

Което е странно. Не очаквам никого. Освен ако... Тоби и Том не са подранили с два дена? Би било съвсем в техен стил да се появят посред нощ, директно от някой евтин нощен автобус. Домофонът се намира на удобно разстояние от дивана, така че свалям слушалката, слагам на пауза „Търсенето на Немо“ и тихо изричам:

— Ало?

— Тук е Магнус.

Магнус ли?

Изправям се рязко на дивана, като че ли ме е ударил ток. Магнус. Тук. На стъпалата ми. Дали е чул съобщението?

— Здравсти — преглъщам, опитвайки се да се овладеея. — Мислех, че си в Брюж.

— Върнах се.

— Хубаво. Тогава защо не използва ключа си?

— Помислих си, че си сменила ключалките.

— О! — отмятам един мазен кичур от подпухналите си от сълзи очи. Значи все пак е изслушал съобщението. — Е, не съм ги сменила още.

— Тогава може ли да се кача?

— Сигурно.

Оставям слушалката на домофона и се оглеждам. Мамка му! Тук е истинска кочина. Идва ми да скоча, да изхвърля всички опаковки от сладоледа, да си измия маската за коса, да набухна възглавниците, да си мацна молив за очи и да си потърся някакво секси бельо. Така би направила Анализа.

И може би точно последната мисъл ме спря. На кого му пука, че очите ми са подпухнали, а на косата си имам маска? Нали вече няма да се омъжвам за този мъж? Какво значение има тогава как изглеждам^[6]?

Чувам завъртането на ключа в ключалката и предизвикателно включвам отново филма. Няма да си слагам живота на пауза заради него, я! Увеличавам малко звука и допълвам чашата си с вино. И без това не възнамерявам да му предлагам вино, така че той не би трябвало да го очаква. Нито пък „Магнум“^[7].

Вратата издава познатия скърцащ звук и аз усещам, че той е вече в стаята, но упорито не отлепям поглед от екрана.

— Здравсти.

— Здравсти — свивам рамене аз, сякаш искам да му кажа: „Все ми е тая дали си тук или не“.

С периферното си зрение виждам как Магнус издишва дълбоко. Изглежда мъничко нервен.

— И така.

— И така — и аз мога да я играя тази игра.

— Попи.

— Попи. Така де, Магнус — смръщвам се. Хвана ме. Правя грешката да вдигна очи към него и той автоматично се втурва и сграбчва ръцете ми, както направи при първата ни среща.

— Престани! — буквално изръмжавам срещу него и си издърпвам ръцете. — Само да си посмял да го повториш!

— Извинявай! — вдига като попарен ръце той.

— Нямам представа кой си ти — промърморвам, загледана нещастно в Немо и Дори. — Излъга ме за всичко. Не мога да се омъжа за човек, който лъже и мами. Затова най-добре си тръгвай! Нямам представа какво правиш тук!

От гърдите на Магнус се изтръгва поредната тежка въздишка.

— Попи... добре де, допуснах грешка. Признавам си!

— Грешка ли? — имитирам го саркастично.

— Да, грешка! Все пак не съм идеален — плъзва пръсти в косата си в искрено безсилие. — Това ли очакваш от един мъж? Съвършенство? Искаш безгрешен мъж? Защото, ако е така, знай, че такъв не съществува. И ако отменяш сватбата ни само заради една моя обикновена грешка... — вдига ръце, а очите му отразяват цветовете на телевизора. — Аз съм човек, Попи! А да се греша е човешко. Така че аз съм едно грешно човешко същество.

— Не искам безгрешен мъж — срязвам го аз. — Просто искам мъж, който не спи с моята сватбена агентка!

— За съжаление, не ние избираме недостатъците си. А за онази своя слабост съжалих многократно.

Ама как така успява да звучи толкова благородно, сякаш той е жертвата в тази игра?

— Е, горкичкият! — надувам още звука на „Гърсенето на Немо“, но за моя огромна изненада Магнус грабва от ръцете ми

дистанционното и спира филма. Примигвам срещу него във внезапно настанилата се в стаята тишина.

— Попи, не говориш сериозно! Не можеш да отмениш всичко това само заради една малка...

— Не е само това! — провиквам се с познатата болка в гърдите. — Ти никога не ми каза за предишните си годеници! Не ми каза даже, че си предлагал и на Лусинда! А аз си мислех, че онзи пръстен е *специален*. Между другото, върнах го на майка ти.

— Да, вярно е, че съм правил предложения и на други момичета — изрича бавно той. — Но от днешна гледна точка не мога да кажа защо.

— Сигурно защото си ги обичал?

— Не, разбира се! — отсича той с неочакван плам. — Не съм ги обичал. Просто не съм бил на себе си. Попи, но ти и аз... при нас е различно. Мисля, че ще се получи! Знам, че ще се получи! Просто трябва да минем през тази сватба...

— Да минем ли?

— Е, не това имах предвид! — махва нетърпеливо с ръка той. — Виж какво, Попи, стига толкова! Всичко е уредено за сватбата! И сега не става въпрос за случилото се между мен и Лусинда, а за теб и мен! Ние можем да го направим! Аз мога да го направя! Наистина искам да го направя! — говори толкова разпалено, че го поглеждам изненадано.

— Магнус...

— А това дали ще те накара да размислиш? — и за мое огромно изумление той кляка на едно коляно до дивана и бръква в джоба си. Онемявам, когато той вади оттам малка кутия за бижута. Вътре виждам пръстен, изработен от сплетени златни нишки, с малък диамант отстрани.

— Откъде... откъде се появи това? — едва успявам да отроня.

— Купих ти го в Брюж — промърморва той и прочиства гърлото си, сякаш го е срам да си признае. — Просто си вървах по улицата и изведнъж го видях на витрината и си казах, че е точно за теб!

Направо не мога да повярвам! Магнус ми е купил пръстен! Специално за мен! Чувам в съзнанието си гласа на Уонда: „Според нас, когато той реши наистина да се обвърже с някоя жена, сам ще ѝ избере пръстен. Ще го направи много внимателно. Ще посвети на задачата някаква мисъл“.

Но въпреки това не мога да се отпусна.

— Но защо избра за мен точно този пръстен? — подпитвам го аз.
— Кое в него те накара да си помислиш за мен?

— Златните нишки — усмихва ми се срамежливо той. — Напомниха ми за косата ти. Не за цвета ѝ, очевидно — поправя се бързо. — За блясъка ѝ.

Това беше хубав отговор. Доста романтичен. Вдигам очи и той ме дарява с обнадяваща, леко крива усмивка.

О, боже! Когато Магнус е сладък и подобен на кученце, става неустоим!

В главата ми се втурва цял рояк мисли. Добре де, допуснал е грешка. Голяма грешка. Но готова ли съм да захвърля всичко само заради това? Аз идеална ли съм? Нека си го признаем — само преди двайсет и четири часа ръцете ми бяха обвинили врата на друг мъж в гората.

Усещам лека болка в гърдите при мисълта за Сам и си размахвам мислено пръст. Престани! Забрави за това! Просто се оставих на течението да ме отнесе, това е. Може би и с Магнус е станало така.

— Е, какво ще кажеш? — оглежда ме с надежда той.

— Прекрасен е! — прошепвам.

— Така си е — кимва той. — Много е изящен. Като теб. И затова искам да го сложиш. Е, Попи... — слага ръка върху моята. — Сладка Попи, съгласна ли си?

— Господи, Магнус! — възкликвам безпомощно. — Не знам... — новият ми телефон проблясва с нови съобщения и аз го вдигам, за да печеля време. Имам чисто нов имейл от личната асистентка на Сам Рокстън.

Сърцето ми претупва. Изпратих по-рано на Сам новия си номер, просто за всеки случай. И в последния момент добавих: „Извинявай за днес следобед“, плюс две целувки. Просто за да изясня нещата. А сега той ми отговаря. В полунощ. Какво ли иска да ми каже? С треперещи пръсти и мисли, препускащи из какви ли не възможности, щраквам върху съобщението.

— Попи? — възкликва обидено Магнус. — Скъпа? Не може ли да се фокусираме върху нещата?

„Сам благодари много за имейла ви. Ще се свърже с вас при първа възможност. Междувременно, благодарим за интереса ви!“

С всяка следваща дума се изпълвам с все по-голямо унижение. Спасителният имейл. Накарал е новата си лична асистентка да ми изпрати спасителния имейл за досадници!

Изведнъж си спомням онзи момент в ресторанта, когато той ми каза: „Всеки трябва да си има спасителен имейл. Много е полезен, особено за отървяване от натрапници“. Е, не би могъл да бъде по-ясен от това, нали така?

И сега в гърдите ми има нещо много повече от лека болка — болката е непоносима. Бях такава глупачка! Но какво си мислех, за бога? Магнус поне не се самозаблуждава, че онази работа с Лусинда е била само мимолетна забегка. Значи в известен смисъл той ми е останал по-верен, отколкото аз на него. Така де, ако Магнус знаеше *и половината* от онова, което ми се случи през последните дни...

— Попи? — гледа ме изпитателно сега той. — Нещо лошо ли има?

— Не! — хвърлям телефона на дивана и някак си успявам да се усмихна. — Ти беше прав. Всички допускаме глупави грешки. Всички се оставяме понякога на течението. Всички се разсейваме от неща, които... не са истински. Но важното е... — тук умните ми мисли са вече на изчерпване.

— Да? — подканя ме меко той.

— Но важното е, че ти си ми купил пръстен! Лично си го избрал!

И докато изричам тези думи, мислите ми като че ли най-сетне се събират и образуват солидна структура. И всичките ми глупави мечти избледняват. Това е реалността — това, точно тук, пред мен. Вече знам какво точно искам. Вадя пръстена от кутийката и го оглеждам. Кръвта пулсира в главата ми.

— Избрал си го лично за мен. И много ми харесва. И Магнус... да.

Поглеждам Магнус право в очите, без изобщо да ми пука за Сам. Искам животът ми да продължи напред. Искам да го отведа далече оттук, на ново място.

— Да? — пита той, не особено сигурен, че е чул правилно. — Да — кимвам повторно.

В настаналата тишина Магнус поема пръстена от ръката ми. Вдига лявата ми ръка и леко го плъзва на безименния ми пръст. Направо не мога да повярвам! Ще се омъжвам!

[1] Авторско право. ↑

[2] Даже фактът, че името на сладоледа ми напомня за същия онзи човек, когото искам да забравя, не е в състояние да ме накара да не ям. ↑

[3] Нищо не ми пречи да се придържам към режима си. ↑

[4] Кое то изключва повечето от дивидитата ми. ↑

[4] Истински парад на сълзите. ↑

[5] Как може филм да започва с това как една риба майка и всичките ѝ блестящи яйчица биват изядени от акула, по дяволите?! Все пак това е за деца! ↑

[6] Не би ли трябвало да не ми пука как изглеждам и по принцип? ↑

[7] Защото изядох всичките сладоледи. ↑

ШЕСТНАЙСЕТ

Магнус не вярва в суеверия. Точно като баща си е. И така, макар днес да е денят на нашата сватба и макар *всички* да знаят, че *не е на хубаво*, снощи той спа при мен. Когато му казах, че трябва да отиде за една нощ в къщата на родителите си, той се нацупи и заяви, че това било нелепо и какъв бил смисълът да си събира багажа и да се мести само за една нощ. После допълни, че да вярваш в подобни глупости е проява на...

При което се спря сам. Но аз знам, че щеше да довърши с думата „слабоумие“. Все пак е хубаво, че не довърши, защото тогава щеше да има *голям скандал*. Но въпреки това и досега съм му напушена. Кое то не е много добре като за сватбения ти ден. Би трябвало цялата да светя. А не през пет минути да надничам през вратата на кухнята и да се провиквам:

— И *още* едно от нещата, които непрекъснато правиш, е...

Вече прекрасно разбирам защо някога са въвели традицията булката и младоженецът да бъдат разделени в нощта преди сватбата си. И това няма нищо общо с романтиката, секса, непорочността или прочее глупости. Въвели са я, за да не можете да се скарате и булката да не се насочи по пътеката към олтара бясна и да няма търпение цялата тази работа да приключи, та да му натрие сол на главата.

Щях да го накарам да спи в дневната, обаче там са Тоби и Том в спалните си чували^[1]. Поне го принудих да обещае да се омете от дома ми, преди да съм започнала да си обличам сватбената рокля. Така де, това вече би било върхът!

Докато си наливам чаша кафе, го чувам как декламира в банята. Кое то ме изправя отново на нокти. Той упражнява речта си! Тук, в моя дом! Нали тази реч трябваше да бъде изненада, а? Той нищо ли не знае за сватбите? Приближавам се към вратата на банята, готова да го спра, но после се спирам. Защо пък да не послушам?

Вратата е леко открената и аз надниквам. Виждам го облечен по халат да се обръща към отражението си в огледалото. Бузите му са

червени, дишането му е тежко. Може би просто влиза в роля. Може би се кани да изнесе наистина пламенна реч за това как съм го направила цял човек и после всички ще се разплачат от умиление.

— Всички ми повтаряха как никога няма да се оженя. Всички казваха, че никога няма да го направя — изрича Магнус, а после прави такава дълга пауза, че започвам да се питам дали не си е забравил думите. — Обаче вижте ме сега! Ето ме тук! Тук и сега!

Отпива глътка от нещо, което подозрително ми заприличва на джин с тоник, и се вторачва отново войнствено в отражението си.

— Ето ме тук! И съм женен! Разбрахте ли? Женен съм!

Наблюдавам го неуверено. Нямам представа какво точно не е наред с тази реч, но съм сигурна, че е така. Има някакъв дребен детайл, който не ми се струва на мястото си. Нещо липсва... нещо зее...

Сетих се! Той не изглежда щастлив!

Но защо не изглежда щастлив? Все пак е денят на неговата сватба!

— Направих го! — вдига чаша към отражението си. — Така че на всички, които твърдяха, че няма да се оженя, мога само да кажа: гледайте си работата!

— Магнус! — не мога да не се намеся аз шокирано. — Не можеш да казваш „гледайте си работата“ в сватбената си реч! — Магнус се стряска и войнственият му вид автоматично се стопява в мига, в който се обръща рязко.

— Попи! Скъпа! Нямах представа, че ме чуваш!

— Това речта ти ли е? — питам властно.

— Не, не точно — отвърща той и отпива голяма глътка от чашата си. — Просто един проект в развитие.

— Добре де, ама не си ли си я написал вече? — тросвам се аз и впивам подозрително очи в чашата му. — Това джин с тоник ли е?

— Мисля, че поне в деня на собствената ми сватба ми е позволено да изпия един джин с тоник!

Войнственият му вид се връща. Ама какво му става на този човек?

Ако бях героиня в някоя от онези лъскави американски сапунки с луксозните кухни, щях да се приближа до него и нежно да изрека: „Денят ще бъде прекрасен, скъпи!“. И неговото лице щеше да омекне и

той да каже: „Да, знам“. И после ще се целунем и ще сме свалили напрежението благодарение на моя любящ такт и разбиране.

Обаче не съм в такова настроение. Щом той може да бъде войнствен, аз също мога да бъда такава.

— Хубаво — смръщвам се аз. — Накваси се. Страхотна идея!

— Няма да се наквася! Господи! Обаче имам нужда от нещо, което да свали напрежението от... — прекъсва рязко и аз се вторачвам шокирано в него. Накъде по-точно бие с това изречение?

Да свали напрежението от задължението? От болката?

Мисля, че и неговият мозък работи по същия начин, защото той бързо довършва изречението:

— ... от вълнението. Трябва да сваля напрежението от вълнението, защото в противен случай няма да мога да се концентрирам. Скъпа, ти изглеждаш прекрасно! Страхотна коса! Ще изглеждаш забележително!

Познатият му начин на поведение се е върнал с пълна сила като слънце, надникващо иззад облак.

— Косата ми дори все още не е с прическа — отбелязвам с неохотна усмивка. — Фризьорът всеки момент ще е тук.

— Е, значи не му позволявай да ти я развали! — отбелязва той, събира няколко кичура и ги целува. — А аз ще се махам оттук.

Ще се видим в църквата!

— Окей — кимвам и се вторачвам след него с някакво странно безпокойство в душата си.

И си оставам в същото състояние през цялата сутрин. Не е точно като да се притеснявам. По-скоро се дължи на това, че не знам дали трябва да се притеснявам. Така де, да огледаме фактите. В един момент Магнус се хвърля в краката ми и ме моли да се омъжа за него, а в следващия става адски напрегнат, като че ли го карам към олтара с пистолет, насочен към главата му. Да. Но това е един път, по който наистина не искам да тръгвам — не и днес, защото ще бъда пълна развалина. Примигвам бързо и изтривам носа си с кърпичка. Хайде, Попи! Усмхни се! Престани да си измисляш проблеми, които не съществуват! Все пак се омъжваш!

Тоби и Том се измъкват от пашкулите си точно в мига, в който се появява фризьорът, и си приготвят чай в гигантските чаши, които са си донесли^[2]. И автоматично започват да се задяват с фризьора, да си

слагат ролки в косите и да ме карат да се заливам от смях, а на мен за хиляден път ми се приисква да ги виждам по-често. После двамата изчезват, за да закусят в близкото кафене, а Руби и Анализа се появяват два часа по-рано, защото не можели да чакат, а фризьорът съобщава, че е готов да започне, а леля ми Труди ми звъни от мобилния си, за да ми каже, че почти са стигнали, обаче чорапогащникът ѝ пуснал бримка, та дали можело отнякъде да си купи нов^[3]?

А после следва една какофония от ревящи сешоари, изработване на маникюр, правене на грим, вдигане на косата, пристигане на цветята, обличане на роклите, събличане на роклите за отиване до тоалетната, петно от кафе върху коляното на Анализа и ето че някак си, докато разбере какво става, вече е два следобед и колите са тук, и аз стоя пред огледалото в булчинската си рокля и с булото си. Тоби и Том са застанали от двете ми страни, толкова великолепни във фраковете си, че пак ми се налага да преглътна сълзите си. Анализа и Руби вече са тръгнали към църквата. Е, това е. Последни мигове като неомъжена жена.

— Мама и татко щяха да се гордеят много с теб — избоботва Тоби. — Невероятна рокля!

— Благодаря — опитвам се да свия небрежно рамене аз.

Е, май наистина изглеждам добре — като всички булки. Роклята ми е много дълга и елегантна, с гол гръб и миниатюрни парченца дантела по ръкавите. Косата ми е вдигната на кок^[4]. Воалът ми е лек и ефирен, а на главата си имам тиара с перли, в ръцете — разкошен букет от лилии. Но някак си, точно както и Магнус тази сутрин, нещо не е наред...

Изражението ми! Ето какво не е наред, както внезапно осъзнавам ужасено. Очите ми са напрегнати, устните ми непрекъснато се извиват надолу и като цяло изобщо не съм лъчезарна. Опитвам се да оголя зъби в широка усмивка, но така пък изглеждам страховито, като някаква страховита булка призрак.

— Добре ли си? — поглежда ме изпитателно Том.

— Напълно! — мятam си воала пред лицето и се опитвам да го надипля повечко. Обаче си знам, че никой няма да гледа изражението ми. Всички ще съзерцават шлейфа ми.

— Хей, сестричке! — започва Тоби и поглежда към Том за одобрение. — Просто искаме да ти кажем, че ако в последния момент

промениш мнението си, с нас няма да имаш проблеми! Дори ще ти помогнем да избягаш. Ние вече обсъдихме това, нали, Том?

— Да. Влакът в 1:30 от гара „Сейнт Панкрас“ — кимва Том. — Ще бъдеш в Париж точно навреме за вечеря.

— Да избягам ли? — поглеждам го възмутено. — Ти какво искаш да ми кажеш? Защо да планирам бягство? Не харесвате ли Магнус?

— О, не! Нищо подобно! Не съм казвал такова нещо! — вдига отбранително ръце Тоби. — Просто... ти казвам. Да знаеш вариантите. Смятаме го за наше задължение.

— Време е да не го смятате за ваше задължение! — срязвам ги аз доста по-остро, отколкото възнамерявам. — Хайде, трябва да тръгваме към църквата!

— Между другото, когато излязохме да закусим, купих вестници — допълва Том, предлагайки ми цял куп вестници. — Искаш ли четиво за колата?

— Не! — отдръпвам се ужасено. — Ще стана цялата в мастило!

Само малкият ми брат е в състояние да ми предложи да чета вестници на път за собствената ми сватба. Все едно всичко ще бъде толкова отегчително, че по-добре да имам някакво развлечение.

Предвид казаното обаче, не мога да не хвърля един бърз поглед на „Гардиан“, докато Тоби се отбива за последен път до банята. На страница 5 виждам снимка на Сам и заглавие „Скандал тресе света на бизнеса“. И в мига, в който го виждам, стомахът ми се свива.

Но не чак толкова, колкото преди. Сигурна съм!

Колата е черен ролс-ройс, който изглежда величествено на фона на моята невзрачна уличка в Белъм, и е събрал цяла тумба съседи, които ме гледат как излизам. Завъртам се леко заради тях и всички започват да ръкопляскат, докато влизам в колата. Потегляме и аз започвам да се чувствам като истинска, лъчезарна, щастлива булка.

Само дето сигурно не изглеждам чак толкова щастливо, защото, докато се носим по Бъкингам Палас Роуд, Том се привежда към мен и изрича:

— Попи, да не би да ти става лошо в коли?

— Какво?

— Не изглеждаш никак добре.

— Нищо подобно — срязвам го аз.

— Напротив — суфлира на брат си Тоби, загледан изпитателно в мен. — Изглеждаш... зеленикава.

— Точно така, зеленикава! — светва лицето на Том. — Точно това имах предвид. Сякаш всеки момент ще започнеш да драйфаш. Ще драйфаш ли?

Типично за братята! Защо нямах сестри, които да ми кажат колко съм красива и да ми дадат назаем ружа си?

— Разбира се, че няма да драйфам! — възкликвам възмутено. — Пък и няма значение как изглеждам — извъръщам глава настрани. — Никой няма да ме види под воала ми.

Телефонът ми иззвънява и аз го вадя от малката си булчинска чантичка. Есемес от Анализа:

„Не минавайте по парк Лейн! Катастрофа!
Не можем да мръднем!“

— Ехо! — привеждам се напред към шофьора. — На Парк Лейн имало катастрофа!

— Нямате проблеми — кимва той. — Значи ще минем по друг път.

Докато завиваме в малка странична уличка, аз усещам как братята ми си разменят многозначителни погледи.

— Какво? — не издържам и им се тросвам.

— О, нищо — отбелязва успокоително Тоби. — Просто се облегни назад и се отпусни. Да ти разкажа ли някой виц, та да не мислиш за това?

— Не, благодаря!

Заяпвам се през прозореца, загледана неவிждащо в къщи и магазини покрай нас. И изведнъж, без да съм напълно готова, се оказва, че сме пристигнали. Църковните камбани бият ритмично и тържествено, докато излизаме от колата. Двама закъснели гости, които не познавам, тичат нагоре по стълбите, а жената придържа шапката си. Хората ми се усмихват и аз им кимвам самодоволно.

Да, вече е наистина. Аз наистина се омъжвам. Това е най-щастливият ден в моя живот. Би трябвало да помня всеки момент. Особено колко щастлива съм била.

Том ме оглежда и прави гримаса.

— Попи, изглеждаш ужасно! Ще кажа на викария, че не ти е добре! — и минава с широки крачки покрай мен, насочвайки се право към църквата.

— Не, не е вярно! Съвсем добре съм си! — провиквам се възмутено след него, но вече е твърде късно. Той си е наумил нещо и няма спиране. И както може да се очаква, няколко мига по-късно преподобният Фокс излиза забързано от църквата с притеснена физиономия.

— О, господи! Брат ви е прав! — възкликва в мига, в който ме вижда. — Вие наистина не изглеждате добре!

— Съвсем добре съм си.

— Защо не се отделите малко ето тук, за да се успокоите, преди да започнем службата? — нарежда той и ме въвежда в малка странична стаичка. — Поседнете, пийнете чаша вода, изяжте бисквитка може би? Навън трябва да има някакви. И без това трябва да изчакаме шаферките. Разбрах, че са попаднали в задръстване, така ли?

— Аз ще изляза навън, за да ги чакам — казва Том. — Надали ще се забавят чак толкова.

— А аз ще донеса бисквити — допълва Тоби. — А ти ще се справиш, сестричке, нали?

— Разбира се.

Всички излизат и аз оставам сама в тихата стая. На една полица наблизко забелязвам малко огледало и се поглеждам в него. И се стряскам. Брей, ама аз наистина изглеждам болна. Какво ми става, за бога?

Телефонът ми дава сигнал за влизане на съобщение и аз го поглеждам изненадано. Имам есемес от госпожа Рандъл:

„6-4, 6-2. Благодаря, Попи!“

Значи тя успя! Върнала се е на тенискорта! Това е най-хубавата новина за деня! И изведнъж ми се приисква да съм на работа, далече оттук, погълната от процеса по лечение на някой страдащ, вършейки нещо полезно...

Не, престани, Попи! Не бъди такава глупачка! Как може да искаш да си на работа, при това в сватбения си ден?! Сигурно съм станала откачалка. Коя друга булка би искала да бъде на работа в този ден? Обаче в булчинските списания няма статии от рода на „Как да изглеждаме лъчезарно, а не така, сякаш всеки момент ще повърнем“.

В телефона ми току-що е влязло ново съобщение, но това е от Анализа.

„Най-сетне!!!! Потеглихме! Вие стигнахте ли вече?“

Окей. Нека сега се фокусираме върху момента тук и сега. Дори това простичко действие по писане на отговор ме кара да се почувствам по-спокойна.

„Току-що пристигнахме.“

Миг по-късно тя отговаря:

„Ужас! Движим се колкото е възможно по-бързо. Но ти и без това трябва да закъснееш. Счита се за добра поличба. Носиш ли още синия жартуер?“

Анализа беше толкова обсебена от мисълта да ме накара да нося син жартуер, че тази сутрин ми донесе три, за да си избира. Извинявайте, ама така и не мога да разбера каква точно е функцията на жартуерите. Ако трябва да бъда честна, съвсем спокойно бих минала без стегнато ластично парче, което точно в този момент спира циркулацията на кръвта ми. Но нали й обещах, че ще го вържа — няма как!

„Разбира се! Въпреки че кракът ми всеки момент ще изпадне. Голяма изненада за Магнус за първата ни брачна

нощ.“

Докато изпращам съобщението, се усмихвам. Чувствам се далеч по-добре с този тъп разговор. После оставям телефона си, отпивам малко вода и си поемам дълбоко въздух. Така. Вече съм по-добре. В телефона влиза ново съобщение и аз го вадя отново, за да видя какво ми е отговорила Анализа...

Но се оказва от телефона на Сам.

За момент не мога да помръдна. Стомахът ми автоматично се стяга, сякаш съм тийнейджър. О, господи! Каква жалка картинка съм! Унизително е! Само като видя името „Сам“ и се разпадам.

Част от мен иска да го игнорира. Интересува ли ме какво има да ми каже той? И защо да му давам и йота време, когато днес е сватбеният ми ден и имам само едно нещо, върху което трябва да се фокусирам?

Обаче си знам, че никога няма да мога да продължа с тази сватба, докато имам и един неотворен есемес, който прогаря дупка в телефона ми. Отварям го колкото ми е възможно по-спокойно, като се има предвид, че пръстите ми незнайно защо са се схванали. И той се оказва от типа есемеси, запазена марка единствено за Сам.

Здрасти.

Здрасти ли? И какво би трябвало да означава това, за бога?

Хубаво де, аз съм възпитан човек. И затова му отговарям в същия многословен стил:

„Здрасти.“

Миг по-късно идва ново иззвъняване:

„Моментът удобен ли е?“

Какво?

Ама той сериозно ли? Или просто ми се присмива? Или...

А после се сещам. Ама, разбира се. Последното, което той знае, е, че отмених сватбата. И няма никаква представа. Абсолютно никаква.

И внезапно виждам съобщението му в нова светлина — той не ми се присмива. Единственото, което има предвид, е точно това, което е написал — „Здравей“!

Преглъщам със затруднение и се опитвам да измисля какво да му напиша. Не знам защо, обаче не мога да събера сили да му кажа какво всъщност правя. Поне не веднага.

„Не особено.“

„Тогава ще бъда кратък — ти беше права, а аз сгреших.“

Ококорвам се срещу тези думи, силно озадачена. За какво съм била права? Бавно изписвам:

„Какво имаш предвид?“

Отговорът му влиза почти моментално в телефона ми:

„За Уилоу. Ти беше права, а аз сгреших. Съжалявам. Реагирах лошо. Не исках ти да си права, но беше. Говорих с нея.“

„Какво й каза?“

„Казах ѝ, че всичко свърши. Финито. Да престане с имейлите или ще си извадя ограничителна заповед срещу нея.“

Ама той сериозно ли?! Невъзможно!

„Тя как реагира?“

„Беше доста шокирана.“

„Не се и съмнявам.“

За известно време настъпва тишина. Влиза ново съобщение от Анализа, обаче аз не го отварям. Не мога да понеса мисълта, че ще скъсам нишката на връзката между мен и Сам. Стискам здраво телефона, очите ми не се отлепят от екрана и чакам да видя влизането на следващото съобщение от него. Не може да не ми пише, нали така?

И после идва сигналът.

„Сигурно денят не е от най-лесните за теб. Днес би трябвало да се омъжваш, нали?“

Всичко в мен се преобръща. Какво да отговоря сега? Какво?

„Да.“

„Ето ти нещо, което ще ти оправи настроението.“

Ще ми оправи настроението ли? Вторачвам се озадачено в екрана, когато внезапно се появява снимка, която наистина ме разсмива. Това е снимка на Сам, седнал на зъболекарски стол. Усмивва се широко, а на ревера му има смешен стикер, на който пише: „Аз бях много послушен пациент на зъболекаря!“.

„Направил го е заради мен! — проблясва в съзнанието ми, преди да успее да се спра. — Отишъл е на зъболекар заради мен!“

Не, не бъди такава глупачка! Разбира се, че е отишъл заради зъбите си! Поколебавам се, след което пиша:

„Беше прав, това наистина ме развесели.“

„Браво на теб! Крайно време беше!“

Миг по-късно той отговаря:

„Свободна ли си да излезем на кафе?“

И за мой огромен ужас от очите ми изблихват сълзи. Как смее той да се обажда точно сега и да ме кани на кафе?! Не си ли дава сметка, че всички сме продължили напред? Какво, според него, би трябвало да направя — да го чакам ли? Докато пиша, усещам пръстите си отново схванати.

„Ти се отърва от мен.“

„Какво?“

„Изпрати ми имейла за отървяване от натрапници.“

„Аз никога не изпращам имейли, знаеш го много добре. Трябва да е била новата ми асистентка. Прекалява с ефективността си.“

Той не го е изпратил?

Добре де, ама оттук нататък вече не мога да се справя. Всеки момент или ще се разплача, или ще се разхия истерично, или нещо подобно. А допреди малко всичко беше така удобно подредено в ума ми. Знаех къде са всички неща и къде им е мястото. А сега в главата ми отново настана буря.

Телефонът иззвънява, за да ми представи ново съобщение от Сам:

„Нали не си се обидила?“

Затварям очи. Трябва да обясня. Но какво да... Как да... Накрая, без дори да отворям очи, пиша:

„Не разбираш.“

„Какво не разбирам?“

Нямам сили да напиша тези думи. Някак си не мога да го направя. Вместо това изпъвам ръка, колкото ми е възможно, правя си снимка, а после оглеждам резултата.

Да, всичко необходимо е на снимката — воала ми, тиарата ми, част от булчинската ми рокля, угълче от булчинския ми букет. Значи не оставя абсолютно никакво съмнение относно онова, което става.

Изпращам му снимката. Така. Мина вече през етера. Сега вече той знае. И сигурно след това никога повече няма да го чуя. Това е. Странна кратка среща между двама души и това е краят ѝ. Отпускам се

с въздишка на близкия стол. Камбаните над главата ми вече са млъкнали и в стаята цари странна, призрачна тишина.

Докато накрая не започва звъненето. Ожесточено и продължително, като сирена. Вдигам телефона си, изпаднала в шок, и всичко започва да влиза във входящата ми кутия — съобщение след съобщение, всичките от Сам.

„Не.“

„Не, Не, Не, Не, Не!“

„Спри!“

„Не можеш да го направиш!“

„Ти сериозно ли?“

„Попи, защо?“

Започвам да дишам учестено и задъхано, докато чета всички тези съобщения. Нямах намерение да започвам разговор, но вече не мога да трая. Трябва да отговоря:

„Ти какво очакваш — просто да си тръгна? Та тук има 200 човека, които чакат да видят сватба!“

Отговорът на Сам влиза автоматично в телефона ми:

„Мислиш ли, че той те обича?“

Започвам да въртя новия си златен пръстен около пръста си, опитвайки се отчаяно да си намеря път наред противоречивите мисли, които се тълпят в главата ми. Дали Магнус ме обича? Така де... какво точно е любовта? Никой не може да каже какво е. Никой не може да я дефинира. Никой не може да я докаже. Но ако някой избере пръстен специално за теб, при това в Брюж, това би трябвало да е добро начало, нали така?

„Да.“

Мисля, че Сам вече е бил готов с отговора си, защото отговорите му идват един след друг, три последователно.

„Не.“

„Грешеш.“

„Спри. Спри. Спри! Не, Не!“

Идва ми да му се разпищя. Не е честно! Той няма право да ми казва всичко това точно сега! Няма право да разклаща самоувереността ми.

„И какво би трябвало да направя, според теб???“

Изпращам съобщението и точно в този момент вратата се отваря. Влиза преподобният Фокс, следван от Тоби, Том, Анализа и Руби, всички говорещи заедно.

— О, боже! Какво задръстване! Мислех, че никога няма да стигнем!

— Да де, ама без вас не могат да започнат, нали така? Това е като в самолета.

— О, могат, и още как! Веднъж свалиха багажа ми от самолета само защото пробвах едни дънки и не съм чула съобщението...

— Тук има ли огледало? Непременно трябва да оправя гланца си за устни...

— Попи, носим ти малко бисквити...

— Тя не иска бисквити! Трябва да бъде елегантна за този ден — хвърля се срещу мен Анализа. — Ама какво е станало с воала ти? Събрал се е на една страна! И роклята ти е изкривена! Дай да те оправя!

— Добре ли си, госпожо? — прегръща ме Руби, докато Анализа оправя шлейфа ми. — Готова ли си?

— Ами... Сигурно... — отвърщам леко замаяна.

— Изглеждаш страхотно — кимва Тоби, докато предъвква една бисквитка. — Много по-добре от преди. Хей, знаеш ли, Феликс искаше да те поздрави набързо — става ли?

— Няма проблеми.

Чувствам се напълно безсилна, застанала тук и всички скупчени около мен. И да искам, не мога дори да помръдна, защото Анализа продължава да оправя шлейфа ми. Телефонът ми извънхва и преподобният Фокс ми се усмихва сдържано.

— Май е най-добре да се изключи, не мислите ли?

— Представяш ли си да се развъни по време на службата? — изкисква се Анализа. — Искаш ли да ти го държа, докато всичко приключи?

И протяга ръка, а аз я гледам като парализирана. Имам ново съобщение от Сам. Неговият отговор. Част от мен иска толкова отчаяно да го прочете, че едва контролирам ръцете си.

Обаче друга част ми казва да престана. Да не поемам по този път. Как да го прочета сега, когато се каня да тръгна към олтара? Той напълно ще ме обърка. А днес е моят сватбен ден и аз съм обградена от приятелите и семейството си. Това е истинският ми живот. А не някакъв тип, с когото съм свързана чрез етера. Време е да си кажем сбогом. Време е да прекъснем тази нишка...

— Благодаря, Анализа — изключвам телефона и виждам как светлините му угасват една по една. Там вече няма никой. Това е само една мъртва, празна метална кутия.

— Подавам го на Анализа, а тя го пъха в сутиена си.

— Държиш букета си твърде високо — отбелязва смръщено. — И изглеждаш адски напрегната.

— Добре съм — промърморвам, но избягвам погледа ѝ.

— Хей, знаеш ли какво стана? — приближава се Руби и роклята ѝ шумоли. — Забравих да ти кажа, че ще си имаме пациент знаменитост! Онзи бизнесмен, дето беше напоследък по новините — сър Никълъс нещо си.

— Имаш предвид сър Никълъс Мъри? — възкликвам слисано.

— Същият! — ухилва се тя. — Асистентката му се обади и му записа час при мен! Каза, че съм била препоръчана от някого, на чието мнение той много държал. Кой, според теб, може да е този човек?

— Ами... нямам представа — измънквам.

Толкова съм поласкана. И малко уплашена. Никога, за нищо на света не бях допускала, че сър Никълъс ще приеме на сериозно препоръката ми. Как сега ще го погледна в очите? Ами ако спомене Сам? Ако...

Не, престани, Попи! Докато се видя пак със сър Никълъс, вече ще бъда омъжена жена. И целият този чудат епизод ще бъде забравен. Всичко ще бъде наред.

— Ще предупредя органиста, че сме готови да тръгваме — казва преподобният Фокс. — Хайде, всички заемете местата си за процесията!

Анализа и Руби застават зад мен. Тоби и Том застават от двете ми страни, хванали здраво ръцете ми. На вратата се почуква и в процепа се показва лицето на Феликс.

— Попи, изглеждаш изумително!

— Благодаря! Влез, ако искаш!

— Просто реших да ти пожелаая всичко най-хубаво! — казва и се насочва към мен, като внимателно заобикаля роклята ми. — И да ти кажа колко сме щастливи, че ставаш член на семейството ни! Всички сме много щастливи! Родителите ми те намират за великолепно!

— Ти сериозно ли? — подхвърлям насмешливо. — И двамата ти родители?

— Разбира се! — кима енергично той. — Обожават те! Бяха направо съсипани, когато разбраха, че сватбата се отменя.

— Отменя ли се? — повтарят едновременно четири изумени гласа около мен.

— Сватбата отменена ли е била? — пита Том.

— Кога е била отменена? — припява Анализа. — Ти не си ни казвала нищо, Попи! Защо не ни каза?

Страхотно! Само това ми трябваше сега — укори от цялата ми сватбена процесия.

— Беше само временно — опитвам се да омаловажа нещата аз.

— Нали се сещате? Един от онези моменти в последната минута. Всеки ги има.

— Мама се накара сериозно на Магнус — отбелязва Феликс и очите му блесват иззад очилата. — Каза му, че е голям глупак и че никога няма да намери по-добра от теб!

— Така ли? — не мога да не се усмихна аз.

— О, беше направо бясна! — отбелязва развеселено бъдещият ми девер. — Буквално хвърли пръстена срещу него!

— Хвърлила е смарагдовия пръстен? — възкликвам изумено. — Ама този пръстен струва хиляди! Не мога да повярвам, че дори Уонда би могла да го подхвърля безразборно из стаята!

— Не бе, златния пръстен — ето този — кимва към ръката ми.

— Когато го вадеше от кутията си за бижута за Магнус. Захвърли го срещу него и го удари по челото — засмива се пак. — Е, не чак толкова лошо, разбира се.

Замръзвам на място. Какво по-точно казва той? Че Уонда е извадила златния пръстен от кутията си за бижута?

— Ама аз си помислих... — опитвам се да звуча небрежно, — помислих си, че Магнус го е купил в Брюж!

— О, не! — тръсва глава Феликс. — Пръстенът е на мама — така де, беше.

— Ясно — облизвам устни. — И какво по-точно стана, ако смея да попитам? Защо му го даде? Ще ми се да съм била там. Разкажи ми всичко!

— Ами — присвива очи Феликс, като че ли се опитва да си спомни. — Мама каза на Магнус изобщо да не си прави труда пак да ти дава смарагдовия пръстен. И извади златния, и каза, че нямала

търпение да ѝ станеш снаха. А тогава татко рече: „Защо изобщо си правиш труда? Очевидно е, че Магнус няма куража да се ожени!“, а Магнус побесня и му каза, че, напротив, имал куража, а татко каза: „Виж само какво стана в Бирмингам!“ и после започна голям скандал, както винаги става, и после... после си поръчахме храна за вкъщи — примигва. — Май беше това.

Зад мен Анализа се е привела напред, за да слуша. После отбелязва:

— Значи ето защо си сменила пръстените! Знаех си аз, че не си алергична към смарагди!

Така. Значи това на пръста ми е пръстенът на Уонда. И Магнус изобщо не го е купувал специално за мен. Вторачвам се в ръката си и леко ми прилошава. А после се сецам за друго.

— А какво се е случило в Бирмингам?

— Ами, нали се сецаш? Когато той избяга. Татко непрекъснато тормози Магнус задето е страхливец. Извинявай, но мислех, че знаеш — казва Феликс, загледан в мен. И точно в този момент органът оглася цялата църква и ние всички подскачаме. — О, започва се! По-добре да изчезвам! Е, ще се видим там!

— Да, добре — успявам някак си да кимна. Но се чувствам така, сякаш съм на друга планета. Трябва ми време да осмисля всичко това.

— Готови? — пита преподобният Фокс, надниквайки в стаята. Извежда ни. Когато заставаме в началото на алеята, не мога да не ахна. Цветната украса е великолепна, вътре е пълно със стотици хора със сватбени шапки и въздухът пращи от очакване. Точно пред себе си зървам тила на Магнус.

Магнус. От мисълта за него стомахът ми се преобръща. Аз не мога... Трябва ми време да помисляно не разполагам с никакво време. Органът набира инерция. Еква триумфално и хорът. Преподобният Фокс вече е изчезнал по пътеката и ни чака при олтара. Въртележката потегля и аз трябва да се кача на нея.

— Е, да тръгваме, а? — ухилва се Тоби на Том над главата ми. — Гледай да не стъпиш върху роклята ѝ, Голяма стъпка!

И ние потегляме. Движим се нагоре по пътеката и хората ми се усмихват и аз се опитвам да изглеждам щастлива и спокойна, но в главата ми мислите ми са точно толкова спокойни, колкото и онези частици в ЦЕРН.

Няма значение... това е само пръстен... преигравам... Но той ме излъга...

Аууу, виж само каква шапка има Уонда!

Господи, тази музика е великолепна! Лусинда беше права да наеме хор...

Но какво е станало в Бирмингам? Защо той никога не ми е казал за това?

Дали се нося достатъчно леко? Така, сега е по-добре...

Хайде, Попи, погледни на нещата от друга гледна точка. Имаш страхотна връзка с Магнус. И няма никакво значение дали той е купил пръстена лично или не. И някаква си стара история от Бирмингам също няма значение. Що се отнася до Сам...

Не, забрави Сам! Реалността е тук! Тук, на моята сватба! Това е моята сватба, а аз не мога да се концентрирам върху нея! Но какво ми става, за бога?

Ще го направя. Мога да го направя. Да, да. Давайте...

Но защо, по дяволите, Магнус е толкова потен?

Когато стигам до олтара, всички останали мисли са отстъпили пред последната. Не мога да не го погледна ужасено. Той изглежда кошмарно. Ако аз приличам на болна, то той изглежда така, сякаш е лепнал малария!

— Здравсти — усмихва ми се болезнено той. — Изглеждаш прекрасно.

— Ти добре ли си? — прошепвам, докато подавам букета си на Руби.

— Защо да не съм добре? — срязва ме той.

Този отговор като че ли не е най-правилният, но не мога да му кажа нищо заради него.

Музиката е спряла и сега преподобният Фокс се обръща към паството с радостна усмивка. Изглежда така, сякаш венчавките са най-любимото му занимание.

— Скъпи влюбени, събрали сме се тук пред очите на Бога...

И докато слушам познатите думи да се носят из църквата, започвам да се отпускам. Окей, започва се. Нали именно затова е всичко? Нали именно това чаках? Обетите. Древните, магически думи, повтаряни под този покрив толкова много пъти, поколения наред.

Е, може и да сме имали някои недоразумения преди сватбата си. Че кои двойки нямат? Но ако сега успеем да се фокусираме само върху обетите си, ако успеем да ги направим специални...

— Магнус — обръща се преподобният Фокс към младоженеца и аз усещам как всички зад мен изтръпват, — вземаш ли тази жена за своя законна съпруга, за да живееш заедно с нея по Божиите закони в свещеното тайнство на брака? Ще я обичаш ли, ще се грижиш ли за нея, ще я почиташ ли, ще бъдеш ли с нея в болест и здраве, и, забравил за всички останали жени, ще се пазиш ли само за нея, докато смъртта ви раздели?

Забелязвам, че очите на Магнус са се изцъклили и той е започнал да диша много тежко. Изглежда така, сякаш се подготвя за финала на 100 метра на Олимпийските игри.

— Магнус? — подканва го викарият.

— Окей — казва той очевидно на себе си. — Окей. Така. Сега идва. Мога да го направя! — поема си много дълбоко дъх и със силен, драматичен глас, който се извисява до тавана, обявява гордо: — Ще я взема!

Ще я взема ли?

Ще я взема?

Ама той изобщо ли не е слушал преподобния?

— Магнус — прошепвам многозначително. — Не е „Ще я взема“!

Магнус ме поглежда объркано.

— Как да не е?

Изпълвам се с раздражение. Той не е чул и една дума от онова, което го питаха! Каза „Ще я взема“, защото така казват по американските филми. Трябваше да се сетя, че ще стане така. Трябваше да не обръщам внимание на хапливите коментари на Антъни и да накарам Магнус да репетира отговора си.

— Не е „Ще я взема“, а „Вземам я“! — подчертавам, като се старая да не издам раздражението си. — Ти не слуша ли въпроса? „Вземаш ли?“, така те питаха!

— О! — отпуска се челото на Магнус. — Схванах. Извинявам се. Значи е „Вземам я“. Въпреки че няма никакво значение — допълва със свиване на рамене.

Какво?

— Ще продължаваме ли? — намесва се притеснено преподобният Фокс. — Попи! — обръща се усмихнато към мен. — Вземаш ли този мъж за свой законен съпруг...

Не, съжالياвам! Не мога да позволя това да продължи така!

— Извинете, преподобни! — вдигам ръка. — Само още едно нещо. Съжالياвам! — и за по-голям ефект се обръщам леко към гостите. — Само искам да изясня едно нещо, няма да се бавя... — обръщам се към Магнус и бясно прошепвам: — Какво искаш да кажеш с това, че няма значение, а? Разбира се, че има значение! Та това е въпрос! От теб се очаква да му отговориш!

— Скъпа, мисля, че приемаш нещата твърде буквално — промърморва Магнус, безсъмнено крайно притеснен. — Не може ли просто да продължаваме!

— Не, не можем да продължаваме! И това наистина е буквален въпрос! *Вземаш ли ме?!* Това е въпрос! А според теб какво е тогава, а?

— Ами — свива рамене той. — Нали се сецаш — символ?

Е това вече ми идва в повече! Как не го е срам да говори такива неща?! Отлично знае колко важни за мен са обетите!

— Не всичко в този живот е проклет символ! — избухвам вече сериозно аз. — Това е истински, реален въпрос, а ти не му отговори правилно! Да не би да искаш да ми кажеш, че не мислиш онова, което казваш?

— За бога, Попи... — прошепва той, — мислиш ли, че сега е моментът да...

Той какво иска да ми каже? Че първо ще кажем клетвите, а после ще говорим дали сме мислели онова, което сме изrekli, така ли?

Ясно. Значи наистина трябваше да обсъдим клетвите си, преди да се изправим пред олтара. Това вече ми е ясно. Ако можех да се върна назад във времето, щях да постъпя различно. Обаче не мога. Сега или никога! И в моя защита мога да кажа, че Магнус много добре знаеше какво представляват брачните обети, нали? Така де, аз не съм му ги натрапила, нали? Те не са някаква велика тайна, нали така?

— Да, точно сега е моментът! — отново извисявам глас аз. — Точно сега! Сега или никога! — обръщам се към гостите, които ме гледат ококорено, и отсичам: — да вдигнат ръка онези, които смятат, че младоженецът трябва да мисли онова, което казва, когато дава брачния си обет!

Настъпва пълна тишина. А после, за мое огромно изумление, Антъни бавно вдига ръка във въздуха, следван от Уонда, която ме гледа срамежливо. След като ги виждат, Руби и Анализа също вдигат ръце. Само след трийсетина секунди ръцете на всички гости са вече във въздуха. А Тоби и Том са вдигнали и двете си ръце, както и леля и чичо.

Преподобният Фокс оглежда смаяно цялата картина.

— Но аз *наистина* ги мисля — промърморва Магнус, обаче звучи толкова тихо и неубедително, че дори и викарият се смръщва.

— Така ли? — обръщам се към него аз. — А „забравил всички останали жени“ мислиш ли го? Ами „в болест и здраве“? Ами „докато смъртта ни раздели“? Абсолютно сигурен ли си за всичко това, а? Или просто го правиш, за да докажеш на всички, че можеш да издържиш една сватба, а?! Кажи де!

И макар че не възнамерявах да го казвам, в мига, в който изричам тези думи, осъзнавам, че са истина.

Ето какво ме е тормозело, *ето* какво не е било наред! А вече всичко си идва на място. Войнствената му реч тази сутрин. Потното му чело. Дори предложението му. Нищо чудно, че чака само месец. Значи тук никога не е ставало въпрос за мен и него, а просто, за да докаже нещо на останалите. Може би е било, защото баща му го е нарекъл страхливец. Или заради милионите предишни предложения. Кой да ти каже защо? Но важното е, че тази работа не беше наред още от самото начало. А аз вярвах, защото ми се искаше да вярвам.

Внезапно усещам, че очите ми пак се изпълват със сълзи. Но *отказвам* да се срина!

— Магнус — изричам вече доста по-меко, — чуй ме сега! Няма никакъв смисъл да го правим! Не се жени за мен само за да докажеш, че не си страхливец! Защото ти рано или късно пак ще ме напуснеш, нали? Колкото и добри намерения да имаш сега! Ти ще ме напуснеш!

— Глупости! — отсича бясно той.

— Напротив, ще го направиш. Не ме обичаш достатъчно, за да издържиш цял един брак!

— Напротив!

— Не, Магнус! — поклащам глава аз. — Аз не съм онази светлина в живота ти, която ти трябва. А и ти не си моята — кратка

пауза. — И затова не бихме могли да бъдем заедно, докато смъртта ни раздели.

— Така ли? — вдига шокирано глава Магнус. — Не съм ли? — забелязвам, че съм докоснала тънката струна на неговата суета.

— Не, не си. Съжалявам.

— Не е необходимо да съжаляваш, Попи — отбелязва той, очевидно много объркан. — Но ако наистина се чувстваш така...

— Но и ти се чувстваш така! — възкликвам аз. — Бъди честен към себе си, Магнус! На теб и на мен не ни е писано да бъдем заедно докато смъртта ни раздели! Ние не сме основното събитие! Мисля, че сме... — сбърчвам чело, опитвайки се да измисля как да го кажа. — Ние сме бележки под линия един на друг!

Настъпва тишина. Магнус изглежда така, сякаш търси подходящ отговор, но очевидно не може. Докосвам ръката му, а после се обръщам към викария:

— Преподобни Фокс, много съжалявам, че изгубихме времето ви! Мисля, че вече е време да прекратим с това!

— Разбирам — кимва викарият. — Разбирам — повтаря и попива чело с кърпичката си. — Сигурни ли сте обаче? Може би един малък разговор в стаичката...

— Не мисля, че това ще оправи нещата — изричам меко. — Всичко свърши. Нали така, Магнус?

— Щом казваш — преглъща смутено той и за момент се питам...

Не, нямам никакви угризения. Постъпвам правилно!

— Е, сега какво ще правим? — питам го аз. — Ще продължим ли с приема?

Първоначално Магнус изглежда несигурен, но накрая кимва:

— Защо пък не? Нали сме си платили!

Слизам от олтара, а после спирам за момент. Добре де, това е малко неловко. Това не сме го репетирали. Всички гости са зяпнали към нас, за да видят какво ще стане оттук нататък.

— Ами аз... дали трябва... — обръщам се към Магнус. — Така де, не можем да тръгнем заедно по пътеката!

— Ти върви първа! — кимва той. — Аз съм след теб.

Преподобният Фокс прави знак на органистката, която започва да свири Сватбения марш.

— Не! — изпищявам ужасено. — Без музика, ако обичате!

— Съжалявам! — нарежда викарият и прави знаци за прекратяване на музиката. — Опитах се да дам знак да не се свири, обаче госпожа Фортескю е малко глухичка, та сигурно не е разбрала какво точно стана...

Божичко, каква каша! Нямам представа дори дали да си нося цветята или не. Накрая измъквам букета си от Руби, която ми стисва съчувствено ръката, а Анализа прошепва:

— Ти да не би да си луда?

Музиката най-сетне спира и аз тръгвам мълчаливо надолу по пътеката, усещайки погледите на всички върху себе си. Божичко, това е кошмарно! Би трябвало да има стратегия и за подобни случаи! Би трябвало да има и такъв вариант в църковните напътствия за венчавките — „Процесия на булката, която промени намеренията си“.

Никой не отронва и думица, докато пълзя по плочките на пътеката. Всички ме зяпат, напълно разтърсени от видяното. Но постепенно осъзнавам, че тук-там започват да се включват телефони — по какофонията от сигнали по всички редици. Страхотно! Сигурно сега ще настане надпревара кой пръв ще ме качи във фейсбук!

Внезапно една жена в края на пътеката протяга ръка към мен. Тя е с голяма розова шапка и аз нямам абсолютно никаква представа коя е.

— Спрете на място!

— Кой, аз ли? — спирам и я поглеждам аз.

— Да, вие! — кимва тя леко смутена. — Съжалявам, че ви прекъсвам, но получих съобщение за вас!

— За мен? — възкликвам озадачено. — Но аз дори не ви познавам!

— Точно това му е странното! — изчервява се тя. — Извинете, би трябвало да ви се представя — аз съм кръстницата на Магнус, Маргарет. И не познавам почти никого тук. Но по време на службата в телефона ми пристигна съобщение от някой си Сам Рокстън. Е, не е точно за вас, по-скоро *относно* вас! В него се казва: *Ако случайно се намирате на сватбата на Попи Уайът...*

Някой зад нея ахва.

— Ама и аз получих такова съобщение! Абсолютно същото! *Ако случайно се намирате на сватбата на Попи Уайът...*

— И аз! И аз! — понасят се един след друг гласовете на гостите из църквата. — *Ако случайно се намирате на сватбата на Попи Уайът...*

Твърде объркана съм, за да кажа каквото и да било. Сам, да не би да е започнал да изпраща съобщения на всички гости на сватбата ми? Все повече и повече ръце се вдигат, все повече и повече телефони се включват, все повече и повече хора се провикват.

Той да не би да е пратил есемеси *на всички на сватбата ми.*

— Всички ли имаме едно и също съобщение? — оглежда се шашната Маргарет. — Добре, да видим сега! Ако сте получили съобщението, да го прочетем на глас! Давам знак! Едно, две, три... *Ако случайно...*

Когато всички гласове огласят църквата, имам чувството, че ще припадна. Това не може да бъде истина! Наоколо има двеста човека, които четат едновременно от телефоните си. Ехото им се понася из църквата подобно на масова молитва или футболен напев, или нещо подобно.

... се намирате на сватбата на Попи Уайът, бих искал да ви помоля за една услуга. Спрете сватбата! Спрете и нея! Задръжте я! Отложете я! Тя допуска огромна грешка! Поне я накарайте да помисли...

Стоя като вкаменена наред пътеката, напълно хипнотизирана, стиснала здраво букета си, с разтуптяно сърце. Направо не мога да повярвам, че той е направил подобно нещо! Не мога да го повярвам! Но откъде е взел всичките тези номера? Може би от Лусинда?

Позволете ми да ви кажа защо. Както веднъж каза един мъдър човек, съкровище като това не трябва да попада в ръцете на филистимляните. А Попи е съкровище, нищо че не си дава сметка за това...

Не мога да се сдържа да не погледна към Антъни, който държи телефона си и го гледа с високо вдигнати вежди.

Няма време за разговори, дискусии или за проява на разум. И точно заради това предприемам подобни драстични мерки. Надявам се и вие да го направите. Направете всичко, което ви е по силите! Кажете всичко, за което се сетите! Тази сватба е голяма грешка! Благодаря ви!

Когато колективното четене свършва, всички изглеждат като ударени с мокър парцал.

— Какво, по дяволите... — започва Магнус и тръгва към мен откъм олтара. — Кой беше този?

Не мога да отговоря. Преповтарям си отново и отново думите на Сам. Идва ми да грабна нечий телефон и пак да ги прочета.

— Знаете ли какво? — възкликва внезапно Маргарет. — Ще отговоря! *Кой си ти?* — чете на глас, докато пише. — *Нейният любим ли?* — натиска драматично бутона за изпращане и в църквата се възцарява тишина. Докато телефонът ѝ не изписква. — Отговори! — прави театрална пауза и тържествено прочита: — *Любим ли? Не знам. Не знам дали тя ме обича. Не знам дали и аз я обичам.*

Разочарованието се стоварва в душата ми като гръм. Разбира се, че не ме обича. Просто смята, че не трябва да се омъжвам за Магнус. Просто се опитва да поправи нещо, което вижда като грешка. А това е съвсем различно. И не означава, че има някакви чувства към мен. А какво остава...

— *Единственото, което мога да кажа, е, че тя е жената, за която непрекъснато мисля* — продължава Маргарет, поколебава се и постепенно гласът ѝ омеква — *непрекъснато. Тя е гласът, който искам да чувам. Тя е лицето, което се надявам да виждам.*

В гърлото ми засяда топка. Започвам отчаяно да преглъщам, опитвайки се да запазя самообладание. Той е мъжът, за когото непрекъснато мисля. Непрекъснато. Той е гласът, който искам да чувам. Когато телефонът ми иззвъни, се надявам да е той.

— Но кой все пак е този човек? — повтаря шашнато Магнус.

— Да, кой е той? — припява Анализа откъм олтара и из църквата се понася смях.

— Той е просто... един човек. Намерих един телефон и... — млъквам безпомощно.

Дори не мога да започна да описвам кой точно е Сам и какво означаваме един за друг.

Телефонът на Маргарет отново иззвънява и леката шумотевица автоматично затихва. Всички затаяват дъх.

— От него е! — обявява тържествено тя.

— Какво пише? — изричам неуверено аз.

В църквата е толкова тихо, че чувам биенето на собственото си сърце.

— Пише: *И ще стоя пред църквата! Предупредете я!*

Той е тук!

Даже не съм разбрала кога съм побягнала — докато един от разпоредителите не се отдръпва уплашено от пътя ми. Тежките църковни врати са затворени и ми се налага да ги дръпна поне пет пъти, докато успея да ги отворя. Хуквам навън и заставам на стъпалата, дишайки тежко. Оглеждам се нагоре-надолу по тротоара, търсейки лицето му.

Ето го! На отсрещния тротоар. Стои край вратата на „Старбъкс“ по дънки и тъмносиня риза. Когато среща погледа ми, очите му се свиват, но не се усмихва. Продължава да гледа ръцете ми. В очите му има огромен въпрос.

Не разбира ли? Не може ли да отгатне отговора?

— Това той ли е? — изрича задъхано зад мен Анализа. — Мечта! Може ли вече да си взема Магнус?

— Анализа, дай ми телефона — изричам, без да свалям очи от Сам.

— Заповядай!

И миг по-късно телефонът е в ръката ми. Включвам го, той светва и е готов за работа. Изпращам текстово съобщение.

„Здрасти.“

Той печата нещо и миг по-късно то пристига.

„Готин тоалет.“

Неволно свеждам поглед към сватбената си рокля.

„О, тази стара рокля ли?“

Настъпва продължителна тишина. А после виждам Сам да пише ново съобщение. Главата му е наведена и не вдига очи, дори след като свършва. Дори след като текстът влиза в моя телефон.

„Е, омъжена ли си?“

Внимателно вдигам телефона и правя снимка на голия пръст на лявата си ръка.

Телефонът на Сам.

Изпращане.

Гостите на сватбата започват да се трупат зад мен, за да гледат, но аз не помръдвам и на сантиметър. Очите ми са приковани в Сам, за да видя реакцията му, когато получи снимката. И виждам как челото му се отпуска. Виждам как на лицето му светва най-красивата, най-щастливата усмивка на света. И най-сетне той вдига очи към мен.

Бих могла да си легна с тази усмивка.

А сега пак пише съобщение:

„Да пием по кафе?“

— Попи! — нечий глас зад мен ме прекъсва. Обръщам се и виждам Уонда да наднича притеснено към мен изпод шапката си, с която прилича на огромна нощна пеперуда. — Попи, много съжалявам! Действах непочтено и егоистично!

— Какво искаш да кажеш? — поглеждам я объркано.

— Вторият пръстен. Казах на Магнус... най-малкото му намекнах, че... — не довършва, напълно засрамена.

— Да, знам. Казала си на Магнус да се престори, че е избрал пръстена специално за мен, нали? — докосвам ръката ѝ. — Уонда, оценявам го! Но най-добре да ти върна и този — и вадя пръстена със златните плетеници от пръста на дясната си ръка, като ѝ го подавам.

— Наистина щеше да ми бъде много приятно да станеш член на нашето семейство — изрича замечтано тя. — Но това желание не би трябвало да затъмнява върнатата ми преценка на ситуацията! Постъпих

неправилно! — погледът ѝ се насочва към отсрещната страна на улицата, към Сам. — Той е избраникът, нали?

Кимвам и лицето ѝ омеква. Като розово листенце, до момента стискано и изведнъж пуснато на вятъра.

— В такъв случай върви при него! Хайде, върви!

И без да чакам и секунда повече, аз тръгвам надолу по стъпалата, пресичам директно улицата, като избягвам умело колите и не обръщам внимание на недоволно надутите им клаксони, разкъсвам воала си, докато накрая се озовавам на крачка от Сам. Известно време просто си стоим там, гледайки се в очите, задъхани.

— Май напоследък си имал доста работа с разпращането на съобщения — изричам накрая.

— Е, да — кимва той.

— Интересно — кимвам и аз. — Лусинда ли ти помогна?

— Оказа се, че няма търпение да провали сватбата ти — отвръща с усмивка Сам.

— Но все пак не разбирам — как я откри?

— Има доста модерен уебсайт — пояснява той и се усмихва накриво. — Обадох ѝ се по мобилния и тя ми каза, че с удоволствие ще ми помогне. Всъщност тя разпрати съобщението вместо мен. Не знаеше ли, че имате някакъв високотехнологичен автоматичен механизъм за връзка с всички ваши гости?

Системата за съобщения на Лусинда. Най-сетне да влезе в действие.

Премествам букета в другата си ръка. До този момент не съм съзнавала колко тежки могат да бъдат цветята.

— Доста официален тоалет като за „Старбъкс“, не мислиш ли? — оглежда ме отгоре до долу Сам.

— Винаги ходя с булчински рокли на срещи за кафе. Добавя интересен акцент към събитието, не мислиш ли?

Обръщам се и поглеждам към църквата и не мога да не се изкискам. Цялото паство се е изсипало отпред и стои на тротоара като огромна публика.

— Какво очакват да видят? — проследява Сам погледа ми, а аз свивам рамене.

— Кой ги знае? Ако искаш, можеш да изтанцуваш нещо. Или да кажеш някой виц. Или... да целунеш булката?

— Не булката — обгръща ме бавно с ръце той и ме притиска към себе си. Носовете ни вече се докосват. Гледам директно в очите му. Усещам топлината на кожата му. — Теб!

— Мен.

— Момичето, което открадна телефона ми — устните му докосват моите. — Крадлата.

— Ама беше в боклука!

— Пак си е кражба.

— Не, не е... — започвам, обаче устните му се сливат с моите и вече не мога да изрека нищичко.

И изведнъж животът става прекрасен.

Знам, че все още нищо не е сигурно. Знам, че реалността не е отминала. Ще има обяснения, обвинения и истински хаос. Но точно сега съм в прегръдките на един мъж, когото мисля, че обичам. И не се омъжих за мъжа, когото съм сигурна, че не обичам. А от позицията, от която гледам на нещата, мисля, че това не е никак зле на този етап.

Най-накрая се отдръпваме един от друг и от другата страна на улицата чувам Анализа да се провиква възторжено. Кое то е крайно невъзпитано от нейна страна, но тя си е такава.

— Между другото, донесъл съм ти малко материал за четене — казва Сам. — В случай, че някога ти доскучее.

Бръква във вътрешния джоб на самото си и вади оттам купчина листи с петна от кафе. Когато ги виждам, в гърдите ми се събира топка. Значи той ги е запазил! Запазил ги е, нищо че се разделихме толкова лошо! Запазил е нашите текстови съобщения!

— Как е, става ли за четене? — подхвърлям с престорена небрежност.

— Не е зле — отбелязва, докато ги разлиства. После вдига глава и допълва: — Нямам търпение да прочета продължението!

— Сериозно? — и сега от начина, по който ме гледа, започват да ме побиват тръпки по цялото тяло. Но от приятните. — А ти знаеш ли какво става по-нататък?

— Ами... имам известна представа — отбелязва, плъзва пръсти по голия ми гръб и аз се изпълвам с внезапна похот. Вече съм напълно готова за първата си брачна нощ^[5]. Вече нямам нужда нито от шампанско, нито от канапета, нито от тежка вечеря, нито от първи танц. Нито дори от последен.

Но, от друга страна, има един малък проблем и това са онези двеста човека, които стоят на отсрещния тротоар и ме чакат да им дам инструкции. Някои от тях са пътували десетки километри, за да стигнат дотук. Не мога да ги предам.

— Та... — прокашлям се, — организирахме сме едно парти, така де, с всичките ми приятели и роднини, при това наведнъж, доста стряскаща групичка, признавам си, плюс всички приятели и роднини на човека, за когото днес трябваше да се омъжа... И захаросани бадеми. Какво ще кажеш да дойдеш, а?

Сам повдига вежди и пита сериозно:

— Мислиш ли, че Магнус ще иска да ме застреля?

— Нямам представа — присвивам очи и поглеждам към Магнус на отсрещния тротоар. Той си стои и ни наблюдава заедно с всички останали. Но доколкото мога да преценя, не ми изглежда настроен особено убийствено. — Не, не мисля^[6]. Да му изпратя ли съобщение, за да го питам?

— Щом искаш — свива рамене Сам и вади своя телефон.

„Магнус, човекът, до когото стоя, е Сам. Знам, че не е много обичайно, но може ли да го доведе на сватбения ни прием? Попи xxx

П.С. Защо и ти не си доведеш гост?“

Миг по-късно получавам отговор.

„Щом трябва.

Маг.“

Кое то не звучи чак толкова ентузиазно, вярно е, но също така не звучи и като да му се иска да застреля, когото и да било^[7].

Тъкмо се каня да прибера телефона си, когато той отново иззвънява и аз го поглеждам изненадано. Съобщение от Сам. Трябва да го е изпратил преди няколко секунди, докато аз изпрацах моето.

Без да поглеждам към него, отварям съобщението, за да видя...

<3 Това е сърце! Той ми е изпратил влюбено сърце! Без дори да каже каквото и да било. Като малка тайна.

Очите ми се навлажняват, но някак си успявам да запазя самообладание, докато пиша отговора си:

„Аз също.“

Иска ми се да добавя и нещо друго... но не. Другото ще дойде по-късно.

Натискам бутона за изпращане и вдигам очи към Сам. Усмиввам му се широко, хващам го под ръка и повдигам грациозно шлейфа си, за да го спася от прашния тротоар. После казвам:

— Хайде да тръгваме! Моята сватба ни очаква!

[1] И още са там, спящи непробудно. ↑

[2] Както разбрах, моите чаши били „момичешки“. ↑

[3] Леля ми Труд не вярва, че и извън Тонтън има магазини. ↑

[4] Все пак успя да порасне достатъчно за това. На косъм. ↑

[5] Добре де, не точно първа брачна нощ. Но би трябвало да има някаква специална дума, която да означава „нощ, прекарана с любимия, заради когото си шитнала своя годеник“. ↑

[6] Ако трябва да бъдем честни, сега изглежда доста по-добре, отколкото изглеждаше, когато му предстоеше да се жени за мен. ↑

[7] Лично аз бих заложила солидна сума пари за това, че до края на приема Магнус вече ще се натиска с Анализа. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.